

סיפור אמיתי

חיים משגב

Haim Misgav
True Story
חיים משגב
סיפור אמיתי

עורכים ראשיים: קונטנטו - הוצאה לאור בינלאומית
עריכה ספרותית: נטלי שוחט
עריכה לשונית: ד"ר מיקי כץ
עיצוב העטיפה והספר: ליליה לב ארי

© 2015 כל הזכויות בעברית שמורות לחיים משגב
ולהוצאה לאור בינלאומית Contento

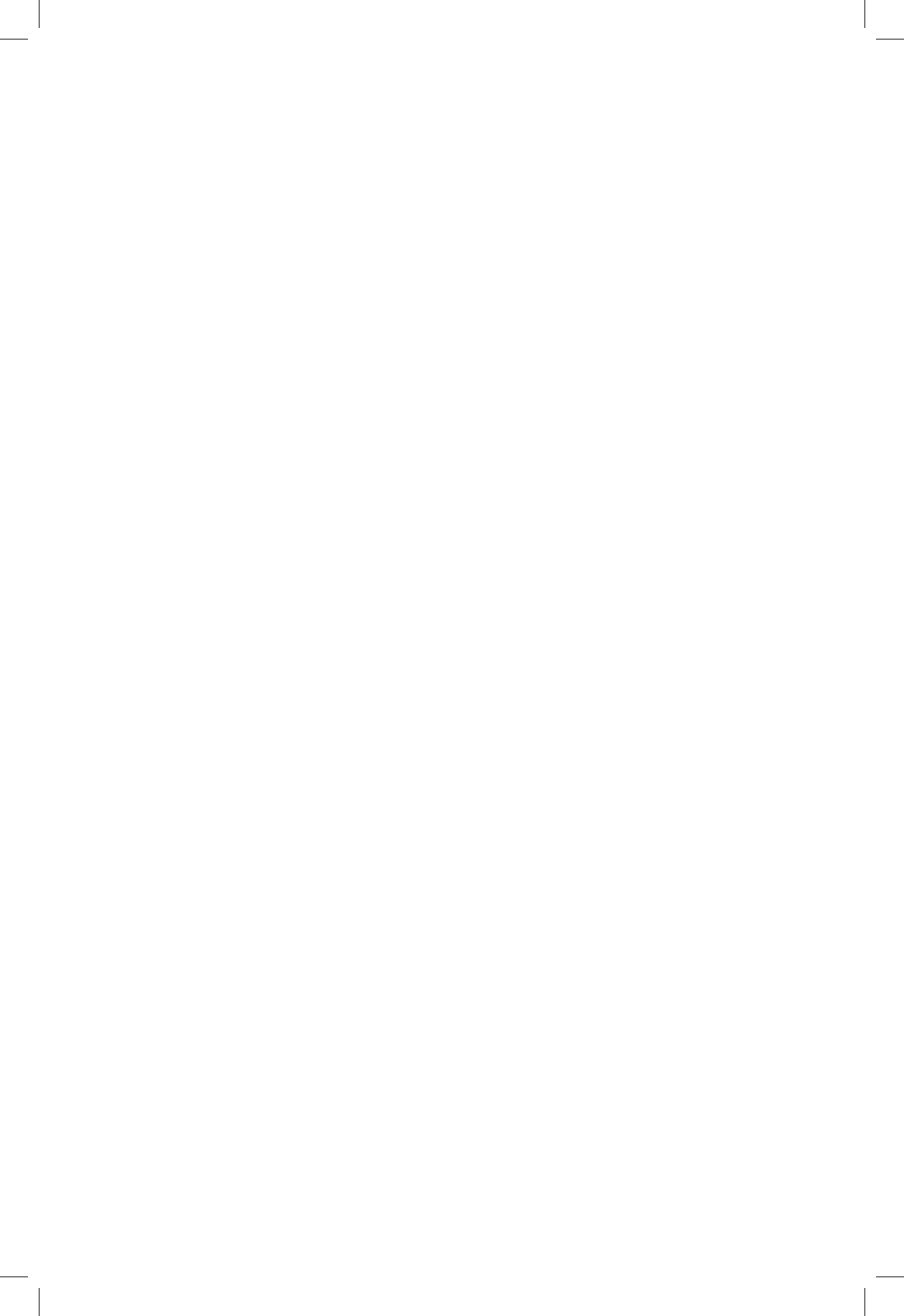
איסרליש 22 תל אביב 6701457
www.ContentoNow.co.il

אין להעתיק ספר זה או חלק ממנו וכן לאחסן בבנק נתונים או
להעביר בשירותים מקוונים, לשכפל, לעבד, או לתרגם בכתב, ללא
אישור בכתב מהמו"ל

מסת"ב: 7-335-550-965-978
דאנאקוד: 488-152

נדפס בישראל תשע"ה 2015
Printed in Israel

חיים משגב
סיפור אמיתי

1

השעה הייתה כבר אחרי שבע בערב. דני בן-אור, גבר בשנות השלושים המאוחרות לחייו, גבוה, נאה מאוד, שרירי, אם כי רק במידה המאפשרת לו לשרד עוצמה ונחישות, לא עמד לעזוב את משרדו. המזכירה של שעות אחר הצהריים סיימה את עבודתה זה מכבר. גם המתמחה עזב לביתו. הדלת למשרדו הייתה נעולה.

איש לא יכול היה להיכנס לחדר בלי שדני ילחץ תחילה על זמזם מיוחד. מובן שלא הייתה גישה לחדרו כשלא היה בסביבה. קוד הכניסה לחדר היה ברשותו בלבד.

המנעול דמה לזה של כספת ודלת המשרד הייתה בנויה באופן ששום דבר מן הנאמר בחדר לא דלף מחוצה לו. אם דלקו אורות בחדר, אי אפשר היה לראות זאת מבחוץ. סף הדלת נבנה באופן מיוחד כדי לשמור על החשאיות. הדיסקרטיות הייתה חשובה לו. היא הייתה לחם חוקו.

דני קיבל לעבודה כחודשיים קודם לכן את המתמחה שסיים את חוק לימודיו בפקולטה למשפטים באוניברסיטה העברית. ציוניו בתעודת הגמר היו מעולים. הוא התמחה בעיקר בדיני חִבְרוֹת ודני רצה להשתמש בידע שלו כדי שסייע לו לנווט את הממון הרב שצבר, אגב ניהול משפטים פליליים וטיפול במסתבכים בפלילים, בלי שעניינם יגיע לבתי המשפט, לאפיקים שיהיו רחוקים ככל האפשר מעיניהן הבולשות של רשויות המס.

למעשה, חיפש דני מקלטי מס כדי להניח שם את הכסף הרב שנותר בקופתו כאבן שאין לה הופכין. זאת תוך מתן עדיפות למקלטי המס החוקיים. לא היה בעיניו טעם בכסף שאינו "עובד". המתמחה לא סייע לדני להתחמק מתשלומי מס; לכך דני היה אחראי. המתמחה התבקש רק למצוא דרכים שתאפשרנה הימנעות מתשלום מסים תוך בניית מערך שלא יאפשר התחקות אחר מקומות המסתור של הכספים.

תפקידו של המתמחה בתחום הזה היה להקים שרשרת של חברות החזקה, כך שלא

יתאפשר איתור של המחזיקים במניותיהן. השרשור של חברות אלה אף אֶפְשֵׁר מינוף עסקאות בהשקעה כספית מינימלית. את החלק הפחות לגיטימי בפעילות הזאת הפקיד דני בידי מפקח לשעבר ברשות המסים, שהודח בשעתו מתפקידו בשל נטילת שוחד.

דני אהב את התחכום שבפעולות מסוג זה. הן אפשרו לו להתפתח לכיוונים שונים מן הכיוונים שבהם עסק עד כה. הוא לא מצא בכך כל פגם; לא היה לו שום חשק להתחלק עם רשות המסים בכסף שהרוויח בזיעת אפיו. הוא לא ראה כל בעיה מוסרית או אחרת בהתחמקות מתשלום מס אמת ועברו כל רשות ציבורית הייתה בגדר אויב.

דני לא היה מוכן לשלם לאוצר המדינה כספים שעמל רבות להשגתם בכוח חריצותו ושקדנותו, כדי ששם הם יחולקו למי שהשלטון חפץ ביקרו, למקורבים או לתורמים למסעות בחירות. "שייקחו כסף מאחרים", נהג לומר לעצמו, "לא ממני. לא אחרי שאני טורח כה רבות על השגתו."

אשתו, תמר, לא הסכימה עם גישתו זו. היא לא אהבה את ההתנהלות הזו – לשלם רק אם חייבים ולהוציא חשבוניות מס רק במקרים שבהם אין כל ברירה אחרת.

- "אתה עושה טעות", ניסתה תמר להניא את דני מפעילותו הבלתי חוקית.
- "תשאירי את זה לי. אני רק רוצה להבטיח שלך ולבנות לא יחסר דבר אם יקרה לי משהו."
- "לא זאת הדרך!"

כל טרוניותיה היו לשווא. הוא נותר בשלו.

כשמנהלת החשבונות שלו, רחל שלו, דרשה לדעת כיצד יסביר, בבוא העת, את הפרשי ההון שהצטברו לטובתו או איך ינמק, למשל, את רכישת המשרד המפואר בן ששת החדרים בקומה החמש-עשרה במגדל הכי יוקרתי בעיר או את דירת הפאר שנרכשה בצפון העיר, שבה הוא מתגורר עם אשתו ושתי בנותיו או איזה הסברים יספק בנוגע לדירת הסטודיו שרכש בקומה העשרים וחמש בבניין מגורים שנבנה לא הרחק מן המגדל שבו שכן המשרד – דני פטר אותה בתנועת יד מבטלת. הוא לא התכוון לחלוק עמה את סודותיו.

-“רחל, השאירי את זה לי.”

-“אבל זה לא עובד כך,“ ביקשה למחות.

-“בבוא העת אמצא הסברים גם לגידול בהון שלי, אם הם יעלו עליו.”

-“אבל איך אפשר שלא לעלות על זה כשמדובר בנכסי דלא נידידי?“ הקשתה.

-“לכל דבר יש לי הסברים... ירושה גדולה של דוד רחוק.”

דני התכוון בדבריו לכך שאת מרבית נכסיו הניידים והכספיים הצליח לנווט למחוזות רחוקים מעיניהם החטטניות של אנשי רשויות המס. משם, הוא קבע, הם יחזרו ארצה לבנים כשלג שטרם נגע באדמה. הוא לא טרח להסביר למנהלת החשבונות כיצד עשה את זה, שכן הוא לא לגמרי סמך את ידיו על כך שלא תפלוט דברים מיותרים שלא במתכוון. לכך לא היה מוכן. דני אהב למדר את העובדים שלו.

את הסידורים להסתרת מידע חיוני מרשויות המס ביצע באמצעות עורך דין שהתמחה בתחומים אלה, אשר משרדו היה ממוקם בקפריסין. הוא הכיר לפחות שני אנשי ציבור, אחד מהם שופט, שהעבירו דרכו כספים לחו"ל. אחד מהם הגיע יום אחד למשרדו כדי לבקש סיוע בהרחקת גיסו הנרקומן מדירתו. דני סייע בחפץ לב. הוא הכיר את האנשים הנכונים למטרה זו.

דירת הסטודיו נרשמה כחברה במרשם החברות בארץ אחרת, הרחק מעיניהם הבולשות של פקידי המס, ומנייתיה הוחזקו בנאמנות לטובת דני בידי עורך דין מקומי. החברה הזרה השכירה את דירת הסטודיו לדני בחוזה ארוך טווח. הוא ריהט אותה בקפידה בעזרתה של ארכיטקטית ידועה, שאת בעלה ייצג בעבר. עד לאותו ערב לא ביקר בה אפילו פעם אחת.

“זהירות יתר מעולם לא הזיקה,“ נהג לומר לעצמו ברגעים של שביעות רצון עצמית. רחל שלו הייתה בדיוק האדם המתאים לטפל בהנהלת החשבונות שלו. קפדנותה קסמה לו. היא ישבה ספונה בחדר שהוקצה לה במשרדו והתעניינה אך ורק בעבודתה. לאחר כמה שנות נישואים, התגרשה מבעלה וגידלה לבדה את בנה. בגילה כבר לא ציפתה לעוד אהבה מן הסוג שהיה לה עם בעלה לשעבר. היא למדה לחיות עם בדידותה והשקיעה את כל מאודה בבנה.

מבקרים של רשות המסים כבר ביקרו במשרדו של דני פעמיים ובשני המקרים התפעלו מן הסדר המופתי שבו התנהלו הרישומים שלו. רחל שלו הייתה אחראית לכך. עם זאת, למרות הרישומים המדויקים, שני המבקרים העירו כי לאור המוניטין הרב שלו, המחירים שהוא גובה נמוכים למדי. הם אמרו זאת לנוכח העובדה שבכל תיק שהוצג להם, לבקשתם, טרח דני להראות שקיבל שכר טרחה. הם לא ידעו שהקבלות מעולם לא שיקפו נאמנה את מה ששולם באמת.

דני הסביר שהוא רואה בעבודתו מעין שליחות, ולכן איננו נוהג כמו אחרים שמבקשים "לשחוט" את מי שמסתבך בפלילים. ההסבר של דני התקבל בניד ראש ספקני ושני המבקרים פרשו לדרכם.

כמה דקות לאחר מכן, חזר אחד מהם לחדרו וביקש מדני שיסייע לבנו העצור עקב האלימות שנהג כלפי חברתו. דני נענה ברצון וגבה מן האב המודאג שכר טרחה סמלי בלבד.

כעת, לא היה לאיש רשות המסים אסיר התודה כל קושי להשתכנע לחלוטין בכך שאין דופי בהסבר ששמע מפי דני קודם לכן.

דני נהג כמו לא מעט מחבריו למקצוע. הכסף הרב שצברו לא עבר, בדרך כלל, דרך חשבונות הבנק שלהם. חלק ממנו הושקע באפיקים סמויים מן העין וחלק אחר שימש לתשלומים במזומן במסעדות פאר, עבור נסיעות מפנקות לחו"ל עם המשפחה או עם חברים שחשקה נפשם להתפרע הרחק מעיניה הבולשות של הרעיה החוקית – וגם לתפנוקים מן הסוג שלא מדברים עליהם בלילות שבת בחוג המשפחה.

"לשם מה לנהל רומנים מחייבים?" טענו חבריו, "אם אפשר להשיג כל מה שהנפש חפצה בו או הגוף זקוק לו תמורת תשלום לנערת ליווי צעירה, שוקקת חיים, גמישת איברים, שאיננה מעקמת את האף בסלידה כשהיא מתבקשת למלא אחר גחמותיו של מי שמשלם עבור חסדיה."

דני חשב קצת אחרת מחבריו. הוא לא אהב לשלם בעד מה שיכול היה להשיג בחינם ובכמויות לא מבוטלות. הייתה לו בעניין זה משנה סדורה. גופו הבנוי לתלפיות קסם

לנשים רבות. הן אהבו אותו גם בשל אישיותו הקורנת ומראהו המצודד, אך גם משום שיכלו להתהדר בו, בקֶּלֶב המחמד, בפני חברותיהן.

2

שתי עורכות הדין שעבדו במשרדו של דני היו צעירות ממנו בהרבה. הן לא נשאר לעבוד עד שעה כה מאוחרת. אחת מהן, ציונה גמליאל, הייתה עדיין רווקה. היא התגוררה עם הוריה, אב שעלה מתימן בילדותו ואם ממוצא סורי, ברמת גן. היו לה שתי אחיות צעירות ממנה, שאף הן טרם נישאו. את שיערה המקורזל, השחור כפחם, נהגה לקלוע לצמה עבותה, שהשתלשלה במורד גבה הצנום כמעט עד לישבן. עיני השקד החומות, החכמות, הסתתרו מאחורי משקפי ראייה עבי זגוגית כמו תחתית של בקבוק ערק, ונדמה שאיש לא הבחין בחן המסתתר מאחוריהן.

דני שכר אותה כדי שתטפל בעסקאות המקרקעין שלו. היא רכשה את מיומנותה בתחום זה במשרד המשפטים, באגף מיוחד שעסק בנכסים שבעליהם לא היו ידועים או לא אותרו. לא הייתה לה שום נגיעה לתחום הפלילי שבו עסק. בשעות שבהן הייתה במשרד, כמעט שלא יצאה מחדרה. דני אהב את השקט שלה ואת יעילותה הבלתי מתפשרת. היא לא השאירה שום קצה חוט פרום בעסקאות שתפרה, לא רק עבורו.

ציונה גמליאל טיפלה, למעשה, גם בלקוחות שלו שביקשו להיעזר במשרדו בעניינים שאינם פליליים. לקוחות אלה העדיפו, באופן ברור, את הדיסקרטיות האופיינית למשרדו של דני. הם ידעו שאפשר לסמוך עליו שמאום לא ידלוף החוצה. חששם היה בעיקר מפני סקרנות היתר שקיימת במשרדים הגדולים המתמחים בעסקאות עתירות מזומנים. שם תמיד מבקשים לוודא שאין בעסקה "ריח" של הברחת הון.

דני יכול היה לסמוך על ציונה גמליאל בעיניים עצומות. מקצועיותה והדיסקרטיות שלה היו בעיניו נכס שלא יסולא בפז. היא מעולם לא שאלה שאלות שאינן נוגעות ישירות לעסקאות המקרקעין. מידע על מקורות המימון של עסקאות למיניהן לא עניין אותה.

היא ידעה, לעתים, שחלק מן המחיר בעד עסקה שטיפלה בה משולם במזומן בלי לתעד

זאת בכתובים, אבל מעולם לא חקרה במופלא ממנה. היא רשמה במסמכים רק את הסכום שנמסר לה כמחיר הנקוב של הנכס. הלקוחות אהבו מאוד גישה זו.

היא אף לא הקשתה קושיות טרחניות, ודני העריך את העובדה שהיא שומרת מרחק מכל מה שאינו נוגע לה. גם לקוחותיו העריכו את המיומנות השקטה שלה. רבים מהם מן הסתם לא היו נשאים במחיצתה אפילו דקה אחת, אם הייתה פוצחת בשאלות חטטניות. לא בכדי הגיעו לדני בן-אור דווקא. הדיסקרטיות שלו עלתה להם קצת יותר, אבל לזה הם היו מוכנים. לא אחת, החשש שלהם היה מפני בת הזוג, שממנה ביקשו להעלים את הרכישה החדשה, ולא מפני רשויות המס.

לימים, התכוון דני לממש את האופציה שניתנה לו, תמורת לא מעט כסף שנמסר במזומן לידי מתווך שהיה מהימן על שני הצדדים, ולרכוש עוד חלק בקומה שבה היה ממוקם משרדו, כדי להגדיל את מספר חדריו. דני ביקש לבנות אגף מיוחד למשפט מסחרי. ציונה גמליאל אמורה הייתה לתפור את העסקה, לכשיגיע זמנה, בדרך שתבטיח את זכויותיו באופן הטוב ביותר. ההכנות המשפטיות לקראת מימוש האופציה האמורה כבר החלו.

עורכת הדין השנייה, רינה שמעון-ברק, הייתה סיפור אחר לגמרי. דני העסיק אותה באותו תחום שבו עסק. היה לה אותו הדחף, כמו שלו עצמו, להצליח בכל מחיר. לשיטתו, היא הייתה "בנויה" נכון מן הבחינה המנטלית. היה לה כל מה שעורך דין שעסוק בייצוג לקוחות שהסתבכו בפלילים צריך כדי להצליח; נכונות לעשות כל מה שאפשר למען הלקוח, רצון שלא להתעכב על סמנטיקה, שאיפה לשעוט קדימה ללא עכבות והבנה שיש להשאיר את המצפון בבית כשיוצאים בבוקר לעבודה.

רינה שמעון-ברק נישאה כשנה קודם לכן. בעלה עסק ב"הובלות". כך אהבה רינה להגדיר זאת. דני לא חיבבו במיוחד. הוא ראה בו טיפוס רופס שאין לתת בו אמון. לטעמו, בעלה של רינה יהיה מוכן "למכור את אמא שלו" כדי להציל את נפשו, אם תתרגש עליו צרה כלשהי.

עם זאת, דני לא ראה כל סיבה שלא להמשיך ולהעסיק את רינה, אף כי ניחש כי עבודתו של בעלה גובלת באספקטים אפלוליים משהו. הוא מעולם לא שאל במפורש, אולם ניסיונו וחושיו אותנו לו שרינה ודאי יודעת יותר ממה שהיא מספרת לו.

בה בעת יכולותיה של רינה לטעון ביעילות ולהרשים את השופטים בבית המשפט קסמו לו. חצאיות המיני שלה מעולם לא אכזבו. הן תמיד גרמו לשופטים לרצות שעורכת הדין החטובה, ארוכת הרגליים, לא תעזוב את האולם. השופטות אהבו קצת פחות את נוכחותה הבוטה, מה שגרם לדני לשלוח את רינה בעיקר למשפטים שהתנהלו בפני שופטים גברים.

הוא גם לא יכול היה לשכוח את מתיקות שפתייה. זה קרה אומנם רק פעם אחת, עוד בטרם הכירה את בעלה הנוכחי, אבל זאת הייתה פעם יחידה שהותירה את חותמה בזיכרונו, מתיקת סמוך לזיכרונות נעימים אחרים. רינה הגיעה למשרד לאחר שתיאמה את הפגישה מראש. המזכירה של אחר הצהריים כבר פרשה לביתה שעה שרינה הגיעה לפגישה.

רינה שמעון-ברק נכנסה בהיסוס מה לחדר. היא ביקשה להתמחות בפלילים. השעה הייתה די מאוחרת ודני לא יכול היה לדעת אם היא הגיעה במתכוון בשעה שבה כבר אין איש במשרד. שעת הפגישה נקבעה על פי הל"ז ביומן הפגישות שלו. דני התבונן בצעירה שנכנסה לחדרו וביקש לראות את גיליון הציונים שלה מן המכללה שלמדה בה. כך נהג בעיקר כאשר המועמדים לא היו בוגרי אוניברסיטה. הוא קצת חשד בבוגרי המכללות השונות שצצו כפטריות לאחר הגשם, לאחר שחוק לשכת עורכי הדין בישראל תוקן לעניין זה.

לטעמו של דני, יותר מדי בוגרים מן הסוג שלעולם לא היה מתקבל, לדוגמה, למוסד שבו הוא למד - הפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל אביב - "התגנבו" לתוך מקצוע עריכת הדין. עם זאת, גם דני היה מוכרח להודות שאין כל קשר של ממש בין היכולת ללמוד או להשיג ציונים מעולים במוסד יוקרתי לבין הכישרון להיות עורך דין מעולה לאחר סיום הלימודים.

כך או כך, עורכת הדין הצעירה שביקשה להתמחות אצלו שידרה אנרגטיות בלתי רגילה. היא מיהרה לשלוף מתיקה את מה שביקש לראות. היא הייתה בטוחה למדי שדני יתעניין פחות בגיליון הציונים ויותר במה שמסתתר מתחת לחצאית שלה. מידע מוקדם ששלפה מרשתות חברתיות גילה לה כל מה שרצתה לדעת על מי שעמו עמדה להיפגש.

מה שקרה כמה דקות לאחר מכן בחדרו המהוקצע, שעוצב על פי טעמו של ארכיטקט איטלקי שהוזמן במיוחד לארץ, היה כבר מסוג הדברים שכל גבר נוצר בתרמיל הזיכרונות בערגה רבה.

רינה ניגשה אל שולחנו של דני מאחור כדי להצביע לפניו, כביכול, על הציון שקיבלה בדיני עונשין. דני שאף אל קרבו את ריח המושק המשכר שנדף ממנה ונעץ את עיניו בחזה הזקור בעת שרכנה לעבר שולחנו.

כמעט מבלי משים, נגעה ידו באחת משוקיה של רינה, מה שהצית תגובת שרשרת שכבר לא הייתה בשליטתו.

רינה התיישרה על קצה שולחנו של דני, לאחר שהסיטה הצדה את ערימת הניירות שהייתה מונחת עליו, שיכלה רגל על רגל והעבירה את ידה בתוך רעמת שערות של דני, תוך שהיא חולצת את סנדליה מחודדי העקב בידה האחרת.

דני נותר ישוב בכיסאו, ללא נייע, המום מעוצמת הסערה שהתרגשה עליו, בעוד רינה גוררת אותו אל עבר השטיח הצמרירי שבקדמת השולחן. המצלמות המתעדות כל תנועה במשרדו עשו גם הפעם את מלאכתן נאמנה.

לאחר אותו אירוע ספונטני, כביכול, החלה רינה לעבוד במשרדו ושניהם לא דיברו עוד על מה שקרה על השטיח.

היחסים ביניהם הפכו קורקטיים לחלוטין. רינה שמעון-ברק קיבלה את מבוקשה, עבודה במשרדו היוקרתי של הסגור עטור תהילה, מי שיוכל, ללא ספק, לקדם את שאיפותיה שלה, ואילו דני השיג לעצמו עורכת דין מוכשרת במיוחד שגם הוסיפה, מעת לעת, לתדמיתו הזוהרת בעת שהתלוותה אליו למשפטים מסוקרים במיוחד. הוא ידע שצלמי הטלוויזיה רואים בה אובייקט ראוי להתמקדות.

3

כך היה גם בצהרי אותו יום, שאת המשכו היה מוכן דני בן-אור, סגגור הצמרת, למחוק מחייו. באותה עת, הוא לא ידע, עדיין, לשם מה ביקש תנחום, איש סודו של מרציאנו, להגיע למשרדו. זה יקרה רק כשעה לאחר מכן. לפי שעה הוא הסב בחדרו בחברתה של רינה, שסיפרה לו בעליצות רבה על אודות חוויותיה באולמו של השופט יורם חסון. היא ייצגה נאשם שחדל לשלם מזונות וגם הכה את גרושתו כשזו עמדה על זכויותיה ודרשה את המגיע לה. כתב האישום לא עשה חסד עם הנאשם. הוא תיאר בפירוט רב ובאופן גרפי את מה שהנאשם עולל לאשתו לשעבר לעיני ילדיהם. הפרקליטות ציינה בסיום הקראת כתב האישום שתעמוד על דרישתה לשלוח את הנאשם למאסר בפועל. התראה מראש מן הסוג הזה מתחייבת מכוח הוראות החוק.

קודם לכן פגש דני בנאשם במשרדו וקבע שבעניין הזה תייצג אותו רינה. הנאשם מחה תחילה, אבל כשראה אותה, אורו עיניו.

-“אין בעיה,“ צייץ הנאשם ונעץ את עיניו במקום שבו הסתיימה חצאית המיני ונחשפו לראווה רגליה של רינה.

-“תהיה רגוע. אני כאן,“ הרגיע דני את הנאשם.

-“אני לגמרי רגוע,“ השיב הנאשם, מבלי להתיק את מבטו מנקודת המפגש הקסומה שבין קצה החצאית לבין רגליה החשופות של עורכת הדין הצעירה.

-“חבל שאתה לא מתרכז במה שתצטרך להגיד לשופט!“ רטן דני.

-“אני מאוד מרוכז, אדון בן-אור, מעולם לא הייתי מרוכז יותר.“

עורכת הדין רינה שמעון-ברק פערה זוג עיניים כחולות לעבר השופט חסון וטענה שיש לסייע לבני הזוג; שאין זה ראוי לשלוח את הנאשם, מי שישב רק יום קודם לכן במשרדו של דני ונתן בה את אמונו המלא, בעודו נועץ את עיניו ללא הרף במכמניה, לבית הסוהר.

"הוא ראוי לעוד הזדמנות. צריך גם לחשוב על הילדים," ליהגה רינה. העתקת אפיק הטיעון המשפטי לכיוון הזה תמיד עובדת. מגייסים את "טובת הילדים" לשם הקלה בעונשו של האב או הבעל המכה. אין זה מבטיח כי הלה יחזור מסורו, אבל לא מזיק לציין זאת. רינה הכירה את כל הטקסטים בעל פה, כמו גם השופט חסון וליוותה את טיעונה במבט כאוב ומעונה לכאורה.

"אז מה את מציעה, גברת שמעון-ברק?" דרש השופט לדעת.

"שום דבר מיוחד. רק קצת התחשבות."

"את, היית מקבלת את בעלך חזרה או מכניסה את גרושך הביתה לאחר שהכה אותך נמרצות?" שאל השופט את זוג העיניים הכחולות שהתבוננו בו בלא מעט חוצפה.

"אני לא הייתי הולכת למטרה. הייתי מנסה לפתור את המחלוקת בדרכים אחרות." "כגון?" הפציר השופט חסון ברינה, בתקווה נסתרת שתנדב שביב של מידע פיקנטי מחייה.

"זה לא רלוונטי!" הטיחה עורכת הדין בשופט החטטן.

"טוב. הזדמנות אחרונה. נסי להסביר למרשך שלא תהיינה הזדמנויות נוספות. ותגידו לו גם שאני, במקומו, הייתי מכפיל את שכר טרחתך," חייך השופט לעברה.

"אני לא מאמינה שהוא בכלל מבין לאן יכול היה להגיע."

"את רוצה שאסביר לך?" השופט חסון לא יכול היה להסיר את עיניו מרגליה החסונות של רינה וביקש להאריך ככל שרק ניתן את נוכחותה בפניו.

"זה בסדר," פלטה רינה במאור פנים לעבר השופט יורם חסון.

רינה ידעה בדיוק מדוע השופט יורם חסון ממשיך לגלגל עמה מעין שיחת חולין, אבל לא היה לה אכפת. היא נעלה נעליים שהבליטו את רגליה המחוטבות, תוצר של אימוני ריצה ממושכים על חוף הים עם קבוצת גברים שעסקה כל העת בספורט אתגרי. מבחינתה, המטרה מקדשת את האמצעים: להשיג תוצאה שתשביע את רצונו של הבוס.

דני, מצדו, גמל לה בכך ששילם לה בעין יפה ולקח אותה עמו, מעת לעת, למשפטים מתוקשרים, כדי שתיראָה לתפארה במהדורות החדשות. זה תרם לתדמית הנוצצת שלו ובה בעת שירת את רינה. היא ידעה זאת. הרי בדיוק לשם כך הגיעה דווקא למשרדו של הסנגור הכי לוהט בשטח. זאת, אולי, לא הייתה תוכנית ריאליטי בטלוויזיה, אחת מאלה שבהן שאפה להשתתף כדי להשתלב בעתיד במדיה הזאת, אבל זה היה קרוב לכך. אומנם התפתחויות העלילה לא נקבעו מראש על ידי במאי, אבל כל השאר היה

דומה. אלה היו החיים עצמם, אף כי לעתים נדמה היה לצופים במהדורות החדשות שהם מתבוננים בסצנה הלקוחה מסרט מבוים על ידי במאי מתוחכם. לעתים המציאות עלתה על כל דמיון, כשהשופטים הפתיעו, למשל, בזיכוי מהדהד שאיש לא ציפה לו.

צופי הטלוויזיה ראו את דני בן-אור מסביר, לא פעם, מדוע בית המשפט טעה או את נציג הפרקליטות טוען כי נעשה צדק עם הנאשם, כמעט כמו בסדרות שצפו בהן בשעות המאוחרות של הלילה. רינה, באותן פעמים שבהן התלוותה לדני, זרקה גם היא משפט או שניים לעבר העיתונאים, לשמחתם של הצלמים שלא תמיד התרכזו דווקא בפניה בעת שדיברה.

עורכת הדין הנמרצת לא מחתה על כך. דני היה גם הוא מרוצה. כשרינה הייתה לצדו, חש תמיד בעוצמה שזרמה ממנה אליו. לעתים אפילו הניח את ידו על כתפה, בקלילות, באורח אקראי, כביכול, כדי להוסיף קורטוב של סקרנות ולספק את יצר המציצנות של התקשורת. והיא, כדרכה, לא החמיצה דבר. הכול תועד.

בעלה של רינה לא אהב כל כך את החשיפה של אשתו, אבל לה ממש לא היה אכפת מה חושב בעלה או מה היה רוצה שתעשה. היא קיוותה בסתר לבה שיום אחד איזה מפיק הרפתקן יציע לה תפקיד קטן בסדרה שהוא בדיוק עובד עליה. היא הייתה מוכנה לעשות לשם כך כל מה שצריך, ממש כשם שנהגה בעת שהפציעה בפעם הראשונה במשרד שבו עבדה. היא ראתה בעבודה במשרד זה את התגשמות כל חלומותיה בעת ההיא. רינה הכירה היטב בכוחה והתכוונה להשתמש בו בעת הצורך. היא הייתה מאותן נשים צעירות, תאבות חיים, סוערות, חסרות סבלנות, שלא ראו בגופן דבר מה מקודש. "מי שהטבע חנן אותה בנתונים הנכונים", טענה בלהט בשיחותיה עם חברות, "אין שום סיבה שתחביא אותם או שתשמור אותם לטובת חיי נישואים משמימים או כוזבים."

הפמיניזם הבוטה הזה, שרינה ואחיותיה לרעיון דגלו בו בכל מאודן, ראה בגברים חפץ מתכלה. להשתמש ולזרוק. זאת הייתה כל התורה של רינה על רגל אחת. היא הייתה גאה בה, בתורה הזאת שאימצה לעצמה, אם כי בפני מעסיקה הנוכחי מעולם לא הסגירה את דעתה על גברים.

היא ראתה בו גבר קצת שונה: לא באורח דרמטי, אלא רק במידה ההופכת אותו בעיניה לנסבל.

4

דני אהב את הסיפור של רינה וסימן לידו "לייק". הוא ידע מדוע לא היסס לפני ששלח את עורכת הדין שמעון-ברק במקומו לסוג מסוים של משפטים וגם לסוג מסוים של שופטים. יש שופטים שהם רוויי הורמונים יותר – ויש שפחות. השופט יורם חסון היה מן הסוג הראשון. פעם אפילו הסתבך עם מתמחה שלו. זה עבר בשלום, מבחינתו של השופט יורם חסון, משום שהמתמחה לא רצתה "לפוצץ" את כל עתידה המשפטי.

לעולם אין לדעת איך יסתיים בירורה של תלונה במשטרה, בעיקר כשמדובר בשופט שללא ספק יכחיש את הדברים ויטען שמדובר בעלילה. דני ידע על הסיפור מפי אחת הקלדניות. גם בקטע הזה ידע לשמור על קשרים טובים. קלדניות יודעות הרבה דברים שעשויים להביא תועלת. תמיד טוב לדעת אילו שופטים אוהבים שמפנקים אותם בלשכה, בשעה שעשרות מתגודדים בינתיים באולמם ומצפים לבואם.

השופט יורם חסון, מועמד כמעט ודאי לעלייה בדרגה, היה מאותם השומרים על מרחק בטוח, אבל ידע לעקוץ בכל הזדמנות שמבטיחה לו כי לא יסתבך. באותו מקרה שעליו ידע דני מפי הקלדנית, השופט חסון לא היה לגמרי אשם. המתמחה עשתה את הצעדים הראשונים לעברו, אבל ברגע האחרון התחרטה.

השופט חסון חשב שהיא סתם "משחקת" איתו, ולכן המשיך בכל הכוח לשעוט לעבר המטרה הנכספת. בשלב הזה, המתמחה הרימה קול צעקה והשופט הרפה מיד. הוא התנצל בפניה ואפילו הזמין אותה ואת בעלה לארוחת ערב במסעדה מפוארת. הבעל לא חשד במאומה.

דני פגש במתמחה מעת לעת, לאחר שעברה בהצלחה את בחינות לשכת עורכי הדין וקיבלה את רישיונה, אבל מעולם לא סיפר לה שהוא מצוי בפרטי המקרה שאירע בלשכתו של השופט חסון. "דברים כאלה", אמר דני בינו ובינו, "צריך לשמור בארסנל האישי לעתות חירום."

דני יכול היה לנחש מה הייתה הסיבה לכך שהשופט חסון לא התקדם לשלב הבא בקריירה שלו, כפי שרבים ניבאו לו. המתמחה לשעבר של השופט חסון ידעה, אולי, את התשובה באופן מוסמך.

כפי שקרה כבר בעבר, בהקשרים אחרים, למועמדים לכהונה בכנסת, למשל, נשים שנפגעו על ידי גברים כשביחסי סמכות עסקינן נטרו להם בשתיקה על הפגיעה במשך שנים, עד שתגיע שעת כושר. לא כל אחת מסוגלת להתמודד עם הגשת תלונה למשטרה, אבל הדלפה על עצם המעשה הלא ראוי, הגובל בפלילים, למאן דהו שיכול לחרוץ את גורלו של הפוגע, לזה היו הנפגעות מוכנות. היו מי שעשו זאת – ובכך הן טרפדו קריירות שעמדו לפני נסיקה. ואז, שנים של כאב והשפלה באו על סיפוקן.

דני לא היה בטוח שזה מה שקרה גם הפעם. גם הוא, כמו השופט יורם חסון, לא נותר אדיש לקסמיה של רינה. הוא אפילו היה מוכן לחזור ולצלול לתוך עיניה הכחולות, אבל הוא בחר שלא להסתבך במהלך כזה. הערגה הייתה קיימת, אולם הוא בחר לנצור אותה בלבו פנימה. רינה כבר הייתה נשואה, אולם לא זה מה שמנע ממנו לנסות ולשחזר את מה שקרה בחדרו על השטיח באותו ערב בלתי נשכח.

בלי לדעת מה רינה עצמה חושבת על כך, הוא פשוט בחר להימנע מכל מהלך שעלול להביא לכך שיאבד אותה ככוח עבודה מעולה ורב תועלת, כפי שהסתבר לו שוב באותו יום.

והייתה גם סיבה נוספת. בעת האחרונה, הוא נחשף לסוג קצת אחר של יחסי מין, שונים מאלה שהיו לו כל חייו. וזה הביא לשינוי מסוים בהתייחסותו לסקס מן הסוג שהיה לו עם בנות המין השני.

כמו רבות אחרות שהיו לו לפניו ואף לאחריה, רינה הייתה שייכת לאורח חייו הקודם, אם כי גם עתה לא חשב על רינה בלשון עבר. היא הייתה מקוטלגת אצלו במגירה מיוחדת. מאותה מגירה היה שולף מעת לעת את הדיסק שתיעד את מה שאירע ביניהם על השטיח ומתענג עליו.

באורח לגמרי לא מפתיע, חשב על נשים בדיוק מה שרינה חשבה על גברים. בעיניו, הן לא היו יותר מאשר אמצעי להפגת מתחים. הוא לא כלל, כמובן, את אשתו בקטגורייה

זאת; ולא משום שחשב כי היא שונה באופן דרמטי מכל האחרות שפגש במשך השנים.
בשלב הזה של חייו הוא פשוט התייחס אליה רק כאל אמן של בנותיו.

למעשה, הוא היה מנותק ממנה לחלוטין.

5

בעבר אהב דני להעסיק במשרדו בעיקר נשים. הוא אהב אותן חטובות. יכולותיהן המשפטיות עניינו אותו פחות. משום מה, חשב שרק כאלה שעמן היה לו איזה "סטוץ" קצרצר לפני שהחלו לעבוד אצלו, ראויות לתשומת לבו. משהו אקראי ולא מחייב. הוא ראה בכך מעין מקדם ביטחון. אחת כזאת לא תבגוד באמונו, כך האמין, והיה גם יסוד של ממש להרגשתו זאת.

הנשים שעמן קיים יחסי קרבה לא נטרו לו על כך שהתייחס לזה כאל אירוע חד פעמי. רינה לא הייתה דוגמה טובה לכך, אולם היו לא מעט שקדמו לה. כמעט כולן ראו במשרדו של דני, שהיה בשנים הראשונות הרבה פחות יוקרתי, תחנת מעבר בלבד לקראת משרה מבוססת יותר במשרד גדול.

דני לא כעס על מי שנטשה אותו לאחר כמה חודשים. לרבות מן הנוטשות, לנשואות בעיקר, זה היה אפילו נוח. גם כל האחרות לא חשבו שהן קופחו במשהו. מי שנשארה לעבוד עמו ודאי שלא הלינה על כך שדני לא חזר וביקש לקיים עמה קשרים גופניים. כל האחרות, אלה שלא נשארו לעבוד עמו, ראו עצמן בנות מזל. הן לא יכלו לספר על כך בבית או לחברותיהן, אבל בלבן נצרו חוויה מיוחדת במינה.

כל זה אירע לפני שדני עבר למשרדו החדש בקומה החמש-עשרה בבניין המשרדים שנבנה במתחם החדש שליד נתיבי איילון. כאן כבר נהג אחרת. התרחבות עסקיו הניעה אותו לחפש עזרה מסוג אחר – מעוֹלָה, יסודית, מקצועית; עזרה שאמור היה לספק לו, בין השאר, מתמחה הנוכחי. כמו עורכת הדין ציונה גמליאל, גם המתמחה לא נגע בתחומים שבהם עסק דני לפרנסתו. הוא לא התלווה אליו בהופעותיו בבית המשפט ולא נחשף לתיקים הפליליים שהיו פזורים בחדרו. הוא ראה מעת לעת לקוחות נכנסים לחדרו של הבוס, אבל מעולם לא הוזמן להצטרף למפגשים אלה שנערכו בחדר הנעול.

רינה לא ידעה מה עובר על מי שעמו קשרה את עתידה המקצועי באותו שלב של חייה ולכן התאכזבה מעט על שנהג בה במידה כה רבה של קורקטיות מרוחקת. הקרירות המנומסת שלו אפילו הפריעה לה במידת מה. מה שהיה לה בבית לא היה מסוג הגברים שאפשר להתפאר בהם לא באירועים נוצצים ולא בכלל. הנישואים קרו כמעט כמו "תאונת עבודה", ורינה חיפשה דרך אלגנטית לצאת מהם לפני שיהיה מאוחר מדי ולפני שתסתבך בהיריון ובלידה לא רצויה.

בעלה ידע זאת, ולכן עשה כל שביכולתו כדי למנוע קרע עם אשתו. הוא לא לחץ עליה לצאת בערבי ששי למפגשי רעים עם חבריו ולמעשה, לא דרש ממנה כל פעילות הכרוכה ביציאה מהבית. הוא מחל לה על האסרטיביות הרבה שגילתה בעבודתה ועל הניסיונות שלה להשתלב בעולם הטלוויזיה.

הוא הבין במרוצת הזמן שאשתו לא תבחל בכל דרך כדי להשיג את מבוקשה. כשם שנהגה, כך ניחש, כשהתקבלה לעבודה במשרדו עתיר היוקרה של דני בן-אור. להערכתו הזהירה, לא רק כישוריה האינטלקטואליים סללו את דרכה למשרד הנחשב.

מחשבה זאת טרדה את מנוחתו רק בשעות מסוימות של היום. בערבים, לעומת זאת, כשהמתין לה בביתם רובץ מול הטלוויזיה, ידע שהחלק הטוב של היום עוד לפניו. רינה מעולם לא סירבה לו, ועל כך הודה לה כל פעם מחדש שכן לא יכול היה לקוות למשהו טוב יותר.

כמו לא מעט גברים, גם הוא העדיף חיים של פשרה שיש בהם לא מעט הנאה שמימית על פני חיים של בדידות או חיים לצדה של אישה שאין בה מאומה מן האיכויות שיש באשתו.

המיטה בחדר השינה הייתה חורקת במשך זמן מה עד שבעלה של רינה היה נותר תשוש וקצת מובס. רינה החסונה האנרגטית נהגה בשלב הזה להשאיר את בעלה ישן במיטה כדי לעבור לחדר שבו הבהב מסך המחשב. שם, בכוחות עצמה, מצאה מרגוע לגופה הלא מסופק. רק לאחר מכן הייתה חוזרת למיטה שבה נותר בעלה כשהוא נוחר בקולי קולות וממתינה שם ערה למחצה לבוא הבוקר כדי לצאת למה שבעיניה נחשב לעולם האמיתי.

בשעה שש כבר נהגה לצאת לריצת הבוקר שלה על חוף הים. בדרך כלל, כשחזרה הביתה כדי להתקלח ולהתכונן ליום העבודה החדש, בעלה כבר לא היה בבית. במקרים אלה נהגה להתפנק במקלחת תחת זרם של מים חמים במיוחד במשך שעה ארוכה וממנה יצאה עטופה במגבת כדי ללגום בניחותא את הקפה הראשון של הבוקר. מן החלון הפתוח בדירתה הבחינה בשכן ממול ממתין מול חלוננו בתקווה שהפעם תיפול המגבת ארצה.

6

במשרדו של דני היו שישה חדרים גדולים, כשחדרו הוא הגדול והמפואר מביניהם. בחדר הקבלה שבו ישבו המזכירות היה מצועצע, כיאה למי שמבקש להרשים את לקוחותיו למן הרגע הראשון. למעשה, כל מי שהמתין בו יכול היה להשתמש, ללא תשלום כמובן, בטלפון הקווי שניצב ליד אחת הכורסאות ובמחשב שהיה מחובר לאינטרנט. "דמי השימוש" גולמו אחר כך בשכר הטרחה השמן שתבע דני מלקוחותיו. את חדרו האישי קישטו סמלי סטטוס אחדים: היו שם תמונות יקרות ערך של ציירים ידועים, שאת חלקן קיבל כשכר טרחה או כמתנת הוקרה מלקוחותיו. באחת הפינות ניצב פסל שעוצב במיוחד עבורו בידיו של פסל מפורסם.

על אחד הקירות תלו כמה תצלומים של דני בחברת אישים חשובים בצמרת השלטון. תצלום של שר המשפטים הנוכחי בחברתו של דני עם הקדשה אישית עמד על השולחן, כך שכל מי שישב מולו הבחין בו. דני ראה בתצלום אמצעי המשדר ללקוחותיו שהם הגיעו למקום הנכון.

על השולחן הענק עמדו כמה חפיצים אלקטרוניים מתוחכמים. דני אהב להשתעשע בהם. חשוב היה לו כי כל מי שנכנס לחדרו, לאחר שהמתין זמן לא מבוטל בחדר הקבלה, יבין מיד שיש לשלם מחיר גבוה תמורת הזכות להיות מיוצג על ידו בבית המשפט או לקבל כל סיוע אחר ממשרדו. אבל היה חשוב לו עוד יותר להוכיח לכל העולם, ובמיוחד להוריו ולאחותו, שהגיע למעמדו בכוחות עצמו, בזכות עשר אצבעותיו. שהגיע בדיוק לאן שרצה להגיע, הרחק מן השכונה שבה גדל, הרחק מן המקום שבו היה ממוקם משרדו בראשית הדרך.

הוריו הגיעו למשרדו המפואר רק פעם אחת, ביום שבו נערכה בו חנוכת הבית.

אשתו לא הגיעה. היא נימקה זאת בכך שעליה לגשת עם הבת הגדולה למורה לפסנתר. זה היה, כמובן, רק תירוץ כדי להתחמק ממה שסירבה ליטול בו חלק. היא לא אהבה את

הלקוחות שלו, שחלקם הוזמן לטקס החנוכה, ולא את חברי הילדות שלו. תמר פשוט תיעבה כל מה שקשור בעבודתו או בעברו בשכונת המצוקה בדרום תל אביב, אף כי לא הייתה מסוגלת להסביר לעצמה באופן רציונלי מדוע חשה כך.

היה במשרד חדר נוסף, שגם בו נהג דני לקבל לקוחות. היה זה חדר ישיבות שנבנה על פי תכנונו המיוחד. קירותיו היו אטומים לחלוטין לכל רעש מבחוץ. לא היו בו חלונות ומיסוך מיוחד מנע כל אפשרות לשמוע מבחוץ את מה שנאמר בתוכו. במרכזו עמד שולחן מהגוני גדול שסביבו הוצבו שבעה כיסאות נאים מרופדים עור. שני מחשבים, שלא היו מחוברים לרשת האינטרנט כדי למנוע התקשרויות לגורמי חוץ, ושלושה מכשירי טלפון קווי עמדו לרשות המסתודדים בו. דני תמיד בחר לשבת באמצע השולחן ולא בראשו. היה זה מעין ניסיון להעניק לנוכחים תחושה שכולם שווים מסביב לשולחן הזה. דלת מיוחדת אפשרה יציאה נוספת, שלא דרך חדר הקבלה, כדי ליצור ממד של דיסקרטיות מרבית.

דני נהג לקבל בחדר הישיבות לקוחות מיוחדים, כאלה שביקשו שעובדת בואם למשרדו תישאר חסויה. במקרים כאלה נהג ללוותם מן הלובי של בניין המשרדים ועד לחדר המיוחד הדיסקרטי. לפעמים, היה מסתפק בכך שהיה פוגש בהם ליד דלת המעלית שבקומת משרדו. הפגישות לא תועדו ביומן הפגישות שניהלו המזכירות, וקווי הטלפון לחדר האטום לרעשים לא עברו דרך המרכזייה של המשרד.

"אין כאן הקלטות ואין האזנות סתר", היה דני ממחר תמיד להבטיח ללקוחותיו הנבוכים, תוך שהוא דורש מהם להניח את הטלפונים הניידים שלהם בתוך קערה גדולה שעמדה באמצע השולחן. "אתם לא תקליטו או תצלמו אותי, ואני לא אצלם או אקליט אתכם," נהג לומר להם בחיך מרגיע בתחילתה של כל פגישה. "הקערה הזאת יוצרת מיסוך מלא ומנטרלת לחלוטין כל אפשרות להשאיר את הטלפונים שלכם במצב של הקלטה. מה שנאמר פה - נשאר פה," היה פוסק בטון שלא השאיר כל מקום לוויכוח. והלקוחות, שהגיעו לפגישה בחדר זה, מבוהלים ומודאגים, לא היו מעוניינים בוויכוחים. עצם האמירה וטון הדיבור שידרו מיד החלטיות שתרמה לכך שעצותיו של דני התקבלו ללא פקפוק או הרהור נוסף.

-“הטלפונים הקוויים חסויים. אי אפשר להאזין להם,” הבטיח דני ללקוחותיו המודאגים. -“יופי,” התלוצץ פעם אחד מן הלקוחות, “אז אני יכול להתקשר לחברה שלי?” -“מי שרוצה להתייעץ עם מישהו או להשאיר הודעה מכל סוג יכול לעשות זאת ללא כל חשש באמצעות הטלפון הקווי. אין כל אפשרות לדעת את מיקומכם כרגע באמצעות המכשיר הנייד שלכם, משום שאינו משדר עתה כל אות. אין שום דרך לאתר אתכם באמצעותו. איש אינו יכול לאכן את מיקומכם. לא המשטרה ולא אף אחד אחר.” -“זה טוב,” התפעלו מרבית הלקוחות.

גם הקביעה של שכר הטרחה התקבלה בהבנה. מי שהגיע להתייעצויות המיוחדות הללו ידע מראש מה שיידרש ממנו; ראשית – גילוי לב מוחלט ואחר כך – תשלום נאה.

איש מן המתיעצים מעולם לא התנגד לסידורים הטכניים שכפה עליהם דני. בשלב זה של חייהם הם היו מבולבלים למדי, ודיבורו הבוטח והסמכותי נסך בהם תחושה של ביטחון. התאורה הרכה, שקרנה מן הקירות, השרתה אף היא אווירה נינוחה.

אולם, לא הכול בדברי ההקדמה של דני היה מדויק לגמרי. הייתה לו אפשרות, נסתרת כמובן, לתעד את מהלך הפגישות. לחיצת כפתור אחת – והכול הוקלט. זאת הייתה דרכו של דני להגן על עצמו. חששו היחיד היה שאי פעם מאן דהו, שלא הצליח להשתחרר מן המצוקה שבגללה הגיע לחדר זה, יטען במשטרה או במקום אחר שפעל כפי שפעל על פי עצתו של עורך הדין. כדי למנוע אפשרות כזאת היה דני מוכן להפר כללים של אתיקה ולהקליט שיחות עם לקוחות.

רבים מן המשחרים לפתחו עמדו על עברי פי פחת, ורק עצה טובה או הדרכה ראויה יכולות היו להציל אותם. לא תמיד. לעתים כן, ולעתים לא. הם הגיעו אליו בידיעה שממנו יקבלו עצות שהן גבוליות במובן מסוים. דני נהג להאזין למצוקותיהם של הפונים אליו, ותמיד, אבל תמיד, היו לו עצה או הערה, שנשאו חן בעיני הנוכחים בחדר האטום.

לא פעם נתקל דני בכתבה שהתייחסה למי מאלה שפנו אליו, אשר לרוב נהגו על פי העצה שהשיא להם. במקרים כאלה דני היה מרוצה מאוד מעצמו.

רשימת המסתודדים עמו הייתה שמורה אצלו בכספת, לצד האקדח שרכש לפני שנים. בספרי החשבונות, לעומת זאת, מקומם נפקד. הכסף ששולם בעד ההתייעצויות לא תועד בשום מקום. דני לא קיבל מהפונים אליו המחאות ואלה אף לא העלו על דעתם לשלם באמצעי תשלום זה. ההוצאה במילא לא הייתה מוכרת לצורך ניכוי מס, אז מה הטעם להשאיר עקבות?

אכן, היכן שיש סודות תרבות "הכסף האפור" פורחת, ומן הסתם, היא תמשיך ותשגשג. גם הנותן וגם המקבל אינם רוצים לשתף את רשויות המס בעסקאות הכספיות שלהם. דני ידע זאת, וגם הפונים אליו ידעו זאת. סוד ההצלחה של ההתייעצויות האלה היה באי השארת עקבות. הבעיה היחידה של דני עם הכספים הללו הייתה כיצד להטמיעם במחזור עסקיו או כיצד להרחיקם אל מחוזות רחוקים.

לפעמים צלח הדבר בידו, כמו בשעה שרכש את דירת הסטודיו או את האופציה לרכישת חלק נוסף בקומה שבה היה ממוקם משרדו כדי להרחיבו בבוא העת. אולם בדרך כלל היה דני צריך למצוא דרכים עקלקלות ולהפעיל חשיבה יצירתית על מנת להעביר את הכסף לחו"ל, לחשבונות בנק חסויים שנשמרו עבורו בנאמנות.

לתמר, אשתו, לא היה חלק ונחלה בכל הקומבינות האלה. היא לא ידעה על דירת הסטודיו, כשם שלא ידעה על פעילויות אפלות אחרות של בעלה, אם כי בעת ההיא זה כבר לא כל כך שינה לה. דני השיב לה כגמולה בשתיקותיו הממושכות. הוא פשוט לא סמך על הדיסקרטיות שלה.

7

לאחר ביקורו המטריד של תנחום, שליחו של הרצל מרציאנו, עברין בכיר ביותר, נותר דני ההמום נטוע בכיסא האורתופדי שבחדרו.

מרציאנו נעצר בנסיבות מוזרות ביותר. זה קרה בבית מלון כשברשותו נמצאה מזוודה ובה סכום עתק של מזומנים שנגנבו, כביכול, מקבוצת צ'צ'נים. עוד קודם בואו של תנחום ידע דני מקצת מן הפרטים. ממה ששמע, הבין כי על ראשו של העברין הנודע נפלה צרה גדולה. עם זאת, הסיפור כולו נראה קצת תמוה.

השיחה עם תנחום, השליח של מרציאנו, הייתה לא נעימה בלשון המעטה. הוא נדרש לעשות מעשה חריג בעליל, ולכן דני לא מיהר לחזור לתמר ולשתי בנותיו. לא שבכל ערב אחר היה מקפיד לעשות כן לאחר שעות העבודה, ודאי לא בשנים האחרונות לאחר שיחסיו עם תמר הידרדרו לשפל שאין ממנו חזרה. תמיד היו לו סיבות שונות ומשונות שלא למהר ולחזור הביתה, חלקן לגיטימיות, חלקן פחות.

את הסיבות הלגיטימיות קטלג דני במדור "פרנסה". היו אלה פגישות עם לקוחות במשרד, ביקורי בית אצל מי שהיו מנועים מלצאת את ביתם בגלל מעצר בית שכפה עליהם בית המשפט לאחר שחרורם בערבות, וסיוורים באתרים שבהם התבצעו העברות, כדי להתרשם באורח בלתי אמצעי מן הזירה שבה התרחש, על פי הנטען בכתב האישום, האירוע המיוחס לנאשם שאותו ייצג. כל אלה גרמו לדני לא אחת להגיע לביתו באיחור. הוא אהב את הפעילויות מן הסוג הזה. הרצון שלו להצליח כמעט בכל מחיר דחף אותו להשקיע את מלוא אונו בכל תיק שקיבל על עצמו. לא היה לו עונג רב יותר מאשר להתעמרות ביריב מן הפרקליטות או בשוטר נלהב מדי במהלך משפט. ההכנות המדוקדקות אפשרו לו להוכיח להם כי עקב כך שלא טרחו לבקר בזירת העברה, הם מציגים את העובדות באורח נלעג.

לא פעם יכול היה דני להציג בפני השופט תרשים מדויק של מקום האירוע, שהוכן על ידי מומחה לדבר, אשר ממנו אפשר היה ללמוד, למשל, שעד הראייה לא יכול היה לראות את מה שהוא טוען שראה, אם בגלל עץ או מבנה שניצבו בדיוק מול חלונו של העד ואם בשל כל סיבה אחרת. דני ביקש תמיד להוכיח כי לעד התביעה או למתלוננת, במקרים של עברת מין למשל, הייתה סיבה טובה לנסות ולהעליל על מי שייצג. הדבר לא תמיד עלה בידו, אבל כשצלח הדבר בידו, הזיכוי היה מתוק ביותר. עדים קצרי רואי או כבדי שמיעה זכו תמיד ליחס מיוחד – לא ממש אדיב.

זיכוי של נאשם בנסיבות כאלה לווה תמיד בכתבות ענק בעיתונות או בראיונות טלוויזיוניים. בראיונות אלה, שאליהם נלווה, כמובן, גם האיש שזוכה, הייתה עולה לרוב הדרישה לפיצויים.

והפרקליטות, היא הוצגה בראיונות אלה, למצער, באורח לא מחמיא, מה שתמיד היה אהוב על העיתונאים. לכל אחד, פחות או יותר, יש סיבה שלא לאהוב את רשויות אכיפת החוק, שכן אין כמעט בנמצא מישהו שלא יצא חבול ממפגש כזה או אחר עמן.

אולם, אליה וקוץ בה. התנהגותו הבוטה של דני אומנם הייתה כורח מציאות וחלק מעבודתו של סגור מצליח, המבקש לעשות את עבודתו נאמנה, אבל היא הקימה לו שונאים רבים. הוא ידע זאת ולכן השתדל, ככל יכולתו, להישמר על נפשו. הוא ידע שיש לא מעט גורמים במערכת אכיפת החוק ש"מחכים לו בסיבוב". לא היה לו ספק שאם יום אחד ייתפס בעשייה לא חוקית כלשהי, לא מעט מיריביו יעוטו עליו כדי לנגוס בבשרו בעודו חי.

הסיבות האחרות לדחיית מועד השיבה הביתה לאחר שעות העבודה היו כרוכות, בעת האחרונה בעיקר, בביקוריו בדירת מסתור מסוימת שאליה היה מגיע פעמיים בשבוע לפחות ולעתים אף יותר.

רק כשהיה מאוחר מדי, הבין דני לאיזו מלכודת דבש נכנס בביקוריו אלה בדירת המסתור. זה לא נראה כך בתחילה. הכול נראה תמים למדי. הרעיון לא היה שלו. מי שפנה אליו לראשונה היה סגן השר, יצחק אלבוכר, שבו פגש בנסיבות חברתיות. סגן

השר הכיר את הסגור המתקשר מקריאה בעיתונים ומצפיה בטלוויזיה. אל השניים חברו שני חברי כנסת.

מתווך דירות איתר עבורם דירה ברחוב צדדי בגבעתיים. הארבעה סיכמו ביניהם כיצד ימומנו שכר הדירה ושאר ההוצאות, כגון ניקיון הדירה, ומי יטפל בכל אלה, ואחר כך קיבל כל אחד מהם לידיו מפתח לדירה.

אומנם נקבעו לוחות זמנים, אך איש מן הארבעה לא הקפיד על כך שהדירה תהיה ריקה לגמרי כאשר הוא מגיע. היו בה שלושה חדרים. חלק מן האביזרים בדירה שימשו את כל הארבעה. לימים יצאו הדברים מכלל שליטה, כשאחרים, שדני לא הכיר, החלו להגיע לשם.

8

דני התגורר בדירה מרווחת מאוד בצפון החדש של תל אביב. למעשה, הייתה זאת דירה דו מפלסית. מעלית הבניין נפתחה היישר אל תוך סלון הדירה. כל שאר הדיירים בבניין יכולים היו לעלות רק עד קומה שבע. מפתח מיוחד העלה את המעלית לקומה שמונה, לסלון הדירה. זה היה נוח ותרם לביטחונן של בנותיו ושל אשתו. העלייה הישירה ממרתף החניה לתוך סלון הדירה מנעה, ככל האפשר, מגע עם זרים. לדני היה חדר עבודה בקומה העליונה של הדירה. הוא אהב להסתגר בו ולנהל משם שיחות פרטיות בטלפון קווי שהיה מחובר רק לחדר זה.

הנעילה של דלת הכניסה לחדר הזו הייתה אוטומטית, ורק דני יכול היה לפתוח אותה מבפנים. בשעות שלא היה בדירה, איש לא יכול היה להיכנס לחדר הזה. המנעול החיצוני של דלת החדר דמה למנעול שהיה לו במשרד.

דני מסר לתמר את קוד הפתיחה של המנעול, אבל היא השליכה את הפתק שעליו היו רשומות ארבע ספרות באחת מן המגירות בבית. היא לא נכנסה לחדר זה כשדני לא נמצא בו. הוא ניסה להסביר לה מדוע הוא נוהג כך, אולם היא סירבה לשמוע. תמר שנאה את החדר הזה, כפי ששנאה את משרדו, שבו לא ביקרה מעולם. החדר, כמו המשרד, סימלו בעיניה כל מה שלא אהבה אצל בעלה – ובימים האלה זה היה כמעט כל דבר.

הוא ייצג, בעיניה בראש ובראשונה ארוגנטיות בלתי נסבלת, אבל הוא סימל, לטעמה, הרבה יותר מזה. היא ידעה שבעבודתו דני אינו נוהג בחמלה כלפי הזולת, ואת זה היא תיעבה יותר מכול. ואילו הוא, שגדל בדירה בת שני חדרים עם הוריו ועם אחותו, ראה את הדברים אחרת.

הדלת לדירת הוריו הייתה עשויה משני לוחות דיקט שביניהם סיבי עץ. פעמיים נפרצה הדלת על ידי פורצים שקיוו למצוא בדירה, שבה ניהלה אמו פעוטון בשעות הבוקר,

מזומנים. באחת מן הפעמים, דני היה הראשון שחזר לדירה. הוא זכר במשך שנים את האימה שהציפה אותו למראה המגירות המוטלות על הרצפה.

-“הדירה הזאת נרכשה במחיר הזדמנות, נהג דני לספר לאורחיו, “מקבלן שהסתבך בחובות לשוק האפור. “המבקרים בדירה המפוארת הדו מפלסית, בני המשפחה בעיקר, הגיבו בחיך שהיה בו יותר מקורטוב של חוסר אמון כלפי סיפוריו. הם ביקשו להכיר את הקבלן. גם נפשם חשקה בעסקאות חלומיות מן הסוג הזה. אביה של תמר היה אחד מהם. הוא היה היחיד שידע להעריך את האופן שבו נרכשה הדירה – והבין ללבו של דני. הוא לא הסתייג מדרכיו.

-“איפה אפשר לפגוש את הקבלן הזה?” גיחכו אורחיו של דני, שנהנה לראות את הפליאה בעיניהם.
 -“תמר מכירה אותו,“ ניסה דני להתחכם, למגינת לבה של אשתו, שנמנעה מלהשתתף בשיחה.

את שמו של הקבלן לא גילה, כמובן, לאורחיו הסקרנים, ולא מטעמים הכרוכים בהגנה על פרטיותו. קבלן זה פנה אליו כדי שייסייע לו מול נושיו. הוא ידע שדני מחובר להרבה גורמים בעולם הפשע. דני נפגש עמו בחדר הישיבות האטום במשרדו, עוד טרם נודע ברבים מצבו העגום של הקבלן, זה ששמו היה שגור עד אז בפיהם של כתבים כלכליים, ואשר תמונתו התנוססה לא אחת במדורי הרכילות שדיווחו על כנסים בין לאומיים של אנשי עסקים. איש עוד לא ידע אז שהוא נתון בקשיים כלכליים. דני הכיר את שמות האנשים שהקבלן היה חייב להם כסף ולכן יכול היה לסייע לו.

דני לא היה צריך להכיר אישית את האנשים האלה, שהלוו כספים בריבית רצחנית לקבלן האומלל. די היה בכך שהכיר “אנשים שמכירים את האנשים” האלה. כאלה הם פני הדברים בעולם הזה שבו דני שוחה כמו דג במים. יש מחויבויות ויש אינטרסים ותמיד טוב לשמור על קשרים או לזרוק טובה או שתיים באוויר בלי לגבות עבורה דבר כדי לדרוש את התמורה ביום מן הימים. העולם הזה לא היה שונה מעולם העסקים הממוסדים. מנהלי בנקים, במובן זה, אינם שונים בהתנהגותם מה“כרישים” שעמם הסתבך הקבלן. גם אלה וגם אלה יודעים לשלב ידיים ולעזור למי שצריך בעת מצוקה. כך הם נוהגים לא אחת, בעת שהם מחלקים הלוואות בתנאים נוחים במיוחד למקורבים

על פי בקשת מקורבים אחרים. ממש כמו שבדירקטוריון כזה או אחר מאשרים, מעת לעת, הלוואות נוחות ללא ערבויות אישיות למקורבים שמחלקים אחר כך הלוואות דומות למקורבים של המקורבים. לימים, כשמופיעות בעיתונים ידיעות שמישהו מהלוויים המועדפים הללו מבקש להחזיר רק חלק מן הלוואות שקיבל, מי שאישר את הלוואות השערורייתיות אינו נדרש לשלם את מחיר כישלונו. הוא ממשיך לתפקיד בכיר אחר בלי לנסות ולהסביר לציבור מדוע אינו משלם מכיסו את מחיר ההפסדים שגרם לקופה הציבורית.

בציבור הרחב שונאים את התופעה הזאת הנקראת "תספורת". אבל אף אחד לא ממש עושה משהו בעניין. כולם רוחצים בניקיון כפיהם. המלוויים, לא מכספם שלהם אלא מקופות שהציבור הרחב משקיע בהן את מיטב כספו בתקווה שיישמר היטב ויניב פירות, מתנערים מאחריות, והלוויים – המתקשים להחזיר את הלוואות שקיבלו בנדיבות רבה, ללא ערבויות של ממש, מן הקופה הציבורית – חוגגים. רק לעתים רחוקות נתפס ברשת איזה טייקון אומלל ואז כולם מתנפלים כמו עופות טרף על גווייתו הפיננסית.

דני הכיר את הטכניקות האלה של השתמטות מהחזרת חובות, אם כי בעולם שהתחכך בו הדברים היו קצת יותר מורכבים. הכללים, בעיקרם, לא היו שונים, רק הדמויות – קצת יותר מחוספסות. גם שיטות הגבייה היו שונות, אולם ביסודם היו הדברים דומים: עוזרים למי שנקלע למצוקה מול המשטרה, מול הפרקליטות או מול רשות ציבורית אחרת, כדי שאחר כך אפשר יהיה לבקש טובה תחת טובה שכבר נעשתה. טובה כנגד טובה. אם אפשר לעזור מבלי להזיק לחבר אחר, אז עוזרים. טובות הן סחורה עוברת לסוחר. לפעמים לטובה יש מחיר נקוב ולפעמים צריך לפנות לבוררות של "האיש החזק" כדי לקבוע את מחירה.

דני כבר השתתף בבוררות כאלה. האווירה בהן היא בדרך כלל מבודחת. כולם מכירים את הכללים. מי שמגיע לשם יודע שאין זכות ערעור על פסיקתו של "הבורר". אין סדרי דין ואין דיני ראיות. "הבורר" שומע – ומכריע.

רק לעתים רחוקות, "הבורר" צריך להרים את קולו או לרמוז לאיזה גברתן שניצב בפנית החדר להתקרב למי שמנסה לכפור בזכותו להפעיל את שיקול דעתו הבלעדי. בסופו של דבר כולם יוצאים מרוצים, ולו רק בשל המהירות שבזה מסתיימת הסאגה

שבמחלוקת. בבתי המשפט הם היו יכולים להמתין להכרעה שנים לא מעטות ולשלם שכר טרחה עצום לעורכי דין מלוקקים שאינם ממהרים לשום מקום. עורכי הדין הללו גובים את שכרם "לפי שעות", והחשבונות שהם שולחים ללקוחותיהם בסוף כל חודש "אוכלים", בסופו של עניין, כמעט את כל הסכום שבמחלוקת.

ההכרעות של "הבורר" מעוגנות, בדרך כלל, בהיגיון עסקי צרוף. לא אחת נוכח דני בכך שההיגיון של "הבורר" הלא-מלומד עולה לאין שיעור על זה של כמה מן השופטים שהוא מכיר. ועוד מעלה יש להתכנסות מן הסוג הזה: "הבורר" תמיד משתדל שלא לשאת פנים; מה שלא תמיד אפשר להגיד על לא מעט מן השופטים. אלה, כפי שדני למד לא אחת, שטופים באינטרסים. לעולם אי אפשר לדעת מה עולה במוחו של שופט זה או אחר, בשעה שמופיע בפניו עורך דין פלוני או אלמוני המגיע ממשרד רב עוצמה ויוקרה.

השופט לעולם לא יגלה, למשל, שבת אחותו מבקשת להתמחות במשרדו של עורך הדין המופיע בפניו או שגיסו מנסה לחמוק מתשלום חובו למי שהמשרד הזה מייצג. חלק מן המקרים אף פורסמו ברבים על ידי עיתונאים שאוהבים לפשפש מאחורי הכותרות, אבל איש לא ממש התרגש מן הפרסומים. גם לא כאשר מן הפרסום העיתונאי עלה ריח מבאיש, שהזכיר לדני, משום מה, ריח של פחי אשפה חשופים, שמלווה אותו מילדותו בשכונה המוזנחת שבה גדל.

את שכרו המכובד של "הבורר" משלמים שני הצדדים. הביצוע של פסק הבוררות הוא מיידי. הזוכה אינו נזקק להליכי גבייה של משרדי הוצאה לפועל, וגם זה יתרון לא מבוטל. למהירות של סילוק החוב יש ערך כלכלי. הצד המפסיד אינו יכול לטעון לחוסר יכולת כלכלית או לבקש שמיטת חובות. התחמקויות או התחכמויות מן הסוג הזה מקובלות רק בקרב חייבים בשוק הכספים הממוסד.

כשנוכח דני בשלב מסוים כי האיומים על הקבלן חסר המזל פחתו, משום מה, הוא ביקש מאחד הנושאים, שפעם סייע לו משפטית בשכר זעום ובהצלחה רבה, כי ישיב לו טובה תחת טובה. הוא ביקש ממנו שיגביר את הלחץ על הקבלן, כדי שהלה ימהר להיפטר מן הדירות שבנה ברמה גבוהה במיוחד. דני שם עינו על אחת מהן. הוא לא מצא כל פסול אתי בהתנהגותו זאת. בעולם שבו חי אסור להחמיץ הזדמנויות. לא תמיד הן חוזרות.

לדירה שנשארה חן בעיניו הייתה יציאה פרטית לגג מטופח. הוא גם בחר לעצמו את חדר העבודה בדירה בלי לשאול את תמר. דירה נוספת באותו בניין "נמכרה" לאחותו של אחד הנושים. ציונה גמליאל טיפלה בהעברת הזכויות על שמה של האחות כמו גם באלה של דני, והיא ידעה בדיוק כמה "שילמה" האחות וכמה שילם הבוס שלה.

ציונה גמליאל, עורכת הדין לענייני קרקעות במשרד, לא שאלה שאלות, אם כי בסתר לבה חשבה לעצמה שגם היא הייתה שמחה לרכוש דירה באזור כזה במחיר ששילמה אותה אחות.

דני שילם מחיר מעט גבוה יותר מזה של האחות, אם כי לא בהרבה. זאת, אף כי הפער בשווי הדירות היה ענק. הנושים של הקבלן פושט הרגל היו יכולים לדרוש מדני סכומים גבוהים הרבה יותר כדי למלא את בור החובות שהקבלן הותיר אחריו. הם לא עשו זאת, כאות הוקרה על טיפולו המהיר בפרשה ומשום שידע לנווט את הקבלן לנקודה שבה לא נותרו לו הרבה ברירות.

לדני לא הייתה כל בעיה "לשחק" במשחקים כפולים כאלה. עכבות מוסריות לא היו חלק מאופיו. הוא הבטיח לעצמו זה מכבר שאינו מתכוון לעצור באדום. הכול כשר ולכל דבר יש תג מחיר. אם צריך – משלמים, ואם צריך – גובים את המגיע. זאת הייתה כל הפילוסופיה שלו על רגל אחת.

גם העובדה שהקבלן, איש חובש כיפה שהיה פעם עשיר מופלג, עבר להתגורר עם משפחתו בקרוון צנוע ביישוב הסמוך לאריאל שבשומרון, לא טרדה את מנוחתו. "הקבלן הביא את זה על עצמו", טרח דני להזכיר לעצמו. אף אחד לא כפה עליו להתמכר להימורים ולנערות ליווי ולהפסיד מאות ואלפי שקלים. "אם צריך", חזר דני וקבע לעצמו, "אז עושים את מה שצריך. גם לי אף אחד לא יעשה הנחות", חשב דני בינו ובינו בלי לדעת עד כמה קרוב היום שבו יחווה את הדברים על בשרו.

באותו שלב הוא אפילו לא שיער כי הקרוסלה שעליה הוא יושב יכולה לנוע גם בכיוון ההפוך. זה קרה לא אחת לאחרים, ולא הייתה כל סיבה שזה לא יקרה גם לו. לקרוסלה הזאת אין חוקים, ואף אחד לא יכול להבטיח ליושבים בה שלא תשנה את כיוונה.

9

תמר, כמו ציונה גמליאל, עורכת הדין הצייתנית במשרדו של דני, לא שאלה שאלות. היא ניחשה שמשהו לא לגמרי כשר נמצא ביסוד העסקה המופלאה שדני הציג בפניה וביקשה בפנים חתומות שהזכויות בדירה יירשמו בטאבו על שמו בלבד כתנאי להסכמתה לעבור ולהתגורר בדירה עם הבנות. זו הייתה הפשרה שעשתה באותו שלב עם מצפונה.

דני לא אהב את גישתה זו. היא הכעיסה אותו. הניסיון שלה להתנשא מעליו שיגע אותו. זאת לא הייתה הפעם הראשונה, אבל הפעם הזאת פשוט הרגה אותו. הוא הרי בסך הכול ביקש לפנק את משפחתו בדירת צמרת הנמצאת בלב האזור הטוב ביותר בעיר, ליד בתי ספר מעולים, אז מדוע תמר מתנהגת כך? שאל את עצמו שוב ושוב, בלי שתעלה במוחו תשובה המניחה את הדעת.

סלון ענק שבו הוצב פסנתר כנף שנרכש במיוחד עבור הבת הגדולה, גג שממנו אפשר לראות את הים, שוער בלובי, חניה לשתי מכוניות בחניון סגור ומסוגר – מה עוד אפשר לדרוש ממנו, ביקש לברר עם תמר בקול נכאים.

“למה?” דרש דני לדעת. “למה את לא רוצה שהזכויות בדירה תירשמנה גם על שמך?”
-“יום אחד נדבר על זה,” הודיעה תמר נחרצות.

“אז מה, יש משהו בעבודה שלי שמגעיל אותך?” חזר דני לוויכוח הישן ביניהם.
-“לא רוצה – וזהו.”

“אני פשוט לא מבין אותך. אנחנו נשואים. יש לנו שתי בנות. למה את נותנת לי להרגיש מלוכלך?”

“אני לא רוצה – וזהו.”

“את אולי חושבת שהחברים של אבא שלך עובדים בצורה אחרת? הם לא. אותן שיטות, אולי רק יותר סטייל. אז מה? האמיני לי, אני יודע על מה אני מדבר. הרבה כספים ‘מלוכלכים’ עוברים שם.”

-“לא מעוניינת לדבר על זה.”
-“חבל. יום אחד זה יתפוצץ לך בפרצוף.”
-“אני לא בטוחה. אולי זה יעוף לך לפניים?”
-“באמת? מישהו כבר מילא לך את הראש?”
-“עוד לא, אבל זה יכול לקרות יום אחד.”

לאחר הוויכוחים הללו עם תמר, שכמותם כבר לא התרחשו לעתים מזומנות, משום שבני הזוג מיעטו לשוחח ביניהם, נהג דני להסתגר בהתרסה בחדר העבודה שלו בקומה השנייה של הדירה. ההתחסדות של תמר התישה אותו. היא הכעיסה אותו וגרמה לניכור ביניהם, שלא ניתן עוד לגישור. תמר ביקשה, להבנתו, להדגיש את הפער המוסרי הקיים ביניהם. היא גם רצתה שתמיד יזכור מאין באה, ומאין הוא בא, מה שהטריף עליו את דעתו. הוא פשוט לא חשב שבמקום שבו גדל היו האנשים מוסריים פחות. המצוקה הכלכלית רק הפכה אותם למחוספסים יותר.

דני לא קיבל את גישתה של תמר, אם כי בתחילת דרכם המשותפת עוד היה מסוגל למצוא בעמדותיה קורטוב של חנינות. אך לא בשנים האחרונות. הצביעות הזאת לא מצאה חן בעיניו. הוא ידע פרטים חסויים על חבריו של אביה, מיכאל (מייק) שוורץ, המתגוררים באפריקה, שם יש לו עסקים במדינות שחלקן נשלטות על ידי שליטים מושחתים או מנהיגי שבטים תאבי דם.

החברים של חותנו, סבם של שתי בנותיו, לא היו צדיקים במיוחד. בזה דני היה לגמרי בטוח. אם תמר הייתה יודעת ולו מקצת מן הפרטים שהוא ידע, היא הייתה מזילה דמעות כמים.

אחד מחבריו של אבי אשתו, שזהותו התבררה לדני רק בשלב מאוחר יותר, אפילו נפגש עמו להתייעצות בהזדמנות מסוימת. הוא נכנס לחדר הישיבות המיוחד במשרד ושם מירר בבכי. הוא סיפר לדני כי חלק גדול מהשקעותיו ירד לטמיון כאשר התחלף השלטון במדינה מסוימת, ולא היה לו מושג כיצד יבשר לאשתו שירדו מנכסיהם. אותו חבר של מייק שוורץ אף חשש שאשתו הצעירה, שלא מכבר באה עמו בברית הנישואים לאחר שהתגרש מאם שלושת ילדיו, תעזוב אותו.

דני התבונן באיש המבוגר יחסית בלי הרבה סנטימנטים. "על מה הוא מלין," שאל את עצמו, "הוא הרי כרה לעצמו את הבור שבו הוא נמצא כעת. מה, הוא לא ידע שנשים צעירות אינן מתחננות, בדרך כלל, עם גברים מבוגרים מתוך אהבה?"

לאחר מכן, דני "קרע" אותו במחיר.

לימים, כשהתבררה לו עובדת היותו אחד מחבריו של חותנו, כמעט שהתפתה לספר לתמר את פרטי המקרה ואת הקשר העקיף של אביה לכל ההסתבכות הפיננסית שנפרשה בפניו. דני לא עשה זאת, בסופו של דבר, כדי שיוכל "לחלוב" את האיש האומלל עוד ועוד.

לא היה כל טעם לספר לתמר את מה שלמד מחברו של אביה. הוא ידע בוודאות גמורה שתמר תעביר לו כל מה ששמעה. אילו היה מייק שוורץ יודע מה שאירע לחברו, היה אולי נחלץ לעזרתו. אבל ייתכן שהיה שוקל לעשות שימוש במצוקתו של חברו הכושל לטובתם של חברים אחרים שלו. את זה היה מבצע, כמובן, באורח דיסקרטי ככל שניתן. זה מה שעשה במשך שנות שירותו הרבות במסגרות ממלכתיות שונות.

כך או כך, נאמנותה של תמר, דני ידע זאת בוודאות, לא הייתה נתונה לו. היא הייתה נתונה לאביה – והדבר גרם לו עוגמת נפש רבה. הוא רצה אישה מסוג אחר, שתהיה בראש אחד איתו בכל המובנים.

תמר לא הייתה כזאת. היא לא יכלה להיות כזאת. הקוד הגנטי שלה, כך האמינה, היה שונה משלו. דני, לעומת זאת, לא האמין בעליונותה המוסרית וודאי לא בזאת של אביה. התרומה שלו לביטחון המדינה הייתה אומנם רבה, אבל לאחר מכן פנה למחוזות אחרים, לא פחות אפלים מאלה שבהם התגודדו עבריינים מסוגו של מרציאנו.

10

לא כך היו פני הדברים בשנים הראשונות. אז הכול זרם על מי מנוחות. דני ותמר, שהייתה צעירה ממנו מעט, היו חברים טובים, אבל לא זה מה שדני חיפש באמת.

דני רצה בשותפת סוד, בנישואים שבהם יוכל לחלוק עם רעייתו כל מה שעובר עליו במשך היום, להתייעץ איתה ולספר לה על הקומבינות, על התככים, על הכסף הגדול, על הסתרת המזומנים במקומות רחוקים, על רכישת דירת הסטודיו שנרשמה על שם חברה זרה שמנייתיה מוחזקות בנאמנות עבורו.

זה היה כל עולמו, ואת זה ביקש לחלוק עם האישה שאיתו בערבים, כשהוא חוזר עייף מן ההתכתשות הבלתי פוסקת למען לקוחותיו - עייף אבל מוכן ומזומן ליום הבא וליום שלאחריו. כל מה שרצה זה להניח את ראשו בחיקה של האישה שלו, לספר לה מה עבר עליו ולשאול בעצתה בלי להרגיש שהיא בזה לו ומתעבת את עצם השאלה.

בערבים כאלה, שבהם במקום בשיתוף פעולה ובחום אנושי היה נתקל בניכור ובקור הארקטי של תמר, דני היה שואל את עצמו מדוע לא נישא למישהי כמו רינה שמעון-ברק - אישה אנרגטית, תאבת חיים וחסרת עכבות, שמוכנה לבלוע יחד עמו את כל העולם ללא הטפות מוסר וללא ניסיון להתנשא מעליו.

עם מישהי כזאת, חשב לעצמו, לא היה מידרדר, כנראה, לאותו סוג של בילויים שכה קסם לו לאחרונה: אלה שהתקיימו בדירת המסתור שהוא וחבריו החזיקו הרחק מן העין הציבורית. זה, לפחות, מה שהם חשבו. זה מה שהם רצו: פינה קטנה כדי לממש בה תאוות נסתרות עם נשים שיודעות כיצד לממש פנטזיות מעולם אחר.

11

תמר ודני היו נשואים זה עשר שנים ויותר. תחילה התגוררו בדירה שכורה במשך תקופה ארוכה למדי. דני עבד במשרה חלקית בחנות לכלי עבודה. תמר לא עבדה, והוריה שילמו את חלקה בשכר הדירה. כשהחל לעבוד כעורך דין, לאחר שעבר בהצלחה את בחינות הכניסה ללשכת עורכי הדין, השתפר קמעה מצבם הכלכלי, והם החליטו למסד את הקשר ביניהם.

דני הציע נישואים לתמר בעת שטיילו בפארק הירקון. תמר לא היססה לרגע. עורך הדין יפה התואר שעמד לצדה רצה בה, והיא הייתה מוכנה להיות שלו.

עם זאת, תמר מעולם לא הצליחה להסתיר את תחושות הבוז והתיעוב שחשה כלפי עבודתו של בעלה, כלפי חבריו מן העבר או כלפי מכריו מן ההווה. דני חש בכך, כמובן, והצביעות שבהתנהגותה הוציאה אותו לעתים מדעתו.

זה היה הגורם העיקרי לריחוק הגובר והולך ביניהם. הגיעו הדברים לידי כך שתמר חדלה להתעניין היכן היה כשחזר הביתה בשעות מאוחרות של הלילה או לפנות בוקר, חבוט, מרוט ולא ממוקד. לעתים לא חזר בכלל. כשהיה מגיע לבסוף, טרוט עיניים, מעולם לא שאלה אותו אשתו מדוע חולצתו מקומטת או מדוע הוא מדיף ריחות כל כך לא נעימים. היא רק עמדה על כך שבבקרים, כשהבנות מתעוררות, ימצא בבית. הוא הבטיח זאת אבל לא תמיד קיים. לא בעת האחרונה, לאחר שהתוודע לבילויים שיובאו ממחוזות רחוקים, שהיו מפתיעים בחיוניות הממכרת שלהם, ארוטיים עד טירוף, ולמכרים מסוג שונה. כל זה התרחש בשעות הלילה המאוחרות.

בשעות היום לא חדל דני לעשות כל שביכולתו כדי לקדם את ענייניהם של לקוחותיו תמורת הרבה מאוד כסף, אם כי בשלב מסוים הרגיש שמשוהו ביכולתו לפעול ביעילות ובנחישות נסדק מעט.

הוא ייחס זאת לעייפותו, אבל היה זה, כנראה, דבר מה מהותי יותר. השחיקה הנפשית לא נגרמה רק עקב העייפות הפיזית שחש לאחר לילות סוערים בדירת המסתור. דני הבטיח לעצמו לבחון את הדברים לעומק בשלב כלשהו בעזרת איש מקצוע, אולי, אבל מעולם לא מצא את הזמן המתאים לכך.

ייתכן שהסיבה לכך שלא פנה לאיש מקצוע עד אז הייתה נעוצה בכך שהוא חשש מפני הדברים שהוא עלול לגלות על עצמו. גם עצם המחשבה על כך שאיש זר יקשיב לווידויו על מה שמתרחש בנבכי נפשו נראתה לו, לאדם ש"דיסקרטיות" היא שמו האמצעי, כצעד שהוא אינו מוכן לו נפשית. כמו אנשים רבים הנמצאים במצבים דומים החשש מפני ההתערטלות או הרתיעה מפני החיטוט בתוככי התת מודע היו גדולים יותר מן הצורך למצוא פתרונות.

גם סגן השר, יצחק אלבוכר, בן בריתו של דני ושותפו בדירת המסתור, שאותו פגש בבית הוריה של תמר, היה מגיע בדרך כלל רק לאחר חצות. לפעמים היה מגיע כשהוא מאופר קמעה לאחר ריאיון טלוויזיוני. הצופים בוודאי לא העלו על דעתם לאן מועדות פניו לאחר סיום הריאיון. הנהג ושומר הראש נהגו להמתין במכונית השרד עד שסגן השר היה יורד מן הדירה, שאליה עלה כמה שעות קודם לכן.

לפחות פעמיים הם נאלצו לתמוך בו כדי שלא ימעד על המדרכה. באחת הפעמים הבחינו הנהג ושומר הראש בסימן מוזר על לחיו של סגן השר ובכתם דם על חולצתו. הם לא שאלו שאלות. זה לא היה מתפקידם. באחת הפעמים הבחינו שניהם בדמויות המקיימות מעקב על הבניין שבו נמצאת הדירה. בהזדמנות אחרת הבחינו בחבר כנסת מוכר החומק פנימה. שומר הראש של סגן השר צילם אותו בעזרת הטלפון הנייד והעביר את התמונה לממונים עליו.

לאחר זמן מה, החליטו שומר הראש והנהג, שכבר ניחשו במה הדברים אמורים, לדווח על מה שראו לאחראי על ביטחון השרים וסגני השרים במשרד ראש הממשלה. לאחר בירור עם הממונים עליו הורה הלה לשניים לנצור את הדבר בלבם ולא לספר לאיש על המתרחש.

- "מדובר במשהו שאינו בתחום סמכותי, יש מי שמטפל בזה." הודיע להם האחראי.

12

איש מבין מכריו וקרובי משפחתו של דני לא ידע לאשורו מה באמת עובר עליו בעת שהוא מתמסר לעבודתו היומיומית, שיש בה, למראית עין, הרבה אבק של כוכבים. בפועל, העולם של דני היה שונה, אכזרי, רווי יצרים, והכללים שפעל לאורם היו נטולי פשרות. למעשה, היה זה עולם ללא כללים. עולם שבו החזקים שורדים וכל האחרים משלמים – ובגדול. דני אהב את הנוסחה הזאת. היא התאימה להשקפת עולמו. הוא אהב להיות בצד התובע, לא בצד שנדרש לשלם. אבל באותו יום לאחר ביקורו של תנחום במשרדו הבין, לראשונה בחייו, שגם הוא אינו חסין מפני דרישות דומות וכי המחיר שהוא יידרש לשלם עלול להיות לגמרי לא פשוט

הרגשה מן הסוג הזה הייתה זרה לו. תחושת מחנק התמקמה בגרונו. עיניו התכסו בדוק מוזר שהפריע לראייה. הוא הרגיש מעין נתק בין ראשו לבין שאר גופו. דני הכיר את התופעות הללו כשהן התרחשו אצל אחרים. לא אצלו. כשיצא תנחום מחדרו כמה שעות קודם לכן, חִלְחְלָה במוחו התובנה שלא לעולם חוסן.

דני נדרש, בפשטות שאינה משתמעת לשתי פנים, ללחוץ על השופט ירוחם רבינוביץ', מי שאמור להתחיל למחרת בבוקר את משפטו של הרצל מרציאנו, כדי שהלה יפסוק לטובת ביטול כתב האישום נגדו. זאת הייתה דרישתו האולטימטיבית, הלא מוסרית בעליל, של מרציאנו, לאחר שהוברר לו לדברי תנחום שזה השופט שנקבע לדון בכתב האישום שהוגש נגדו. דרישה זאת העביר לדני בן-אור באמצעות השליח מטעמו.

דני לא יכול היה לדעת, באותה עת, מי עמד מאחורי הרעיונות ההזויים שנקָּהוּ, לכאורה, על ידי לקוחו. הוא לא הכיר את יעֶלָה, אשתו-זה-מקורב של מרציאנו, והוא לא היה מודע לכל המרקם האפלולי שנסזר מבעוד מועד, כך הבין, שבמרכזו האפשרות שמרציאנו יזדקק יום אחד לשירותיו הלא קונבנציונליים. כל זאת, מתוך הנחה שהגורל הטוב יציב את השופט ירוחם רבינוביץ' במרכזה של הדרמה.

מנופי הלחץ נפרשו בפני דני ללא כחל ושרק. הללו נועדו להפעיל לחץ פסול על השופט רבינוביץ'. הם גם נועדו לתמוך בדרישה שיש בה משום לחץ לא ראוי על דני. היה זה לחץ שהיו בו גווני פלילים מובהקים. לחץ שיש בו חציה של קו אדום. דני ראה מיד במה מדובר. הוא אף הבין שמי שהעז לפנות אליו בדרישות מן הסוג הזה תכנן את מהלכיו בקפידה.

שתי מטרות היו למנופי הלחץ: האחת כוונה נגד דני, והאחרת – כנגד השופט רבינוביץ'. בשתייהן היה גלום פוטנציאל של פגיעה קשה, בלתי הפיכה, בשני הנוגעים בדבר, אם הדרישות שהוצגו בפניהם לא תיענינה.

דני עוד לא ידע כיצד יגיב השופט כאשר יעביר אליו את המסר המתבקש. בשלב הזה חששו מפני תגובתו היה מעוגן בתחושות בטן בלבד. דני אף לא יכול היה לדעת באותו שלב מי עוד עלול לדעת מה מתרקם במוחו האפל של מרציאנו. כך או כך, הסגור המנוסה עד לעיפה העריך מיד את הסכנה הרבה הטמונה בדברים, בראש ובראשונה למעמדו שלו, אם יענה לדרישה ויפתח במהלך השטני שדרש ממנו מי שהיה בעבר לקוחו.

בה בעת הוא העריך כי בסיפור הזה אין צדיקים גמורים. כולם פועלים מתוך אינטרסים או מתוך מניע אפל כלשהו. אף אחד לא יכול לראות את עצמו כקורבן תמים. הכול רע ומרושע. הכול מכוער. הכול גובל בסטייה מן הנורמה שלאורה צריכים לנהוג אזרחים תמימי דרך. זאת הייתה התזה שדני בנה לעצמו באותו שלב כדי להרגיע את נפשו הסוערת.

מאוחר יותר באותו לילה עמד דני ללמוד שלא כל המעורבים בפרשה באים בידיים מלוכלכות. חלקם, לפחות, פעלו מתוך תמימות, אם כי הדרך שנקטו לקתה במוסריותה. הם פעלו מתוקף תפקידיהם הממלכתיים כדי לסכל התרחשויות בלתי חוקיות, כגון זאת שבה עמד אולי ליטול חלק או כאלה שיש בהן פוטנציאל של סכנה לזליגתו של מידע חסוי העלול להזיק באורח קשה ביותר לביטחון המדינה.

איש ציבור שנגרר בעל כורחו, אולי, להרפתקה שלא היה צריך להיגרר אליה מלכתחילה בגלל מעמדו, עלול להימצא במצב לגמרי לא פשוט. מצבים מעין אלה נצפו בדרך כלל

בסדרות דרמה פוליטיות או משפטיות בטלוויזיה, אלא ששם פתר הבמאי את הדילמות באורח לא כואב במיוחד לכל הנוגעים בדבר, ואילו בחיים האמיתיים, דני ידע זאת היטב, הסיום עלול להיות כואב מאוד. הוא הכיר כמה מקרים כאלה מקרוב. אולם, עד שהדברים התבררו לו לאשורם, היה זה כבר מאוחר מדי. הוא כבר צלח את הרוביקון ללא כל אפשרות לחזור בו.

דני נכשל במשחק המוחות שנכפה עליו. הוא נכנס לפניקה שלא לצורך וכשמשחקים כך ומאבדים את קור הרוח, ההפסד כמעט ידוע מראש. קור רוח מקנה יתרון כמעט מכריע על היריב. אובדן עשתונות, לעומת זאת, מבטיח כמעט בוודאות קריסה בלתי הפיכה.

כל מי שהשתתף אי פעם במשחקי מוחות מן הסוג הזה מודע לכך.

13

את הרצל מרציאנו הכיר דני זמן רב קודם לכן. באותם ימים הוא היה עצור בבית המעצר המכונה בפי העבריינים "אבו כביר" בגין חשדות חמורים למדי. עצור אחר ששהה עמו באותו תא מעצר המליץ על דני, ששמו הלך לפניו בקרב רבים מהעצורים. אחדים התפארו בכך שדני בן-אור האגדי ייצג אותם בעבר. הוא נודע זה מכבר, כמי שמתיר אסורים ועושה כמעט את הלא-יאמן בכל דרך אפשרית, כמי שאינו נרתע מחצייתם של קווים אדומים. "אם צריך, אז עושים." זה היה המוטו שלו, וכל מי שהיה צריך לדעת, ידע זאת.

לא רק בבתי המעצר. גם בחוגים אחרים. גם במקומות ששם חיפשו לא אחת דרכים לא קונבנציונליות לצאת מן המצר. במקומות האלה יודעים תמיד להטיף לאחרים, אבל כשמתעורר הצורך להיחלץ מצרה, לא בוחלים בשום אמצעי.

ודני בן-אור היה מעת לעת האמצעי שבו בחרו גם "בחלונות הגבוהים". לעתים עשו זאת תוך עקימת האף, אבל לדני זה לא היה אכפת. צבעם של שטרי הכסף עניין אותו – ולא שום דבר אחר.

דני השמיע באוזניהם של לקוחותיו את מה שהם אהבו לשמוע, וזה היה הדבר שהביא לו עוד ועוד קליינטים – וגם הרבה מאוד כסף. במזומן. בלי חשבוניות מס. מי שרוצה בשירותיו של הסנגור הבלתי נלאה צריך לשלם, ומי שרוצה לקבל גם חשבונית מס ישלם כפול מן הסכום המקורי וגם יותר. זה מה שדני דרש וזה מה שהוא קיבל. "הדברים הטובים עולים כסף," נהג דני לומר למי שביקש את התערבותו. אף אחד לא התווכח.

לרבים מן הפונים לדני כדי לזכות בעצתו ובעזרתו התשלום היה החלק הקל יותר במפגש עמו. הפתרונות שהציע היו קצת יותר קשים לעיכול.

קשריו של דני עם אנשי תקשורת רבים הוסיפו גם הם להילה שנקשרה סביבו. שמו ותמונתו הופיעו בעיתונים בתדירות גבוהה, ולא אחת הוא הוזמן להשתתף בפגישות משפטיים בטלוויזיה. פעם אחת הוא אפילו התארח בפורום של מספרי סיפורים כדי לחלוק אנקדוטות מחייו של סגור פלילי.

דני אהב את זה. התשובות תמיד היו מוכנות מראש. הן נשמעו ספונטניות, אבל לאמיתות של דבר, לא היו כאלה. הוא תמיד ידע, פחות או יותר, מה תהיינה השאלות באירוע מסוים והתכונן לכך מבעוד מועד. הפרסום ליטף לו את האגו, והוא ניחן במאגר בלתי נדלה של אותו חומר כימי, זה שיוצר אגו ומעורר אנטגוניזם אצל זולתו.

הוא גם טרח להזכיר לאלה שנותרו מאחור מיהו המוביל; למי סוגדים בבתי המעצר; עם מי מוכנים בפרקליטות לסגור הסדרי טיעון; למי השופטים "עושים כבוד". לא תמיד, כידוע, יש קשר ישיר בין היקף הפרסום לבין היכולת המשפטית לתרגם אותה לשפת מעשה, אבל אצל דני זה עבד.

אותם שהגיעו אליו עם קטע מהעיתון ואמרו לו "גם אני רוצה תוצאה כזאת" בדרך כלל גם קיבלו אותה. לא תמיד, אבל בדרך כלל. דני טרח תמיד לציין שכל מקרה שונה ממשנהו וגם הפתרונות שונים זה מזה. נאשמים זוכים לטיפול מסוג אחר מזה שלו זוכים חייבים שמנסים להשתמט מפירעון חובותיהם. על החייבים לוחצים במקומות כואבים כדי להגביר את הכאב ואז מרפים לשעה קלה כדי להראות למי שמרגיש את הכאב שאפשר גם אחרת. וזה עובד.

מרציאנו ודני נפגשו בחדר המיועד לעורכי דין באבו כביר תחת עינו הפקוחה של אחד הסוהרים. על פי חוק אסור לסוהר להאזין לשיחה בין עורך דין לבין לקוח בהיותה שיחה חסויה הנהנית מחסותו של החוק, אבל מותר לו לפקוח עין. לא כל אחד, כמובן, זוכה לתשומת לב כה הדוקה. רק עצור שלגביו סבורים בשירות בתי הסוהר שהוא מהווה סיכון לעצמו או לסובבים אותו, זוכה ליחס הדוק כזה.

כמו כן, תמיד קיים חשש שיועברו "הוראות" בדרך כלשהי "לחיילים" שבשטח, כדי שאלה ינסו לשבש את החקירה המשטרתית או כדי להבריח סמים באמצעות אחד מן הסרים למרותו של העבריין רב המעללים.

איש לא חשד, כמובן, בדני שיקבל "הוראות" ויעבירן הלאה או שינסה למסור סמים לעציר, אבל כשמדובר בעבריין ברמה של מרציאנו, ההוראה הייתה חד משמעית – אין להשאירו, ולו לרגע קט, ללא פיקוח, לפחות באמצעות קשר עין של אחד מאנשי המשמר.

בשירות בתי הסוהר לא לוקחים סיכונים לגבי עציר מסוגו של מרציאנו. כל דבר יכול לקרות כשהוא נמצא מחוץ לתאו. תקרית אלימה עם אסיר אחר שנשלח כדי לנקום במרציאנו בגלל עוול שנגרם, כביכול, לטייקון פשע אחר, זאת הייתה אחת האפשרויות. בשירות בתי הסוהר זוכרים בחלחלה את הרעלתו של מי שאמור היה להעיד במשפטם של כרישי פשע. הרעל הוחדר לתאו בדרך נעלמה כלשהי. עצורים בסדר גודל כזה מוקפים בעושי דברם גם בבתי המעצר.

דני לא מחה על הפיקוח הצמוד על מי שביקש לשוחח עמו, שכן הכיר את הנהלים הנהוגים לגבי עצירים "מן הליגה הראשונה". הוא שמע על הרצל מרציאנו בעבר, אך מעולם לא פגש בו.

הוא אהב לקוחות כאלה. יש להם היכולת לנווט אליו "חיילים" שהסתבכו או "קופים", כאלה שהתבקשו על ידי ראשי ארגוני פשע לקחת עליהם את האחריות לביצוע מעשה פשע מסוים או להפנות אליו סתם חברים.

עצם העובדה שמרציאנו פנה אליו עשויה להדהד ברחבי בית המעצר, וזה מאז ומתמיד שירת את עורכי הדין. עבריינים "קטנים" אוהבים תמיד להיות מיוצגים על ידי מי שמייצג גם כרישי פשע כמו מרציאנו. זה מעלה אותם לכאורה לאותו מעמד, לפחות בעיני חבריהם מן השכונה או מן הרחוב. עבריינים אף אוהבים להתפאר בסכומי העתק ששילמו, כביכול, לסנגור גודל שכזה, מה שנכון רק לעתים רחוקות. מי ששילם כסף רב מעדיף לשמור את הפרטים על כך לעצמו.

מרציאנו, שעדיין לא היה נשוי, ביקש מיד לדעת אם דני מוכן "להתלכלך" עם סוג העבירה שיוחסה לו. הוא לא הרבה במילים. שיחות נפש לא היו הצד החזק שלו. משפטיו היו קצרים. אוצר המילים שלו לא היה מן המשובחים. אנשים כמוהו העדיפו תמיד את "זכות השתיקה" על פני "זכות הדיבור". זה לא העיד, כמובן, על רמת האינטליגנציה שלהם, אלא רק על כך שאנשים מסוגו של מרציאנו למדו מן הניסיון שכלל שמדברים

פחות, האפשרות "לעשות שגיאות" פוחתת. פליטות פה מתרחשות רק אצל מי שאוהב לפטפט את עצמו לדעת.

כל זה עתיד היה להשתנות ביום שבו מרציאנו פגש את יעלה, מי שעתידה להיות אשתו. מרציאנו הפך אז בבת אחת מישהו אחר לגמרי. הוא נראה אחרת, הוא נהג אחרת והוא חשב אחרת. והוא גם הפך למסוכן הרבה יותר.

דני הכיר סוג זה של לקוחות, אלה הממעטים בדיבור מתוך הנחה שמה שלא נאמר – אי אפשר להתחרט עליו אחר כך. גם היותר מכובדים מביניהם, לכאורה, אלה שהגיעו אל חדר הישיבות האטום שבמשרדו, נהגו כך. חלקם מתוך מבוכה רבה, וחלקם מכיוון שזה היה נוהגם מאז ומעולם. זה מעולם לא הפריע לדני, אלא רק לימד אותו כיצד ניתן לתהות על קנקנם של אנשים בדרכים אחרות. פענחו תנועות גוף, למשל, יכול ללמד רבות. גם שתיקות תורמות, לא אחת להבנת הלך הרוח של הזולת. אי מענה על שאלה מביכה אף הוא מעיד על משהו.

מרציאנו לא ידע על חשדות יוצאי דופן נגדו או על ממצאים חריגים במיוחד. חוקריו לא הציגו בפניו כל ראיה של ממש שעלולה לסבך אותו או לחייב אותו במתן תשובות. כך או כך, לא היה מדובר במשהו שדני לא התעסק עמו בעבר, ולכן לא היה לו כל קושי להסכים מיד להצעה של מרציאנו ולייצגו.

בפועל דני נהג בדרך כלל שלא לסרב למי שפנה אליו. על פי רוב, גם לא מצא שהעברה שבה נדרש לטפל, יש בה כדי לפגוע באיזה עצב רגיש אצלו. "כל אדם זכאי להגנה", סיכם לעצמו מעת לעת, "ואני אינני אלוהים. רק אלוהים יודע צפונותיו של אדם או אם הוא ביצע או לא ביצע את מה שמייחסים לו. תפקידי לייצג את מי שקיבלתי על עצמי לייצג, ולהציג את הגרסה שלו בפני בית המשפט כמיטב יכולתי. כל השאר – בידי שמים."

דני לא היה שונה בעניין זה מרבים מחבריו למקצוע. הוא לא חשב לרגע שאם ידחה תיק כזה או אחר בגלל אופי העברה, אזי אותו לקוח בכוח יישאר מחוסר ייצוג. הסגנון הציבורי מחויבת למלא חללים מעין אלה. ואם לא היא, אז אחד מאלה המתגודדים בכל בוקר עדרים-עדרים במזנון של בית המשפט המחוזי בתל-אביב.

סנגור מנוסה יודע שאם יסרב לייצג פלוני או אלמוני תמיד יימצא אחד מעורכי הדין הרעבים שיקפוץ על עגלת הייצוג בשמחה. אותו עורך דין גם ישמח להפיץ, קרוב לוודאי, שדני נפסל על ידי הנאשם או החשוד, שדני עצמו דחה, בגלל חשש שלא יוכל, כביכול, לעמוד במשימת הייצוג. רוע לב לא חסר בתחומים האלה – וזה לגמרי לא מפתיע.

התחרות הקשה בשוק הייצוג הפלילי הולידה לא אחת תופעות לא נעימות במיוחד לאחר כניסתה של הסנגוריה הציבורית לתמונה. חוקים שונים ומשונים העניקו לה יתרון משמעותי ביותר: מקורות כספיים בלתי נגמרים נתנו לה מקדמה בלתי ניתנת לגישור בכל עת שהיה צורך, לדוגמה, לשכור מומחה בעל שם עולמי כדי שזה יסתור חוות דעת של מומחים מקומיים.

מתוך חלקי הדברים שדני שמע מפי מרציאנו, הוא הניח שהראיות התומכות בחשד נגדו בדבר בעילה, כביכול, של קטינה, מה שהיה רחוק מאוד מאופיו של מרציאנו, הן קלושות ביותר. ראיות חֶפְצִיּוֹת, מן הסוג שאי אפשר לכפור באמינותן, גם אם הדרך שבה הן נתפסו נוגדת, אולי, סדרי הליך הוגן, לא נמצאו ועל האחרות קשה יהיה לבנות כתב אישום.

דני אהב לבחון תמיד את הדרך שבה נהגה המשטרה בחשודים או בנאשמים שסירבו "לשתף פעולה". גישה זאת נתנה לו יתרון מסוים בעת בירור המשפט. אי תקינות מצדה של הרשות החוקרת לעולם יכולה לשמש עילה לדרישה לפסילה על הסף של כתב האישום או לתביעה לשחרור החשוד לביתו ללא ערבות או עם ערבות, עד שיתברר משפטו. חזקת החפות תמיד עומדת למי שטרם הורשע. גם אם טיעונים כאלה לא צולחים מפני שהם נדחים על ידי שופטים משועממים, שרבים מהם נולדו בשורות הפרקליטות או המשטרה, הם מאפשרים לסנגור לצאת מן האולם שבו נדחתה טענתו על ידי שופט "סורר", לדעתו, ולהצהיר בפני העיתונאים שמערכת המשפט הזדהמה הפעם יותר מבעבר. אין עיתונאי שלא אוהב כותרת כזאת.

הטיעון לפיו גם את המכוער שבמעשים אין לחקור בניגוד להוראות החוק או שלא על פי הנחיות שנקבעו בבית המשפט העליון תמיד נשמע טוב באולמות המשפט. בעיקר כשאין טיעונים טובים יותר הנוגעים לעצם האישום. השופטים מאפשרים לסנגור מרחב מסוים בעניין זה, במיוחד כשהתיק המונח בפניהם זוכה לתשומת לב של התקשורת. עם

זאת רובם ככולם לא נוטים לשחרר לחופשי נאשם רק מפני שהראיות נגדו, המסבכות אותו, ללא ספק, בביצוע העברה המיוחסת לו, נתפסו בניגוד לעקרונות של צדק או הגינות משפטית. דני ידע זאת – ובכל זאת מעולם לא היסס לפני שטען לטובת מרשו כל מה שרק ניתן להעלות בנושא זה. "עקרונות של צדק או הגינות משפטית צריכים להיות כלפיך ההולך לפני מחנה העוסקים במלאכת השפיטה," כך נהג לטעון בלהט.

את זה עשה בעיקר לטובת קהל השומעים בספסלי הקהל בבית המשפט גם כאשר ידע שאין שמץ של סיכוי שטענה כזאת תתקבל. עם אמירות מן הסוג הזה גם אהב להופיע אחר כך בפורומים ציבוריים שונים, שם תמיד נמצאה לו אוזן קשבת.

לא שדני עצמו היה, כאמור, נקי מכל רבב בכל הקשור לפגיעה בשלטון החוק, בכל הנוגע, למשל, לאי-דיווח על חלק נכבד מן הכספים הרבים שזרמו לידי. אבל מן המערכת הממוסדת ציפה, בהתחסדות לא מעטה, להתנהגות שתהיה מלווה תמיד בשמירה על נורמות של הגינות משפטית. "מה שלי מותר," נהג דני לומר לעצמו או ללקוחותיו, "אסור לשופט. הוא מצווה לשמור על שלטון החוק. אני מצווה רק שלא להיתפס." את הדברים האחרונים הללו נהג דני לומר תמיד בשמץ של חיוך. מי שהבין – הבין; לכל השאר – לא היה טעם להסביר, שכן אלה ממילא לא עמדו להיות לקוחות שלו.

דני לא חשב אפילו לרגע לדחות את הצעתו של מרציאנו לייצגו. גם אם היה מדובר בדבר הכי מגעיל שבעולם, הוא היה נענה בחיוב ללא צל של היסוס. זה מכבר החליט שאינו פוסל כל ייצוג; במיוחד כאשר מדובר במי שנמצא בראש רשימת היעדים של המשטרה.

"כל אדם ראוי לייצוג משפטי של דני," נהג לומר. הוא אהב לדבר על עצמו לעתים בגוף שלישי, "אם יש לו, כמובן, את האמצעים לממן את מה שדני ידרוש ממנו."
 "זה לא יגעיל אותך?" ביקש הרצל מרציאנו לדעת שוב.
 "למה, לכסף שלך יש ריח?" השיב דני במהירות, "זאת הפרנסה שלי. אין לי קווים אדומים. אני עושה כל מה שצריך בשביל הקליינטים שלי. בבוקר כשאני יוצא לעבודה, אני משאיר את המצפון בבית."
 "אז יופי. בוא נתחיל לעבוד."
 "נעשה ונשמע," ניסה דני להתחכם.

אבל מרציאנו כבר הפליג במחשבותיו למחזות אחרים. למרציאנו לא היה זמן להתחכמויות מן הסוג הזה. הוא גם לא הבין את כוונת דבריו של דני. השכלתו הפורמלית של מרציאנו הסתיימה עם סיום חוק לימודיו, אם ניתן לכנות את מה שהוא עשה במוסד שאליו הגיע מעת לעת בבקרים, בתואר "לימודים". לאחר שהנהלת המוסד שבו למד סירבה להעלותו בסוף השנה לכיתה גבוהה יותר, זה הספיק לו, למרציאנו, כדי להבין שאת ההשכלה האמיתית עליו לרכוש במקומות אחרים.

הוא לא האמין במוסדות החינוך של הרשויות הממלכתיות. הוא לא היה היחיד בשכונה שלו שסיים את חוק לימודיו מוקדם מילדים אחרים בני גילו. באותן שנים, לא הייתה מודעות בציבור לפצצה המתקתת שמתפתחת בשכונות המרוחקות מן העין הציבורית.

לפי שעה די היה למרציאנו בכך שדני קיבל על עצמו את המשימה לבצע למענו כל מה שיירש על מנת לחלצו מן המצוקה הבלתי צפויה שאליה נקלע.

בכך תמה השיחה הראשונה בין דני לבין מרציאנו. הם פנו איש-איש לדרכו. הסנגור – בחזרה למשרדו, ומרציאנו – בחזרה לתאו. מרציאנו סיפר שם שהוא מרוצה מן הבחירה שעשה. גם דני שמח על הלקוח החדש שלו. הוא צלצל לרינה וסיפר לה. היא הפכה יותר ויותר לשותפת סוד שלו, והוא נתן בה אמון מוחלט. הוא ידע שאין כל סיכוי שתבגוד באמון שנתן בה, לא בגלל מה שקרה ביניהם ערב קבלתה לעבודה, אלא משום שהייתה כזאת, משתוקקת להצלחה ויודעת שדני הוא הכרטיס הבטוח לעולם שכולו אורות מנצנצים ותהילה אין קץ.

למחרת הופיע דני בבית המשפט בשעה שהמשרה ביקשה להאריך את מעצרו של הרצל מרציאנו. השופט אלון אלקיים, צעיר למראה, איש פרקליטות לשעבר, היה מבוגר מדני בשנתיים שלוש. הוא מונה לתפקידו זמן מה קודם לכן. דרכו בפרקליטות נחסמה למרות עלייתו המטאורית בתחילת הדרך, ולכן הציג את מועמדותו לשיפוט. בפרקליטות שמחו על שבחר בדרך זאת – ומיהרו ללחוץ על הכפתורים הנכונים כדי שהמינוי יעבור חלק.

אשתו של השופט אלקיים, לבנה, בת למשפחה שמוצאה בסוריה, שהייתה צעירה ממנו בעשר שנים, פחות או יותר, ביקשה פעם, עוד לפני שבעלה התמנה לשופט, להתמחות במשרדו של דני, אבל הוא סירב. הוא לא רצה אז שבמשרדו תעבוד אשתו של מי שעובד בפרקליטות. סיטואציה זו עלולה ליצור ניגוד אינטרסים. זה גם יכול היה להפר את האיזון העדין שדני ניסה לקיים כל העת בין המותר לבין האסור ביחסיו מול רשויות אכיפת החוק. עם אשתו של מי שעובד בתוך המערכת זה עשוי להיות יותר מדי מסוכן. בשלב כזה או אחר היא עלולה, שלא במתכוון, בהיסח הדעת, לפלוט דבר מה בבית ולגרום להתפוצצות רבתי. אמות המידה שלה גם היו, כנראה, שונות מאלה של דני. מה שספגה בבית, מבעלה, ודאי לא היה דומה למה שדני היה מצפה ממנה שתעשה; כלומר, לעקם, פה ושם, את החוק לטובת המטרה הנכספת. כמו כן,

לבני הזוג היו שני ילדים קטנים מאוד, ודני חשש שלבנה לא תוכל להתמסר לעבודה כפי שציפה מעובדיו, למעשה, כמו שהוא עצמו נהג.

מאוחר יותר התברר לו שלא עמד על כל הניואנסים באישיותה של אשת השופט אלון אלקיים. היו בה, בלבנה, גם יסודות של שובבות ומרדנות מתגרה, שאותם ספגה, כנראה, בבית הוריה. אביה, כך התברר לו, עסק בנעוריו בפעילות מחתרתית אנטי סורית. חלק מחברי הקבוצה שאליה השתייך נתפסו והוצאו להורג. אביה של לבנה הצליח לברוח משביו ולהגיע ארצה עם אשתו לעתיד, שסייעה לו בפעילותו למען הקהילה היהודית בסוריה.

דני אהב תכונות כאלה אצל נשים, אך לעניין העסקתה של לבנה, בכל זאת סבר כי שקל נכון. בעת שאשתו של השופט אלקיים – אז עדיין איש פרקליטות – פנתה אליו, ביקש להיות זהיר. "צריך לחשוב היטב לפני שמקבלים עובד חדש לעבודה," הסביר לעצמו את ההחלטה, "זה איננו משרד רגיל, ומה שמתרחש לעתים בין כתליו לא תמיד עשוי להתקבל על ידי כל אחד כנורמה מקובלת."

לבנה הבינה את ההתלבטויות של דני, והם נשאלו מאז ביחסי ידידות. לבעלה לא סיפרה על הניסיון שלה להתקבל לעבודה במשרדו של דני. היא העריכה שלא היה מקבל את הניסיון הזה בהבנה. בד בבד, אפשר גם להניח, שהיה מקבל בהרבה אי נחת את דחייתה של אשתו.

דרכיהם של אלון אלקיים ושל דני הצטלבו פעמיים בעת שעבד בפרקליטות והוא יצא חבול בשתי הפעמים. זה לא היה באשמתו, אבל דברים כאלה לא שוכחים. דני סייע ללבנה להתקבל לעבודה במשרד של חברו, שהתעסק בסילוקם של חייבים לבנקים מדירותיהם. הוא תיעב את מה שחברו עושה לחייבים, משום שזכר מחזות בלתי נעימים מן הסוג הזה מימי ילדותו, אבל לבנה הייתה אסירת תודה. לא הייתה זו בדיוק פסגת שאיפותיה בתחום המקצוע שלמדה, אולם לנוכח הקשיים הרבים שבמציאת מקום עבודה הגון ומכובד במשרד עורכי דין, למרות מעמדו של בעלה, חשבה שדני עשה למענה כל מה שניתן.

לבנה בעלת החזה הקופצני, הערנית, מי שחיוכה השובבני לא השאיר הרבה מקום לדמיון באשר לכוונותיה, אפילו שקלה בסתר לבה "להעמיק" את אסירות התודה שלה לדני, אבל הוא לא רצה בזה. "יותר טוב להשאיר את זה ככה", אמר בינו ובינו, "זה עוד ישתלם יום אחד."

"למה שלא ניפגש איזה יום לכוס קפה?" ביקשה פעם לבנה לדעת, כשאינה מותירה הרבה מקום לתהיות באשר לכוונותיה.
-"חבל לקלקל ידידות טובה," מיהר דני להסתייג.
-"קצת מבאס, לא?" חייכה לבנה בעגמומיות מה.
-"תאמיני לי, יותר טוב ככה."
-"בגלל שבעלי שופט?"
-"לא. בגלל שאני חרא של בנאדם, ולא כדאי לך להסתבך איתי... את ילדה טובה."
-"הופה, דווקא בגלל זה בא לי לשתות איתך קפה."
-"לא יודע... חבל."

לימים, שמע דני שלבנה אינה שומרת על נאמנות לבעלה. השמועה אמרה שהיא מקיימת מערכת יחסים עם שופט המכהן בעיר אחרת, אבל לשמועה הזאת לא נמצא ביסוס של ממש. "לשם מה לה," חשב דני, תוך שהוא מגחך בינו לבינו, "להחליף שופט בשופט, מה הטעם?" עם זאת, דני הבטיח לעצמו לבדוק, בבוא היום, את הדברים יותר לעומק. תמיד טוב לדעת דברים כאלה. אם אישה של שופט, אחת שהוא מכיר מקרוב, משתובבת לה, אין שום סיבה שהוא לא ידע על כך. כשרוחו הייתה טובה עליו, תמיד אהב להיזכר בסיפור הזה.

אבל באותו שלב, בעת הדיון בשאלת הארכת מעצרו של מרציאנו, מעייניו של דני היו נתונים לשופט אלקיים עצמו ולא לאשתו השובבה. אם היא באמת מתפרפרת, כמו שהשמועה אומרת, עם שופט אחר או עם סתם פרחח מן הרחוב, זה באמת לא יכול להשפיע על מה שקורה כרגע באולמו של בעלה. מרציאנו, הלקוח החשוב שלו, רצה את מלוא תשומת הלב, ודני עמד לתת לו אותה.

השופט אלקיים השתכנע שיש יסוד כלשהו בחשדות של המשטרה והאריך את מעצרו של מרציאנו ביומיים נוספים, לאחר דיון שהיה ארוך ונוקב. דני ידע שזה השלב שבו

לעורך הדין יש אפשרות לעשות רושם על באי אולם המעצרים. טיעונים הכורכים את זכויות היסוד של האזרח באלה של החשוד תמיד נשמעים טוב. מרימים קצת את הקול ומטיחים בשוטר שעומד על דוכן הטוענים שהמשטרה לא עושה את תפקידה במהירות הראויה, כפי שמתבקש מן העובדה שאזרח הטוען לחפותו נתון במעצר. אפשר גם לטעון שאין חשש להימלטות מאימת הדין או לשיבוש הליכי החקירה, וש אפשר להסתפק במעצר בית כחלופת מעצר.

דני אהב גינונים של שחקן תיאטרון. על פי הבנתו, הטיעון לפיו הפגיעה בזכויות היסוד של החשוד אמורה להיות מידתית צריך להישמע תוך הרמת קול ובהבעת פנים דאגה ומיוסרת. בשלב הזה אין הרבה מה לעשות. השופט מתבונן בחומרי החקירה, שאינם מצויים בידיו של הסנגור, אלא רק בשלבים הרבה יותר מאוחרים של ההליך המשפטי, לאחר שמוגש כתב האישום, ומחליט אם יש מקום לתת למשטרה קרדיט נוסף.

בדרך כלל, מבקש השופט בשלב כלשהו מן השוטר המופיע בפניו להתקרב אל דוכנו, ודורש ממנו, בלחישה כמובן, שיסביר לו מה כתוב במסמך כלשהו שעליו הצביע השוטר קודם לכן. איש המשטרה לוחש בתגובה כמה דברי הסבר. הלחישות האלה די מעצבנות את העצור הנוגע בדבר ואת סנגורו. בני המשפחה היושבים באולם המשפטים על הספסלים שנועדו לקהל, מביעים בלחש-רחש רועש למדי את מורת רוחם מן ההתלחשויות האלה שלא מאפשרות, למעשה, לדעת מה באמת אוצרת המשטרה בין ראיותיה נגד יקיר לבם.

השופט אלקיים נהג כך גם הפעם, אבל דני, שמכיר היטב את הדרך שבה פועלת המערכת, לא התרגש יותר מדי מן ההתלחשויות בין השוטר לבין השופט. בד בבד, תנועות הגוף שלו העידו על מורת רוח, כביכול, כדי שחבריו של מרציאנו בשורות הקהל יבינו שהוא לא שלם עם מה שקורה. דני ניסה בכל כוחו ליצור בקרב היושבים באולם המשפטים את הרושם שמתנהל מאבק של ממש על חירותו של מרציאנו.

סנגור מנוסה יודע איך עושים זאת מבלי להפגין חוסר כבוד כלפי סמל המדינה המתנוסס מאחורי גבו של השופט.

-“נכון,“ אמר איש המשטרה, “אין עדות מסייעת חיצונית אובייקטיבית לעדות המרכזית.”
-“אז למה אי אפשר לנהל את החקירה כשמרשי ממתין בביתו לתוצאותיה?” ביקש
דני לדעת.

-“אנחנו חוששים שאדון מרציאנו ישבש את החקירה אם יהיה משוחרר,“ קבע השוטר,
“אתה בוודאי מכיר אותו לא פחות טוב ממני, ויודע למה הוא מסוגל.”

-“כן. אבל אדון מרציאנו לא מכיר את מי שהעידה נגדו וגם לא את מי שאמור, כביכול,
לסייע לה.”

-“אל תיתמם. הוא מכיר גם מכיר, תסמוך עליו.”

-“באמת?”

-“אני לא צריך לספר לך את מי אתה מייצג.”

השופט אלקיים הניד בראשו לעבר דני, כמבקש לדעת אם הלה באמת מכיר את מרציאנו,
כמו שהציג זאת השוטר, אולם דני לא הגיב למנוד הראש של השופט. הוא זכר מה
שקרה יום קודם לכן בבית המעצר, בעת ששוחח עם מרציאנו.

הפיקוח ההדוק של שלטונות הכלא על מרציאנו העיד על כך שיש משהו בדבריו של
השוטר. “למה בכלל צריך להסתבך בדיון הזה ביכולותיו של מרציאנו לחבל בחקירות
של המשטרה,“ חשב לעצמו דני, “השוטר הרי מיד ישלוף את גיליון ההרשעות הקודמות
שלו.” לא מן הנמנע שגם איזה דו“ח סודי עם מידע מודיעיני שיש לגביו יישלף מתוך
תיק המשטרה ואז יהיה צורך לנפק כל מיני הסברים שהשופט אלקיים, בהיותו איש
פרקליטות לשעבר, לא יקבל.

בשלב הזה שתיקה רועמת והבעה של מורת רוח מעצם העלאת הנושא עדיפה על
פני כל ניסיון להציג את מרציאנו כשֶׁה תמים, בעוד שלמעשה מדובר בטורף מן הסוג
המסוכן ביותר. דני המנוסה ידע שלעתים סייג לחוכמה – שתיקה. לא תמיד הלקוחות
מבינים את זה. לפעמים הם אפילו דורשים מן הסנגור את “ההצגה” שבעדה שילמו טבין
ותקלין תוך התעלמות מן האפשרות שזו יכולה להזיק להם בהמשך הדרך. לקוחות
כאלה דני לא אהב, אבל לפעמים אין ברירה. צריך לקיים את דרישתו של מי ששילם
כדי לצפות בסנגור שלו “נלחם” עבורו בכל מאודו. הנוזקים שנגרמים ללקוח במקרים
כאלה הם כמעט בלתי הפיכים.

שאלה מיותרת או אמירה שלא במקום נשארים בפרוטוקול ויכולים להיות מוצגים אחר כך במהלך המשפט. רק סנגור לא מנוסה או כזה שמפחד מתגובת לקוחותיו חוטא באי זהירות מן הסוג הזה. דני לא נכלל בקטגוריות הללו, אבל לעתים גם לו לא הייתה ברירה. דרך הביניים שסיגל לעצמו כללה, בין השאר, הבעות פנים ותנועות ידיים שהראו לצופים בספסלים האחוריים כי אינו מרוצה ממהלך הדברים. בדרך כלל זה שירת את מה שדני רצה להמחיש ללקוחותיו ולאודהיהם בקהל.

בסופו של הדיון, המתקיים תמיד כשכל הקלפים מצויים בידי המשטרה, הרצל מרציאנו יצא מרוצה מאולם בית המשפט בדרכו חזרה לבית המעצר. גם הוא הרי מכיר היטב את מגבלותיו של עורך הדין בדיונים מן הסוג הזה, אולם הוא תמיד מצפה שמי שמייצג אותו ירים את קולו ויטען קבל עם ועדה כי מרשו חף מפשע, וכי המשטרה סתם נטפלת אליו. הפעם, כך חשב מרציאנו, סנגורו עשה עבודה טובה. עובדה, השופט אלקיים היסס מעט לקראת סוף הדיון. הוא לא היה בטוח, כך התרשם לקוחו של דני, שיש בכלל מקום להארכת מעצר.

המשטרה ביקשה תקופת מעצר בת תשעה ימים. השופט אלקיים, לעומת זאת, הורה על הארכת מעצר בת יומיים בלבד, שבסיומה תצטרך המשטרה לבוא עם חומר ראיות מבוסס הרבה יותר. הוא לא יסכים להסתפק, כך קבע השופט אלקיים, בסתם רכילות מפי אמה של קטינה, שיש בלבה הרבה על מרציאנו בגלל סיבות אחרות לגמרי. דני יכול היה רק לשער מה הן. הסיכוי שזה יקרה היה, כמובן, קלוש למדי. חבריו של מרציאנו כבר ידאגו לכך. העדה המרכזית נגדו, היחידה למעשה, "תזכה" לביקור קצרצר, וכל "אי ההבנות" יבואו על מקומן בשלום. לא מן הנמנע שהיא אף תקבל חבילה עטופה בנייר עיתון, שבה יהיו מגולגלים לא מעט דמי שתיקה.

- "בית המשפט צריך לשלוט בהתפתחות החקירה," קבע השופט אלקיים.

- "בדיוק כך," מלמל דני לעצמו, מתוך כוונה שגם השופט ישמע.

- "אני שמח, אדון בן-אור, שאנחנו רואים עין בעין," חייך השופט לעברו.

- "תמיד, אדוני," התיז דני בחזרה.

- "יופי. אם כך, אני יכול להמשיך בהקראת החלטתי."

הנוכחים באולם המשפטים לא החמיצו את חילופי העקיצות בין הסנגור לבין השופט. המנוסים שבהם הבינו שהן מעידות על קשר טוב ביניהם. עם זאת, השופט אלקיים נהג

כמו מרבית חבריו לכס המשפט בשלב זה של ההליך המשפטי. הוא ריפד את החלטתו בכמה מילים הנוגעות לזכויות היסוד של האזרח במדינת חוק, כגון הזכות לחירות, תוך שהוא מפלבל בעיניו במעין אקט של אין ברירה. צריך לסייע למשטרה כשהיא מבקשת להגיע לחקר האמת.

-“טוב, אדון שופט,“ אמר לעצמו דני, “עשית לי את הבוקר.”

גם חבריו הרבים של מרציאנו שהגיעו לדיון נשמעו מרוצים. הם לא החמיצו גם את העובדה שהשופט אלקיים “עשה הרבה כבוד” לעורך הדין של מרציאנו. דני ידע להעריך זאת. הנה עוד סיבה לאיפוק שנהג כלפי אשתו של השופט אלקיים. לבנה אולי לא הייתה מתאפקת ומספרת לאחת מחברותיה. שמועות תמיד נפוצות לכל עבר, במיוחד כשמדובר בקהילה מצומצמת יחסית של עורכי דין ושופטים.

מרציאנו עומד בראש ארגון מסודר, מרובה זרועות, וחשוב היה שגם הוא ירגיש שמי שמייצג אותו ניצב איתן על שתי רגליו באולם בית המשפט, וכי השופט מאזין בקשב רב לדבריו.

אין דבר שאינו מתקתק בארגונו של מרציאנו כמו שעון שוויצרי. רבים עובדים בשבילו במישורים שונים, אך הם ממודרים זה מזה. רק אחד או שניים, ובהם אחותו, ברכה, יודעים על הרכבם של התאים השונים ועל פעילותם. המידור דומה כמעט לזה המצוי במוסדות רשמיים של המדינה. אם מישהו נתפס, הוא יכול לספר, לכל היותר, על מה שעשו חבריו לתא בארגון הפשע. שום דבר מעבר לכך. הסיכוי לכך שאחד כזה ייכנע ללחצי החוקרים שואף לאפס, אבל גם אם קורה “פנצ'ר”, רק התא הבודד נופל. כל הארגון, כמכלול, לא נפגע.

נוסף על כך, החברים בתאים השונים מכירים רק דמות אחת, זו שמחלקת הוראות לביצוע ומשלמת למבצעים. איש אינו מכיר את מרציאנו. אומנם קוראים עליו בעיתונים, אבל אף אחד לא יודע שהוא קשור לתא כזה או אחר.

פעם שאלו את דני באולפן טלוויזיה אם יש “פשע מאורגן” בישראל, והוא טען שלא. “למה שדווקא בשטח הזה תהיה מדינת ישראל 'מאורגנת'?” ניסה דני להתלוצץ עם

המנחה. התשובה שלו הייתה, כמובן, רחוקה מן האמת. ארגונו של מרציאנו, לדוגמה, מאורגן למשעי. שום דבר לא משאירים שם ליד המקרה. כך לפחות זה היה עד לאחרונה.

-“היית על הכיפאק. סוף סוף עורך דין שלוקח ברצינות את התפקיד שלו,“ טפח בחור גדל ממדים על גבו של דני ודחף לידו חבילה מגולגלת של מזומנים. הרבה שטרות היו שם. דני לא ספר. “בשביל מה,“ שאל את עצמו, “כסף קל. ישר לכיס.“
-“ניפגש בעוד יומיים,“ קבע דני והפליג לדרכו.

יומיים לאחר מכן שוחרר מרציאנו מהמעצר ללא ערבות בהסכמת השוטר שהופיע בבית המשפט. מי שישב על כס המשפט כבר לא היה השופט אלון אלקיים. השופטת ציפורה רביב ישבה שם הפעם. דני לא הכיר אותה. היא מונתה זה מקרוב לתפקידה מתוך שורות הפרקליטים ברשות המסים. ככל שהיה ידוע לו, היא כיהנה שם באגף הגבייה. תפקידה היה לשכנע חשודים לפדות את חירותם תמורת כופר משמעותי לאוצר המדינה. ניסיונה בפלילים לא היה, כנראה, רב. לכן שמח דני על כך שהפעם לא התקיים דיון של ממש. הוא לא רצה להתחיל להתכתש עם מי שאינה מכירה את כללי המשחק.

הפעם התלוותה אליו רינה שמעון-ברק. החברים של מרציאנו היו מרוצים מאוד ממה שראו. הם גם אהבו את דרך ההתנהלות של דני ואת מי שהתלוותה אליו. רינה טופפה לידו על כפכפיה כפולי הסוליה ולחצה את ידיהם של כמה מן החברים של מרציאנו שעמדו לידה. המכנסיים שלבשה, העשויים בד שחור בוהק, היו צמודים מאוד לגופה. חולצתה הלבנה הבליטה בדיוק את מה שרצתה שיבלוט.

חבילה נוספת של שטרות מגולגלים נדחפה לידו של דני בשעה שמרציאנו ושניים מחבריו יצאו מבניין בית המשפט לעבר מכונית המרצדס שהמתינה להם בחניה של תחנת המוניות הממוקמת מול פתח היציאה. אף אחד מבעלי המוניות לא העז לומר לנהג המרצדס לזוז מהמקום. הסדרן בתחנה הכיר את המרצדס ואת בעליה והורה לנהגים שלא לנזוף בנהגה על כך שהוא תופס מקום של מונית חוונה, למעשה, במקום אסור.

פעם בכמה שבועות, היה הסדרן מקבל תשלום מסוים מאנשיו של מרציאנו וכך זכתה המרצדס שלו לחסינות. מקום חניה “שמור“ על חשבון האזרחים שומרי החוק.

דני לא החמיץ את המחזה.

דני בן-אור הכיר את "הסידורים" האלה, וגם הוא עצמו השתלב בהם, פה ושם, בעת שביקש, למשל, "להחליף שופט" בתיק שהיה לו בו עניין מיוחד. יש, כידוע, שופטים נוחים יותר – ונוחים פחות. יש גם לא מעט שופטים שמלכתחילה לא היו צריכים להיכנס למערכת המשפט. מי שמזדמן לאולמם של שופטים אלה מבין ללא קושי שאלת הצדק מכוסת עיניים, כדי להראות שמלאכת השיפוט שלה נעשית ללא פניות, ללא משוא פנים ובאורח שוויוני, והיא לעתים גם קצת טיפשה.

"בוא נראה מה אפשר לעשות כדי שנקבל שופט אחר," היה דני מנסה להבטיח למי שנראה לחוץ מאוד מפני שהבין משיטוטיו באינטרנט שהשופט שבפניו הוא אמור להישפט ידוע כרשע מרושע.

"צריך לראות מה אפשר לעשות בעניין," התחנן הלקוח.

"ורצוי שיהיה גם קצת טיפש," נאנח דני.

"זה יהיה ממש נחמד מצדך," היה הלקוח המודאג מגיב בתחושת הקלה.

דני ידע שזהותו של השופט יכולה לשנות לעתים במאה ושמונים מעלות את תוצאות המשפט; וגם בפרקליטות ידעו את זה. לכן לעתים קרובות הסדרי טיעון נחתכים על פי השופט שאמור לדון בתיק. ככל שהשופט נוח יותר לסנגוריה, כך פוחת הרצון של נאשם להסכים להסדר טיעון חמור – ולהפך. דני השתדל תמיד שלא להשאיר יותר מדי דברים ליד המקרה. זה היה חלק מסוד ההצלחה שלו. לכן ביקש לעצמו תמיד שופט נוח; ואם צריך, ידע איך להשיג את מבוקשו.

נהג המרצדס לא כיבה את המנוע, והמיזוג בתוך המכונית היה נעים. מרציאנו התרווח במושב האחורי ופלט לחלל האוויר כמה מילים של שביעות רצון.

"הוא בסדר, העורך דין הזה. לא נראה אחד ש'מוכר תיקים'. צריך לשמור אותו רק במקרים מיוחדים. לא לבזבז אותו על סתם מעצרים," כך סיכם מרציאנו את מה

שהתרחש בעת הדיון בשאלת הארכת מעצרו.

-“בטח. בטח,“ מיהר תנחום להסכים.

לתנחום, צעיר גברתן, עב ידיים, כבן עשרים וחמש, שהחולצה בקושי נסגרה על חזהו הנפוח, לא הייתה זכות לחלוק על דברי הבוס שלו, למרות יחסיהם הקרובים ביותר. הוא ישב ליד הנהג, עצם את עיניו ונזכר בערגה באחותו של מרציאנו. עצם המחשבה עליה גרמה ללחץ כמעט בלתי נסבל במכנסיו.

-“אולי נשלח לו משהו למשרד? פרחים, אולי?”

-“לא צריך,“ מיהר מרציאנו להגיב, בעודו עסוק בענייניו ויורה הוראות בטלפון הנייד שלו.

-“הוא כבר קיבל מספיק,“ פסק, “לא צריך להגזים.“

תנחום לא הוסיף דבר בעניין זה. כמו ברכה, אחותו של מרציאנו, משאת נפשו, הוא היה מקורב אליו מאוד, ולכן ידע מתי צריך לחדול. הוא שמח שכל הפרשה הייתה מאחוריהם.

המרצדס הפליגה לדרכה מבלי שיושביה הבחינו בכך שרכב נוסף בלתי מזוהה יצא מן החניה המיועדת למכוניות של המשטרה ונוסע בעקבותיהם. מרציאנו היה במעקב רצוף, עשרים וארבע שעות ביממה. כל תנועה שלו נרשמה. כל פגישה שלו תועדה. העוקבים הבחינו, כמובן, בכך שדני מקבל חבילות של שטרות מבלי לספור אותם או לתעד את דבר קבלתם כדי להוציא אחר כך חשבוניות מס, אבל לא זאת הייתה מטרת המעקב. הדברים נרשמו בדו"ח מיוחד.

ביום מן הימים אולי מישהו יעשה בהם שימוש. בשלב הזה, לא היה לעוקבים או לשולחיהם כל עניין בעורך הדין המלוקק. הדרכים העקלקלות שבהן התהלך לא היו באותה העת עילה למעקב אחריו. היה גם קושי להוציא צווים למעקב אחר עורך דין. כל שופט היה מרים גבה נוכח הפגיעה האפשרית בתשתית הדמוקרטית של שיטת המשפט הנוהגת במדינת ישראל ומבקש לדעת הרבה יותר על החשדות לכאורה כנגד עורך הדין. לכן העדיפו במשטרה, על דעת המפכ"ל, שלא להסתבך לפי שעה בבקשות שעלולות ליצור אנטגוניזם אצל כל שופט.

המפכ"ל גם ידע שדני מכיר אישית את רוב השופטים, מה שעלול היה לגרום, אולי,

לדליפה של מידע. שיחת אקראי של דני עם שופט כזה או אחר במסדרון בית המשפט או באירוע חברתי כלשהו, עלולה הייתה, שלא במתכוון, לגרום לנזק שיהיה רב יותר מן התועלת שתצמח מן המעקב אחר עורך הדין המפורסם.

גם לקשריו העקיפים של דני עם צמרת השלטון, באמצעות אבי רעייתו, הייתה השפעה על הזהירות שבה התקבלו באותה העת ההחלטות לגביו.

המפכ"ל עקב אישית אחר ההתפתחויות בעניינו של מרציאנו, זאת לאחר שהתבררו לו כמה עובדות מטרידות לגביו. הוא שמע כי מרציאנו עוסק בפעילויות החורגות מתחום עיסוקו של עבריין בסדר הגודל שלו. לעת עתה הוא הורה להניח לפרקליטו. בשלב מאוחר יותר, משהתעוררו חשדות קונקרטיים כנגד דני, הורה המפכ"ל להדק את הפיקוח גם עליו. לשם כך, לא היה צורך בצו של בית משפט. לא היה מדובר בהקלטות סתר או בפגיעה בפרטיות. כל מה שנדרש מן העוקבים הוא לקיים "פיקוח". ממילא לא הייתה כוונה לעשות שימוש בבית המשפט בממצאי עבודת הפיקוח. המפכ"ל רק רצה לדעת יותר, בעת ההיא, על מהלכיו של דני. היו לו חשדות מסוימים, אבל לא יותר מכך. הוא ניסה לבררם בדרכים זהירות.

מייק שוורץ, החותן הכול יכול של דני, מי שהיה מקורב מאוד לראש הממשלה, בוודאי לא ישמח לדעת שחתנו נמצא תחת מעקב משטרת. זאת, משום מה, הייתה הערכתו של המפכ"ל. היא לא הייתה מבוססת על מודיעין. הוא רק הניח שחתנו של דני ינהג כפי שהיו נוהגים בכל משפחה. בדיעבד, הסתבר שההערכות של המפכ"ל בעניין הזה לא היו מדויקות.

למייק שוורץ היו תוכניות אחרות. סיוע לחתנו לא הייתה אחת מהן.

16

דני לא שמע שוב ממרציאנו מאז ייצג אותו באותה פרשה שנסתיימה, למעשה, בלא כלום. המשטרה הרימה ידיים ולא המשיכה לחקור בכיוון שעליו רמזה בדיון הראשון בפני השופט אלון אלקיים. דני ידע אמנם שמרציאנו נעצר עוד פעם או פעמיים, אבל איש לא פנה אליו בעניין ייצוגו.

הוא גם ידע שמרציאנו יוצג בפרשה מסוימת על ידי סגור מן הסנגוריה הציבורית. הדבר נראה לו קצת תמוה, אולם הוא לא השקיע בכך יותר מדי מחשבה. הוא רק תהה, בינו לבינו, איך עבריין כזה זוכה לייצוג על חשבון הציבור. דני לא יכול היה לדעת, כמובן, על נישואיו החשאיים של מרציאנו ליעלה, ועל המקום שמילאה מאז בחייו.

כשהטלפון הנייד שלו צלצל בבוקרו של אותו היום, דני היה בקומה השנייה, במקלחת הסמוכה לחדר השינה שלו ושל תמר. לבנות הייתה מקלחת משלהן. אשתו והבנות כבר הסבו לשולחן ארוחת הבוקר כשהן משוחחות בעליצות.

השעה הייתה שבע וחצי בבוקר ועל הקו היה תנחום, איש אמונו של מרציאנו, מי שתמיד היה מוכן ומזומן למלא כל שליחות גם את אלה הנעימות פחות. דני לא כל כך אהב שיחות טלפון בשעות כאלה, כשהוא מתפנק לו בחדר האמבטיה לפני היציאה אל קרבות הרחוב הממתינים לו מעבר לדלת.

בתחילה השם תנחום לא אמר לו דבר. אבל כששמע בהמשך השיחה את השם מרציאנו, נדרך מיד. הוא כבר שמע כמה פרטים על מעצרו הנוכחי, וזכרם של השטרות הרבים שנדחפו לידו בפעם הקודמת הצית את דמיונו.

כהרף עין נזכר שמדובר בעבריין שהמשטרה שמה אותו בראש רשימת יעדיה. פה ושם עקב אחר דיווחים בעיתונות אודותיו, אבל לא מעבר לכך. דני לא מצא עניין בקריאת ידיעות על משפטים או על אירועים פליליים שלא היה מעורב בהם. לא רק מפני שלא

אהב למצוא בידיעות אלה שמות של עורכי דין שהתחרו בו, כך או אחרת, אלא מכיוון שפשוט לא היה לו עניין במה שאינו נוגע לו אישית. זה היה מרכיב דומיננטי באישיותו.

כתבי הרכילות לא הכניסו, מן הסתם, את מרציאנו לרשימות "הקבועים" שלהם, אף שהיה מבכירי ראשי הפשע, ואילו הוא לא העסיק איש יחסי ציבור, מאלה שאליהם נוהגים לצלצל פעם פעמיים בשבוע, דקה לפני שמדורי הרכילות מועברים לעורך האחראי – ולכן דיווח על נישואיו ליעלה לא הופיע בשום מקום.

כל זאת, למרות שהיו בהתרחשות הבלתי שגרתית הזאת יסודות פיקנטיים רבים למדי. מחד גיסא, ארכי פושע; ומאידך גיסא, כלה יפהפייה, שופעת שיער בלונדיני, מן הסוג שהציף את רחובות הערים של ישראל לאחר העלייה הגדולה מרוסיה, מי שהתפטרה מתפקידה הבכיר בשירות המבחן למבוגרים לטובת הנישואים הללו.

אפשר היה גם להוסיף תבלין חריף במיוחד לסיפור הזה, אבל כתבי הרכילות ממילא לא היו יכולים לדעת עליו: העובדה שיעלה, טרם התפטרה, טיפלה בתיקו של בעלה לעתיד בתוקף תפקידה הרשמי בשירות המבחן למבוגרים, יכלה להעניק לכל הסיפור הצהבה הזו נופך דרמטי.

סיפור כזה יכול היה גם לקבל תפנית לא סימפטית, שכן, אם מאן דהו היה חופר יותר לעומק, היה מגלה שמרציאנו וקצינת המבחן שלו החלו להתרועע עוד טרם פרישתה מתפקידה. בכך היה משום הפרת אמונים כלפי המערכת מצדה של קצינת המבחן.

משום מה, אנשי היחידה הסמויה שהייתה ממונה על המעקבים לא שמו לב לתופעה הייחודית הזאת, מה שגרם בשלבים מאוחרים יותר לתקלות לא מעטות.

מישהו שכח לספר להם שגם פגישות רומנטיות של עבריין בסדר גודל זה, יש להן לעתים חשיבות שאינה נופלת מזו של פגישת התועדות עם עבריין אחר.

תנחום, כדרכו, לא בזבז זמן על שיחת חולין בבוקר שבו התקשר לביתו של דני ופתח מיד בתכלית השיחה.

-“מרציאנו צריך אותך. הוא רוצה שאני אפגוש אותך עכשיו.”
 -“מה זה ‘עכשיו’?” ביקש דני לדעת, “אני מסיע את הבנות שלי לגן ולבית הספר ואחר כך ממשיך לבית משפט.”
 -“עכשיו זה עכשיו,” ירה תנחום בתגובה.
 -“בוא נקבע לשעה שתיים בצהריים. לפני זה אין סיכוי שאני מתפנה,” ניסה דני להפציר בתנחום.
 -“זה יכול להיות מאוחר מדי,” מיהר תנחום להסביר.
 -“אוקיי, תחזור אליי בעוד שעה. נראה מה אפשר לעשות,” התרצה דני ומיהר לסגור את הטלפון הנייד שלו.

תנחום שוחח עמו ממספר חסוי, ודני לא אהב מספרים חסויים. בדרך כלל לא טרח לענות לשיחות לא מזהות שכאלה, אולם הפעם ענה בפזר דעת. עיניו היו מלאות בסבון והוא ענה בעיניים עצומות.

תמר לא אהבה את שיחות הטלפון האלה על הבוקר, שאחריהן, לרוב, בעלה היה נראה מוטרד. לא שמצב רוחו של דני עניין אותה במיוחד, אבל היא לא רצתה שהבנות יחוש באי הנוחות של אביהן. אלה היו כמעט השעות היחידות ביום שבהן הרגישו הבנות שיש להן אבא. שעות האיכות האלה של הבוקר, ששיאן היה בעת הסעת הבנות לבית הספר ולגן, היו חשובות לתמר.

-“מה קורה?” ביקשה תמר לדעת בטון שסיגלה לעצמה כשרצתה להביע את מורת רוחה.
 -“עבודה. שום דבר מיוחד. צריך להתפרנס, לא?”
 -“חבל שמתקשרים אליך בשעות כאלה.”

-“זה לא קורה כל בוקר.”
-“כן, אבל הייתי רוצה שזה לא יקרה בכלל.”
-“מותק, גם אני רוצה הרבה דברים, וזה לא תמיד יוצא. תשאלי את אבא שלך.”
-“אני מציעה שלא תכניס את אבא שלי לשיחות שלנו.”
-“למה, מה קרה? הוא קיבל מעמד של קדוש בלי שסיפרו לי?”
-“אל תדאג לאבא שלי.”
-“אני יודע. עם החברים שיש לו, לא צריך לדאוג.” סיים דני את הדיאלוג הקצר.

השיחה הותירה, כמו תמיד, טעם מר אצל שניהם. לאחר סיומה של שיחה שכזאת התכנס כל אחד מהם בפינתו. דני כעס על האנטגוניזם שהפגינה אשתו כלפי עבודתו, ואילו תמר רגזה על כך שבעלה טורח בכל פעם להזכיר לה שגם בסביבתו של אביה לא כולם צדיקים גמורים. למעשה, הוא ניסה לרמוז לה שגם אביה מעורב בעסקים אפלוליים מעבר לים; עסקים מן הסוג שהחשאיות העוטפת אותם מעידה על כך שלא הכול שם כשר למהדרין.

תמר חשדה בכך מאז שעמדה על דעתה, אבל מעולם לא רצתה להעמיק בעניין זה. כמו אמה, אף היא העדיפה לעצום עיניים. היא אהבה את אביה ללא סייג וסירבה לשמוע דבר בגנותו.

פה ושם גונבו לאוזניה שמועות משמועות שונות, שלא נעמו לאוזניה, אולם היא בשום פנים ואופן לא מצאה כל דמיון בין פעילויותיו של אביה, לבין אלה של בעלה. אהבתה לאביה טשטשה אצלה כל חוש ביקורת. לעומת זאת, מעשיו של דני, לדעתה היו טבולים בהרבה סחי.

היא לא השתמשה בביטוי זה בשיחותיה עמו, אבל זה מה שחשבה על פעולותיו, לפחות על חלקן. את רובן לא הכירה, אולם את אלה שהכירה, תיעבה. לכן סירבה ליהנות מפירותיהן. הדירה שבה התגוררו הייתה אחת מהן, וזה מה שגרם לכך שסירבה שהזכויות בה תירשמנה גם על שמה.

דני ניסה, לא אחת, להוכיח לאשתו שיש דמיון של ממש בין מעשיו לבין מה שעושים חבריו של אביה האהוב, אבל תמר סירבה להאזין לטיעונים אלה. היא הרגישה שאם תקבל, ולו את חלקם, זעיר ככל שיהיה, כל עולמה ייחרב עליה.

-“לא רוצה לשמוע – וזהו!” נהגה תמר להתריס בפני בעלה.

-“לא רוצה – לא צריך, אבל זה יבוא יום אחד.”

-“לא רוצה להקשיב לך בנושא הזה.”

-“אני אכריח אותך, יום אחד, לשמוע. אל תדאגי, זה עוד יגיע.”

דני לא באמת התכוון למה שהטיח באשתו. לא הייתה לו כל כוונה לדבר בגנות חותנו. בשלב כלשהו אפילו שקל, לאחר שתנחום עזב את משרדו, לבקש ממנו קצת עזרה, גם בדרכים “מלוכלכות”, אם צריך, אולם בסופו של דבר לא פנה אליו. שעות לאחר מכן, במהלך הלילה, הבין שפנייה כזאת לא הייתה מועילה.

שלא כמו אמה, תרצה לבית עמר, ילידת שדרות, שהייתה שקועה בעיקר בטיפוח חיי המשפחה, ראתה תמר את עצמה כמי שיש לה קריירה משל עצמה. היא סיימה שני תארים אקדמיים וחשבה על התקדמות לעבר תואר שלישי. הרעיון לעבודת הדוקטורט כבר הבשיל בראשה, והיא אף פנתה לכמה מנחים כדי לעניין אותם בתזה שלה. מסלול זה יחד עם הצלחתה בעבודתה עלו בקנה אחד עם עקרונות בסיסיים שבהם דגלה.

לפני נישואיה חשבה שהיא מוצאת את העקרונות הללו גם אצל דני. סקרנות אינטלקטואלית המשולבת ביושרה אישית, ללא התפתלויות, זה מה ששאפה למצוא בבן זוגה. בעלה לא היה, במהותו, אינטלקטואל, כך ראתה את פני הדברים – וגם יושרה ללא פשרות לא הייתה מנת חלקו. זה לא שלא היה איש חכם; הוא בהחלט היה משכמו ומעלה בהרבה מאוד תחומים, אבל את חוכמתו, תמר סיכמה לעצמה, רכש במקומות אפלים ועם אנשים שמקומם לא יכירם בחוגים שלה. היא פשוט לא הבינה מדוע בעלה צריך לנהוג כפי שנהג, לא אחת, כדי להתקדם במקצועו.

דני ניסה בתחילה להסביר לה אבל עד מהרה התייאש וחדל מכך. קשה היה לו להסביר למי שגדלה בחממה של מושב מטופח, תחת כנפיו המגוננות של אב סמכותי ובעל מעמד, איך זה לגדול במקום שבו פקחי העירייה ממררים לאמו את החיים, בצלו של אב שאינו מצליח לפרנס בכבוד את משפחתו ומגיע לאחרית חייו מוכה, חבול, חולה וחסר אונים.

18

דני ותמר נפגשו באוניברסיטת תל אביב. דני עמד אז בשנת לימודיו האחרונה, בעוד תמר אך זה החלה את לימודיה. כשהגיע לשם לראשונה, במסגרת פרויקט מיוחד לעידוד השתלבותם של צעירים וצעירות משכונות מצוקה, היה המום. בניין הלבנים האדומות שבו שכנה הפקולטה למשפטים היה מלא בבחורים ובבחורות שהיו מלובשים במיטב האופנה. הם היו שוקקי חיים, חסרי מנוח, מוכנים לבלוע כל מה שהמקום הנפלא הזה יכול להציע להם. מכוניותיהם היוקרתיות חנו בחניונים הסמוכים.

איש מהם לא נאלץ לעבוד למחייתו במהלך הלימודים או להתחבט בבעיות פרנסה. מקומות להתמחות היו שמורים לרבים מהם כתוצאה מהקשרים של הוריהם. שלא כמו דני, הם לא נאלצו לכתת את רגליהם כדי למצוא משרד עלוב כלשהו שירצה לקבלם להתמחות תמורת שכר רעב.

הוא החל בלימודיו לפני תום שירותו הצבאי, על פי אישור מיוחד. במסגרת הפרויקט המיוחד של אוניברסיטת תל אביב היה עליו ללמוד במכינה מיוחדת במשך שנתיים כדי לשפר באורח משמעותי את ציוני הבגרות. רק לאחר מכן הצטרף למסגרת הרגילה של לימודי המשפטים.

דני חשש תחילה מן העובדה שנקודת הפתיחה שלו, גם חברתית וגם השכלתית, נמוכה משל כל היתר, אבל עד מהרה למד להסתגל לאווירה הכללית והפך לחביב כיתתו. מראהו שובה הלב ודאי סייע לכך. לא מעט סטודנטיות ראו בו, מבלי שהכירוהו לעומק, מושא חלומות. גבריותו בלטה לעין כל.

ציוניו של דני לא היו גבוהים במיוחד, אבל הוא לא היה מודאג בעניין זה. גם בבית הספר התיכון הסתפק בכך שציוניו יאפשרו לו לעלות כיתה. כך נהג גם בבית הספר למשפטים. בסתר לבו ידע שיצליח יותר מכל מי שקיבלו את הציונים הגבוהים ביותר

בכיתה; יותר מאלה שבאו מוכנים לכל שיעור לאחר שקראו את פסקי הדין המופיעים ברשימות הקריאה שנמסרו להם בתחילת כל סמסטר.

דני לא קרא את פסקי הדין לפני השיעור. בזמנו הפנוי נאלץ לעבוד למחייתו, מה שגרם לכך שהיה מנומנם בשיעורים. הוא גם לא מצא הרבה טעם בכך. המרצה או המתרגל ממילא היו מתארים בכיתה הן את העובדות בכל פסק דין והן את מה שקבעו השופטים.

לאחר מכן היה מתפתח בכיתה רב שיח, שבמהלכו התבקשו התלמידים להפגין יצירתיות; לנסות ולהתווכח עם צדקת פסק הדין. דני תמיד שאל את השאלה האחת שהשאירה את המרצה או את המתרגל חסרי מענה. אחד מאותם מרצים אף הציע לו להיות המתרגל שלו.

דני סירב בנימוס. הוא לא התכוון לכלות את ימיו במשרה דלת שכר. יכול להיות שאשתו לעתיד הייתה שמחה אם היה מקבל על עצמו קריירה של מרצה באוניברסיטה, אבל זה לא מה שדני איחל לעצמו. בעיני רוחו כבר חזה עתיד אחר לגמרי.

כשתמר נכנסה לִמְנֵזָה האופנתית בבניין הלבנים האדומות ונעמדה בתור לקניית קפה, הבחין בה דני וללא שהיות בישר לחברו, יואל בן-שטרית, שישב עמו באותה עת, שעם הבחורה הזאת, אדומת השער, הוא עומד להתחתן. החבר של דני לא הבין על מה הוא מדבר.

-“אבל אתה לא מכיר אותה,“ דרש יואל בן-שטרית.

-“אין לי ספק שזאת תהיה אשתי. אני אוהב את צבע עורה הצח. אני אוהב את עמידתה הזקופה, המשדרת מעט ריחוק מן הסובבים אותה ואני אוהב את המבע המשועשע בעיניה. לך תקרא לה.“

-“הלו, אני לא עובד אצלך.“

-“טוב, אז אני אלך, אבל תזכור מה שאמרתי לך.“

תמר הייתה פחות נלהבת מן הפנייה הישירה של דני.

היא הצטרפה לשולחנם של שני החברים, אבל לא שהתה שם יותר מכמה דקות. תמר למדה בפקולטה למדעי המחשב. דני, כאמור, למד בפקולטה למשפטים. יואל בן-שטרית לא למד באף אחת מהן. הוא בחר לעצמו מסלול לימודים מסוג אחר לגמרי.

הפקולטות שבהן למדו דני ותמר לא נמצאו באותו בניין, ולכן דני לא הבחין בתמר עד לאותו היום. אבל זה מה שהיה יפה במנזה המרכזית של אוניברסיטת תל אביב. לשם באו כולם – ומשם יצאו לא מעט זוגות מחובקים. כרי הדשא הנרחבים היו גם הם מקום לקשור בו קשרים, אבל לא כמו במנזה. שם זה נראה טבעי יותר.

דני המנוסה הרגיש שם כמו דג במים. בהיותו קל שיחה מטבעו, לא התקשה לגשת לכל אחת כדי לנסות ולקשור עמה שיחה.

יואל בן-שטרית היה שונה ממנו.

19

תמר שוורץ נולדה במושב קטן סמוך לכפר סבא. אביה אף הוא נולד באותו מושב. תכשבגר, בנו לו הוריו יחידת דיור צמודה לביתם ושם התגורר עד שנפטרו. לאחר מכן עבר להתגורר בבית הוריו. שתי אחיותיו לא רצו להתגורר במושב. הן קיבלו מאחיהן את חלקן בשווי הבית ופנו לדרכן.

לימים הן הצטערו על החלטתן הפזיזה, שכן ערכם של הבתים במושבים זינק לגובה שכמותו לא שיערו מראש. רבים מן המושבים הסמוכים לערים הגדולות או לנתיבי תחבורה ראשיים, הפכו לשכונות מגורים יוקרתיות. בתי מידות שנבנו בהם קסמו לכל מי שביקש לעצמו מרחבים ירוקים. על חקלאות איש כבר לא דיבר. חזונם של ראשוני הציונות לקשור את היהודים השבים למולדתם לאדמה דעך בלחץ המודרניזציה, אשר ינקה לתוכה את יושבי הארץ.

דני גדל בדרום תל אביב, בשכונה קשת יום, שרוב תושביה באותה עת וגם שנים רבות לאחר מכן היו בני עדות המזרח. שם הרשויות הממלכתיות לא חילקו אדמות בחינם למי שהתגורר בשנות הקונפליקט האלים בתפר שבין השכונות הדרומיות של תל אביב לבין העיר הערבית הסמוכה.

הטיעון לפיו גם התושבים הללו סייעו בשמירה על אדמות המדינה היהודית העתידה לקום נדחה בבוז. לתושבים האלה פשוט לא היה את הגב הציבורי שהיה לבני המושבים ולבני הקיבוצים.

אביו של דני היה בן שנה כשמשפחתו עלתה מסלוניקי. הוריה של אָמו לא שרדו את מחנה הריכוז שאליו נשלחו על ידי הנאצים. אָמו הגיעה ארצה בעזרתם של חיילים מהבריגדה היהודית. במשך כל שנות המלחמה התגוררה באסם של משפחה נוצרית. השנים הללו הותירו בה חותם של מרירות, שלא נמחה עד סוף ימיה. בנערותה גדלה

בירושלים בחיק משפחה ירושלמית ותיקה, מן הראשונות שעברו להתגורר מחוץ לחומות העיר העתיקה.

שנים רבות עבד אביו של דני במחסן לחומרי הדברה. מחלת הריאות שסבל ממנה יוחסה על ידי הרופאים לאוויר המזוהם שנשם במקום עבודתו. באותן שנים לא ציידו את העובדים במסכות להגנה מפני האוויר המזוהם הרווי ברעלים. המוסד לביטוח לאומי העניק לו דרגת נכות לא גבוהה דיה, מה שגרם לכך שהמשפחה הייתה תלויה לחלוטין בכושר השתכרותה של אמו.

לפרנסתה ניהלה אמו של דני פעוטון בדירת המשפחה. לדירה הייתה צמודה חצר קטנטנה, שם היא הציבה כמה מתקני שעשועים, אשר אותם רכשה בפרוטות מפחח מקומי שבנה אותם עבורה. דני ואחותו סייעו בצביעת המתקנים בצבעים עליזים. העירייה סירבה להתיר לה לנהל פעוטון בדירה, וההתכתשויות המשפטיות בנושא זה נמשכו שנים.

דני לא אהב את הרשויות העירוניות. הן השאירו בו חותם של כעס על התנכלות לשמה באמו מצד פקחי העירייה. הוא שנא את המקרים שבהם התדפקו הפקחים האלה, אטומי המבט, הלבושים במדים מקומטים, על דלתם ותיעב את הפתקים האדומים שהודבקו על דלת דירתם.

המעטפות הירוקות שנשלחו אל אמו, מעת לעת, מעולם לא בישרו טובות. היו בהן תמיד הודעות רשמיות מסוגים שונים. מעולם לא הייתה בהן בשורה מסוג "אושרה בקשתך". ההודעות תמיד היו מנוסחות בלשון מאיימת, בוטה, נזפת.

הוריו עשו מאמצים רבים כדי שלא יצא ל"תרבות רעה", כפי שנהגו לכנות זאת, וכפי שקרה לרבים מילדי השכנים.

בשלב מסוים נשלח דני לפנימייה כדי להרחיקו מהאזור. השהות בפנימייה מומנה על ידי מחלקת הרווחה של עיריית תל אביב, מה שגרם לכך שמי שהגיע אליה כחניך היה "מסומן" כמי שיש בו פוטנציאל של הסתבכות עם החוק. גם המדריכים לא היו מן המעולים שרשויות הרווחה יכלו להציע. רבים מהם היו בעצמם חניכים לשעבר באותה

פנימייה. יש שראו בכך יתרון, אבל לא דני. לאחר שנה אחת בלבד פרש מן המקום וחזר לרחובות שבהם גדל.

אחותו הקטנה, חדווה, נשארה בבית. היא לא הייתה על שום מסלול של הסתבכות אפשרית עם רשויות החוק. לא הייתה בה את אותה רוח סוערת שפעפעה בדני ואימה לפרוץ החוצה. דני התהלך כל העת על עברי פי פחת.

גם חבריו מהשכונה, שחלקם היו מבוגרים ממנו וכבר חוו אי אלו היתקלויות עם החוק, תרמו לעיצוב אישיותו הגועשת. הם נהגו לגרור אותו כבר בגיל צעיר לכל מיני מאורות אפלות שבהן התגודדו סוחרי סמים קטנים. מראן של ניידות משטרה, שפקדו מקומות אלה מדי פעם בפעם, לא היה זר לו.

באחד מן המקומות האלה איבד דני את בתוליו באורח הכי משפיל שרק אפשר להעלות על הדעת. רומנטיקה ודאי שלא הייתה שם; רק לכלוך וזוהמה וריחות רעים. הוא היה אז כבן חמש-עשרה והנערה הייתה מבוגרת ממנו לפחות בשנה. על כל פנים, כך טענה באוזניו, כשניגשה אליו בעת שישב ליד הבר ושתה משקה האסור למכירה לבני גילו. דני שאל את הצעירה שאחזה בזרועו לגילה, מפני שקרא בעיתונים שאסור לשכב עם מי שטרם הגיעה לגיל מסוים, גם אם הסכימה לכך.

בדיעבד, למד שהאיסור הזה נקרא "בעילה אסורה בהסכמה" בלשון החוק.

לימים, כשקיבל את רישיונו לעסוק בעריכת דין, טען לא אחת באוזני השופטים עד כמה אבסורדית העברה הזאת כשמייחסים אותה לשני אנשים בוגרים, רק מפני שיש פער במעמדם, במקום העבודה, למשל. "אם הדברים נעשו בהסכמה," שאל דני, להנאת שומעיו באולם בית המשפט, "אז למה זה אסור?" השופטים רק חייכו למשמע הדברים.

איש מהם לא התכוון לענות לו ברצינות.

מה שדני לא ידע באותו שלב, בעת שהצעירה "החרמנית", כביכול, ניגשה אליו, היא העובדה שחבריו שילמו לה כדי שתגרור אותו לחצר שמאחורי מועדון הסנוקר. באותו מקום, ליד פחי האשפה הפתוחים למחצה, עמדה מעין ספה אשר ידעה ימים יפים

יותר. כל "הסיפור" נגמר תוך פחות משתי דקות. הצעירה ניגבה את עצמה במטפחת מזוהמת, שאותה הציעה גם לדני.

דני חזר לחבריו מלא גאווה, אבל עד מהרה התבררה לו האמת. חבריו התגלגלו מצחוק. דני כעס קצת בתחילה, אבל אחר כך הצטרף אליהם, תוך שהוא מבטיח לעצמו שלעולם לא ישכב עם בחורה בנסיבות כאלה. לא תמורת תשלום – ולא בכלל. את הכלל הזה קיים באדיקות רבה עד לעת האחרונה. בדירת המסתור ביקש לעצמו הנאות שבעדן היה צריך לשלם והרבה. אולם בשלב הזה של חייו, זה כבר לא הפריע לו.

אופיו הסוער, המבקש לבלוע את כל העולם בבת אחת, גרם לכך שתמיד יהלך על חבל דק. המקצוע שבו בחר היה תפור על פי מידותיו. עורך דין שעוסק בייצוגו של מי שהסתבך בפלילים, יש בו קצת מזה וקצת מזה, וכזה היה דני מקדמת דנא.

20

כשהגיע דני בפעם הראשונה למושב שבו נולדה תמר כדי לפגוש את הוריה, הוא התוודע לעולם שעד אז רק שמע אודותיו.

אביה של תמר, מיכאל שוורץ, "מייק" בפי חבריו הקרובים ובהם ראש הממשלה, היה איש עסקים מצליח. הוא היה אז בשנות השישים המאוחרות לחייו. רבים משועי הארץ נמנו על ידידיו הקרובים. הוא יכול היה להרים טלפון לשרים ואפילו לראש הממשלה, להשאיר הודעה אצל המזכירה ולקבל תוך כמה דקות טלפון חוזר מהאיש אשר עמו ביקש לשוחח. מספרי הטלפון הסלולרי של רובם היו רשומים בטלפון הנייד שלו.

ככה זה כשנמנים עם אליטה שחבריה קשורים בעבותות שמקורם בעבר צבאי או ביטחוני משותף. קריצת עין בדרך כלל מספיקה. אין צורך להרבות בדיבורים. אם צריך – עוזרים; אם צריך – מושיטים יד תומכת. לא משאירים חברים מדממים בשטח. לשייכות הפוליטית אין שום נגיעה לקשרים בין חבריה של האליטה. להפך, לפעמים יש אפילו יתרון גדול בכך שהם פרושים על פני כל הספקטרום הפוליטי.

אין זה חשוב מאיזו מפלגה הוא שר השיכון או שר האוצר או כל פונקציונר אחר; אם צריך לחתום על כתב מינוי מסוים, או להבטיח זכייה במכרז רווי כסף, מי שצריך לחתום חותם. החותם, או מי שאמור לחתום, מקבל טלפון, והכול מסתדר. לא מקפחים אדם בגלל שבמקרה המפלגה שלו לא נמצאת באותה העת בשלטון. גלגל הענק הפוליטי מסתובב כל הזמן, ומי שלא יכול לחתום היום, יהיה זה שיוכל, אולי, לחתום בעתיד, בימים שבה גורלו הפוליטי ייטיב עמו. פשוט לגמרי.

את האידיאולוגיה משאירים לפשוטי העם; לכל המתלהמים במרכז המפלגה כדי להשיג קידום במקום העבודה או בסניף המפלגה. בצמרת הפוליטית מתנהגים על פי קודים אחרים, הידועים רק לבני "הכת השלטת". התקשורת ביניהם שונה ואדם מן החוץ לא יבין אותה. ניד ראש או תנועת יד או גוף מספיקים, בדרך כלל, כדי שהצד השני

יבין מה שעליו להבין. לעתים אף אין צורך באלה. כאשר יש צורך לקדם את מינויו של משהו, מבין בעל העניין מה שעליו להבין, אפילו מבלי שיפנו אליו. השיטות לכך הן רבות ומגוונות. רק בודדים מסרבים לפנייה של חבר. כל האחרים משלבים ידיים כשצריך והולכים הלאה ביחד. תמיד ביחד. שילוב הידיים נמצא תמיד ביסוד היחסים בין החברים בצמרת השלטון. הוא יוצר מעין מעגל אקסקלוסיבי, שהכניסה לתוכו הנה כמעט בלתי אפשרית.

החברים במעגל הזה חוסמים בגופם כל ניסיון לפתוח אותו. מצטרפים חדשים אינם רצויים, אלא אם כן, כמובן, הם בני הדור השני או השלישי של מקימי המעגל.

כאשר נתקלים בסירוב מטעם חבר בקבוצה, וזה קורה לעתים נדירות ביותר, נאלצים לנקוט בצעדים של "שכנוע". אחד מהם, לדוגמה, היא פנייה לאיש תקשורת בכיר, שגם הוא חלק מן המעגל. הלה פונה לסרבן בשאלה פרובוקטיבית על אודות שמועה שמתרוצצת על כך, למשל, שהוא עומד למכור נכס מניב במחיר הפסד. אם זה לא עוזר והסרבן עומד במריו, אפשר תמיד לשתול ידיעה על "קשיים כלכליים" של הסרבן או על "חשדות להעלמת מס". אפשר גם להדליף רכילות "מלוכלכת", אם כי, על פי רוב, אין צורך להרחיק לכת עד כדי כך, שכן, מי שצריך להבין את מה שרצו שיבין, מבין ללא כל קושי הרבה קודם לכן.

הסרבן להכעיס, מי שבתחילה ביקש להציב את סרבנותו על בסיס של תקינות ציבורית, לא מתקשה לנחש כיצד יצאה לאוויר העולם הידיעה המביכה לגביו. מנגנוני הלחץ הם, כאמור, רבים, מגוונים, משומנים ומוכנים לפעולה.

מייק שוורץ הכיר לא מעט מהם. הם עובדים בכל תחום: הן במישור הפוליטי והן במישור הכלכלי. דבר לא נותר ליד המקרה – לא בחוגים של מייק, ודני שמח לראות כיצד מתנהלים שם. הוא הכיר את השיטות מהמקומות שמהם הגיע, דבר לא נעלם מעיניו, לכן לא אהב את ההתנשאות המזויפת של אשתו.

בסופו של דבר כולם יוצאים נשכרים. גם הסרבן וגם אלה שביקשו את עזרתו ונתקלו בסירוב מתייפייף בשלב הראשון. הסרבן חוזר בו מסירובו לאחר שהבין, שכמו בחוגים אחרים אפלים יותר אי אפשר לפרוש מן הציבור. ואילו מבקשי העזרה קיבלו את

מבוקשם. החברות ב"מעגל" היא עד המוות. נקיפות מצפון אינן מתקבלות כתירוץ. אין להן מקום כשמדובר בחברים של "הקבוצה".

דני למד מהר מאוד שמראית העין, אולי, יותר מעודנת בבית הוריה של תמר, אבל היא לא שונה בהרבה מן העולם שהכיר משחר נעוריו. לא במהות של הדברים.

ההבדל היחיד, כך העריך, היה גלום בכך שחבריו של חותנו ידעו איך לתפוס את המדינה במקומות הרגישים שלה, בעוד שאלה שהוא הכיר בשכונת מגוריו, פשוט לא היו בנקודות הציון הנכונות בשעה שהוקמה המדינה. האליטה הזאת הייתה בזמן הנכון במקום הנכון ופצחה בחלוקת משאבים לאומיים תמורת פרוטות למי שהיה סמוך ל"תחנות החלוקה".

הוריו של דני, כמו כל מכריהם וקרוביהם, הגיעו בדרך כלל לנקודות הזינוק לאחר שכל המקומות הטובים כבר היו תפוסים, ולכן הם פשוט נשארו מאחור. אחרי שנתחים משמעותיים מן ההון הציבורי כבר חולקו, כל מה שנותר להם היה להילחם על הפירוים שנשארו. מקצתם, כמו דני, הצליחו, אבל הרוב המכריע נותר בדלותו.

כך פועלת השיטה. דני הבין זאת היטב. לכן הוא לא היה מוכן לוותר על זכותו לנגוס מן העוגה הציבורית, גם במחיר פגיעה במוסכמות שנקבעו על ידי "האליטה" לטובתה היא.

הוא הכיר מקרוב הרבה מן המקופחים שנשארו מאחור ללא יכולת של ממש להתקדם למקומות טובים יותר, והדבר רק הגביר אצלו את הטינה לכל מה שריח של אוליגרכיה דורסנית נדף ממנו. הוא לא האמין שהשיטה הדמוקרטית מסוגלת לנטרל את הקיפוח שנולד לפני שנים רבות.

בחירות בכל ארבע שנים זה דבר יפה, אבל אין בהן כדי להפיג את זעמם של רבים כל כך שנותרו לאחר הבחירות עם ההבטחות ולא עם הרבה יותר מזה.

האליטה החברתית נשארת בשליטתה, בין אם מפלגה מסוימת ניצחה בבחירות, ובין אם ניצחה יריבתה - המקופחים נשארים בדלותם.

דני למד מהר מאוד כיצד פועלים החברים של אבא של תמר. כמו בעת שירותם

במסגרות הממלכתיות השונות, כל דבר כשר בעיניהם לשם שמירה על חייו של מי שנמצא "בשטח". שום אמצעי לא נפסל מראש.

הוא גם ידע מה הם עושים באפריקה או בדרום אמריקה או במזרח אירופה. הוא אפילו ידע איך הם מחלצים זה את זה ממצוקות או מנפילות, איך הם "מגלחים" זה לזה חובות של מיליארדים על חשבון הציבור הרחב ואיך הם מצליחים לחמוק מחקירות מביכות של רשויות החוק.

שליטתם של כל אלה שדני תיעב בגלל שעשו מה שעשו, בין השאר, להוריו ולכל מי שהכיר מאז שלמד להתבונן על סביבותיו נכוחה, היא טוטלית. הוא ידע שבתוקף היותם חלק ממערך שלטוני משומן ומתוחזק בכספי ציבור, אחיזתם פרושה על פני נקודות אסטרטגיות רבות.

כמו תמנון רב זרועות הם אווזים בנקודות המשמעותיות ביותר במערכות השלטון ובצמתים המרכזיים בעולם התקשורת, בלי לוותר על אף עמדת שליטה חשובה. אי אפשר להחמיץ את נטיית הלב של כתבים כלכליים בעיתונים או בטלוויזיה בשעה שהם מדווחים על הכישלונות הכלכליים של טייקונים מסוימים, כמו גם את זאת של כתבים פוליטיים או של כתבים לענייני פלילים, בשעה שהם מדווחים על הסתבכות לכאורה של מי שהם חפצים ביקרו או של מי שהם חפצים בנפילתו.

כולם רוצים לעבוד יום אחד בשירותם של טייקונים או בחברות ענק המחלקות משכורות עתק, בונסים ועוד כיוצא באלה פינוקים.

גם הפקידים הבכירים במשרדי הממשלה השונים, שתפקידם לפקח על מהלכי הטייקונים לטובת האזרחים שהשקיעו בקרנות השונות, האמורות להבטיח קיום בכבוד בערוב ימיהם, וגם העיתונאים, המכונים ללא כל הצדקה "כלבי השמירה" של הקופה הציבורית, עומדים בתור כדי לזכות במשרה עתירת הטבות בחברות המובילות במשק.

גם במערכת המשפט יודעים המועמדים לשפיטה או השופטים עצמם, המבקשים לזכות בקידום, באיזה צד מרוחה פרוסת הלחם. אותם שמות מופיעים שוב ושוב ברשימת

כונסי הנכסים של חברות הענק שקרסו. לבעלים של החברות האלה לא קורה, אישית, דבר. נכסיהם האישיים אף פעם לא נפגעים.

עורכי הדין המתמנים לטפל בחברה קורסת גוזרים קופונים שמנים. ציבור המשקיעים, לעומת זאת, תמיד משלם עבור הטעויות שעושים אחרים. אחדים מאותם עורכי הדין הזוכים להעדפות יתר הם חבריו של מייק. במשרדו של אחד מהם הוא רצה שחֲתָנו יעבוד. זה היה חשוב לו, כדי שתהיה לו דריסת רגל באותו משרד.

השופטים מאשרים הסדרי סילוק חובות מגוחכים. הם לא רוצים לריב עם החברים של אבא של תמר. הם רוצים, כמו כולם, לחזור הביתה בשלום ולקבל יום אחד פיסה מן העוגה הגדולה שחבריו של מייק הכול יכול מחלקים ממנה למקורבים. בוררויות עתירות מזומנים הן דרך אחת להִטיב עם השופטים שידעו בעת כהונתם להכריע "בכיוון הנכון". אנשי שלומו של מייק לעולם אינם מקופחים.

יש שמקבלים יותר, ויש שמקבלים פחות – אבל כולם מקבלים. כלומר, כל מי שנמצאים במעגל המקבלים. דני לא הכיר אותם מקרוב. הוא רק שמע כל חייו שיש כאלה שמקבלים הרבה יותר. רק בביתה של משפחת שוורץ פגש בהם לראשונה.

דני לא רצה להצטרף אליהם. הוא תיעב אותם. לכן סירב להצעות של מייק שוורץ להצטרף לאחד מן המשרדים רוויי הכסף שנלקח למעשה מאלה שאין להם. הוא רק רצה, בדרכו שלו, האלימה, הבלתי מתפשרת, להימנות עם מי שמקבלים פרוסות מן העוגה.

יום אחד, כך קיווה, גם הוא יהיה, אולי, זה שמחלק פרוסות מן העוגה לאחרים.

21

דני לא התפעל מן האווירה בביתה של תמר, שהייתה דומה במידה רבה לזו השוררת בארגוני מאפיה ידועים. הוא לא סיפר, כמובן, לאשתו לעתיד על התרשמותו, אבל נצר זאת בלבו לעת שבוא תבוא.

הסמכותיות של אבי המשפחה לא הייתה שונה בעיניו במאומה מזו של ה"דון" בשכונה שבה הוא גדל. איש אינו מעז להמרות את פיו של מייק. דבריו נאמרים בלחש, אבל כולם מאזינים להם ברוב קשב. הכול מתנהל שם בנועם, אולם "נועם" זה הוא, לדעתו של דני, רק הציפוי החיצוני. הנוקשות הגרעינית, הפנימית, הבלתי מתפשרת, לעולם נמצאת שם.

הדיבורים תמיד רכים, מפויסים, כמעט מלטפים. מייק שוורץ לעולם אינו מרים את קולו. שררה מלאת עוצמה ניכרת בכל הליכותיו. שנים של חברות קרובה עם הצמרת השלטונית על כל גווניה הפוליטיים משמאל ומימין השאירה בו חותם שאי אפשר היה להתעלם ממנו. עם כמה מראשיה הוא נוהג להיפגש בביתו או בביתם של אחרים מדי כמה שבועות.

הוא וכל האחרים מרגישים תמיד בנוח זה בחברת זה. מעלים זיכרונות. מתבדחים. שרים את השירים המוכרים. מזכירים חברים שנפלו בקרב או כאלה שהלכו לעולמם בטרם עת מסיבות אחרות.

זוהי מעין כת סגורה שמתנהלת כמו כתות אחרות ברחבי העולם. המכנה המשותף אינו על רקע דתי או פולחני, אם כי יש בו סממנים כאלה, אלא על בסיס חברות שנצרבה לאחר שנים של פעילות צבאית או ביטחונית, במטרה להגן על ביתו הלאומי של העם היהודי, במקום שהובטח לו על ידי אומות העולם.

אביה של תמר, כמו שאר החברים בקבוצה זו, יודע לטפח ולתחזק את הקשרים הרבים שיש לו כל העת; ואלה תמיד משמשים אותו או את חבריו במסעותיהם בעולם, בחיפוש אחר מי שחפץ להיעזר בניסיון הביטחוני העצום שלהם שנרכש בדמים רבים. תרתי משמע. לאחרונה, הם אפילו הידקו את אחיזתם בדרום אמריקה על רקע האי שקט הפוליטי הקיים שם.

גם ראש הממשלה הוא חלק מן הקבוצה הזאת, אם כי הוא נוהג להגיע רק למפגשים השנתיים שמתקיימים תמיד במקומות ציבוריים ולא לאלה המתקיימים בבתי פרטיים.

למפגשים הפומביים מוזמנים תמיד עיתונאים בכירים כדי לפאר ולרומם את הקבוצה שמקרבה יצאו שלושה ראשי ממשלה, רמטכ"לים וחברי כנסת.

הדיווחים העיתונאיים מן האירועים השנתיים הללו הם תמיד מלאי נופת צופים. אנשי התקשורת שמוזמנים אליהם יודעים להכיר תודה למי שהזמין אותם. יח"צנים מיומנים עושים את המלאכה. מו"ל של עיתון נפוץ ביותר מגיע תמיד כדי להתחכך בצמרת השלטונית.

בשאר ימות השנה ראש הממשלה אינו יכול להתפנות כדי לבלות בקרב חבריו. הוא גם לא רוצה להכביד על שירותי הביטחון ועל המאבטחים הרבים שלו בנסיעות לבתים פרטיים ביישובים כפריים מרוחקים. יחד עם זאת, כשמישהו מהם מבקש להיפגש עמו בלשכתו, הוא מיד מפנה לו זמן בלוח הפגישות העמוס שלו. מעת לעת הוא אף נוהג לצרף חברים מן "הקבוצה" למשלחות הרשמיות שמלוות אותו לחו"ל.

ראש הממשלה צעיר מרוב חברי הקבוצה, אבל כולם זוכרים את אומץ לבו ואת נחישותו לבצע כל משימה שהוטלה עליו כמפקד או כראש צוות בעת שירותו בסיירת המובילה של צה"ל, שבה היו חברים בתקופה זו או אחרת רוב הנוכחים במפגשים אלה.

מייק נוהג תמיד להזכיר לכל הנוכחים שפעם אחת נאלץ לשאת על כתפיו את מי שהיה לימים ראש הממשלה, לאחר שזה נפגע מכדור תועה באחת הפעולות. לעתים, סונטים בו כמה ממכריו, אותם הנמנים על המחנה הפוליטי היריב, וטוענים שהיה עליו להשאירו במקום שבו נפגע.

מייק שוורץ רק מחייך. הסיפור הזה אהוב עליו במיוחד. גם התגובות הכעוסות, כביכול, של חבריו. הוא אוהב את ראש הממשלה, אף כי אינם משתייכים לאותו גוש מפלגתי, וראש הממשלה מחזיר לו אהבה בכל הזדמנות. הוא גם יודע שאם ראש הממשלה לא היה פורש מן השירות הצבאי לאחר חמש שנים וחוזר ללימודים, הוא יכול היה להגיע לצמרת הצבא.

כשהם נפגשים, ראש הממשלה מפגין תמיד ידידות רבה מאוד כלפיו. מייק שוורץ טורח שלא לעשות כל שימוש בידדות זאת, אולם מכריו יודעים על הקשר האמיץ שיש ביניהם; קשר שאמור לעמוד במבחן כשדני ייסחף לתוך מערבולת שתאיים להטביע אותו וגם לגרום לנזק תדמייתי בל ישוער לראש הממשלה, בגלל קרבתו המשפחתית של דני לחברו הקרוב.

החתונה של דני ותמר התקיימה בחצר ביתם של הוריה במושב. שלא כמקובל, הוריהם של בני הזוג לא נפגשו לפני כן כדי לסכם פרטים. הכול נסגר בין דני לבין חותנו לעתיד. בגלל פערי המעמדות ביניהם, מייק שוורץ הוא שקבע בשביל שניהם את לוח הזמנים של האירוע, היכן תוצב החופה, מי יהיה הרב שיקדש את בני הזוג ועוד כיוצא באלה פרטים. רשימת הקרואים אף היא הייתה, כמובן, בשליטתו המלאה.

דני לא התנגד לקביעותיו של הגבר המבוגר ממנו בשנים רבות. הוא גם ידע שאין טעם להתנגד. באותו שלב בחייו, זמן מה לאחר שסיים את לימודיו בפקולטה למשפטים ומיד לאחר שעבר בהצלחה את בחינות הכניסה ללשכת עורכי הדין, דני הרגיש נוח בחברתו של מייק.

הוא נזכר במשרד המעופש שבו עשה את התמחותו וכל גופו רטט בהנאה. בסתר לבו ידע כי אביה של רעייתו לעתיד היה מבכר, אולי, שבתו תינשא למישהו אחר, אבל זה לא הטריד אותו. הוא ידע שתמר רוצה בו ושמאומה לא יזיז אותה מכוונתה להתחתן עמו. שליטתו בה, באותם ימים, הייתה מוחלטת. דני, המנוסה, יישם על תמר כל מה שלמד בשנים המטלטלות שלו כרווק מבוקש. והיא, כמי שגדלה בחממה של הוריה במושב הרחק משאון העיר הגדולה, הייתה תמימה למדי. היא לא ידעה שום גבר לפניו.

דני טרח לחרוש כל סנטימטר בגופה – ולעשותו לשלו.

אוהל לבן ענק הוקם במקום. הקייטרינג באירוע היה שייך לחברה שבה היה שותף אחד מחבריו של מייק. שרים וחברי כנסת היו בין המוזמנים הרבים שהגיעו. הרבה אנשים מפורסמים ראו לעצמם חובה להשתתף באירוע הנוצץ הזה. גם עיתונאים לא מעטים הגיעו לשם ביחד עם מצלמותיהם. זאת הייתה עבורם הזדמנות לפגוש רבים מן המסוקרים על ידם. ללא הפילטר של מזכירות או דוברים, הם ידעו כי שיחות אגב אקראיות יכולות להניב לעתים כותרת ראשית של ממש.

ראש הממשלה שלח ברכה מוקלטת. ודאי שהיה רוצה להגיע לאירוע באופן אישי, אבל הצורך בנקיטת סדרי ביטחון מורכבים היה גורם לטורח מיותר, ולכן הסתפק בברכה מוקלטת ובשיחת טלפון לאביה של תמר. תרצה, אִמָּה של תמר, מעולם לא שוחחה עם ראש הממשלה או נפגשה עמו פנים אל פנים. בעלה לא חשב שיש צורך בכך ולה לא היה אכפת. לאירועים השנתיים שבהם השתתף ראש הממשלה היא לא הגיעה. היא פשוט לא אהבה את מה שקורה שם.

אִמָּה של תמר, שבתה דמתה לה מאוד במראה החיצוני, זרחה מאושר. שערה האדמוני של האם גלש על כתפיה החשופות. גופה היה שמור היטב יחסית לגילה ובהתחשב בשלוש הלידות שעברה. רגליה העידו על כך שהיא מרבה להתאמן בחדרי כושר בעזרת מאמנים פרטיים. למזלה, ירשה תמר את רגליה של אמה ולא את רגליו העקומות של אביה.

עוד בילדותה העדיפה תמר ללכת לבִּרְכָה במושב עם אִמָּה ולא עם אביה. היא אהבה להשקיף על הגברים הצעירים המביטים בה בהתפעלות עת צעדה לעבר הבִּרְכָה, כשביקני אופנתי לגופה. תרצה הייתה מודעת היטב למבטים האלה. היא אהבה אותם. הם הזכירו לה שהיא צעירה עדיין, יחסית לבעלה, וכי הגוף הגמיש, השרירי והחיוני שהיה לה בנעוריה נותר כפי שהיה, ללא שינוי ניכר.

החתונה הפכה לאחד ממפגני הכוח הגדולים ביותר שנראו במחוזות האלפיון העליון זה שנים. תרצה ידעה שטורי הרכילות יהיו מלאים בסוף השבוע בתיאורי לבושן של הנשים והגברים הדורי המבע, שהגיעו בעיקר כדי להראות וכדי להראות שהם משתייכים לצמרת השלטון.

היא העסיקה איש יחסי ציבור מן המובחרים, כדי שאף עיתונאי, צלם או איש תקשורת לא יחמיץ את האירוע. חברותיה מסרו לה את שמו של היח"צן הכי בוטה והכי נחשב בתחומו, זה שאיש לא יעז להמרות את פיו או להתעלם ממנו; זה שגם אלה ששונאים אותו, מפחדים ממנו; זה שמסוגל להעלים, פשוטו כמשמעו, כתב רכילות שלא יעשה את המתבקש ממנו ולגרום לכך שלא יוזמן עוד לשום אירוע חשוב של הברנז'ה. תרצה עשתה כעצת חברותיה, וכבר באותו סוף שבוע גילתה שהבחירה הייתה נכונה מאין כמוה.

דני ידע ששמו יתנוסס בטורי הרכילות לצד שמם של כמה עורכי דין מן השורה הראשונה, מאלה שנכנסים ללשכות השרים כמו למשרדיהם הפרטיים. הוא גם ידע שלא מעט שופטים יבחינו בתמונתו בחברת שר המשפטים או שר חשוב אחר. בסתר לבו אפילו קיווה שיהיו שופטים תאבי קידום אשר יפנו אליו, באורח דיסקרטי כמובן, כדי שיפעל למענם אצל שר המשפטים. אם זה יקרה, הוא בהחלט יהיה מוכן להציג חזות של אחד שיכול להזיז דברים. הוא רק יצפה, כמקובל בנסיבות כאלה, לאיזו תמורה קטנה, מהסוג ששופטים יודעים להעניק למי שהם חפצים ביקרו. מכל מקום, הידיעה כי לראשונה בחייו יהיו שמו ותמונתו מודפסים בעיתון שימחה אותו עד אין קץ.

דני הזמין לטקס החתונה רק את הוריו ואת אחותו. חדווה הגיעה ללא בעלה. חבריו מהשכונה לא הוזמנו והוא ערך להם מסיבת רווקים ערב קודם לכן בחוף תל ברוך. הרבה צעירות וגם צעירות פחות באו להיפרד מדני. בבוקרו של אותו לילה, הוא אפילו לא זכר עם מי בילה את שעותיו האחרונות כרווק.

לימים, ראה את שמו ואת תמונתו מתנוססים בעיתונים אינספור פעמים ובפורמט גדול הרבה יותר, אבל אין כמו הפעם הראשונה, גם בתחום הזה.

כך או כך, בעת שנישא לה אהב דני את תמר אדומת השיער באמת ובתמים. היה לה גוף אתלטי, שעוצב על מגרשי הטניס של המושב. בעת שירותה הצבאי שיחקה בנבחרת פיקוד מרכז בכדורעף. אף שהמאמן חזה לה גדולות ונצורות בענף, חדלה תמר להתעניין במשחק זה עם תום שירותה הצבאי. ספורט מקצועני לא עמד בראש מעייניה.

בעת ההיא השיחות ביניהם הסבו לדני עונג רב. הם לא הרבו לשוחח על ענייני דיומא. שיחותיהם גלשו תמיד למחזות רחוקים ועסקו בענייני רוח ובפילוסופים שדני לא תמיד הכיר את משנתם. תמר אהבה ללכת להצגות תיאטרון ודני התלווה אליה בחפץ לב. עברו הייתה זאת חוויה חדשה ומרנינה שלא הכיר קודם לכן. פעם או פעמיים אפילו פגש שם בשופטים שלא תמיד היו נחמדים אליו באולמותיהם בשעות הבוקר; נייע ראש קל היה כל מה שנדרש בנסיבות אלה.

באותה תקופה של חידושים בתחום המקצועי והזוגי כאחד, התחבט דני רבות באשר להשפעת נישואיו על הקריירה החדשה שלו. לימים, כשהקריירה שלו נסקה לגבהים

בתחום הפלילי, התלהב הרבה פחות מן ההצעות לעבור לתחום עיסוק שונה, "מכובד יותר" בלשונו של מייק, שחפץ לראות את חתנו במקומות אחרים, מגלגל עסקאות ענק ולא מתפלש במדמנה הפלילית.

תמר ידעה כיצד עובד מוחו הפתלתל של בעלה לעתיד, אבל באותם ימים זה לא היה אכפת לה. היא אהבה כל מה שמצאה בו. זה היה שונה ממה שהכירה – וכאן היה טמון סוד הקסם. הוא לא היה אנין טעם כמוה, אלא הזכיר לה סוס פראי הזקוק לאילוף, והיא התכוונה להיות זו שתאלף אותו, את הבחור שעמד לידה תחת החופה ואמר "הן" בוטח, כשנשאל על ידי הרב אם הוא מוכן לקחת אותה לאישה.

באותו מעמד היא גם זכרה את גופו החזק הבנוי לתלפיות, זה שגרם לה לאינספור רגעי אושר. לא היה לה אומנם ניסיון מיני כלשהו בעת שפגשה בו, אבל ממידע שליקטה מפני חברותיה בעיקר ומעיתוני הנשים, הבינה שזכתה במה שהן יכולות היו רק לחלום עליו.

רק בדיעבד למדה, שברכה מן הסוג הזה יכולה להפוך לקללה בנסיבות מסוימות, כאשר כל החלקים האחרים בקשר הזוגי מתפוררים. אבל לתובנות מעין אלה, הבינה, מגיעים רק בדרך הקשה, ורק לאחר שנים של התלבטויות.

בניגוד לבתה, הייתה תרצה עמר רגישה הרבה פחות להתנהגויות שאינן מוסריות לעילא. היא לא נולדה אל תוך עושר ורווחה כלכלית. הוריה התגוררו עדיין בשדרות ואת המצוקות הכלכליות שחוותה שם – לא שכחה.

אביה הגיע יחד עם משפחתו ממרוקו. מוצאה של משפחת אמה היה מאיטליה. את צבע עורה השחום קמעה ואת עיני השקד ארוכות הריסים קיבלה מאביה, ואילו את שערה האדמוני ואת תווי הפנים העדינים – מאמה. הוריה נפגשו בצעירותם בפנימייה, באחד הקיבוצים הסמוכים לשדרות. הפנימייה נוהלה על ידי בני הקיבוץ מתוך כוונה לאפשר להוריהם של החניכים שהתגוררו בעיר הסמוכה להתפנות לעבודות הכפיים המייגעות בתחומי הקיבוץ, אותן עבודות שחברי הקיבוץ כבר לא רצו לעסוק בהן.

תרצה למדה עד גיוסה לצה"ל באותה הפנימייה שבה למדו הוריה בעבר. היא השלימה רק חלק מבחינות הברגרות, משום שהעדיפה פעילויות מסוג אחר על פני שקידה משעממת על לימודים והכנת שיעורי בית. שובבותה לא ידעה גבול. צחוקה המתגלגל ועליזותה גרמו לחבריה ולמדריכים כאחד ללכת שבי אחריה.

במייק שוורץ פגשה תרצה כמה חודשים לאחר תחילת שירותה הצבאי, כששירתה כמנהלת לשכתו של מפקד הבסיס כממלאת מקום, עד שובה של הרל"שית, קצינה בקבע שיצאה באותה עת לחופשת לידה.

ערב אחד, הוא הגיע לפגישה עם מפקד הבסיס. לחיצות הידיים החמות והחיבוקים החבריים העידו על כך שהמפקד רוחש כבוד רב לאורח. הוא הביט לעברה אך כהרף עין, אבל היא חשה בנוכחותו המחשמלת, שלא השאירה אותה אדישה. היא הגישה להם קפה בוצ' ומעט תקרובת, כנהוג בלשכה, סגרה את דלת משרד המפקד מאחוריהם ושבה אל שולחנה.

במקום לעסוק בהדפסות מצאה את עצמה מהרהרת על אודות האורח המסתורי, המרוחק, שהפך את קרביה והאיץ את פעימות לבה. גילו היה כפול מגילה, אם לא למעלה מזה. בד בבד, נזכרה בחברה, בן גילה, שזכה להיות הראשון בחייה. היא הבינה שאסור לה לשגות באשליות.

בדקות הספורות ששהה במבואת הלשכה, הבחין מייק המנוסה בחיילת המצודדת, שהמדים הצבאיים לא הצליחו להסתיר את חמוקי גופה הנפלאים. הוא ראה גם את שדיה הזקורים של הבחורה הצעירה, היושבת מאחורי השולחן ומקישה על מכונת הכתיבה, והוא אהב את מה שראה. היא לבשה חצאית צבאית קצרה ובעת שישבה על כיסאה, נעה מצד לצד כדי לענות לטלפונים הרבים, התרוממה החצאית הצמודה לגופה הרבה מעל לברכיה. מייק לא החמיץ גם את המראה המלבב הזה. צבע עורה קסם לו. מהסנדלים הצבאיות הפשוטות השחורות בצבצו ציפורני רגליה, שהבהיקו על רקע עורה השחום והיו צבועות, בניגוד לפקודות הצבא, באדום. מפקד הבסיס דרש מרס"ר המשמעת להניח לה בענייני משמעת כגון אלה.

כמה ימים לאחר מכן קיבלה שיחת טלפון ששינתה את כל עולמה.

חתונתם נערכה בבסיס צבא, ומשפחתה הגיעה לשם בהרכב מצומצם ביותר. הרב הצבאי ערך את הטקס בזריזות. ג'יפ צבאי החזיר את בני הזוג לביתו של מייק במושב. את ירח הדבש בילו בפריז. זאת הייתה נסיעתה הראשונה של תרצה אל מחוץ לגבולות המדינה.

חייה של תרצה הפכו באחת לאופרה אחרת לגמרי. היא נכנסה לעולם שאותו הכירה רק מתוך קריאה בטורי הרכילות שהתפרסמו בעיתונים שהתגלגלו לידיה. היה זה עולם מלא אח"מים, גדוש בהררי כספים, עמוס בנסיעות למקומות הכי אקזוטיים שבעולם. תוך פחות משנה נכנסה להיריון וילדה את תמר.

לאחר מכן ילדה בזה אחר זה את שני אחיה של תמר. הוריה היו מאושרים. חברי ילדותה בשדרות היו גאים בבת עירם.

היא אהבה לחזור לעיר הולדתה, שם הרגישה בבית. היא לא חשה בנוח במפגשים עם חבריו של בעלה. היא ידעה שהם אנשים רבי עוצמה, בעלי משרות רמות ביותר, אבל

היא עצמה נותרה, בתוך תוכה, הילדה הקטנה שהתרוצצה בכפכפי אצבע ברחובות שבהם בגרה יחד עם חבריה וחברותיה.

לכן, מעולם לא ביקשה לדעת כיצד מנהל בעלה את עסקיו ומניין "צומח" הכסף. שאלות של מצפון לא הציקו לה. בשדרות ידעו להעריך רווחה כלכלית. אם הכסף מגיע, אז הוא מגיע. מעבר לכך, לא רצתה תרצה לדעת דבר.

תרצה גם ידעה להעלים עין מן הבגידות הקטנות של בעלה. לא היה אכפת לה שהוא מבלה מדי פעם עם נערות ליווי ששכרן אלפיים דולר ללילה. "אם טוב לו, והוא חוזר רגוע ומפויס הביתה, אז זה בסדר," כך סיכמה לעצמה את הדברים כשגילתה זאת לראשונה. היא רק תהתה בינה לבינה מה כבר אפשר לקבל תמורת אלפיים דולר, שהיא לא יכולה להעניק לבעלה בחינם, אבל זאת הייתה שאלה שהיא לא ממש חיפשה לה מענה.

הנאמנות לבעלה כמי שעומד בראש המשפחה, הייתה עבודה ערך עליון, והיא מעולם לא שקלה לסטות מן הדרך הזאת, למרות הצעות לא מעטות שקיבלה. המציעים, גברים שהיו צעירים בהרבה מבעלה, נשבו בקסמיה של אדמונית השיער משדרות, שהקרינה פשטות שובת לב והרבה חדוות חיים. הם גם ידעו, כמוכן, שהיא נשואה לגבר המבוגר ממנה בשנים רבות ומה שהם ביקשו להציע לה היה שונה, לדעתם, ממה שהיה לה בבית. תרצה הייתה תמיד מגיבה בסירוב המלווה בצחוקה המתגלגל. שני טורי שיניה הצחורות היו מתגלים אז במלוא תפארתם.

היא לא הטרידה את בעלה בשאלות ולא הציגה פנים כעוסות. מבחינתה אחדות המשפחה הייתה חשובה יותר מכל, ואם זו אינה נפגעת, אין טעם לנסות ולשנות סדרי עולם. חברותיה עברו אולי משברים דומים לשלה, שעה שבעליהן רעו בשדות זרים, אבל אף אחת מהן לא התלוננה בפניה. גירושים הרי לעולם לא יהיו אופציה, אז לשם מה לעורר מהומות?

ומייד שוורץ? הוא מעולם לא התנצל בפני אשתו ולא ניסה להצטדק בפניה או להסביר את מעשיו ואת היעדרויותיו מן הבית. זה היה אופיו. אשתו, הצעירה ממנו בשנים רבות, הייתה בעיניו עוד חפץ אקזוטי שרכש לעצמו במסעותיו הרבים. מעת לעת הצטרפה אליו בנסיעותיו כדי לסייע לו בסידורים הטכניים שלא היו אהובים עליו, אבל חברות של ממש לא נקשרה ביניהם. מייד לא ביקש לעצמו חֶבְרָה.

לידת שלושת ילדיהם שימחה אותו מאוד, אבל הוא לא טרח יותר מדי בגידולם. תפקיד זה היה כולו בתחום טיפולה של אשתו. היא גם הייתה שם, בבית, לארח את חבריו, ועובדה זו הייתה בעיניו כסוג של בונוס, שעליו לא חשב כשנישא לה.

תרצה לא השתתפה בשיחותיהם של מייק וחבריו. כשהיו מתכנסים בתוך עצמם, הייתה עוברת לחדר אחר עם בנות זוגם. חלקן, המבוגרות, היו נשואות לגברים שעמם הגיעו; האחרות, צעירות יותר, היו במעמד אחר.

לתרצה זה לא הפריע. היא לא ביקשה לעצמה יותר ממה שקיבלה מבעלה. השקט הכלכלי היה חשוב לה. גם ההשקעה בגידול ילדיה הייתה חשובה בעיניה לאין ערוך מכל מה שהתרחש סביב פעילויותיו של בעלה.

תרצה ידעה מראש למה היא נכנסת כאשר ויתרה על חבר נעוריה לטובת הגבר המבוגר, איש העולם הגדול, בן בריתם של שועים ורוזנים, ולכן יחסו של בעלה כלפיה לא הפריע לה. היא אפילו הבינה ללב. היא הייתה צעירה ממנו, ולא הייתה חלק בעברו הצבאי העשיר או בפעילויותיו החשאיות האחרות; אולם דבר אחד בכל זאת הציק לה. הפריע לה שבעלה סבר, משום מה, כי המטען האינטלקטואלי שלה נופל משלו, מה שלא היה, כמובן, נכון. למרות זאת, תבונתה גרמה לה שלא לנסות ולאתגר אותו בתחום זה.

היא גם לא ניסתה לשפר את ביצועיו על יצועם המשותף, ולאחר שנולד ילדם השלישי, הסכינה לכך שבעלה גילה בה פחות ופחות עניין. הוא אף פעם לא טרח לברר איך היא מרגישה. כדרכם של גברים מסוגו, הוא האמין שעליו למלא חובה מסוימת כלפי אשתו – ובכך הסתפק.

נישואים למנהלת הלשכה הזמנית של מפקד הבסיס היו, מבחינתו של מייק, נישואי נוחות. הוא ביקש להקים משפחה לאחר שנים רבות של רווקות מאונס, עקב השליחויות הרבות בחו"ל שנטל על עצמו לאחר סיום שירותו הצבאי. תרצה הנאה החטובה אדומת השיער נראתה לו מתאימה ביותר למטרה זאת.

תרצה הבינה את הלך מחשבתו של בעלה, ובהחלטה מודעת קיבלה על עצמה למלא את שהוטל עליה.

חוכמת הרחוב שרכשה בנערותה בעיר הולדתה הסמוכה לגבול עם רצועת עזה עלתה לא אחת אלפי מונים על זו שרכשו מכרותיה החדשות, בנות זוגם של הגברים שהגיעו לביתה במושב בערבי שישי, בלימודיהן בפנימיות יוקרתיות ובאוניברסיטאות נחשבות בחו"ל.

תרצה קיוותה שגורלה של תמר, בתה הבכורה, יהיה טוב משלה. היא רצתה שידידות של אמת תשרור בין דני לבין תמר. שניהם היו, פחות או יותר, בני אותו גיל ולשניהם הייתה השכלה אקדמית פורמלית.

אולם כשהבינה שבעלה של תמר מתרחק מאשתו, ולא רק באשמתו, וכי הוא עלול ליפול לבור שממנו יתקשה לצאת בכוחות עצמו, דאגה מאוד לבתה ולשתי נכדותיה. בעלה, כך העריכה, יכול למנוע את ההסתבכות האפשרית של חתנה אם רק ירצה בכך – והיא קיוותה שהוא אכן ייחלץ לעזרתו.

בניגוד לבעלה, אהבה אמה של תמר את דני. היא מצאה בו איכויות שהכירה בילדותה בשדרות. שניהם באו מאותו רקע סוציו-אקונומי, ולכן הבינה את להיטותו להצליח ולהראות לחבריו מן העבר את פירות הצלחתו. הוא גם הזכיר לה במידה רבה את חבר הילדות האהוב שאותו נטשה לטובת נישואיה למייק.

היא לא הצטערה על כך, אף כי ידעה שחייה היו יכולים להיות שונים בתכלית, אם הייתה נישאת למי שאהבה באמת. נישואים מתוך אהבה, כך האמינה, נראים אחרת. זה מה שלמדה בבית הוריה.

ביום מן הימים, הבטיחה לעצמה, תעשה אולי הערכת מצב מחודשת, אבל כדי שזה יקרה, היא תצטרך לעבור מן הסתם שינוי דרמטי; טלטלה שעשויה להשליך אותה הרחק-הרחק מן המושב שבו התגוררה עם משפחתה.

החלטה דרמטית מעין זאת על פרידה אפשרית מבעלה הייתה קרובה הרבה יותר מכפי ששיערה.

כשהייתה תרצה מגיעה לשדרות כדי לבקר את הוריה ואת חבריה מילדות, שמחה להראות את השינוי הגדול שהתחולל בחייה מאז נישואיה. המכונית המפוארת שבה נהגה העידה על כך שהיא נמצאת במקום שונה מאוד מזה שבו נמצאים כל מי שנותרו מאחור, בעיר שבה נולדה. אולם היא לא רצתה להתרברב בעושרה ובמזלה הטוב. היא רצתה משהו אחר. השעות ששהתה שם פיצו אותה על ימים רבים ללא עניין או שמחת חיים במושב שבו התגוררה עם משפחתה.

היא הייתה גאה מאוד בילדיה, אבל לא יותר מכך. כל הפינוקים שנהנתה מהם בחיי הנישואים לא השתוו ולו לשעה אחת בקרב האנשים שכה אהבה. תרצה התנדבה לפעילויות חברתיות שונות במחוז ילדותה ואף תרמה מכספה בהזדמנויות שונות, כדי לקדם מטרות שהאמינה בהן, כגון רכישת מזגנים עבור מועדוני נוער. תרומותיה היו לעתים משמעותיות הרבה יותר – ורובן נעשו בסתר. משום כך סירבה לכל ניסיון של ראש העירייה לערוך לכבודה טקס שבו יוענק לה "אות יקירת העיר".

דני התלווה אליה פעם, מטעמי נימוס, לביקור בעיר הולדתה ולאחר מכן התנדב להרצות בשדרות אחת לכמה זמן בנושאים שהיו קרובים ללבו. הנוער המקומי האזין להרצאות של דני בן-אור בשקיקה. הוא היה עבורם הסנגור הידוע, שהגיח אליהם היישר מתוך מסך הטלוויזיה. תרצה העריכה מחווה זאת מאוד ואילו הוא אהב את ההערצה אשר בה זכה בעיר הדרומית. הוא אהב את קהל שומעיו, שרבים מהם היו מקיפים אותו בתום ההרצאה בחיבה. אם אשתו הייתה נוכחת תמיד בהרצאותיו, והיא מעולם לא השתעממה בהן.

עם סיומה של הרצאה מעין זו, לא היה מאושר ממנה. גאווה מילאה אותה בעת שקלה שומעיו הצעיר הקיף אותו והיא שמחה על כך שהוא מעולם לא דחה את בקשותיה להצטרף אליה לביקור בעיר הולדתה. לא פעם הם קינחו את הביקור בשדרות בארוחת צהריים אצל הוריה.

תמר לא ידעה דבר על הקשר הזה.

הוריו של דני נראו קצת אבודים בקרב האורחים הנכבדים שהגיעו לחתונת בנם. אמה של תמר הושיבה אותם ואת חדווה, שבאה ללא בעלה, שומר המצוות, ליד הוריה. הם לא הזמינו אורחים משלהם. דני נזכר בערגה בערב הקודם שבו בילה עם חבריו מילדות. הוא לא ראה טעם להטריח אותם לאירוע הנוצץ.

בבתי הספר בדרום תל אביב, אף אחד לא הכין את התלמידים למעמד שכזה. שם למדו בעיקר כיצד לשרוד: איך שורטים, איך בועטים ואיך נושכים. דני למד את כל אלה ועוד הרבה יותר מזה.

משסיים בהצלחה את חוק לימודיו באוניברסיטה והפך לעורך דין, התמתן מעט, אבל לא לגמרי. רק השיטות השתנו. הכללים קצת התעדנו, אבל לא הקשיחות הפנימית, הגרעינית; לא הרצון לעשות כל מה שצריך, ממש הכול, כדי להגיע לתוצאה הרצויה. זה מעולם לא נלקח ממנו. "מי שירצה לקחת ממני משהו שאני כבר מחזיק בו, יצטרך לקטוע לי גם את היד," נהג לומר בבדיחות הדעת למי שכפר בקשיחותו הבסיסית.

חבריו, שהכירו אותו מילדות, ידעו שהוא לא מתלוצץ. הוא היה מסוג האנשים שחזותם הנעימה אינה מעידה על אופיים האפל הלא מתפשר. דני היה מאותם השועטים קדימה מבלי להביט לצדדים. הנכשלים אינם מקבלים דבר; המנצחים – לוקחים את כל הקופה. זה מה שלמד ברחובות שבהם גדל.

שנים רבות מדי ראה סביבו רק עוני, מצוקה ודלות: מדרכות פגומות, כבישים מלאי מהמורות, פחי זבל עולים על גדותיהם. הוא לא רצה לסיים את חייו כמו אביו, חסר כל, נתמך סעד, כועס תמיד וממורמר על שהחיים לא האירו לו פנים.

"לי זה לא יקרה," הבטיח דני לעצמו כל אימת שהתלבט, בינו לבינו, בשאלות שהיו כרוכות בבחירה בין כמה דרכי פעולה, כל אחת מהן מרושעת מחברתה.

לימים, למד שגם אביה של תמר, מייק שוורץ המהולל, איש המעללים חסר הפחד, נהג באותה הדרך, אלא שהוא וחבריו ידעו לכסות על מעשיהם, שלא תמיד היו לגמרי חוקיים, במעטה של מתיקות משכרת.

"מכובדות" הייתה מילת המפתח אצלם. לא מזהמים את הידיים. נותנים לאחרים לעשות את העבודה המלוכלכת. משתדלים לטשטש עקבות ולהזליף מי קולון על ערימות הכסף המבאישות שהגיעו ממקומות אפלים, מאנשים שידיהם מגואלות בדם.

"צריך ללמוד לעשות את הדברים בסטייל", קבע פעם מייק באוזני חתנו, זמן מה לאחר החתונה.

"אני אזכור את זה", הבטיח דני לחותנו, מבלי להתכוון לכך באמת.

"אל תהסס לפנות אליי".

"בטח, אתה אבא של אשתי. אין לי אדם קרוב יותר ממך".

דני לא התכוון למה שאמר. גם מייק ידע את זה. הוריו ואחותו היו יקרים לו פי כמה וכמה. הוא לא הרגיש שום קרבה אמיתית לאביה של תמר. בשלב מסוים, אפילו חש תיעוב קל כלפיו. הצביעות שבה עטף את עצמו הייתה מאוסה בעיניו. הוא העדיף את מי שלא ניסו להסתיר את רשעותם. מייק ייצג בעיניו את כל מה שהוא סלד ממנו.

מיום שזכר את עצמו, תיעב אנשים מסוגו של מייק שוורץ. הם היו בעיניו התגלמות כל הרוע והסיאוב בחברה הישראלית. בצדק או שלא בצדק, זה מה שדני בן-אור חש כלפי אותם אנשים. שום הסבר שינסה להצדיק את ההתנשאות שלהם כלפי אנשים מסוגם של הוריו לא היה מקובל עליו.

הוא לא מצא בהם ולו דבר חיובי אחד כדי לדון אותם לכף זכות. זאת, אף כי ידע על חלקם המשמעותי במלחמה על הקמת המדינה היהודית. גם נישואיו לתמר לא שינו את דעתו. עם השנים אף גברה סלידתו מן "המעגל" שאליו השתייך חותנו. יחסה של תמר כלפיו, ודאי לא היה בו כדי להקהות את רגשותיו.

26

דני נותר לבדו במשרד הנטוש לעת ערב בחדרו המעוצב לתפארת. ממקומו, מול דלת הכספת הפתוחה, בהה באקדחו הבלתי מתוחזק המונח בתוכה. היה ברור לו שעליו לפעול באופן דרסטי כדי לנסות ולסייע להרצל מרציאנו, אם הוא עצמו רוצה לשרוד בתוך כל הכאוס הזה שנוצר סביבו. השיחה עם תנחום הבהירה לו זאת הבהר היטב.

דני לא יכול היה להוציא מראשו את הפגישה עם חבר הילדות מהשכונה שהתקיימה כמה ימים קודם לכן. השיחה עם אילן הרשקו, איש המוסד המיוחד, הבהירה לו כי המעקבים אחר דירת המסתור מתקיימים בשני מעגלים. דני לא חשד, משום מה, שהשיחה הייתה יזומה, אולם תוכנה הטריד אותו לא פחות מן השיחה עם תנחום.

הוא התבונן באקדח שבו לא נגע במשך שנים. הוא אפילו לא ידע אם האקדח כשיר עדיין לשימוש. כל שידע הוא שאין לו עם מי להתייעץ. האופציה של התייעצות עם רינה שמעון-ברק ירדה מהפרק בשלב זה. על ציונה גמליאל בכלל לא היה מה לדבר. היא לא הייתה בקטע הזה.

בשלב מסוים של האירועים, שהלכו וסגרו עליו מכל הכיוונים ככל שחלפו השעות, הבין דני שדילג על שם אחד – תרצה.

היא הייתה, ללא ספק, ראויה לכך שירים אליה טלפון; היא יכולה הייתה לסייע בעצה טובה וגם לגרום לכך שבעלה ישנה אולי את דעתו ויתערב במצוקתו. הוא לא יכול היה להסביר לעצמו כיצד שכח שיש לו בת ברית נאמנה במשפחת שוורץ.

משום מה, לא עלו בדעתו שמות נוספים.

את האקדח רכש דני כמה שנים קודם לכן. בעת פנייתו למשרד המיוחד כדי לקבל רישיון לנשיאת נשק טען שהוא מרבה לייצג לקוחות, ערבים כיהודים, המתגוררים מעבר לקו הירוק. זה היה נכון, חלקית, בחודשים הראשונים במקצוע, כשחיפש נואשות דרך לשמור את ראשו מעל ים ההוצאות העצום. זה לא היה קל. הוא חרק שיניים ונגס בכל מה שנקרה בדרכו, עד שבאה הפריצה הגדולה.

זה קרה לגמרי במקרה, כשהתגלגלה לידי הזדמנות לייצג נאשם בתיק רצח. כל סטודנט למשפטים חולם על הזדמנות כזאת. זוהי הזדמנות פז ואם יודעים לתפוס אותה בקרניה, הכול יכול להיראות הרבה יותר פשוט אחר כך. חברתו של הנאשם, אחותו של חבר ילדות, פנתה אליו לפי המלצת אחיה.

בת-חן היה שמה בעת ההיא. דני הכיר אותה בשמה הקודם, פרידה, כמעט מיום שנולדה. כשהגיעה בת-חן למשרדו, היא הודתה מיד שאין ברשותה כסף רב. כסף באמת לא היה לה, אבל היו בה הרבה חן ותמימות נעורים. היא הייתה כבת עשרים ושתיים והיא הגיעה אליו לדבריה רק משום שלא היה באפשרותה לממן עורך דין ותיק ומנוסה ממנו. היא קיימה כמה פגישות עם עורכי דין שהיו ידועים באותה העת כבני סמכא בתחום הפלילי, אולם למשמע הסכומים שנקבו בהם, לא חזרה אל איש מהם. היא פנתה אל אחיה, שהכיר את דני הרבה מאוד שנים. היכרותם האינטימית נצרבה לאורן של משובות ילדות לרוב. הוא לא היסס לרגע.

-“הוא האיש הנכון למשימה הזאת,“ אמר לה. “תאמיני לי. הוא יעשה את מה שאף אחד אחר לא יעשה.”

-“יש לו ניסיון?” חקרה בת-חן.

-“תסמכי עליי. מה שהוא יודע, עורכי הדין המלוקקים שהיית אצלם לעולם לא ילמדו.”

חיוכה חשף שני טורי שיניים מושלמות, צחורות ומזמינות. דני התבונן בהן בערגה.

כניסתה למשרדו הפכה עליו את בני מעיו. כמעט שלא האזין להתנצלויותיה. בגילוי לב, מבלי לנסות ולייפות את פני הדברים, סיפרה לו שאחיה הבטיח לה כי שאלת המימון של שכר הטרחה תהיה השאלה האחרונה שבה יבקש להתעסק. דני לא הגיב למשאלתה של בת-חן בעניין שכר הטרחה. הוא באמת לא חשב שעניין זה צריך להעסיקו באותה עת.

משפחתה התגוררה באותו רחוב שבו התגורר עם הוריו ועם אחותו. הוא זכר את אביה כגבר אלים מאוד. צעקות רמות נשמעו תדיר מן הדירה שבה התגוררה עם הוריה ושלושת אחיה. דני לא ידע אם גם בת-חן, אחות חברו מילדות, סבלה מנחת זרועו, אם כי השכנים דיברו על כך שגם היא חוותה על בשרה את התקפות הטירוף של אביה, לא פחות מאמה. היו שטענו כי לא מן הנמנע שאביה גם פגע בה מינית. תלונה רשמית מעולם לא הוגשה למשטרה. עובדת סוציאלית שהגיעה פעם לבית המשפחה מיהרה להסתלק מהמקום לאחר שאבי המשפחה נעץ בה זוג עיניים מאיימות.

רק בעזרת המשטרה הורחק האב האלים מן הבית. זמן מה לאחר מכן הוא נפטר. על פי גרסת הפתולוג במכון לרפואה משפטית היה זה בגלל מנת יתר של סמים. השמועה אמרה שמישהו הרעיל אותו במתכוון, על רקע סכסוכי כנופיות שעסקו בהפצת סמים שיובאו מן המזרח הרחוק. בת-חן ואחיה נשמו לרווחה. האם עזבה את הבית זמן מה לאחר מכן ולא שבה אליו עוד.

כך או כך, בת-חן נחתה במשרדו של דני בלי הרבה גינונים. היא אפילו לא טרחה לקבוע פגישה. דני, שלא העסיק באותה עת מזכירה בשעות אחר הצהריים, ישב לבדו בחדרו. בחדר הקבלה שהיה משותף לו ולמתווך דירות, לא המתין איש. על שולחנו המתינו כמה תיקים לעיון, אולם דני לא היה נלהב להתעסק בהם. משנפתחה דלת המשרד, ובת-חן עמדה בפתח, הרגיש שהשכינה נחתה על ראשו.

משהו בכניסה המהוססת שלה נסך בו תקווה שהנה, משהו טוב עומד לקרות לו. בת-חן, לעומת זאת, לא הייתה בטוחה שהגיעה למקום הנכון. המשרד העלוב לא שידר את מה שציפתה לו. היא עמדה להפקיד את הייצוג של חברה לחיים בידי מי שישב מאחורי השולחן הלא מרשים במיוחד, במשרד שדמה במידה רבה לבית עבוט, שאליו באים חלכאים ונדכאים כדי להפקיד תמורת פרוטות רכוש שאין הם מתכוונים אי פעם לבוא ולפדותו בחזרה.

-“אתה זוכר אותי?”

-“בטח. איך אפשר לשכוח שיניים כל כך מושלמות.”

-“אז הן עוד לא היו כאלה. הייתי צעירה מדי. וגם לא קראו לי אז בת-חן... אבל אני זוכרת אותך, במכנסיים קצרים ובסנדלי אצבע... היה לך גוף טוב.”

-“הוא לא השתנה. הכול נשאר במקומו,” חייך.

לחיינו בערו מהתרגשות.

דני הבחין בקולה בנימה של ניסיון חיזור והדבר החמיא לו, אבל הוא החליט להתרכז בתיק שלפניו. הוא הרגיש שאין זאת העת להגיב על דבריה של בת-חן מעבר למה שכבר נאמר.

הוא ראה את הפוטנציאל האדיר הגלום בתיק מעין זה. הפרסום יהיה רב, בזה לא היה לו ספק. היה זה משום שבת-חן קיבלה זה עתה על עצמה הנחיית תוכנית אירוח בטלוויזיה, לאחר שזכתה במקום הראשון בתוכנית שעשועונים פופולרית, וגם מפני שהנאשם עצמו היה, עד למעצרו, שחקן כדורגל בקבוצה מליגת העל. הקבוצה לא זכתה באליפות, אבל היה לה קהל אוהדים אדיר. האשמתו של כוכב הקבוצה, שבו תלו תקוות רבות לקראת העונה הבאה, ברצח, הכתה רבים בהלם ומספר תגובות הגולשים באתרי החדשות המכוונים הרקיע שחקים. עשרות אלפים ייחלו לזיכוי.

לאחר כמה וכמה ישיבות בבית המשפט, שאותן ליוו מצלמות טלוויזיה רבות ושדרי רדיו עם מיקרופונים שלופים, הסכימה הפרקליטות להסדר טיעון. האישום הומר מרצה להריגה והנאשם קיבל שתי שנות מאסר בלבד.

נסיבות המקרה היו מיוחדות מאוד ושלושת השופטים אף התרשמו, כנראה, מן האווירה הציבורית האוהדת שהייתה כלפי הנאשם, מי שהרג את אביו באקט של הגנה על אמו ועל שתי אחיותיו. אחת מהן לפחות “זכתה” בביקורי לילה במיטתה מגיל צעיר ביותר.

הנסיבות היו מיוחדות כל כך וקורעות לב, עד שגם אחרוני הלוחמים למען ביעור נגע האלימות בחברה הישראלית ראו במה שעשה הנאשם מעשה של אלטרואיזם צרוף.

במשך שנים ראה את אמו מוכה ומושפלת על ידי בעל חסר רחמים ואת אחיותיו מנוצלות מינית על ידי אביהן. משקצה נפשו בעוול הנורא ומשצפה בחוסר האונים של מערכת המשפט בהתמודדות עם האלימות הבוטה, הבלתי אנושית, המתרחשת במשפחתו, עשה הנאשם את אשר עשה.

ארגוני נשים בכל רחבי הארץ תמכו במעשהו. רק מתי מעט טענו שאסור ליטול את החוק לידיים, גם לא בנסיבות שכאלה.

ביום הדיון בגזר הדין הגיעו מאות אנשים לרחבת בית המשפט כשהם לבושים בחולצות טריקו שעליהן מתנוסס שמו של הנאשם כדי להפגין את תמיכתם בו.

דני אהב את כל המהומה. הוא אף סייע בניסוח הסיסמה שהופיעה על החולצות. "כולנו נסים", היה כתוב עליהן. לא מקורי במיוחד – אבל אפקטיבי. כותרות העיתונים לא הניחו גם ליום אחד את העיסוק בפרשה. התמיכה בנאשם חצתה נאמנויות ספורטיביות. אלפי גרונות ניחרים באצטדיוני הכדורגל זעקו את שמו מדי שבת. גם נשיא המדינה רמז שאם תונח בפניו בקשת חנינה, היא לא תושב ריקם.

עם השמעת גזר הדין, ניתרה בת-חן משמחה והתחבקה עם כל מי שהיה בסביבה. בין המחובקים היו, כמובן, אנשי הצוות של תוכניתה שעמדה לעלות לאוויר עוד באותו שבוע. דמעות של אושר הציפו את עיניה, בעוד עשרות מצלמות צילמו כל זיע בפניה.

גם דני זכה לחיבוק מפרגן לעיני המצלמות, הרבה מעבר למקובל בין סגור לבין לקוח או בת זוגו, אבל הוא נזהר שלא להיסחף בעניין זה. זה היה אחד מכללי הברזל שאימץ לעצמו למן תחילת דרכו בתחום הפלילי. לא להתעסק עם נשים או עם חברות של מי שיושב בבית סוהר. זה נראה לו בלתי מוסרי שלא לדבר על הסיכון הכרוך בכך. "למה להסתבך עם בת זוג של מי שיושב בבית סוהר?" אמר לעצמו דני, "כשיש כל כך הרבה 'סחורה פנויה להובלה' שאינה כרוכה בסיכון או באי-נעימות."

דני נפרד מבת-חן ללא טקסיות רבה. היא הבטיחה לו בחיוך רחב שיוזמן להתארח בתוכנית הטלוויזיה שעמדה להנחות. הוא ראה בכך מעין פיצוי על ששמר מרחק נאות מכל הסתבכות עם האחות הצעירה של חברו מילדות.

הוא התבונן שוב בשיניה המושלמות, שכמותן רואים רק בפרסומות מצולמות לאחר שהדוגמניות עוברות פוטושופ יסודי, ושמח על כך שעמד במבחן.

דני ידע שבמקרים מן הסוג הזה יש לשמור על איפוק. הוא מילא את חלקו וזה מה שהיה חשוב לו. מאותו שלב הקריירה שלו החלה לנסוק ונסיקה זאת לא חדלה עד לאותו ערב שבו מצא את עצמו יושב מול הכספת הפתוחה, בוהה באקדחו.

ההצלחה הפנומנאלית בתיק הרצח והחשיפה התקשורתית יוצאת הדופן עשו את שלהן. לקוחות החלו לזרום למשרדו. הוא שכר מזכירה לשעות אחר הצהריים. הוא אף טרח לשפץ את משרדו לאחר שביקש ממתווך הדירות לפנות את חלקו במשרד. דני בן-אור, הכוכב העולה בשמי המשפט, לא יכול היה עוד להרשות לעצמו לחלוק משרד עם מתווך דירות, ששירת בעיקר לקוחות עלובי נפש שהגיעו אליו כדי לשכור דירות בפרוטות.

מתווך הדירות ביקש פיצוי מסוים. דני מיהר לשלם ושילח אותו לדרכו. לא היה טעם בגיוס אחד מלקוחותיו כדי שהלה יגרום למתווך הדירות לפנות את חלקו במשרד ללא תשלום.

דני כבר שעט בדרכו למחוזות אחרים.

גם לתמר לא חשב לספר על התלבטותו.

דני פשוט לא ראה בה אשת סוד. היא ודאי לא תוכל לסייע לו מבלי שיצטרך להסביר לה תחילה כל מה שטעון הסבר – ולכך לא הייתה לו סבלנות. הוא לא חשב שזו העת להסביר את כל המורכבות הכרוכה בהסתבכותו.

יתרה מזאת, יחסים של אמון נבנים לאורך זמן; להסביר את כל הניואנסים דווקא ברגעי משבר, כשתהום של חוסר אמון פעורה ביניהם, נראה בעיניו כמו ניסיון של שני אנשים לתקשר משני עבריו של נהר גועש. זה היה פשוט חסר תועלת. בעיקר בכל הקשור בחשיפת החלק הלא סימפטי על אודות דירת המסתור. על ההתרחשויות שם, לא יכול היה לשוחח עם תמר בשום אופן.

היא ממילא לא תוכל להבין אותו או לקבל בהבנה את מה שהתרחש שם. למעשה, גם הוא עצמו לא כל כך הבין מה קורה לו. מדוע בכלל נגרר לכך; כיצד הסכים להשתתף במעשים שחשיפתם לציבור תפגע בו כפליים, לא רק בשל אופיים ההולל והמעוות, אלא גם בגלל שותפיו לדירה ולאותם מעשים.

תמר תצליח, אולי, לבלוע את החלק בפרשה הקשור בבלדרות הסמים של רותי, בתו של השופט ירוחם רבינוביץ', אבל לא את כל מה שקשור לנעשה בדירת המסתור. היא לא תעמוד בזה. דני ידע שתמר לא תוכל, גם אם תרצה, לעזור לו לאחר שתשמע על אופי מעורבותו.

הוא אפילו יכול היה לנחש מה יהיה אופי השיחה שתתנהל ביניהם. מבחינה זאת, הצדיק מראש את רתיעתה של אשתו מכל מעורבות במה שהתרגש עליו. היא לא תוכל להבין את שאירע לו – ולכן גם לא תוכל לסלוח.

לסייע לו בעצה טובה ודאי שלא תוכל.

דני לא יכול היה לשער מהי הסיבה שבעטיה גילו גורמים רשמיים עניין בדירת המסתור שאליה הגיע מעת לעת. הוא הספיק ללמוד על המעקב כמה ימים קודם לכן, מפי חברו לשכונה, אילן הרשקו, איש המוסד המיוחד. הלה טרח לספר לו כי מתקיימים מעקבים אחר הנכנסים לאותה דירה והיוצאים ממנה. הוא כבר ידע שגם מרציאנו מקיים מעקבים משלו אחר דירת המסתור. גם את זה למד מפי חברו.

מאומה מכל מה ששמע לא הרגיע אותו. נהפוך הוא; היה באינפורמציה ששמע בשלב זה משהו מאיים. כמו גל ענק בלב ים או בולען שמתגלה לפתע בכביש חשוך.

העובדה שחבריו של אילן הרשקו במוסד המיוחד גילו עניין בדירת המסתור הייתה מפתיעה. הוא הניח כי מי שהבחין באנשיו של מרציאנו דיווח על כך למטה הארצי של המשטרה. לא צריך להיות בקי ומנוסה כמו דני בן-אור, כדי להבין ששם יעמדו על נקלה על הפוטנציאל המסוכן שיש למעורבות של הארכי פושע בכל הקשור לדירת המסתור.

גם העובדה שמרציאנו מדווח לגבי היוצאים והבאים לדירה ולגבי הפעילות המתרחשת בה צריכה הייתה להטריד את הגורמים הממונים על ביטחון הציבור.

מעקבים של עברייני מסוגו של הרצל מרציאנו, המתבצעים מסיבות לא-ידועות, אינם יכולים שלא לעורר תשומת לב רבה.

המעצר התמוה שלו הוסיף אף הוא לדאגתו של דני. משום מה, נדמה היה לו כי מי שעומד מאחורי המעצר הזה יש לו תכלית שעלולה לכרוך גם אותו בתסבוכת משפטית. דני אמנם ידע מעט מאוד פרטים, אבל חושיו הבריאים, המנוסים, שידרו לו שדבר מה אפל מתרחש מתחת לאפו.

העובדות פשוט לא הסתדרו לו. מרציאנו הרי רחוק מאוד מלהיות טיפש, ולכן מי שניסה לייחס לו גנבה של כספים משותפיו לעברה, כספים שנועדו, כביכול, לתשלום לספקי סמים, פשוט החמיץ מרכיב מרכזי באישיותו. זה לא היה אופייני לו. גם העובדה שהכסף נגנב, כביכול, מאנשים המשתייכים לקבוצה ה'צ'י'נית שהתמקמה ליד חדרה, הוסיפה נופך הזוי משהו להשתלשלות העניינים.

מרציאנו מעולם לא שקל לבגוד בחבר או בשותף לדרך, מכל סיבה שהיא. אם התעוררו חילוקי דעות, הם אף פעם לא נפתרו בסביבתו של מרציאנו בדרך לא-חברית, כגון על ידי הכשלת מעשה עברה במתכוון או בדרך של גנבת שלל שהושג במהלך ביצוע עברה. מחלוקות מן הסוג הזה הועברו תמיד להכרעתו של "בורר" מוסכם על כל הצדדים.

גם "המקור" של הידיעה בדבר נוכחותו של מרציאנו בחדר שאליו הגיעו השוטרים כמה דקות בלבד לאחר שהוא הגיע לשם, נראה לדני קצת חשוד. העובדה ששוטרים הגיעו לחדר במלון, סמוך מאוד להגעתו של מרציאנו ומצאו שם מזוודה עם כסף, לא נראתה כמו "עבודה" של מלשין אקראי המבקש לעצמו הסדר טיעון נוח עם הפרקליטות – או מעשה של יריב שרוצה "לסגור חשבון". האינפורמציה שקיבלה המשטרה, כביכול, הייתה מדויקת מדי.

ועוד דבר לא הסתדר כל כך עם מהלך הדברים הרגיל. מרציאנו לא נראה כשהוא נכנס לחדר במלון עם מזוודה בידו. מכאן, שמישהו "השאיר" עבורו את המזוודה בחדר לפני בואו לשם. עובדה זאת נשגבה מבינתו. הרי מרציאנו לא החזיק בחדר מסוים דרך קבע, אז מי יכול היה לדעת שדווקא לחדר הזה ייכנס?

אולם, מה שהטריד אותו הרבה יותר הייתה העובדה, שקשה היה להתייחס אליה כמקריית גרידא, שמשפטו של מרציאנו נקבע דווקא בפני השופט רבינוביץ' אותו שופט שבתו נחשפה לעבריינות בתחום הסמים, כשדני מעורב באקט הרכישה של הקוק הפרסי שנשאה עמה לארצות הברית.

גם המהירות שבה התגלגלה כל הפרשה לכלל כתב אישום נראתה לו חשודה. עוד טרם יבשה הדיו על פקודת המעצר הראשונית נגד מרציאנו, וכבר מתקיימת ישיבה ראשונה בעניינו במשפט גופא.

דני ידע ששוב אין הוא יכול לדחות את ההכרעה לגבי דרך פעולתו; שאם הוא רוצה להשיג תוצאה כלשהי, זה הזמן להיפגש עם מי שאמור לשבת בעניינו של מרציאנו.

תנחום היה די ברור. הוא נשלח להעביר מסר והוא עשה זאת כמו שרק הוא יודע: משפטים קצרים והבעה חתומה. בלי הרבה הצטעצעות. חד וחלק.

דני ראה את התמונה במלוא בהירותה המאיימת.

מרציאנו ידע פרטים רבים מדי בעניינו. זה היה ברור מאוד מן השיחה עם תנחום. הוא ידע עם מי הוא מתרועע בדירת המסתור בגבעתיים פעם או פעמיים בשבוע, ובאילו נסיבות; הוא ידע מה סוג הבילויים החדש שהתחבב עליו ובמה זה כרוך.

הוא גם ידע, כמובן, שדני סייע באספקת הקוק הפרסי שרותי, בתו של השופט ירוחם רבינוביץ', הטמינה בגופה בדרכה לארצות הברית.

מה שדני לא ידע באותו שלב הוא איך מרציאנו מתכוון לעשות שימוש, אם בכלל, בכל המידע שנאסף על ידו, אבל האיום היה ברור למדי. השומע מן הצד לא היה עומד, אולי, על כל הדקויות שבדבריו של תנחום עב הזרועות, אולם לטעמו של דני, תנחום היה מספיק ברור.

חלק מן האינפורמציה, זאת הנוגעת לרותי, למשל, מרציאנו יכול יהיה, כמובן, להעביר למשטרה, אם וכאשר יסרב דני לפעול כפי שנדרש. זה, למעשה, היה חלק מן האיום המרומז בפיו של תנחום, אבל בזה דני לא האמין. לקוחו לשעבר היה ידוע כמי שאינו מוכן לשתף פעולה עם הרשויות בשום מקרה. מעשה כזה היה מנוגד לאופיו.

מי שתיעב כל חייו את רשויות החוק בגלל מה שעוללו לאביו לא "יתלכלך" בהלשנה מן הסוג הנתעב ביותר. מעשה כזה גם יוציא לו עצמו, להרצל מרציאנו, שם רע ביותר וגם לא ינקה אותו בעיני שותפיו, שמהם, כביכול, גנב את הכסף. מעשה כזה יכול לפעול כמו בומרנג. הנפגע העיקרי, במקרה כזה, יכול להיות דווקא מרציאנו בעצמו.

אפשרות אחרת של נקמה בו, שקל דני, עשויה להיות קשורה דווקא במייק שוורץ. הדלפת סיפור הדירה למשפחתה של אשתו תזיק לו ודאי ללא תקנה. אולם גם בעניין זה לא ראה את התועלת שתצמח למרציאנו.

בה בעת דני הקדיש מחשבה לאפשרות שמעורבותו בדירת המסתור תסבך אותו ללא כל קשר למרציאנו. עם זאת, לא הייתה לו כל סיבה להאמין שאפשר לקשור אותו לעבירה ביטחונית כלשהי שמי מבאי הדירה ביצע אולי.

הוא גם חשב על האפשרות שהעניין המביך יתפרסם בגלל החשיבות הציבורית שיש לפרשה. מעורבותם של אנשי ציבור בכירים בה ובכלל זה חתנו של חבר אינטימי של ראש הממשלה, המבלים בדרך בזוויה כל כך. זהו הרי סקופ אדיר; "סיפור" שיימרח על פני עמודים שלמים.

בד בבד, לא מן הנמנע שאחד מן המעורבים יידרש ביום מן הימים "לפצות" את הנשים שהגיעו לדירה תמורת שתיקתן, אם כי הסכמי סילוק מן הסוג הזה, טבעם שהם דולפים במוקדם או במאוחר, לעיתונאים. אין כמו אינפורמציה בתחום הזה כדי לסלק יריב פוליטי מן הדרך.

ובכל זאת, לאחר כל ההתלבטויות והשיקולים, תוך בחינת כל האופציות העומדות לרשותו, החליט דני לפעול כפי שנתבקש. לא היה כל הסבר הגיוני להחלטה זאת, ולצופה מן הצד היא בוודאי הייתה נראית כתולדה של פניקה. מרציאנו, כנראה, לא היה עושה דבר, גם אם דני בן-אור לא היה פועל כפי שמצופה ממנו.

אבל הסנגור רב התושייה, מי שסייע לרבים להיחלץ ממלכודות דומות, נתפס הפעם לגמרי לא מוכן. יותר מדי היה מונח, מבחינתו, על כפות המאזניים – והוא לא רצה לקחת כל הימור.

30

דני פשוט לא רצה לנחש כיצד יגיב מרציאנו אם יסרב לפעול על פי בקשתו. הפרטים המלאים ממילא לא היו ידועים לו עד תום, ואת רוב ההערכות באשר למה שמתרחש עשה על יסוד קטעי שמועות וידיעה חלקית של העובדות. לדני היה ניסיון רב בניחוח מצבים כאלה. הוא ידע לקרוא, כמו שנהוג לומר, "בין השורות". אלא שקריאה מן הסוג הזה היא, על פי רוב, מאוד לא מדויקת.

האמת לאמיתה נודעה לדני רק כשהיה בנקודת אל חזור; בשלב שבו כבר לא יכול היה לסגת מכל מה שעשה תחת לחץ ובחוסר שיקול דעת ראוי.

מה שדני נדרש לעשות היה מאוד לא-שגרת, יוצא דופן בחומרתו, וזאת כדי לנסות ולחלץ את מרציאנו מן הרשת שלכדה אותו בערמומיות רבה בידי מתכנן על חסר עִפְּבוּת.

מרציאנו לא ידע מה עומד מאחורי המעצר שלו, אבל הוא ידע בבירור שלא גנב שום מזוודה מלאה במזומנים. הוא גם ידע שעליו לעשות כל שביכולתו כדי להיחלץ מן המלכודת שסוגרת עליו. לא היה לו כל רצון לגמור כמו אבא שלו. הסייט הזה פשוט הטריף אותו. תמונות מן העבר הרחוק ריצדו במוחו ללא הרף וגרמו לו לכאבי ראש בלתי נסבלים. לעתים הייתה ראייתו מתערפלת.

באורח לא מפתיע, גם דני סבל מסימפטומים מטרידים, שכמותם לא חש מעולם. גופו החסון והאתלטי מעולם לא הכזיב אותו כמו באותן שעות.

לראשונה בחייו מצא את עצמו מן העבר השני של המתרס; בצד של המאוימים; בצד של אלה שלא מותירים להם הרבה ברירות. תנחום הגיע למשרדו והניח על השולחן חבילה ענקית של שטרי כסף, אבל לא זה היה, כמובן, מה שהשפיע על דני לנהוג כפי שנהג כמה שעות לאחר מכן.

תנחום ידע, ללא ספק, שכניסתו למשרדו של דני צולמה, וכי כל תנועה שלו מתועדת ברזולוציה גבוהה במיוחד. הוא גם ידע שהדברים שהוא עומד להשמיע מוקלטים, אבל זה לא הטריד אותו. הוא ידע היטב שדני אינו עומד להשתמש בהקלטות ובצילומים ולכן לא הסתפק ברמיזים גרידא.

הכול הונח על השולחן: האיומים, השמות של המבקרים בדירת המסתור, הפעילויות שנעשו בה, שמות הנשים שהגיעו לשם, האביזרים השונים שיובאו מן המזרח הרחוק, ואפילו תמונה אחת.

דני הציץ בה – ונחרד. הוא פשוט לא הבין איך תמונה כזאת הגיעה לידיו של מרציאנו. האישה שנראתה בה החזיקה בידה מוט עם נוצות בקצהו. דני היה לבוש בקימונו צהבהב. מתוך התבוננות בתמונה קשה היה לדעת אם לבש דבר מה תחתיו. הוא חש לחץ חד ברקותיו. זיעה קרה כיסתה את כפות ידיו.

תנחום לא הרפה. הוא ידע שיש מי שממתינה לתוצאות השיחה שלו עם דני. "תעשה את מה שמרציאנו מצפה שתעשה", אמר, תוך שהוא מביט כלפי אחת מן המצלמות הנסתרות ועווית של חיוך מופיעה בקצה פיו.

אף כי הבטיח לעצמו לשמור על ארשת חמורת סבר, לא יכול היה להתאפק. פניו גילו קורטוב של שמחה לאיד. דני שוב לא הגיב. הוא ידע בדיוק למה מרציאנו מצפה ממנו והדבר גרם לו דכדוך עצום ותחושת בחילה. פעמיים יצא לחדר השירותים הפרטי הצמוד לחדרו. תנחום המתין לו.

דני לא ידע כיצד יתמודד עם מה שנחת עליו. זה היה למעלה מכוחותיו. תמונות שונות התרוצצו במוחו, האחת קודרת מרעותה. תמונתו בלבוש הקימונו לצדה של בחורה האוחזת במוט שבקצהו נוצות, כשהיא עצמה נועלת מגפי עור, לא הרפתה ממנו. אם תמר או אביה יראו את התמונה, שלא לדבר על גורמים אחרים, חייו יקרוסו תחתיו. הוא ידע היטב שתמונות כאלה אפשר להפיץ ללא קושי ברשתות החברתיות, שאינן כפופות כמעט לכללי האתיקה או השמירה על צנעת הפרט. הוא גם חשש שמי מהגורמים המתחקה אחר הבאים לדירת המסתור עלול לקשור אותו לאיזו עלילה אפלה שהוא כלל אינו מודע לה.

"סיפור" כזה יכול לתפוס תאוצה, ללא שום קשר למרציאנו, אם יתגלה, למשל, שיש אספקטים ציבוריים לביקוריהם של אנשים מצמרת השלטון באותה דירה. הדברים יכולים להידרדר הרבה יותר, אם תהיה לכל ההתרחסות סביב הדירה משמעות הנוגעת לביטחון המדינה.

מושג זה, "ביטחון המדינה", היה מאוס על דני. הוא ידע שמאחוריו מצליחים הנוגעים בדבר להסתיר לא מעט עוולות או מעשים הגובלים באי תקינות, באצטלה של חיסון וסודיות; הוא ידע שאפשר להשתמש בו כדי לחסל פוליטית יריב קולני, שעושה שימוש בוטה וציני בזכותו לחופש הביטוי.

דני ידע על מקרה אחד או שניים מן הסוג הזה, שבהם היה מעורב חותנו. באותן הזדמנויות "סגרו חשבון" עם מי שעמד בדרכה של התנהלות מבאישה במיוחד. הוא לא דיבר על כך עם איש. רק הנוגעים בדבר ידעו שגם דני יודע את פרטי הפרשה. חלקים ממנה נודעו לו כאשר באו להתייעץ עמו. דני תיעב את הללו אשר ניסו למחוץ את מי שבא למשרדו לשם התייעצות. לראשונה בחייו, הבין את עוצמתה של "הקליקה הביטחונית".

למעשה, דני לא ידע מי עוד מבקר בדירה, פרט למי שעמם שכר את הדירה במשותף, ואי הידיעה נראתה לו עתה משמעותית ביותר. הוא העלה במוחו שוב ושוב תרחישים שיכולים, בנסיבות מסוימות, לסחוף אותו לתהומות. מספיק שאחד מן המבקרים בדירה, שאותו הוא אפילו לא מכיר, חטא במשהו שיצדיק את השעייתו מתפקידו או את מעצרו לשם חקירה, כדי שכל מי שקשור לאותה דירה "יירשף". העיתונים יעברו אחד לאחד על כל השמות וישחטו כל אחד מהם בלי לגלות אפילו שמץ של רחמים או התחשבות במשפחתו.

איש לא יינצל מן ה"אוטו דה פה" הציבורי.

דני לא ידע מאום על אודות הנשים הצעירות שהגיעו לדירה. הגברים היו מזמינים אותן, כל אחד לפי טעמו. דני חלק את אחת הנשים הצעירות עם סגן השר יצחק אלבוכר. הם קיבלו את שמה ממאגר כלשהו, שאחד משני חברי הכנסת שהיו שותפים עמם בשכירת הדירה החזיק במחשבו. בכל מקרה, דני הקפיד על כך שתהיה תחלופה של הנשים המגיעות לדירה. הוא לא רצה בקשר ארוך טווח עם אף אחת מהן.

- "מרציאנו יודע שאתה עורך דין מעולה," סינן תנחום מבין שיניו, כשחיוך מכוער למראה מתפשט על פניו. "הוא מקווה שתעשה כל מה שצריך כדי להוציא אותו מהבוץ."
- "נראה."

- "תשובה לא טובה. זה לא מספיק!" נבח תנחום.

- "אין לי משהו אחר לומר בשלב הזה," גמגם דני.

- "הכול צריך לקרות עוד הלילה."

- "אני לא יודע."

- "תשמור את התמונה אצלך. תוכל להראות אותה," גיחך תנחום ויצא מהחדר.

עורך הדין בעל המוניטין, שרבים כל כך שיחרו לפתחו וראו בו את המושיע האולטימטיבי, השיב בחיוך גגמומי. השיחה הסתיימה, ללא ספק, בניצחונו של תנחום.

התמונה שבה כיכב הייתה קלף מנצח, אולם עתה התווספה לה עובדה שהטרידה את דני לא מעט. למעשה, ממש הלכה עליו אימים. מתוך השיחה עם תנחום נודע לו כי בעוד הם משוחחים, נמצאת רותי בדרכה לארצות הברית, כשהיא נושאת עמה סמים שנרכשו בחלקם בעזרתו.

נסיעה זאת הייתה, ללא ספק, פרי יוזמתו של הרצל מרציאנו. לא היה לו כל קושי להסיק זאת מתוך הדברים שזרק לעברו תנחום. התרחיש היה ברור: לאחר שמרציאנו נעצר, יזם מי שיזם את נסיעתה של רותי, כדי שזו "תמלכד" גם אותו וגם את אביה.

מישהו בוודאי העריך שאם יסופר לדני כי קיימת אפשרות שיקשרו אותו לסמים שרכשה רותי, לא יתרגש מכך יותר מדי, אולם אם יובהר לו שסמים אלה עושים את דרכם לארצות הברית, לכך כבר תהיה משמעות מאיימת במיוחד. גם עבורו וגם עבור אביה של רותי, השופט רבינוביץ'.

לדני לא נותרו עתה יותר מדי ברירות. למעשה, רק אפשרות אחת עמדה בפניו, והיא: לעשות מה שנדרש ממנו. בפירוש כך, לעשות. דני יכול היה, כמובן, לקחת הימור מסוים ולסרב לדרישה שהופנתה אליו, אבל בשלב הזה הוא לא היה בטוח שזאת הדרך הנכונה.

בכל מקרה, דני ידע שתנחום איננו האיש שעמו יש טעם להתווכח; הוא ידע שתנחום הוא רק שליח.

הדברים התגלגלו לאוזניו של דני כמעט בזמן אמת ומשום כך לא הייתה פנייתו של תנחום באותו בוקר בגדר הפתעה גמורה. בסתר לבו ציפה לה וגם שמח כשזו הגיעה לבסוף. את תכליתה עדיין לא ידע, כמובן, בעת שתנחום צלצל ורק העיתוי שלה, בשעת בוקר מוקדמת, קצת עיצבן אותו.

כך או כך, השמועה שמרציאנו נתפס כשברשותו מזוודה כלשהי פשטה כאש בשדה קוצים, ולא מעט עורכי דין ידועים ביקשו לעצמם את התיק הזה. כל מי שהיה מעורה בעולם הפלילים האפלולי של תל אביב ידע שמרציאנו חושש, ובצדק, דווקא ממי שמהם נגנבה המזוודה. איש עדיין לא ידע מה היה בה, במזוודה המדוברת, אבל היה ברור לכל שהיא מכילה דבר מה משמעותי עבורם. היו גם כאלה שהעריכו שהנגזלים ראו בעצם הגנבה עלבון שאין לעבור עליו בשתיקה. גם דני ידע שבעולם הלא נחמד הזה, בעקבותיו של עלבון מן הסוג הזה, כמעט תמיד מגיעה הנקמה.

המשטרה, כנראה, הדאיגה את מרציאנו פחות. זאת הבין, ללא ספק, כל מי שהכירו מקרוב. השמועה על כך שישנה אפשרות כי מאן דהו טמן לו פח התרוצצה בקרב יודעי דבר, אולם איש לא ידע באמת מה קרה שם, במלון.

עם רשויות החוק ידע הרצל מרציאנו להסתדר בשנים האחרונות, ולכן, בשלב הזה, היה חשוב לו להעביר מסר למי שמהם נגנבה המזוודה. הוא ביקש שידעו שאין לו יד ורגל בגנבה וכי מישוהו טמן לו פח כדי לבחון, אולי, כיצד יגיב. מרציאנו לא ידע כיצד יעביר את המסר הזה, אולם הוא סמך על יעלה. הוא הכיר ביכולותיה, בתחכומה ובנאמנותה המוחלטת.

הוא לא ידע מאין נפתחה עליו הרעה, אך הוא הבין מיד שעליו לפעול במהירות. בד בבד, הוא הבטיח לעצמו לגלות הכול בשלב מאוחר יותר. ההסתבכות הפעם לא הייתה

עם הרשויות הרשמיות, שלא נתפסו כמאיימות בעיניו, אלא עם מי שהם הרבה פחות סלחנים.

גם ליעלה לא היה כל ספק שאחד מן הדברים הדחופים ביותר לביצוע, לאחר שליחתה של רותי לארצות הברית בחברתו של החבר המקועקע שלה, יהיה ליצור קשר עם בעלי המזוודה.

היא לא רצתה שיקרה, חלילה, אסון בטרם תצליח לנטרל את "הפצצה" המשפטית. היא וברכה, אחותו המסורה של בעלה, עשו כל אשר לאל ידן כדי לברר מי הם הבעלים של המזוודה וכיצד אפשר ליצור עמם קשר.

מרציאנו ידע שאינו קשור לבעלי המזוודה במאומה, וכי הוא לא גנב מהם דבר, ומסיבה זו, כאשר השוטרים שעצרו אותו הראו לו את תוכנה, היה ברור לו לחלוטין שמי שטמן לו פח איננו דג רקק מעולם הפשע. זה היה ברור, משום שכדי לטמון פח יקוש מן הסוג הזה יש צורך באמצעים שאינם מצויים בידיו של איש ממיודעיו מעולם הפשע.

מי שתכנן את כל המבצע הזה היה, ללא ספק, בעל יכולות ארגוניות בלתי נדלות. כדי לגנוב מזוודה כזאת, מלאה במזומנים, צריך הרבה מאוד מידע מודיעיני. גם היכולת להסתיר אותה בחדר שאליו אמור להגיע מי שאותו רוצים להפיל בפח איננה עניין של מה בכך. נדרש, לפחות, שיתוף פעולה של עובדים במלון, כגון מנהל המשמרת, כדי שהאיש שאותו רוצים "למלכד" יקבל בדיוק את החדר שבו הוטמנה המזוודה.

למרות זאת, ההנחה הרווחת בשוק השמועות הייתה כי אחד מחבריו הקרובים של מרציאנו החליט לפגוע בו מסיבה כלשהי. אותו "חבר" חצה את הקווים כדי לספר למשטרה היכן ומתי עומד מרציאנו להימצא, כביכול, עם מזוודה כלשהי. רבים האמינו בשמועה הזאת.

דני לא נטה להאמין לשמועה הזאת ולאחר הביקור של תנחום במשרדו, הבין שאין בה שמץ של אמת. ניתוח העובדות הצביע דווקא על תכנון על. מישוהו טמן למרציאנו מלכודת כדי לבחון את המהלכים שיעשה כדי להשתחרר ממנה.

אולם חוץ ממנו, איש לא העלה בדעתו שמי שמסתתר מאחורי כל המעצר המוזר הזה הוא לאו דווקא אחד שבגד במרציאנו, אלא פלוני המבקש להעמיד במבחן את מרציאנו. זה נשמע הזוי וגם קצת לא חוקי, אבל זה היה ההסבר היחיד שדני יכול היה להעלות בדעתו.

תנחום לא התלהב כלל לנדב פרטים על נסיבות המעצר או על כך שהוא עזב את חדר המלון, לגמרי במקרה, דקות ספורות לפני שפרצו אליו השוטרים. למעשה, הוא לא יכול היה לדעת מה התרחש בחדר שבו נעצר אחיה של מי שהוא כה ערג להחזיק בה קרוב לחזהו. כל מה שידע בשלב זה התבסס על מה שמזל לוגסי, עורכת הדין הצעירה שנפגשה עם מרציאנו, סיפרה ליעלה.

היא ביקשה ממנו במפורש שלא ישוחח על כך עם דני. לפנייה אליו הייתה תכלית אחרת. אם היו פונים אליו ומבקשים ממנו שייצג את מרציאנו, או אז היו מחויבים לשתף אותו בפיסות המידע שהיו ידועות באותו שלב, אולם לא לשם כך הגיע אליו תנחום. מה שדני נתבקש לעשות לא היה כרוך בייצוגו של מרציאנו. לשם כך, הוסבר לו, נשכר עורך דין אחר.

דני נאלץ אפוא ללקט פרטים רבים על הפרשייה בכוחות עצמו. שניים שלושה טלפונים שנעשו, לאחר שתנחום עזב את משרדו, לימדו את דני מה שלא למד מפני השליח. היו לו מקורות משלו, גם בתוך היחידות הממודרות ביותר במטרה. הרי בכל מקום ליקט אנשים אסירי תודה על טיפול כזה או אחר בבן משפחה תמורת שכר טרחה נמוך במיוחד.

בפרקליטות נטו לראות במצבים כאלה, שבהם עורך דין ידוע מסייע לאיש מתוך המערכות הממלכתיות תמורת שכר צנוע, מעין מתן שוחד, בבחינת "שלח לחמך על פני המים". דני התייחס לכך אחרת. הוא כינה את מה שעשה מעת לעת "תרומה לחברה". גם לאיש רשות ממשלתית, טען בלהט, מותר שיהיה לו או לקרוב משפחתו ייצוג הולם. טיעון כזה יכול היה להתקבל על הדעת, אם הוא לא היה מנסה לגבות את ה"תמורה" בדרך אחרת.

נוכח הברורים שביצע, העריך דני שמרציאנו בצרות; שהוא חושש מאוד ממי שמהם נגנבה המזוודה שנתפסה בחדרו. אחרת, לדעתו, לא הייתה מתרחשת הפנייה יוצאת

הדופן הזאת אליו. היה זה מהלך של ייאוש; של מי שמרגיש כי הקרקע נשמטת מתחת לרגליו, וכי אין ביכולתו להשתחרר מן המַצַר בדרכים לגיטימיות.

מישהו לחש על אוזנו של דני, שיכול להיות כי הבעלים של המזוודה הם צ'צ'נים, אבל לא הייתה לו אסמכתה לכך.

בקרב הקהילה הצ'צ'נית במדינת ישראל לא היה לדני שום מודיע. זוהי קהילה סגורה, שרבים מחבריה אינם יהודים. איש אינו יודע כיצד עלו ארצה ובאילו נסיבות. רוב המהגרים מצ'צ'ניה, אשר עזבו את ארצם בעקבות המלחמה העקובה מדם עם רוסיה, נחתו במינכן. אותם שהגיעו למדינת ישראל, התגוררו ביישוב קטן ליד חדרה. התושבים ביישוב זה היו רחוקים מלהיות מרוצים מן השכנים החדשים.

כך או כך, הצ'צ'נים לא חיפשו כל קשר עם עבריינים מקומיים ובשל כך, לא דני ולא איש מחבריו למקצוע זכו לייצג מי מהם. הם לא נזקקו לשירותים מן הסוג הזה. השיטות שלהם לפתרון בעיות היו שונות לחלוטין. את רובן למדו בגולגים הרוסיים.

השמועה, שמעולם לא קיבלה ביסוס עובדתי, אמרה שחלקם נולדו לנשים שנאנסו על ידי חיילים רוסים. אמותיהם לא רצו בהם ולכן הם נשלחו לכל קצוות תבל. עובדה זאת, אם היא נכונה, יכולה הייתה להסביר הרבה מאכזריותם; וגם את השנאה שרחשו כלפי כל גורם רשמי.

יש להניח, שחוקרי בזל"ת, המחלקה לתפקידים מיוחדים, שאנשיה עצרו את מרציאנו והודיעו לו כי המזוודה שייכת לצ'צ'נים, פעלו על פי הוראה מגבוה. הכוונה הייתה, ככל הנראה, ליצור לחץ רב על מרציאנו, כך שלא תעמוד בפניו כל ברירה אחרת והוא ייאלץ לפעול כפי שפעל.

אבל דני לא ידע דבר בעניין זה בוודאות. מכל מקום, אם מישהו ביקש להפעיל לחץ בלתי נסבל על מרציאנו, הייתה זאת הדרך המוצלחת ביותר: להלך עליו אימים באמצעות טפסוף העובדה שהמזוודה שייכת לקהילה זו. בין אם הייתה זאת מלכודת מתוכננת בקפידה מראש ובין אם לאו, תנחום לא יכול היה או לא רצה לתרום הרבה מידע בעניין זה.

מרציאנו ידע, מן הסתם, את האמת ושנא את הסיטואציה שאליה נקלע וכדי להיחלץ ממנה, היה מוכן אפילו להפר כמה כללי ברזל בעולם הפשע; לאיים על סנגור בכיר ולנסות להדיח שופט.

בשלב זה, סיכם דני לעצמו, אם מרציאנו אכן אינו קשור לגנבת המזוודה, הוא חש עצמו, ובצדק, "ממולכד" על לא עוול בכפו. יחד עם זאת, זה ודאי לא היה ההסבר היחיד לכך שאדם שקול וקר רוח כמוהו מאבד את עשתונותיו עד כדי כך.

אבל זה לא היה כל הסיפור; על פי התרשמותו, מרציאנו הכין לעצמו מראש תוכנית מילוט מורכבת ומתוחכמת ליום הדין האמיתי, למקרה של הסתבכות מפתיעה, לא צפויה. עם זאת, העובדה שהעבריינין, אשר על פיו יישק דבר בעולם הפשע, קיים אחריו מעקבים מתוך מחשבה שיום אחד יצטרך להפעיל עליו לחץ לתועלתו שלו, כחלק מתוכנית מילוט, נראתה לו הזויה, מטרידה מאוד, כמעט בלתי מתקבלת על הדעת.

הוא הרהר עתה בעגמומיות מה במלכודת שטמנו לו מי שסיבכו אותו עם רותי. גם זה היה פרי תכנון מוקפד ביותר.

רק מוח מעוות יכול היה לרקוח מערכת כזאת של יחסים והתרחשויות, שהובילה אותו לסייע ברכישת סמים, שעתה נמצאים בדרכם לארצות הברית.

הסלידה של דני מן העובדות שנפרשו בפניו הייתה מטלטלת. המלכודות שמרציאנו הכין בתחכום רב ובהשקעה לא מעטה, למקרה שיצטרך לנקוט בדרך לא דרך שבה בחר, עוררו בו בחילה, אבל הוא עדיין לא הבין כיצד מרציאנו יכול היה לדעת מראש, שאם יסתבך, יתברר משפטו דווקא בפני השופט רבינוביץ'.

הרי אם המשפט היה נקבע בפני שופט אחר, כל המאמצים שהשקיע, למשל, בעניינה של רותי, לא היו מועילים. גם מלכודו של דני לא היה תורם במאומה לחילוצו, אם שופט אחר היה מקבל את ניהול התיק של העבריין הנודע.

דני ניסה לתחקר את תנחום בעניין זה, אבל תשובות מספקות – לא קיבל. למעשה, תנחום עצמו תהה בעניין זה, אבל לא העז לשאול את יעלה. הוא ידע מקצת מן העובדות, אבל לא את כולן. על דירת המסתור, למשל, לא ידע דבר עד שיעלה מסרה לו את התמונה המפלילה של דני הלבוש בקימונו.

-“מי אמר לכם שרבינוביץ' הוא השופט?” ביקש דני לדעת.

-“זה בדוק, מיהר תנחום לפלוט.

-“אבל איך?”

-“זה בדוק! תיפגש עם האדון שופט ותשאל אותו,“ בזאת הביא תנחום את סדרת השאלות לידי סיום.

למעשה, כל פעולות ההכנה של מרציאנו תלויות היו על בלימה ונפילה מעין זאת הייתה יכולה לגרום לקריסה מוחלטת של כל מה שבנה בעשר אצבעותיו בעמל כה רב מאז יצא בפעם הראשונה מבית הסוהר.

מרציאנו הימר על התרחשות מסוימת שהסיכויים שתצא אל הפועל לא היו גבוהים במיוחד. לא רק מפני שהסיכוי שהשופט ירוחם רבינוביץ' יהיה זה שידון בתיק לא היה

גבוה, אלא גם מפני שהסבירות ששופט זה ייכנע ללחצים הייתה נמוכה עוד יותר. כל מי שהכיר את השופט רבינוביץ' יכול היה להגיע בנקל לאותה מסקנה. גם לא צריך להיות סנגור מיומן כדי להבין שניסיון להדיח שופט, אפילו בעקיפין, אין חמור ממנו בלקסיקון הפלילי. זאת הייתה חציית קווים ברורה.

לדני לא היה ספק בכך. איומים על פרקליט בשירות המדינה, על כך כבר שמע, אבל לא על איומים על שופט. אולי היו מקרים כאלה, עקיפים או מרומזים, מן הסוג ש"האליטה" מתמחה בהם, אבל הוא לא נתקל בהם מעולם.

היה גם מקרה רצח אחד, לפחות, של סנגור ידוע שעל פי השמועה הסתכסך עם משפחת פשע ידועה. אבל אלה היו רק שמועות. לא הרצח, כמובן, אלא השמועות בדבר עילת הרצח או זהות הרוצחים. איש לא ידע בוודאות מה באמת היה הרקע לרצח. היו גם דיבורים על כך שאותו סנגור נכשל בקיום רומן עם אשתו של דמות מרכזית בעולם הפשע. בחוגים מסוימים, חטא מן הסוג הזה מצדיק כל תגובה.

לא נעצר חשוד ברצח הסנגור, והתיק מעלה אבק על מדפי הצוות המיוחד שהתמנה כדי לחקור את הפרשה. הצח"מ הזה הציע פרס נכבד למי שינדב אינפורמציה מועילה, אבל מאומה לא קרה. הרוצחים עזבו, מן הסתם, את הארץ עוד באותו הלילה. מה שבטוח, דני ממש לא רצה להיות המקרה השני הבלתי מפוענח.

זה לא היה בתוכניות שלו.

מה שהטריד אותו הרבה יותר הייתה העובדה שהאיומים כלפיו לא היו מוסוויים. הם היו עטופים בהרבה מתק שפתיים ונופת צופים לכאורה, אולם מקורם היה במי שידע בדיוק מה כוחו ולאילו רמות של אכזריות הוא מסוגל להגיע. דני הרי לא גדל בחממה צפון תל אביבית מפנקת. הוא התחשל באותם המקומות שמהם הגיע מרציאנו. ושם, דני הזכיר לעצמו שוב ושוב, רק החזקים שורדים. רק הנחושים לשרוד – שורדים. כל השאר – משלמים. כך או אחרת, הם משלמים בלי שמותירים להם הרבה ברירות. אי אפשר להתחמק מטבעת החנק כאשר זו נכרכת מסביב לצוואר.

את הדינמיקה הזאת הכיר, כנראה, גם אותו גורם עלום שביקש לצפות בהתנהגותן של הדמויות שאותן ביקש להוביל בעל כורחן לסמטה האפלה שבה בחר, כמו שצופים במריונטות בתיאטרון בובות.

בארצות מסוימות רואים במעשים כאלה של הרשויות הממלכתיות הדחה לבצע מעשה אסור – והדחה כזאת מצדיקה ביטול של כתבי אישום. במקרים קיצוניים המדיחים עצמם עומדים לדין.

דני הכיר את הסיטואציות האלה טוב יותר מרבים אחרים. לעתים אפילו סייע לאלה שכרכו את טבעת החנק סביב צווארו של מי שהיה מספיק חסר מזל כדי להסתבך כספית או אחרת עם מי שאסור להסתבך עמו מלכתחילה.

כך היה עם הקבלן המכור להימורים, שמכר לו את דירתו המפוארת בפרוטות, וכך היה במקרה נוסף שעליו דני לא סיפר לאיש, לא רק בגלל הכסף הרב שזרם לכיסו, אלא מפני שאותו אדם, שהסתבך עם האנשים הלא-נכונים, נמצא לילה אחד מוטל מת בתעלה ליד כביש צדדי. דני נתבקש למסור עדות במשטרה באותה פרשה, ורק בדרך נס לא ייחסו לו החוקרים מעורבות של ממש במה שאירע. בסופו של דבר החשדות נותרו תלויים באוויר.

הלילות מלאי החרדה שעברו עליו באותה עת לא משו מזיכרונו ועתה שב ונזכר בהם ביתר שאת. הוא נזכר בביטוי ששמע כה רבות: "הגלגל תמיד מסתובב". פעם אתה למעלה – ופעם אתה למטה.

א ביה של תמר יכול היה, כך העריך דני, להרים כמה טלפונים ולהסדיר את העניינים בדרך הרבה פחות בוטה מזו שבה בחר, אבל הוא החליט שלא לפנות אליו.

מייק שוורץ הכיר אישית את כל הנפשות הפועלות.

בשעות מאוחרות יותר של הלילה, התברר לדני שמייק שוורץ ידע לא מעט על המתרחש: הוא שמע על הלחץ שהופעל על חתנו על מנת שיפעל כפי שנדרש לפעול, אך הוא לא התכוון לעזור לו. הוא יידע את אשתו בעיקרי הדברים, אבל לא קיבל את הסכמתה לשום דבר. עם בתו, תמר, לא שוחח בנושא זה כלל וכלל.

דני לא ידע בעודו מתלבט במשרדו כי גם לו היה אבי אשתו מחליט להיחלץ לעזרתו, מישהו בכיר בצמרת השלטון היה, כנראה, מונע זאת ממנו. זאת, כדי שלא תוכשל תוכנית העל שיצאה לדרך כדי למלכד את כל מי שהיה על הכוונת.

אבא של תמר גם ידע, כך הסתבר לדני באיחור רב, כמה פרטים על דירת המסתור ואפילו על זליגה אפשרית של מידע חסוי המיוחס לאחד מן המבקרים בדירה. חותנו של דני אף יכול היה להעריך שהמוסד המיוחד, שבשירותיו עבד בעבר באורח בלתי רשמי, יפתח בסדרת מעקבים לא מדווחים אחר המבקרים במקום.

העובדה שמייק לא שיתף את בתו במה שידע, אפילו לא ברמז, תוך שהוא ממתין לראות כיצד, אם בכלל, ייחלץ חתנו מן התסבוכת שאליה נקלע, גרמה לה לא מעט חיבוטי נפש מייסרים במיוחד. אביה נטל לעצמו, כך חשה תמר, את הרשות שלא לשתפה בהחלטה שתוצאותיה נגעו בגורלה היא. היא לא סלחה לו על כך.

מייק שוורץ, המנוסה, מי שחזה התפתחויות מטרידות ביותר שעלולות להסתיים בכי רע עבור חתנו, החליט לעדכן רק את אשתו במקצת מן הפרטים שידע.

תרצה האזינה לדברים בלי להגיב. דמעה אחת או שתיים זלגו במורד לחייה. היא לא ביקשה ממנו דבר.

-“אני לא מבינה מה קורה פה,” השיבה תרצה כשסיים לעדכן אותה.
-“זה פשוט מאוד. דני מגיע מעת לעת לדירה מסוימת ושם מתנהלת פעילות מאוד לא שגרתית. יש חשש בקרב כמה גורמים שאחד מן הגברים המגיעים לשם עשה מעשים שמסכנים את ביטחון המדינה.”

-“אז למה זה קשור לדני שלנו?” תרצה ביקשה לשוות לשיחה אופי מעט אישי יותר.
-“זה קשור, מכיוון שאם הפרשה תתפוצץ, יהיו מעצרים והכול יהיה פרוש על פני כל אמצעי התקשורת.”

-“ואי אפשר יהיה למנוע את פרסום שמו של דני?” שאלה, כשנימה קלה של תחינה בקולה.

-“אני לא יודע... נראה.”

-“אתה, עם כל הקשרים שיש לך... ראש הממשלה.”

-“נראה. רק רציתי שתהיי מודעת למה שקורה. זאת הבת שלך... והנכדות,” ענה לה, חד וענייני, כתמיד, משל העניין איננו נוגע לו אישית.

-“וזה כל מה שיש לך לספר לי? אתה לא מסתיר משהו?”

-“יש גם עניין עם שופט אחד. בתו קיבלה סמים באמצעות דני.”

לפי שעה, ומאחר שאשתו הגיבה כפי שהגיבה, טרח מייק שוורץ רק להיות מעודכן ככל שניתן בנסיבות העניין. זאת, משום שראה בהשתלשלות האירועים, לרבות בעניינו של השופט רבינוביץ', דרך טובה ולא כואבת מדי, לדעתו, לסלק את דני מחייה של בתו, בלי שהוא יאלץ לנקוף אצבע.

לתרצה לא אמר מה הוא מתעתד לעשות. היא ודאי לא הייתה מסכימה לכך. בד בבד, היא נתבקשה על ידי בעלה שלא לדבר על מה ששמעה ממנו עם איש; גם לא עם תמר. לימים, הצטערה תרצה על כך ששמעה בקולו. היא הרגישה שבגדה, במידה מסוימת, בבכורתה.

חברו האינטימי של ראש הממשלה העריך, ומכך חשש יותר מכל, שאשתו מסוגלת אפילו לעשות כמה מעשים שתכליתם לנסות ולטרפד מה שנירקם בחדרי חדרים, כגון

להתקשר לחתנה כדי לנסות ולסכל את נפילתו, מה שעלול היה, בעקיפין, לשבש את תוכנית העל שנרקמה בעורמה רבה על ידי גורמים בכירים ביותר. מייק לא חשב שעליו להתייעץ גם עם תמר בעניין זה. הוא לא ידע כיצד תגיב. בעבר, התייצבה לצד בעלה, אבל זה היה לפני כמה שנים. לא בעת האחרונה.

אביה של תמר לא חיבב את דני מהרגע ראשון. השיחות ביניהם מעולם לא היו ידידותיות. ההסתבכות האפשרית של חתנו, אבי שתי נכדותיו, עמדה תמיד ברקע השיחות שקיימו. הוא ידע על לא מעט מפעילויותיו. עתה, העריך כי מה שדני חשש מפניו תמיד, עומד, אולי, לקרות.

מייק ידע שהמחיר יהיה לא פשוט עבור תמר והילדות, וכי דני עלול להיעצר על מעורבותו הבלתי חוקית בניסיון לגרום לשיבוש הליכי משפט, אבל הוא האמין שבעזרת קשריו יצליח להצניע, לפחות, את החלק בסיפור הנוגע לדירת המסתור.

מייק שוורץ כאב מאוד את ההתרחשות סביב דירת המסתור. הוא לא ידע מי ומי מבקרים בה. ודאי שלא שיער באותו שלב שגם אחד מבאי ביתו נמצא ביניהם, אולם הוא ידע מה מתרחש בה; בשל כך גמלה בלבו החלטה שלא לעשות לפי שעה דבר.

הוא לא רצה חתן מן הסוג הזה; הוא ביקש לבתו מישהו אחר לגמרי, מישהו בצלמו ובדמותו. העובדה שהוא עצמו נהג ללכת לנערות ליווי לא הפריעה לו לגבש דעה שלילית ביותר על הדברים המתרחשים, לפי מה ששמע, בדירת המסתור.

הוא לא חש ולו שמץ של סימפטיה כלפי חתנו. לדעתו, התנהגותו שלו לא הייתה דומה כלל למה שקורה בדירת המסתור; ואולם, אם היו שואלים את תרצה, ודאי הייתה מסבירה שהסטנדרט הכפול שבו נוהג בעלה בדני אינו ראוי בעיניה.

התנהגות דו פרצופית הייתה תמיד משולבת באורחות החיים של מייק ושל הקבוצה שאליה השתייך. "לא כל מה שמותר לנו," נהג לומר בבדיחות הדעת לחבריו, "צריך לאפשר גם לאחרים."

את המילה האחרונה הקפיד תמיד לומר בהדגשה יתרה, כדי ששומעיו, חלילה, לא יבינו אותו באופן שגוי. זאת הייתה, ללא ספק, גישה פסולה שקוממה לא מעטים וגרמה יותר מפעם אחת לחילופי שלטון במדינת ישראל.

אולם, מה שהמוני האזרחים התמימים, אשר ביקשו למחות בקלפי כנגד השלטון הקיים, לא הבינו, זו העובדה שתמיד, אבל תמיד, אנשי השלטון החדש הם למעשה בני דמותם של מי שאולצו לפנות את מקומם לטובת הנבחרים החדשים.

השינויים תמיד סמנטיים. הם מעולם לא גרמו למהפך של ממש בסדרי הדברים. הרבה

קסמאות נשמעות במהלך מערכות הבחירות; רק מעטות מהן זוכות בהתייחסות של ממש לאחר שנספרו הקולות בקלפי.

בזמנו, כששאלת נישואיו של דני לתמר עלתה לראשונה על הפרק, ביקש אביה של תמר מחברו, איש מודיעין ותיק, לבדוק את פרטיו של החתן המיועד באתר חיפוש מסוים, וכשקיבל את ריכוז התוצאות על דף מחשב, התבהרה התמונה.

שום פרט בעברו של דני או בעיסוקיו בעת שהתקבלו תוצאות הבדיקה, לא נשאר חסוי. גם פרטים שנגעו למשפחתו הופיעו שם.

מייק שוורץ ראה שם את מאבקיה של אמו של דני בממסד העירוני, כמו גם את מחלתו של אביו, שנאלץ להילחם על זכותו להכרה כנכה על ידי המוסד לביטוח לאומי. ניתוח מכלול העובדות והממצאים, כולל מחוזות נעוריו של דני, לימד את מייק שחתנו לעתיד אינו עומד להיות חלק מן הממסד שהוא כה התגאה להשתייך אליו.

הטינה של דני כלפי כל מה שמייק האמין בו עלתה ובצבצה בכל פרט ופרט בדף האינפורמציה שהחזיק בידו. מייק הבין על נקלה שתיעובו של דני את המערכת השלטונית, שהוא עצמו כה מעריך בגלל מי שמשרת בה, צרוב בו ללא תקנה.

זה היה כוחו של האתר המסוים הזה שבו מותרת ההצצה לעולמם של אזרחים אחרים, ליחידי סגולה בלבד. יש בו יותר מסתם נתונים; יש בו ניתוח לעומקם של דברים. שורה או שתיים בסיומם חורצות את דינו של "הנחקר", בדבר יכולתו להשתייך לגופים מסוימים, לשבט או לחסד. גם יחידת איסוף הנתונים נמצאת, מטבע הדברים, בשליטתם של המשרתים את מערכות השלטון.

דני זכה בציון שלילי בכל הפרמטרים הרלוונטיים. הוא לעולם לא יוכל להתקבל לעבודה במוסד המיוחד. אם היה נבחר, למשל, לכנסת, לא ניתן היה לשבצו בוועדות המשנה של ועדת החוץ והביטחון, שבהן נדונות שאלות הנוגעות לעצם קיומה של המדינה.

חרף סיווגו הביטחוני הגבוה, מייק שוורץ לא היה בין המורשים להציץ באתר דרך קבע. אף כי לא הייתה לו כל בעיה לקבל אישור חד פעמי להיכנס לאתר, העדיף שאחרים

יעשו זאת במקומו. זאת, על מנת שטביעת האצבע הדיגיטלית שלו, המתבקשת בעת הקשת קוד הכניסה, לא תשאיר עקבות במנוע החיפוש בעניינינו של חתנו לעתיד.

דני לא ידע בעת ההיא שחיי נפרשו בפני מי שעתיד להיות חותנו. גם תמר לא ידעה. היא רצתה בו כמות שהוא. מגע הקסם שלו על מיתרי גופה הרעיד את כל כולה. היא הייתה מאוהבת בו. באותו שלב טעתה לחשוב, כצעירים רבים, שחיי נישואים מתמצים בזה. שנים לאחר מכן הבינה כי טעתה.

כמי שגדלה במושב מנומנם, בצלו הענק של אביה, לא היו לה הרבה הזדמנויות ללמוד מכלי ראשון מה שכל צעירה בעיר הגדולה יודעת מהיום הראשון שבו היא עומדת על דעתה.

אָמה יכלה, אולי, לסייע בידה, אבל תמר לא שאלה בעצתה. אם הייתה שואלת, סביר להניח שתרצה, ילידת העיר שבה המצוקה הנה מצע טוב להתפתחות רב-גונית, הייתה מכריעה בעד נישואיה לדני. היא הייתה מוצאת רק יתרונות במקום שבו נולד וגדל ובדרך החתחתים שעשה עד לסיום לימודי המשפטים.

בשלב זה של חייה, כשגברו השתיקות העוינות בינה לבין בעלה, אבי בנותיה, סברה תמר שהיה עליה לבחור אחרת כשהייתה לה ההזדמנות לעשות כן. להסתבכות הנוכחית של דני לא היה כל קשר למה שחשבה כעת על נישואיה.

שובו של יואל בן-שטרית למעגל חייה, הוא זה שגרם לה להרהר בכך. בינה לבינה הייתה בטוחה שיש תמיד מקום לחזור ולשקול מחדש, בגיל מבוגר יותר, הכרעות שנעשו בגיל צעיר.

אמה, לעומתה, מעולם לא הביטה לאחור. ואילו היא, בהיותה בת לדור אחר, סברה שאין הכרח כי תישאר כלואה בחיי נישואים שאינה חפצה בהם.

"מגיע לי משהו אחר," הייתה אומרת לעצמה בכל פעם שעלתה על יצועה לבדה, משום שדני לא חזר הביתה. "אין כל סיבה שאישה בוגרת, בשלה, תסבול כל חייה מהחלטה שגויה של נערה פתיה, שהלכה שבי אחר מקסמי שווא."

מחשבות כאלה ואחרות צפו ועלו במוחה בעת ששכבה ערה בלילות שבהם נעדר דני מן המיטה הזוגית. היא אפילו לא ניסתה לתהות היכן הוא נמצא עד לשעות הקטנות של הלילה.

לפעמים, הייתה נשכבת לצד אחת הבנות ומלטפת את שְׁערה כמעט עד אור הבוקר. כשדלת הדירה נפתחה חרישית לפנות בוקר, הייתה משימה עצמה ישנה. לא היה לה כל עניין להתעמת עם בעלה.

כל מה שביקשה לעצמה באותו שלב היה שתקופת הדמדומים הזאת תחלוף, כדי שתוכל לפתוח פרק חדש בחייה.

”לא ברור מה אפשר לעשות,“ חזר דני ומלמל לעצמו את שאמר קודם לכן לתנחום, בשעה שהלה נעמד ליד דלת היציאה, בעוד הוא עצמו רובץ על כיסאו.

תנחום לא הוסיף מילה. כל מה שהיה צריך להיאמר – נאמר. הוא כבר היה בדרכו ליעלה, אשתו של מרציאנו, כדי לדווח לה. הוא רצה לשמוע ממנה כיצד ממשיכים מנקודה זאת.

גם הוא הבין שהעניין לא יהיה פשוט. ולא רק מפני שדני יסרב לבצע את שהתבקש, או משום שהשופט רבינוביץ' יתעקש אף הוא, אלא משום שבפרשה מעורבים גורמים שהם מעבר לשליטתה של משפחת מרציאנו.

הוא לא אמר דבר ליעלה, משום שהיה ברור לו שגם היא רואה את הדברים באותו אופן. המעצר התמוה של הבוס שלו המחיש זאת טוב מאוד. דבריו האחרונים של דני חידדו עוד יותר את תחושת אי הנוחות שלו.

הוא הבין שדני התכוון לכך שאת האופציה של פנייה לפרקליטות אפשר להוריד מהפרק. אין שום סיכוי לעסקה עם הפרקליטות, בהנחה שכל המעצר הזה של הבוס שלו הוא באמת פרי פעולה משטרתית תמימה, שאין מאחוריה קומבינה נסתרת.

הן בפרקליטות והן במשטרה, ללא ספק, לא תתקבל כל הצעה שהיא בעניין זה. במקומות האלה המתינו יותר מדי זמן לרגע הזה.

בבזל”ת, המחלקה לתפקידים מיוחדים, שהוקמה בדיוק כדי לעצור עבריינים מסוגו של מרציאנו, איש לא חשד כי משהו אינו ”כשר“ במעצרו של מי שתמונתו התנוססה על לוח גדול בחדר המבצעים של ”המחלקה“. לכן, אם ישאלו לדעתו של מפקדה, הסירוב להסדר טיעון יהיה חד משמעי.

לא פעם ולא פעמיים ניסו בעלי תפקידים בפרקליטות או במשטרה לפתות כל מיני עבריינים שהסתבכו בפשעים חמורים, בטובות הנאה מפליגות, כגון שחרור ממעצר או אפילו הרבה יותר מזה, כדי שאלה ימסרו אינפורמציה מפלילה על מרציאנו; כזו שיש בכוחה לסגור את מרציאנו מאחורי סורג ובריה למשך שנים רבות. מהלכים אלה נכשלו תמיד. לא היה ולו אחד, שחשב כי כדאי לו לשים את חייו מנגד תמורת כל הצעה שהיא.

מחיקת כתב אישום או מחילה לאלתר מאת נשיא המדינה הוצעו אף הם הרבה יותר מפעם אחת ותמיד נענו בשלילה. גם הקלה משמעותית בעונש המאסר למי שמוסר האינפורמציה רוצה בִּיקָרוֹ או שחרור מוקדם ממאסר של מוסר האינפורמציה עצמו היו מונחים על השולחן, אולם כל ההצעות המפתות הללו נפלו על אוזניים אטומות.

גם התוכנית להגנת עדים לא שכנעה איש להעיד נגד מרציאנו. תוכנית זו לא הייתה אטרקטיבית בעיני קהל היעד שלה. לא מעט עדים מטעם המדינה סיימו את חייהם בכי רע, למרות כל הצעדים שננקטו כדי לשנות את זהותם או כדי להטיסם לארצות שערמן יש הסכמי שיתוף פעולה.

דני ידע כל זאת ולכן לא האמין שהמעצר של מרציאנו הוא תמים לגמרי. אף משתף פעולה בכוח לא יהיה מוכן לסכן את עצמו או את משפחתו תמורת קיצור תקופת מעצר או מאסר שלו או של קרוב משפחה או אפילו תמורת הרבה יותר מכך.

מכאן, שאם יוצהר במשפט ש"המודיע" ידוע למשטרה, הרי שעדותו והאינפורמציה שמסר יהיו שווים כקליפת השום, אם לא יגיע כדי למסור עדות מעל דוכן העדים. עדותו תצטרך לעמוד במבחנה של חקירה נגדית, שבה הוא יתבקש להסביר כיצד ידע על קיומה של המזוודה. לעומת זאת אם "המודיע" יוגדר כאנונימי, אזי כל סנגור בר-דעת יעלה את האפשרות לכך שאין שום דבר תמים במעצרו של מי שגנב, על פי הנטען, מזוודה משותפיו. מה גם, שידיעה אנונימית, כביכול, עשויה אף להגיע משורות המשטרה.

בסופו של דבר, דני לא יכול היה להימנע מן ההשערה שאין באמת "מודיע", וכי הידיעה שקיבלו בבזל"ת היא פרי תכנון של מי שיש בכוחו לשחק בגורלות של בני אדם. המעצר היה "נקי" מדי. בקלות רבה מדי, באורח פלא, "נמצאה" מזוודה מלאה במזומנים מתחת למיטה בחדר שאליו הגיע מרציאנו.

מניסיונו, רשאי היה דני להניח שדברים כאלה קורים רק בסרטים.

מי שניווט את הפרשה מאחורי הקלעים היה בטוח בדבר אחד: מרציאנו לא יניח ליד המקרה "לשחק" לו בחיים. בהיותו למוד ניסיון מר במיוחד, תהיה לו, קרוב לוודאי, תוכנית מגירה לכל מצב אפשרי. כך נהג עד כה וכך ינהג גם לאחר שתתברר לו תמונת המצב.

ועוד היה ברור למי שעמד מאחורי המעצר של מרציאנו: שהעבריון המנוסה יבין על נקלה שמישהו, שכוחו רב משלו, הניח מוקש נעל לרגליו מתוך כוונה לראות כיצד ינסה לנטרל אותו.

העבריון רב המעללים מעולם לא זנח את אורחות חייו הישנים או את השיטות הבדוקות ששירתו אותו היטב מאז החל את דרכו בעולם הפשע. אולם במקביל, בהשראתה של יעלה, עבר לעבוד גם על פי המתכונת שהייתה מקובלת בחוגי המסחר הקונבנציונלי.

הפעלת מכבשי לחץ על מי שמעוניינים שיבצע דבר מה בניגוד לאינטרס שלו הייתה שיטה מקובלת בקרב טייקונים כלכליים. מרציאנו עבד על פי אותו מודל, אבל בהרבה פחות תחכום. הוא ידע איך "מחזיקים בביצים" את כל מי שעובד בשבילו, לידו או מולו. אלה היו השיטות שהכיר היטב. הן עבדו מיום שזכר את עצמו. אלה היו כללי הברזל בשכונה שבה גדל

לוחצים עד שהסרבן התורן נעתר "להפצרות"; ואם צריך, לוחצים קצת יותר. זה עובד תמיד ומרציאנו קיווה שזה יעבוד גם הפעם על סנגורו לשעבר. אם כי החשש מפני שיבוש במהלך העניינים היה רב במקרה זה. מרציאנו, שהגה את התוכנית עם יעלה, אשתו הטרייה, ידע שיש בה נקודות תורפה רבות.

ראשית, עקב היות התוכנית מושתתת על כך שעניינו ייקבע דווקא בפני השופט רבינוביץ';

ושנית, בגלל השאלה כיצד ינהג השופט כשיבין לאיזה בור הוכנסה בתו, נשארה תלויה באוויר בשיחות שקיים עם אשתו בעניין זה.

בד בבד עם התרחבות עסקיו של הרצל מרציאנו לתחומים שונים מאלה שהכיר בתחילת דרכו, נבנתה האסטרטגיה החדשה שלו, ששורטטה על פי המתכונת שהציגה יעלה, על בסיס המילה "אינפורמציה". זה היה שם המשחק.

כמו בחוגים של מייק, עם אינפורמציה אפשר לעשות הרבה. ניתן להרוויח כסף בכמויות כמעט בלתי נתפסות וגם לגרום לאנשים לבצע מעשים הנוגדים את האינטרסים שלהם.

אפשר לעשות זאת באופן לגיטימי, ואפשר לעשות זאת בדרכים פחות לגיטימיות. בכל מקרה, את השיטות יש להתאים בכל פעם מחדש ל"אובייקט התורן" שעליו מבקשים ללחוץ. לא תמיד אותן שיטות עובדות: האנשים הם שונים, ולכן יש להתפונן כל פעם מחדש.

לכל אחד יש "נקודת שבירה" משלו. צריך להכיר אותה, ללמוד אותה על בוריה ולנהוג על פי המתווה שאמור להשיג את התוצאה הטובה ביותר, בהתאם לאישיותו של "האובייקט". זה נכון לגבי כל תחום בחיים, אבל זה נכון שבעתיים בעולם העסקים. במקום שיש בו הרבה כסף, האינטרסים של כל המעורבים בכסף הגדול מתערבבים זה בזה. אף אחד לא רוצה להפסיד, ומשום כך כולם יודעים שפשרה תמיד טובה יותר ממלחמת הכול בכל.

אביה של תמר מעולם לא השתמש במילה "לחץ"; הוא בחר תמיד, כדרכו, במילים מעודנות, "מכובסות".

יעלה דווקא אהבה את המילה "לחץ". במחוזות ילדותה הקפואים ובגלגולה הקודם כילנה, רק לחץ לא מתון, ברוטלי, עבד. היא לא הכירה משהו אחר. הוריה לא היו שורדים אלמלא העובדה שהפעילו מכבשי לחץ כנגד מי שגורלם היה נתון בידי. שליחתם למחנה המעצר בערבות סיביר הייתה מעין פשרה עבור הוריה, ברירת מחדל שקיבלו על עצמם בלית ברירה. האפשרות האחרת הייתה כרוכה במאסר ממושך מאוד בבית הסוהר המרכזי במוסקבה, תוך ניתוק מוחלט מבתם היחידה.

דני הכיר היטב את המשחק הזה. גם הוא נהג לאסוף "אינפורמציה". באחת התיקיות במחשבו האישי, שהייתה מוצפנת היטב, נהג לתייק פיסות מידע על אנשים רבים. לעולם אי אפשר לדעת מתי פיסת מידע כלשהי תוכל להביא תועלת; לא, חלילה, לצרכי סחיטה, אלא לצורך הכרת היריב שממול; כדי לדעת מול מי מתמודדים. הפרטים שדני אצר במחשבו לא היו מאלה שמנועי חיפוש מגלים למשוטט בהם. הם היו מסוג אחר לגמרי; מן הסוג שיכול לפגוע היישר בקרביים של הנוגע בדבר.

גם מן המילה "סחיטה" הוא מעולם לא נרתע. הוא ידע בדיוק מדוע אדם זה או אחר לא רצה שפרט כלשהו ידלוף החוצה, לאיזו רשת חברתית שאוהבת רכילות מלוכלכת או לרשות ממלכתית, שתפקידה לאכוף, למשל, חוקי מסוי.

גם תצלומים הוא אסף לעת מצוא, ואף באלה בחר שלא להשתמש.

הוא רק לא שיער שגם הוא אינו חסין; שגם הוא עלול להיחשף יום אחד לסחיטה מן הסוג הזה. והוא כלל לא אהב את הסיטואציה הזאת שאליה נקלע. הוא לא אהב את התמונה שתנחום הציג בפניו והוא לא אהב את השמות שהוזכרו כבדרך אגב על ידי תנחום. הוא הכיר חלק מן השמות וידע את הקשר שלהם אליו.

דני בוודאי לא הכיר את כל מי שנהגו לבקר בדירת המסתור.

ביקוריו במקום לא היו תדירים עד כדי כך, ולכן הניח שבימים שאינו מגיע לשם, מגיעים גם כאלה שכלל אינו מכיר. האפשרות שמאן דהו עוקב אחר הבאים לדירת המסתור בגלל סיבות שהוא לא היה ער להן, כלל לא עלתה בדעתו. הוא הבין זאת לאחר השיחה המטרידה עם אילן הרשקו.

אז, לראשונה, הבין שהוא עלול להיגרר לפרשייה שאין לו כל נגיעה אליה. אולם, רק במהלך ביקורו של תנחום התברר לו שהוא באמת נקלע למצב שבו אינו שולט עוד במשחק וזה לגמרי לא התאים לו. הוא לבטח לא אהב להיות בצד של המאוימים או בצד של הנדרשים לשלם. זה אף פעם לא צד שטוב להימצא בו. במיוחד לא כשאתה עורך דין מפורסם, שכבר הספיק לצבור אי אלו נכסים; ודאי לא כשאתה נשוי למי שאביה מקורב כל כך לאישים מרכזיים במערכות השלטון השונות.

כל זה חלף בראשו של דני, מיד לאחר שתנחום עזב את משרדו. זה היה בשעות אחר הצהריים המוקדמות. עורכות הדין העובדות במשרדו היו שקועות בעבודתן, ספונות בחדריהן ולא היו שותפות, כמובן, לדרמה שהתחוללה בחדרו. המזכירה הקישה ביומן המשרד הממוחשב את שעת כניסתו של תנחום למשרד ואת שעת היציאה. דני לא מנע את הרישום הזה שהעיד על עצם הביקור, מכיוון שלא ידע מראש את מטרת הביקור.

דלת חדרו של דני נשארה סגורה לאחר צאתו של תנחום, כך שגם ציונה וגם רינה עזבו את המשרד בלי לדעת שדני עדיין מצוי בחדרו. המתמחה עזב עוד קודם לכן ואילו רחל שלו עבדה באותו יום מהבית כדי לסיים ללא הפרעות דו"ח דחוף במיוחד.

המזכירה לא נידבה שום אינפורמציה ללא רשותו המפורשת של דני. הוא ביקש שלא להעביר אליו שיחות, והיא מילאה אחר בקשתו עד לשעה שבה פרשה לביתה.

רק חדרו של דני נשאר מואר, אולם כשהדלת הייתה נעולה, לא ניתן היה לדעת שמישהו נמצא שם, שכן האור שבחדר לא נראה כלפי חוץ. סידורי אטימה מיוחדים של הדלת הבטיחו זאת; סידורים אלה הבטיחו דיסקרטיות מוחלטת.

דני כעס מאוד על עצמו.

השיחה עם תנחום טלטלה אותו. בבת אחת איבד את השליטה על חייו וזה לא היה אופייני לו. בחוסר זהירות כזה נתקל אצל לקוחות שהגיעו אליו להתייעצויות בחדר הישיבות האטום. שם היה יושב ומביט בהם ובמצוקה שנתנה את אותותיה על פניהם המיוסרות. דני היה מביט בהם בשוויון נפש.

"איך אפשר להיות כל כך מטומטמים?" נהג לשאול את עצמו, לאחר שהלקוח עזב את משרדו, בהותירו ערימה של שטרות על השולחן. מעולם לא נתן את דעתו על כך שדבר מעין זה יכול לקרות לכל אחד ברגע של היסח הדעת או של זחירות יתר.

ועכשיו, זה קורה גם לו. ומוצא - אֵין.

לא כזה שיוכל להותיר אותו ללא פגע. הוא יוכל, כמובן, לבעוט בחזרה. לשרוט. להפעיל מכבשי כוח נגדיים. אבל הוא לא יוכל לצאת מכל הפרשה הזאת ללא פגע. ומה שגרוע יותר, גם הקרובים אליו ביותר יכולים להיפגע, אם כי להם דאג פחות בשלב זה. לו רק היה ניתן, אמר לעצמו, היה נאחז בכל מי שיכול לחלצו מטביעה אפשרית. גם במחיר האפשרות שהמציל יטבע יחד עמו או אף לבדו.

מסתבר שמרציאנו העריך, והוא לא היה היחיד בעניין זה, שיום אחד הוא יצטרך ללחוץ על דני בן-אור; שיהיה עליו להפעיל מכבש על הסגור הזוהר, שדרכו לנדבך העליון של צמרת עורכי הדין הייתה סוגה בשושנים, אם כי לא תמיד הוא נהג בדרכים שגרתיות, כדי שהלה יפעל על פי דרישתו.

אל דירת המסתור התוודע מרציאנו לגמרי במקרה. אחד מחבריו סיפר לו על חברתו

שמשתכרת יפה מאוד מביקורים בדירה מסוימת, ושבאחת הפעמים, כשהגיע לאסוף אותה, ראה את דני בן-אור יוצא מהבניין שבו נמצאת הדירה.

מרציאנו נאחז בקצה החוט והחליט לתעד כל מה שקורה שם.

הוא אף השקיע כספים רבים בתיעוד חזותי, דבר שעלה לו בלא מעט מאמצים. היה צריך לשם כך לחזור לדירת המסתור ולהתקין בה מצלמות ואמצעי הקלטה אחרים. זה היה בלתי חוקי, מכיוון שחדירה זו פגעה בפרטיותם של הגברים והנשים שהגיעו לשם, אבל מרציאנו לא טרח להתייחס לאספקט הזה של מעשיו.

העוקבים מטעמו התמקדו תחילה בגיחותיו של דני לדירה. אחר כך, משהבחינו בכמה דמויות מעניינות נוספות, מפורסמות מאוד, הם החלו להתמקד בהן. הרצל מרציאנו, שהפך לטייקון פשע בפרק זמן קצרצר, יחסית, היה מאושר. הוא פשוט לא האמין שהגורל הטוב זימן לו כזה אוצר בלום של מכבשי לחץ על כל כך הרבה אנשים רבי עוצמה – איש-איש בתחומו.

יעלה הייתה מאושרת לא פחות מבעלה. היא הבינה את הפוטנציאל האדיר שיש באינפורמציה שהושגה. "אפשר יהיה להשתמש בה לא רק נגד סנגורך לשעבר," אמרה לבעלה, ובדיוק מזה חששו הגורמים שעלו על העוקבים מטעמו של מרציאנו.

מרציאנו לא התכוון, כמובן, להשתמש במה שצולם או הוקלט כראיה בבית משפט, מה שבוודאי היה נמנע ממנו, בהיות הראיות פרי חדירה אסורה לתחום הפרט. אבל לצרכים אחרים, הראיות היו כשרות לחלוטין. דני ידע זאת ומרציאנו ידע שדני יודע. אולם לא רק דני הבין זאת.

גם המפכ"ל, שאליו הועברה אינפורמציה בעניין זה על ידי המוסד המיוחד, ראה את הפוטנציאל הגלום במה שנאסף על ידי מרציאנו. דני היה המטרה הראשונית שהניעה את גלגלי המעקב, אבל ההמשך כבר לא היה קשור בו.

ההוצאה הכספית העצומה וכל הטרחה השתלמו. יעלה כבר עבדה על השלב הבא. העוקבים חזרו אל בעלה עם תצלומים ועם תיעוד רב מסוגים שונים. היו בידיהם פרטים

פיקנטיים לרוב: שמות של גברים ידועי שם, כתובותיהן של הנשים הצעירות שהגיעו לדירה ועוד כהנה וכהנה פרטים רבי ערך, עבור כל מי שמחפש לעשות בהם שימוש.

העוקבים אף הצליחו ליצור קשר עם אחת מן הנשים שהגיעו לדירת המסתור. היא שמחה לספר להם, תמורת תשלום נכבד, מה בדיוק נדרש ממנה לעשות בדירת המסתור אשר אליה הגיעו גברים, שאת פניהם הכירה קודם לכן רק מתוך הצצה באמצעי התקשורת השונים.

היא גם נקבה בשמו של אחד מהם, אשר בתמונתו נתקלה בעיתון ביום שבו הגיע לדירה. היא זכרה בדיוק מה ביקש ממנה לעשות לו וכיצד כמעט השתנק מרוב עונג.

הכול היה חוקי, אם מתעלמים, בחלק מן המקרים, מגילן הצעיר של הנשים שהגיעו למקום, אבל מספיק מלוכלך כדי שמי שמגיע לפגישות עם הנשים האסרטיביות הללו, היודעות בדיוק מה שמצופה מהן, יעשה הכול כדי למנוע את דבר פרסומן, הן מפני משפחתו הקרובה והן מכלל הציבור, כגון אותם המשמשים כנציגי ציבור בדירקטוריונים של בנקים או של חברות ענק כלכליות, שבהם נחתכים גורלות של מבקשי ההלוואות השונים, ללא ערבויות הולמות או של מי שמבקשים דחייה של החזרי חובותיהם.

שם, גם נקבעות משכורותיהם של הבכירים בגופים החזקים ביותר במשק והבנוסים שהם מקבלים על הישגיהן של החברות שבראשן הם עומדים. כל החלטה כזאת יכולה להשפיע על אזרחים רבים מאוד. תמונה אחת שמופצת לטלפונים הניידים של חברי הדירקטוריון או של השרים הממונים על מינויים של נציגי הציבור, יכולה לחסל קריירה שנבנתה במשך עשורים רבים. קל וחומר, כשמדובר בנבחרי הציבור עצמם, שכמה מהם הגיעו אף הם לדירה.

מרציאנו התפעל מן המידע שזרם אליו. תמונה מביכה של חבר דירקטוריון יכולה להפוך לסחורה לוהטת במיוחד, ששווייה עשוי להגיע למיליוני שקלים.

מי שמבקש הכרעה לטובתו בשאלה מסוימת, העולה לדיון בדירקטוריון שבפניו מונחת בקשה שלו או ברשות ציבורית כלשהי, כגון רשות המסים, יהיה מוכן לשלם, ללא ספק, כל סכום כדי להחזיק ברשותו תמונה כזאת של מי שגורלו נתון בידיו, כדי שמי

שנראה בתמונה, יהיה מוכן להיכנע לכל בקשה שערורייתית ככל שרק אפשר להעלות על הדעת, ובלבד שהתמונה תוחזר אליו.

- "דני יהיה מאוד מופתע לשמוע יום אחד את כל מה שאני יודע עליו," סיפר מרציאנו לברכה, אחותו המסורה, תוך שהוא מודה לאשתו, יעלה, על היוזמה שנקטה בעניין זה. - "הלוואי שהיום הזה לא יגיע, ושיהיה לדני לבריאות, אבל אם כן - אז יש עם מה לעבוד," לחש מרציאנו באוזני אשתו בהזדמנות אחרת, שעה ששכבו במיטה, חבוקים, כשהם צופים בסדרת המתח האהובה עליהם. - "בטלוויזיה כל פרק נגמר תוך חמישים דקות. אצלנו, זה ייגמר בפחות," קבעה יעלה. - "זה נראה מטורף לגמרי," סיכם מרציאנו.

- "חכה. זה עוד לא גמור."

- "מה לא גמור?"

- "דני אולי יעשה מה שנבקש ממנו, אם יתעורר צורך בכך. אבל אני לא בטוחה שמה שהוא ירצה שיקרה באמת יקרה."

- "אני לא מבין."

- "תשאיר את זה לי. אתה רק תשתדל לא להסתבך."

- "מה קרה לך? אני לא מוכן להיות אפילו לילה אחד בלעדייך."

יעלה אמרה מה שאמרה ובאותו שלב לא תיארה לעצמה עד כמה חששותיה עשויים להפוך למציאות כואבת.

הרחק מביתם המאובטח במושב כבר נרקמה התוכנית ללכוד ברשת את מי שביקש בעצמו לנהוג בגורלות של אחרים כבקוביות משחק.

יעלה ובעלה לא השכילו להבין שהם אינם השחקנים היחידים על המגרש.

בסופו של דבר העובדה שמרציאנו התגלה על ידי העוקבים מטעם המוסד המיוחד כמי שמעורב במה שמתרחש בדירת המסתור, שאליה הגיע גם מי שהיה סנגורו, היא זו שהייתה בעוכריהם.

הוא ואשתו ביקשו למלכד את דני, למקרה שיהיה צורך להפעילו נגד רצונו, מבלי לדעת שהם עצמם, בפזיזותם, נכנסים למלכודת פתאים שממנה יהיה קשה מאוד, אם בכלל, להיחלץ.

מרציאנו ואשתו החזיקו ברשותם ארכיון שלם של תמונות ותיעוד אחר על אודות כמה מן האישים הבולטים בצמרת הכלכלית, לא רק של דני בן-אור, ומזה בדיוק חששו גורמי המודיעין במטה הארצי. העבריינין ואשתו עדיין לא עשו שימוש כלשהו בפוטנציאל העצום שהצטבר אצלם, אבל האפשרות לניצול לרעה של מה שהחזיקו באמתחתם הייתה קיימת.

עם זאת, משום מה, לא עלה בדעתם של מרציאנו ויעלה כי ייתכן שכל מאמציהם להכין תשתית של לחץ תלויים בכלל בשאלה אם עניינו של מרציאנו, אם וכאשר ייעצר, חלילה, יובא בפני אותו שופט, שגם אותו זממו למלכד.

לימים, לאחר מעצרו, כשהתברר שמשפטו אכן נקבע בזריזות רבה בפני השופט ירוחם רבינוביץ', הם שוב לא היו ערניים מספיק כדי לתהות כיצד זה קרה; "המקריות" שבדבר לא העירה בהם את מנגנוני האזעקה שהיו אמורים לרמוז להם כי השליטה במהלך הדברים ניטלה מהם.

יעלה, על כל חריפותה, נפלה במלכודת שטוותה לאחריים.

היה עליה להבין שמעקבים אחר אישים מרכזיים כל כך בצמרת השלטון או במוקדי כוח כלכליים, אינם יכולים להתרחש מבלי שגורמים אחרים יבחינו בהם; שאם "הם", מי שלא יהיו, יבחינו במעקבים, משהו רע וכואב עלול להתפתח כתוצאה מכך.

הקישורים שייעשו יעוררו הרבה חששות ולא מעט דאגות בקרב מי שצריכים לדאוג במקרים כאלה. ודאגה זאת אכן החלה תגובת שרשרת שבמהלכה מרציאנו מצא את עצמו עצור מפני שגנב, כביכול, מזוודה מלאה במזומנים משותפיו לעברות סמים.

היה זה אמנם מעצר שווא, מפוברק למהדרין, אבל מרציאנו לא יכול היה לדעת מה מתכננים בהמשך מי שעצרו אותו בתואנת שווא.

כמה ימים לאחר אותו ערב שבו בילתה יעלה בחיקו החמים והמפנק של בעלה ענק הממדים, אירע מה שבני הזוג חששו מפניו. אף שהתכוננו לתרחיש מעין זה, מעצר השווא נפל עליהם כרעם ביום בהיר. יעלה קרת הרוח התאוששה עד מהרה וכפועל יוצא מכך, יצאה התוכנית שנהגתה לדרך. למעשה, רק יעלה הייתה מסוגלת להפעיל את התוכנית, שכן בעלה נותר חסר אונים, כלוא בידיהם של אלה שעצרוהו.

רותי רבינוביץ', בתו של השופט רבינוביץ', נשלחה לארצות הברית. את הסמים שדני סייע ברכישתם טמנה בגופה. שאר הסמים שנשאה עמה הוכנסו לתחתית הכפולה של מזוודתה. זה קרה באמסטרדם, תחנת הביניים בדרך לארצות הברית. החבר המקועקע שלה הצטרף אליה.

יעלה שלחה מישהו מאנשיו של בעלה כדי שירכוש את הכרטיסים במזומן. הכול נעשה מבלי להותיר עקבות.

יעלה, החכמה, המנוסה, ניצחה על כל הפרויקט, בעוד בעלה המתוסכל מנסה לשווא לשכנע את אנשי "המחלקה" לערוך בדיקות אלמנטריות שיוכיחו את חפותו. באותו שלב יעלה לא העלתה בדעתה שמולה ניצב איש מתוחכם ממנה, שכבר הצליח להציב אותה ואת בן זוגה על לוח המשחקים שלו.

הלחץ שבו הייתה נתונה גרם לה להחמיץ סמיכות פרשיות לגמרי בלתי אופיינית למערכת שהכירה. יותר מדי מנגנוני התראה צלצלו מבלי שנתנה עליהם את דעתה.

משחק השחמט יצא לדרך והכוחות לא היו שווים. לא בתחילת הדרך – ולא בהמשכה.

כל הכלים הטובים היו בידי היריב. לא זאת, אף זאת, מי ששיחק מולה, דאג לכך שענינה תהיינה מכוסות באופן שלא יאפשר לה לראות את לוח המשחק, כדי למקם עליו את הכלים שלה.

המשחק לא היה הוגן כלל. במצב רגיל, פנים אל פנים, מול יריב שיושב מולה, יעלה הייתה בועטת בלוח המשחק ודורשת משחק חוזר. אולם באותו לילה לא היו לה הרבה ברירות. היא הייתה חייבת להמשיך בתנאים שנכפו עליה.

41

יעלה הבינה היטב שהסיפור עם רותי והסמים שדני סייע ברכישתם לא יספיק כדי לגרום לו לבצע את אשר התבקש. בהיותו סגור מנוסה מאוד הוא יודע כי קשה מאוד יהיה לקשור אותו לפרשיית הסמים שבת השופט נושאת בגופה. גם כסף, ואפילו הרבה כסף לא יספיק, העריכה יעלה, ולכן ביקשה מתנחום שיציג בפני דני את האפשרות של חשיפה מסוג מסוים מאוד.

-“זה ודאי יסייע בריכוך שלו,“ אמרה לתנחום.
-“ללא ספק. אני בטוח שהוא ישמח להיזכר ברגעי הקסם שעברו עליו בעת שהתמונה צולמה,“ מיהר תנחום להשיב, תוך שהוא אינו מסיר את עיניו מן התמונה.

עם זאת, לא הייתה שום ערובה לכך שדני יצליח לשכנע את השופט רבינוביץ' לשתף עמו פעולה. האיום בחשיפת מעורבותה של בתו בהברחת הסמים יכול לעבוד ויכול באותה מידה שלא לעבוד. וגם אז, גם אם השופט ייעתר להפצרותיו של דני, ישנם נעלמים נוספים שיכולים לצוץ בדרך לשחרורו של בעלה, הרהרה יעלה בלב כבד.

יעלה צפתה כי הסיכוי של דני להשיג את אשר התבקש לא יהיה גדול, מה שיחייב אותה לשקול את תוכניתה החלופית. על התוכנית הזאת לא סיפרה לבעלה.

היא הניחה לו להאמין שדי במה שיש בידם כדי לגרום לדני לבצע את אשר יתבקש, אם יהיה צורך בכך. עם זאת, בהיותה למודת ניסיון, לאחר התמודדות חסרת פשרות, אכזרית וקיומית בגולגים של סיביר, יעלה ראתה את הדברים קצת אחרת.

היא העדיפה תמיד לצפות לרע ביותר, בתקווה שטוב מזה יתרחש בסופו של דבר.

הרצל מרציאנו אפילו לא העלה על דעתו את האפשרות שדני לא יצליח לשכנע את

השופט רבינוביץ'. במקומות שבהם בילה כל ימיו, לחצים מן הסוג הזה הועילו תמיד. הוא לא ראה אפשרות שבה השופט רבינוביץ' יניח לבתו היחידה להיעצר בעוון הברחת סמים לארצות הברית.

כשמרציאנו התחיל לבנות את "תיק דני בן-אור", הוא לא ידע, כמובן, מתי או אם בכלל, הוא יזדקק לכל מה שנצבר בו. עם זאת, כמי שחי כל חייו לאור הטראומה של מה שאירע לאביו, הוא חשב שצריך להיות מוכנים כל העת לרגע שבו "המערכת" תבקש לדרוס אותו. מרציאנו גם ידע, כמובן, על קשריו המשפחתיים של דני. מקורות מודיעיניים שונים סיפרו לו על חותנו ועל קרבתו של זה לראשי השלטון.

אמנם הדברים פורסמו בהרחבה בטורי הרכילות, אבל מה שמרציאנו השיג היה קצת יותר מזה.

הוא ידע על עסקאות הנשק בדרום אמריקה; הוא ידע, כאמור, על דירת המסתור שנשכרה בגבעתיים, שאליה מגיע מקורב של מייק שוורץ; הוא ידע על מה שקורה שם לגברים רבי עוצמה, שרוצים להתפשט למשך כמה שעות, תרתי משמע, מן הכוח האדיר שבו הם אווזים בחיי היום-יום.

אחד מן הגברים הללו, סגן השר אלבוכר, מבאי ביתו של מייק, שימש בתפקיד הממונה על פרויקטים מיוחדים במשרד ראש הממשלה.

יצחק אלבוכר נולד בברית המועצות ולארץ עלה עם הוריו בגיל שבע.

הצטיינותו בתחום מדעי הגרעין זיכתה אותו בפרסים ובמלגות לימודים בחו"ל. לאחר סיום לימודיו במכון וייצמן, השתלם במשך שלוש שנים במכון יוקרתי ביוסטון, שהיה חלק מסוכנות החלל האמריקאית.

ראש הממשלה פגש בו באחד ממסעי ההרצאות שלו בארצות הברית, בתקופה שבה לא שימש בכל תפקיד ציבורי וגייס אותו לעולם הפוליטיקה.

לאחר שנבחר לכנסת במסגרת מפלגת נישה, טרח ראש הממשלה על מינויו של אלבוכר

לסגן שר במשרדו. חלומותיו הוורודים ביותר של יצחק אלבוכר החלו להתגשם. תמיד חלם לסייע למדינה היהודית לשמור על עוצמתה היחסית מול אויביה.

לרעיון לשכור דירה לשם מימוש פנטזיות מיניות הגיע לגמרי במקרה.

פגישתו עם חתנו של מייק שוורץ בביתו של זה האחרון גרמה לו, משום מה, להתפתות וללכת שבי אחר האפשרות לחוות חוויות מסוג אחר. דני בן-אור הציע ויצחק אלבוכר סבר שאסור להחמיץ את ההזדמנות. השניים סיכמו בקריצת עין להיפגש ולממש את תוכניתם.

סגן השר לא העלה בדעתו שהוא עושה משהו פסול אשר עלול לטרפד את הקריירה המטאורית שלו. על מעורבותו של המוסד המיוחד למד בשלב מאוחר מאוד. בהיותו מופתע לחלוטין, ניסה לשחזר לאחור ולהבין היכן טעה. הוא הרי לא פעל במחשכים וגם לא עשה, לדעתו, משהו שיכול לסכן את ביטחון המדינה.

נהגו ושומר ראשו היו מלווים אותו בדרכו ל"דירה" וממתינים לו בסמוך עד אשר סיים את ענייניו וירד למטה.

הכול נראה תמים לגמרי – ובכל זאת, שביר להחריד.

בעודו מתלהב מן הממצאים שהביאו לו העוקבים מטעמו, לא שיער מרציאנו שגם לרשויות הממלכתיות הממונות על ביטחון המדינה יש עניין במה שקורה בדירת המסתור. הוא לא ידע כי ראש הממשלה מדווח על מהלך המעקבים אחר אותה דירה.

אחרי הכול, אחד מן המבקרים שם היה סגן שר במשרדו, והוא נחשד בהדלפה של מידע חסוי, כפי הנראה, שלא במתכוון. המעקב אחר סגן השר לא היה קשור לתחומי התעניינותו במשחקי מין ביזאריים, אם כי גם מן העובדה הזאת סלד ראש הממשלה, אלא בחשדות מסוג אחר לגמרי. אי לכך, עדכן המוסד המיוחד את ראש הממשלה באורח שוטף על הנעשה שם. למי שעמד בראשו של המוסד הייתה גישה חופשית ללשכת ראש הממשלה.

במקביל, פנה גם המפכ"ל לראש הממשלה וסיפר לו על החשדות הכבדים התלויים ועומדים כנגד בכיר מאוד במערכת המשפט. באותו שלב, המפכ"ל לא הזכיר שמות, אלא התייחס אל כל הפרשה מבלי לרדת לפרטים. המפכ"ל הבין שפגיעותו של השופט ירוחם רבינוביץ' נובעת, בראש ובראשונה, ממעלליה של בתו. גם העובדה שסנגורו של הרצל מרציאנו מגיע לאותה דירה העלתה חששות כבדים בלבו.

המפכ"ל עוד לא ידע על הקשר בין דני בן-אור לבין בתו של השופט רבינוביץ'. הוא גם לא ידע, בשלב זה, שבתו של השופט תישלח לארצות הברית כחלק מן המאמץ של מרציאנו להיחלץ מן המלכודת שהוא טומן לו.

מרציאנו הבין לאחר מעצרו, מעט באיחור מבחינתו, שהמעקב של שירותי הביטחון אחר דירת המסתור הוא זה שהביא לכך שגם פעילותו שלו סביב אותה דירה נחשפה; מה שהפך אותו בבת אחת ליעדם של גופי הביטחון, אשר עמם לא היה בכוחו להתמודד. מי שעבד שם לא דמה כלל לשוטרים העצלים, הלא-יעילים, רדופי הזימה ואוהבי השלמונים, שאותם הוא לא התקשה להביס.

זוהי מה שהמיט עלי, להערכתו, את הצרה הגדולה שאליה נקלע. הוא לא הבין איך נקשר שמו לסיפור שאותו חקרו גורמים רשמיים, אבל הוא הבין שמהו רע התרגש עליו; שאותו "משהו" יכול גם לבלוע אותו, בסופו של דבר.

בעתיד, הבטיח לעצמו, לכשישתחרר, הוא יבקש להיפטר מן "הארכיון" שצבר בביתו.

בזמנו, כאשר גילה מרציאנו מה מתרחש בדירת המסתור, הוא ניסה להבין לשם מה זקוקים הגברים הללו, ובהם דני בן-אור, לבילויים מן הסוג הזה. הוא שאל את אשתו, אולם זו בתשובה רק הנידה בראשה. היא דווקא כן הבינה. היא יכולה הייתה לספר לבעלה כיצד היא מכירה את הנושא, אולם היא העדיפה שלא לעשות כן. השעה לכך טרם בשלה. היא לא ראתה טעם בהעמסת הזיכרונות הקשים שלה על בעלה. החלקים האפלים בנערותה היו שלה בלבד. רק היא ידעה על קיומם. ביום מן הימים, סיכמה לעצמה, תשתף אותו, את בעלה האהוב, הדובי, בחלקים מהם. ואולי לא.

אבל הרצל מרציאנו לא חדל לגלות עניין במה שהתגלה בפניו. הוא התבונן ארוכות בתמונות שהביאו לו העוקבים מטעמו וניסה, בינו לבינו, לנחש מה באמת מתרחש באותה דירה. התמונה של דני הלבוש בקימונו דווקא לא הציתה את דמיונו, אבל היו אחרות. מרציאנו, הגבר הקשוח, המחוספס, גדל הממדים, שב והתבונן בסקרנות רבה בתמונות בניסיון לפענח לעצמו מה מרגיש גבר בשעה שהוא כבול ונתון לחסדיה של אישה, שעושה בו למשך זמן מה כרצונה.

מרציאנו אהב נשים חזקות, גם באופיין וגם בגופן. שתי תכונות אלה מצא ביעלה וגם באחותו. שתיהן היו מאותו זן.

כאשר שב והתבונן בתמונות בסקרנות רבה, הוא שב ונזכר בלילות שבהם נשכבה אחותו לצדו על מנת להרגיעו מסערת הנפש שבה היה נתון לאחר מות אביהם. הוא זכר את ידיה האמיצות שלא הרפו ממנו עד שנרדם.

ביום מן הימים, הבטיח לעצמו, ינסה לברר עם אחותו מה קרה באותם לילות שבהם שכבה לידו כדי להרגיע את נפשו הדואבת.

העוצמה הכלכלית של האליטה השלטת במדינת ישראל נשמרת באמצעות חברות פרטיות, שמניותיהן מוחזקות הרחק מן העין הציבורית. בראשן של אותן חברות עומדים קצינים בכירים שפרשו מן השירות הפעיל, מנכ"לים לשעבר של משרדי ממשלה ויועצים כלכליים או משפטיים, אשר למדו את כל מה שהם יודעים בפרוזדורי השלטון. חברות אלה עוסקות בכל מה שמניב תגמולי עתק. הן מוכרות ידע ביטחוני ונשק וכיצא באלה. היתרים לעסוק בכך הן אינן מתקשות לקבל ממי שנותרו בתפקידיהם הרשמיים במשרדי הממשלה השונים. החברים שבפנים עוזרים לחברים שכבר יצאו אל העולם, כדי שבבוא היום גם הם יוכלו להצטרף למי שכבר יושבים על ערימות ענק של כסף. כך עובדת השיטה לשימור השיטה.

החברות הללו מחזיקות, בין השאר, גם במכרות יהלומים באפריקה, במקומות שבהם העובדים משועבדים למעסיקיהם עד מוות. תוצרתם של עובדים אלה נחשבת פסולה במדינות רבות. יהלומים המופקים באופן זה נקראים "יהלומי דמים", הן משום הדרך שבה מנוצלים העובדים, הפורים אותם בתוך מחילות אפלות, בעבודת פרך המביאה למותם של רבים מהם בגיל צעיר, והן משום שתמורתם משמשת לרכישת נשק הנמסר לידי ברוני פשע מקומיים ביבשת אפריקה ובמקומות אחרים ברחבי העולם. חלק מטייקוני הרשע האלה הופכים ברבות הימים לנשיאים במדינתם או לשרים בכירים או למנפיקי זיכיונות מפנקים, אם אינם נרצחים בידי יריבים בדרך לצמרת. כל זה הופך את הקשרים עמם לעתים לכדאיים ביותר או למתסכלים, אם טייקון הפשע מחזיר את נפשו לבוראו בטרם עת.

תמר, כמוה כאָמָה, מעולם לא התעניינה בעיסוקיו של אביה. היא הסתפקה בכך שהכירה אחדים מחבריו. אותם שהיו מגיעים מעת לעת לביתם למפגשי רעים, כדי לשיר שירי רעות בצוותא ולחזור ולגלגל בפעם המי יודע כמה סיפורים מן העבר.

עם כמה מהם אפילו הייתה בידידות גדולה. על ברכיהם של חלקם ישבה בילדותה. היותר מקורבים לאביה היו מביאים לה מתנות מחו"ל. הם היו אנשי שיחה מעניינים. רגישים, על פי הגדרתם הם, למצוקותיהם של אחרים, נעימי הליכות שעה שהילכו בפרוזדורי השלטון, אינטליגנטיים להפליא ובעלי ניסיון רב שנצבר לאורך שנים עמוסות בהרפתקאות.

הם ניווטו את חייהם כך שלא יחסר להם דבר ממנעמי החיים וידעו לעשות את ההפרדה המתבקשת בין חייהם הפרטיים בחיק משפחותיהם לבין עיסוקיהם בעולם הגדול.

מרציאנו, שהצליח למרפק לעצמו שביל צר לכמה מן העסקים האפלים למחצה שבהם עסקו החברים של מייק, אהב את כל מה שמצא בחוגים האלה.

"הכול כמו בעולם שלנו," סיפר ליעלה, "אבל בהיקפים הרבה יותר גדולים. העוצמות הן שונות. התחכום הוא אחר לגמרי. ואם נתפסים, תמיד משרד החוץ נחלץ לעזרה. המשטרה לא מגיעה לפינות האלה."

יעלה לא הגיבה לדברים שנלחשו על אוזנה. היא תייקה אותם באחת ממגירות הזיכרון שלה, כדי לשלוף פרט זה או אחר בעת הצורך. כך נהגה עם פרטים רבים שלקטה במהלך חייה.

דני בן-אור, עורך דין שהוא גם מעולה וגם פגיע, התאים למרציאנו. "שילוב מנצח," קבע מרציאנו באוזני אשתו. "החברים של אבא של תמר לא ייתנו לדני ליפול."

מרציאנו האמין בכך. שלא כדרכו, הוא לא היה מודע לשיקולים רבים אחרים, העלולים לטרפד הנחת יסוד זאת.

יעלה חשבה אחרת. האינטואיציה הנשית שלה הוליקה אותה לכיוונים אחרים.

כמי שבאה מתרבות אחרת, שם מנצלים וזורקים ללא שום נקיפות מצפון, לא הייתה יעלה בטוחה בכך שהחברים של מייק או הוא עצמו ייחלצו לעזרתו של דני. על פי תחושתה הפנימית, לא זה מה שיקרה. דני יישאר בודד במערכה שהיא ובעלה יכפו עליו.

להערכתה, אביה של תמר אפילו ישמח אם דני ייעלם מחייה של בתו. היא אף שיטפה בכך את בעלה, שלא אהב לשמוע את הערכתה זו. הוא בא מתרבות אחרת, אם אפשר לכנות מנהגים של עולם הפשע בשם "תרבות", שבה נאמנות לחברים או לבני משפחה היא ערך עליון. לא בוגדים בחברים ולא נוטשים בני משפחה.

מרציאנו רצה את דני בקדקוד; במקום שבו הוא נשוי לבתו של מי שיש לו אפשרות להתקשר למשרד ראש הממשלה ולבקש לשוחח עמו בכל עת. הוא לא רצה שייזרק בחזרה אל אותם ביבים שמהם נחלץ בעמל רב. יעלה, שזה מכבר שיערה כי חיי הנישואים של דני נמצאים על הסף, וכי אין כל סיכוי לשקמם, ראתה סוף אחר.

היא לא ידעה יותר מדי פרטים, אבל היא הייתה בטוחה שהשבר בין בני הזוג הנו בלתי ניתן לאיחוי. בדיעבד, הסתבר שדווקא יעלה צדקה בהערכתה, אם כי באותו שלב זה כבר לא היה חשוב; הרצל מרציאנו ואשתו כבר נמצאו במקום אחר. רחוק מאוד מן הסחי שעמד לבלוע אותם.

אולם, בזמן אמת, כאשר יעלה קבעה את מה שהיא קבעה באוזני בעלה, היא התבססה, בעיקר, על ההנחה שדני לא היה מגיע לדירת המסתור שאחריה הם עקבו, אילו לא היו יחסיו עם אשתו מצויים במדרון.

זה לא היה לגמרי נכון. היה זה ניתוח פשטני מדי. כל פסיכולוג מתחיל יכול היה להסביר לה כי גברים כאלה מגיעים למקומות הללו לאו דווקא בגלל שבר בחיי נישואים.

אבל יעלה לא הייתה צריכה להרחיק לכת לשם כך; אם רק הייתה יודעת כיצד מתבונן בעלה בתמונות שהגיעו לידי מדידת המסתור, ואילו מחשבות עולות בראשו באותה עת, הייתה, ככל הנראה, מגיעה למסקנות אחרות גם לגבי דני.

ככלל, יש לומר, צדקה יעלה לגבי עתיד נישואיהם של דני ותמר, אבל לא מהסיבות שמנתה. היא פשוט לא ידעה שתמר עמדה בפני חידוש קשר משמעותי מאוד בחייה; אף זאת, ללא כל קשר למה שדני עושה בלילות, שבסיומו הוא מגיע הביתה רק לפנות בוקר, מרוט ומותש. לדידה של תמר, קשר הנישואים הסתיים הרבה לפני שבעלה החל להגיע לדירת המסתור כדי לממש פנטזיות מיניות שיובאו מתרבויות אחרות.

ודני, מסיבותיו שלו, החל להתעניין בעיננוגים המפוקפקים שזומנו לו בדירת המסתור, ללא שום קשר לתמר. הוא ראה במה שמצא שם אמצעי נוח, מאתגר, לא רגיל, לברוח לשעה קלה למחוזות לא מוכרים.

אילן הרשקו, חבר קרוב של דני עוד מהתקופה שבה היו שניהם גונבים מקיוסקים בשכונה שבה גדלו, ראה בחשש רב כיצד חברו הולך ומסתבך עקב ביקוריו בדירה שעליה קיימו חבריו מעקבים.

הוא היה בין המעטים בשכונת מגוריהם שראו בגיוס לצה"ל משימה שאין להשתמט ממנה. הוא לא פיתח, כמו דני, רגשות טינה למוסדות המדינה והבין את חשיבותה העצומה להמשך קיומו של העם היהודי. במובן זה, דמה באופיו ליואל בן-שטרית.

אילן הרשקו התגייס ליחידה מובחרת בצבא. משם, דרכו למוסד המיוחד הייתה סלולה.

היה לו כוח פיזי בלתי רגיל, אולם הוא מעולם לא ניצל אותו לרעה, גם לא כאשר הוא ודני היו נתפסים על ידי בעלי הקיוסקים הזועמים. למעשה, אילן עשה בו שימוש רק פעם אחת בחייו האזרחיים, בעת שפורץ נכנס לדירת אמו. אותו פורץ כמעט שמצא שם את מותו. אילן התעשת רק ברגע האחרון ולקינוח, ככל אותו בכילה המקובלת בעת חקירת מחבלים. השוטרים שהגיעו למקום לא הצליחו להתיר את הקשרים במשך דקות ארוכות. הפורץ הובהל לחדר המיון, ומשם הועבר לחדר הטראומה בבית החולים, שם שהה כמעט שבוע ימים עד שהצליח להבין מה קרה לו.

אילן הרשקו היה אחד מחוג החברים שעמם נהג דני להיפגש, מעת לעת, לנגב חומוס על כוס בירה צוננת בימי שישי בצהריים. לעתים הם נפגשו גם בימי חמישי בערב. הפאבים היו מלאים בערבים אלה בהוללים צעירים, וזה התאים לשניהם. דני אפילו הצליח, פה ושם, לארגן לעצמו מפגש חפוז עם אחת מן הצעירות שזיהו את פניו. אילן הרשקו רצה גם, אבל זה לא הצליח לו.

הוא לא היה קל דיבור כמו חברו; חספוסו הפריע לו ליצור קשר עם בנות המין השני

שלא חיפשו מצ'ואיזם גברי, אלא בילוי קל ומהיר. רק כשדני היה מתערב לטובתו, היה אילן חוזר מסופק לביתו.

כשהם נפגשו, כמה ימים לפני שתנחום נחת במשרדו, דני ממש לא אהב את מה ששמע מפי חברו. אם מרציאנו הצליח לשים יד על פרטים כאלה, אז יש להתרחשויות סביב דירת המסתור פוטנציאל נפיץ ביותר.

-“מה קורה פה?” ביקש אילן לדעת. “איך הצלחת להסתבך ככה?”
-“עזוב אותך. זה כלום. סתם רכילות מטופשת.”
-“באמת? אצלנו לא מתייחסים אל זה כך. תיזהר.”
-“עזוב אותך משטויות, ניסה דני להתחמק, אבל אילן הרשקו לא הרפה.
-“אתה מכיר את היכולות שלנו.”
-“מכיר, אבל גם אתם טועים לפעמים.”
-“לעולם לא; לא כשאנחנו מתמקדים בנושא מסוים; לא כשכל הנורות האדומות נדלקות בבת אחת.”
-“מה בכלל יש פה, קצת מין ביזארי?” ניסה דני לדחות מעליו את חברו.
-“תנסה להיזכר עם מי אתה נפגש שם ואילו השלכות ביטחוניות יכולות להיות למפגשים כאלה עם השרמוטות שאתם מביאים לשם.”
-“אני לא שר בממשלה. לי מותר לעשות מה שאני רוצה,” התגונן דני.
-“אולי, אבל אני לא הייתי בונה על זה... לא כשאחד כמו מרציאנו מגלה עניין בדירה הזאת, ואולי גם בכך.”
-“הלו, תרגיע.” סיים דני את השיחה.

אילן הרשקו נזהר בלשונו. הוא לא סיפר לדני דבר על היקף או על סיבת המעקב שמבוצע על ידי המוסד המיוחד שבו הוא עובד; גם לא על האופן שבו התברר לעוקבים שגם מרציאנו נמצא בתמונה.

הפנייה של אילן הרשקו לדני הייתה על דעת מפקדיו, כמובן, שכן אלה רצו לדעת קצת יותר על מה שקורה שם, בגבעתיים, בדירה שאליה מגיעים כמה אישים מצמרת השלטון. הם גם רצו לדעת אם דני אחראי בדרך כלשהי לסוג הנשים המגיעות לדירת המסתור או לאופן גיוסן. דני לא יכול היה לתרום מאומה בעניין זה.

גם העניין שמגלה בסיפור הזה אחד כמו הרצל מרציאנו, שנמצא בראש רשימת היעדים המודיעיניים של המשטרה, נראה לאנשים במוסד המיוחד מוזר מאוד. הם לא הבינו מדוע מרציאנו טורח בעניין הזה וההסבר היחיד שעלה על דעתם הוא שהעברין, מבכירי עולם הפשע, מבקש למלכד מסיבה כלשהי את עורך דינו.

הם לא העלו על דעתם אף לרגע שלמרציאנו יש כוונות לסחוט אישיות רמת דרג, מאלה שמגיעים לדירה, מה שהיה נכון בתחילת הדרך, בעת שהחל לעקוב אחרי דני, אבל לא בהמשך.

בשלב מאוחר יותר, החל מרציאנו לחשוב גם על אפשרויות אחרות, אבל את זה לא ידעו במוסד המיוחד. עניינם של העוסקים במלאכה שם היה במישהו אחר. את הטיפול במרציאנו הם השאירו לגורמים אחרים.

עם זאת, נשלח אילן הרשקו לברר עם חברו מילדות, אגב שיחת חולין, מה הוא יודע על באי הדירה ולמה, לדעתו, אחד כמו מרציאנו מגלה בה עניין. זה כלל לא מצא חן בעיני הקולגות שלו. לדידם, אם יעד ראשון במעלה של המשטרה מקיים מעקבים אחר דירת המסתור, יש מקום לבחינה יסודית של מהלך הדברים.

במוסד המיוחד העריכו כי כשעברין בסדר גודל של מרציאנו מציב מעקבים אחר הנעשה בדירה מן הסוג הזה ומשקיע הרבה מאוד כסף לשם כך, המטרה שעומדת לנגד עיניו, מן הסתם, רחוקה מאוד מלהיות כשרה או תמימה.

ריח של ניסיון סחיטה, שאת טיבו קשה היה לאמוד באותו השלב, עלה באפם של הממונים על אילן. הם חששו, בשלב זה, שדני בן-אור יהיה מי שכלפיו יופנו איומי הסחיטה, אם כי, היה ברור גם להם, שכל אינפורמציה מן הסוג הזה יכולה לשמש את מי שמחזיק בה למטרות שונות. לדעתם, דני שימש, אולי, כטריגר לתחילת המעקבים, אבל בהמשך הפכו הכוונות רחבות היקף הרבה יותר ואפילו מפחידות. המפכ"ל למד את הפרטים. לא באמצעות דו"חות מודיעיניים, אלא באורח בלתי אמצעי, מפי ראש המוסד המיוחד בעצמו. כדי לעמוד על כל הניואנסים של המעקבים, הוא הקדיש שעה ארוכה לשיחה עם מי שבעבר היה מפקדה של יחידת עילית, שרק מעטים יודעים

על עצם קיומה, לפני שהפך לראש המוסד. בזמנו גם המפכ"ל עמד בראש יחידה זו.

במוסד המיוחד למדו שמרציאנו "עלה" על כמה מן הגברים שמגיעים לאותה דירה, ושהוא, קרוב לוודאי, מבין היטב את מטרת שהייתם שם. החוקרים מן "המוסד", ממש כמו מרציאנו ואנשיו, הצליחו לשים יד על אחת מן הנשים שהגיעו לדירת המסתור בכל פעם למשך כמה שעות.

מסתבר שהיא הייתה קצת יותר מבוגרת מן האחרות וגם הרבה יותר מיומנת ומנוסה במשחקים מן הסוג שהיה כה חביב על הגברים שהגיעו לדירה. החוקרים של המוסד המיוחד הצליחו לדובב אותה לאחר כמה שעות במעצר, שלא היה חוקי לגמרי, משום שהופרו כמה מזכויותיה החוקתיות, כגון הזכות להיוועץ בעורך דין. מפיה למדו שאין לה כל קשר לגורם כלשהו שמנסה להפיל בפח מי מהגברים שמגיע לדירה.

היא נהגה להגיע לשם אחת לשבוע, על פי בקשתו של גבר שאת שמו לא ידעה, כדי לסייע בפרנסת משפחתה. בשלב מסוים התקשר אליה גבר נוסף וגם עמו נפגשה. בעלה ידע על אופי עבודתה ולא התנגד לכך. הכסף סייע במימון החוגים של ילדיהם. הוא גם הבין, מפני אשתו, שהיא אינה מקיימת יחסי מין מלאים עם הגברים. לא זאת הייתה תכלית בואם לאותה דירה.

שעה שהמפכ"ל קיבל דיווח על מה שגילו העוקבים של המוסד המיוחד, הוא ניחש מיד לאן חותר מרציאנו. הוא לא סבר שהעבריינין מבקש לסחוט מישהו מן הגברים החשובים האחרים שהגיעו לדירה, אם כי גם זאת הייתה אפשרות שיש לקחת בחשבון. באותו שלב הפך דני בן-אור, סנגור מן השורה הראשונה, ליעד שיש לפקח על תנועותיו.

תיקו האישי של דני בן-אור הונח על שולחנו. בניגוד לעבר, עתה היה מקום לבחון יותר מקרוב במה היה מעורב. הוא לא נחשד לפי שעה במאומה; הוא רק היה מושא למעקבים של עבריינין, מבכירי עולם הפשע, וזה היה מספיק כדי שהמפכ"ל לא יפסול כל אפשרות של התחקות אחריו.

המפכ"ל לא התעניין בחשדות שאותם חקרו אנשי המוסד המיוחד. אותו עניינה הדרך, שינקוט מרציאנו לאחר שייעצר והאם ינסה לחצות קווים אדומים עם סנגורו לשעבר,

כשזה פועל תחת כפייה או תחת איום שמשוהו אודותיו ייחשף. תחושת בטן אמרה לו שזה מה שיקרה, אבל לשם כך היה עליו להפעיל תוכנית מגירה שהוכנה זה מכבר.

הוא פנה לפרקליט המדינה. השניים הכירו זה שנים רבות, עוד מהתקופה שבה שימש המפכ"ל בתפקידו הצבאי הבכיר. זה היה תפקיד רגיש במיוחד והרמטכ"ל ביקש לא אחת לקבל חוות דעת משפטיות ממני ששימש באותה העת פרקליט צבאי ראשי, לפני שאישר פעולות שונות. הפצ"ר, שנעשה לפרקליט המדינה, נשאר בידידות קרובה מאוד עם המפכ"ל.

היועץ המשפטי לממשלה לא אהב את העובדה שמדלגים מעליו בשאלות מן הסוג הזה. הוא ראה בכך ניסיון לשרר לו שניסיונו וכשירותו אין די בהם; כי העובדה שלא הגיע משורות הפרקליטות, אלא היה סגור פרטי כל שנותיו, היא בעוכריו.

- "יוצאים לדרך", דיווח המפכ"ל לפרקליט המדינה.
- "צריך להיות מאוד זהירים. יכול להיות שנצטרך לקבל גיבוי נוסף", השיב הפרקליט המנוסה.

- "כפי שאני רואה את זה, נצטרך את עזרתו של שר המשפטים בנושא מינויו של השופט רבינוביץ' למשפטו של מרציאנו לאחר שייעצר", החזיר לו המפכ"ל.
- "צריך לתעד כל מהלך באופן הכי מדויק. צריך להיות ברור לחלוטין מתוך תיק החקירה שהמעצר של מרציאנו נולד כ'תרגיל חקירה'. אני לא רוצה ועדות חקירה. יש מספיק גורמים בכנסת ובמערכות העיתוננים שלא אוהבים את המשטרה. הם מאוד ישמחו אם משהו ישתבש", ביקש הפצ"ר לשעבר לחזור ולהדגיש את חששותיו.

הוא למד שמה שניתן לעשות לעתים בעת לחימה באויב, אי אפשר לעשות במישור האזרחי. מערכות הבקרה האזרחיות נוטות לסלוח הרבה פחות לפגיעות בתחום זכויות הפרט.

המפכ"ל ופרקליט המדינה ידעו היטב שגם אם כל פרט יתועד, ניתן יהיה לטעון נגדם, בשלב מסוים, שהם טמנו מלכודת בלתי חוקית לאזרח שלא חטא במאומה, אם מתעלמים מן המעקבים הבלתי חוקיים שהוא ביצע, וכי הם דחפו אותו, למעשה, לפעילות שנולדה על רקע מעצר לא חוקי בעילת שווא.

הם גם ידעו שהם דוחקים שופט לפינה ומאלצים אותו לבחור בין שלומה של בתו לבין חירותו של עבריין העומד להיות מובא בפניו לדין. בפועל, הם גם גרמו לדני בן-אור להיגרר לסיטואציה בלתי אפשרית מבחינתו, שלא הוא יצר אותה.

המפכ"ל הבין שבתו של השופט רבינוביץ' עלולה לשמש מכבש לחץ עליו; הוא רק לא ידע עד כמה מתוחכמת המזימה שנרקמה. ככל שידע באותו שלב, מדובר היה רק בשעשועי המין של בתו של השופט רבינוביץ', שנוטלת סמים קלים, אשר אותם רוכשים עבורה מקורביו של הרצל מרציאנו.

רק לאחר שמרציאנו נעצר, נולדה היוזמה לנסיעתה של רותי לארצות הברית. גם בעניין זה ניתן היה לומר שהמפכ"ל גרם למעשה למלכודה של נערה צעירה.

רותי נקלעה למצב הביש שלא מרצונה, בגלל מעצר השווא של מרציאנו.

אלמלא המעצר, לא הייתה רותי מסתבכת בניסיון להבריא סמים לארצות הברית. איש לא היה טורח לשלוח אותה לשם או להפגיש אותה עם סוחרי סמים דרום אמריקאים באמסטרדם.

כך או כך, התמונה הייתה נהירה הן למפכ"ל והן לפרקליט המדינה. השניים ידעו שלעתים אין ברירה אלא לעוות את החוק כדי להשיג מטרות שאין להשיגן בדרך אחרת. היה זה, כמו בעבר, כאשר דנו בביצוען של פעולות שונות שמטרתן סיכול ממוקד של רב מחבלים או פעילויות "מלוכלכות" אחרות מעבר לקווי האויב.

יהיו רבים שיסתייגו, מן הסתם, מן הדרכים הללו, אולם כמו שנאמר לא אחת גם על ידי שופטי בית המשפט העליון, אי אפשר לגנות את מה שמוכרחים לעשות. "ההכרח לא יגונה", כך אמרו.

ה שיחה עם אילן הרשקו הבהירה לדני שמשו לא טוב עלול לקרות לו אם לא ייזהר.

המעקבים של אנשי "המוסד" לא נועדו, כפי הנראה, לצורך תיעוד מהלכיו שלו, אלא של כל האחרים שהגיעו לדירה. הוא הכיר לפחות שלושה אישים שיכולים היו לשמש יעד לגיטימי למעקבים הללו: סגן השר, חברו ובן בריתו ושני חברי כנסת נוספים ששכרו עמו את הדירה. רק בשלב מאוחר יותר התרחב המעגל.

עם זאת, היה ברור לדני שהמעקבים של מרציאנו לא היו תמימים. הוא חיפש לעצמו נקודת אחיזה כלשהי. איש כמוהו אינו משקיע כספים כה רבים שלא לצורך. סקרנות לשמה לא הייתה אחת מתכונותיו.

דני הבין מה שהבינו במוסד המיוחד לגבי התעניינותו של מרציאנו בדירת המסתור, אבל באותו שלב עדיין לא ראה כיצד הוא עצמו עלול להסתבך.

אמנם היה כאן מקור לדאגה, אך מקור להסתבכות – לא בשלב הזה. דני ניתח את העובדות הידועות לו, כמו שנהג לעשות באינספור מקרים בעבר, אלא שהפעם היה זה שונה בתכלית. העובדות היו קשורות בו, ועובדה זו שיבשה את שיקול דעתו. משום כך, הוא לא הצליח להסיק מסקנות חד משמעיות. מה גם, שחלק מן ה"עובדות" לא היו עובדות של ממש, אלא יותר בגדר מסקנות שמקורן בשמועות כאלה ואחרות.

הוא לא יכול היה להעלות על דעתו בשום אופן שמעקביו של מרציאנו החלו כדי למלכדו באופן כלשהו. נראה לו הגיוני הרבה יותר, באותו השלב, שמרציאנו מנסה להפעיל מכבש לחצים נגד מישהו שעמו יש לו קשר עסקי כלשהו. זה נשמע הרבה יותר מתקבל על הדעת. רק מאוחר יותר הבין דני שזה, כנראה, לא כל הסיפור.

מכל מקום, לאחר שגם העוקבים מטעם מרציאנו וגם אנשי המוסד המיוחד למדו על

ביקוריו שלו באותו המקום, האפשרות שכל התרחשות עתידית עלולה לגרור גם אותו אל עברי פי פחת, ניקרה במוחו ללא הרף.

עם זאת, האפשרות שמרציאנו יאיים עליו אי פעם כלל לא עלתה בדעתו. גם לאחר ששמע על מעצרו של מרציאנו, לא חשב שעליו להתחיל לדאוג. נהפוך הוא; הוא המתין לשיחה של לקוחו לשעבר ולבקשה של זה שיחזור לייצגו. דני היה עושה זאת בחפץ לב. בה בעת, לדני לא היה כל ספק שאי אפשר לדעת מראש מי עלול להיבלע במערבולות מן הסוג שנוצר סביב דירת המסתור; לעתים גם צופה תמים מן הצד עלול למצוא את עצמו נסחף למעמקים.

אמנם דני לא היה צופה תמים, אבל לא ניתן לומר עליו שהוא חשוד בעברה כלשהי שבוצעה על ידי מישהו מקרב המבקרים בדירה.

בחושיו הבריאים הבין דני ללא קושי את מכלול ההשלכות של המעקבים הכפולים סביב דירת המסתור.

חברו מן המוסד המיוחד, שלאנשיו יש נגישות כמעט בלתי מוגבלת למקורות מידע שונים, הצליח לשתול בראשו חששות לא מבוטלים. שם לא משאירים שום קצה חוט פרום; לשם נוהגים לגייס רק את מי שמוכנים להיות קשוחים, חסרי גבולות ומכווני מטרה. כאלה ש"לא רואים ממטר", כדי להגן על המדינה בכל מחיר. חיסולים ממוקדים, מכל סוג שהוא, הם חלק מן האג'נדה של מוסד זה. אנשיו חיסלו, ככל הידוע, את כל המעורבים ברצח הספורטאים הישראלים באולימפיאדת מינכן.

מבדקי הקבלה הם מיוחדים במינם. טובי המעריכים בתחומים שונים מגויסים מעת לעת לשירות מילואים כדי להבטיח שרק הטובים ביותר, גם באופיים, יגויסו למוסד המיוחד. גיוס שגוי עלול לעלות ביוקר. מגויס כזה יכול לגרום נזקים בלתי הפיכים לביטחון המדינה ולסכן את חייהם של רבים.

דני ידע כל זאת. הוא גם ידע שב"מוסד" נולד חשש של ממש שאירעה זליגה ביטחונית הקשורה לדירה. לא בגללו, מן הסתם, נפתח המעקב אחר דירת המסתור. זה היה ברור לו, אם כי הוא הבין כי מי שחשף את מעורבותו של מרציאנו במעקבים המקבילים, ודאי דיווח על כך לגורמים הבכירים במשטרה.

עוד בימים שקדמו להופעתו הגורלית של תנחום במשרדו, דני החל לגלגל בראשו תוכניות מילוט מן התסבוכת העלולה לסגור עליו. הוא השתדל שלא להראות זאת כלפי חוץ.

תנחום לא היה צריך להסביר לו את מהות התסבוכת הצפויה לו כדי שיבין בעצמו את השלכותיה של חשיפת הפרשה. אם אכן קרתה תקלה ביטחונית כלשהי סביב דירת

המסתור, מן הסוג שחייב את התערבות המוסד המיוחד, אזי העולם יהפוך למרקחה והוא מן הסתם יהיה חלק ממנה.

העיתונאים לא יניחו לו. הוא יצטרך להשיב לשאלות מטרידות, גם לכאלה הנוגעות להרצל מרציאנו וגם, אולי, לכאלה הנוגעות לקשריו עם בתו של השופט רבינוביץ'.

לא מן הנמנע שמישהו צירף להגנה חבר שאינו שייך למעגל הסגור, או שסתם הסתבך מבלי משים עם אחת מן הנשים הצעירות שהגיעו לדירת המסתור.

הוא הכיר סוג כזה של הסתבכויות. הן קורות, בדרך כלל, כשהגבר מתאהב באישה צעירה, שאותה הוא פוגש תחילה תמורת תשלום; בשלב מאוחר יותר, מבקש ממנה הגבר המאוהב לעבור לדירה שישכור עבורה תמורת בלעדיות ביחסים וכנגד תשלום הוצאותיה ביד נדיבה.

רק מעט נשים מתפתות לסידור מעין זה. רובן מבקשות לשמור על חירותן ועל האופציה לפרוש מן העיסוק שבו בחרו, מתוך כורח כלכלי מסוים או כדי לממן מעבר לאורח חיים אחר.

אם הגבר הוא בעל מעמד, הרי שקשר מן הסוג הזה יכול להוות סיכון ביטחוני מן הסוג שהמוסד המיוחד מנסה תמיד לסכל. לעולם אין לדעת עם מי קשורה האישה הצעירה: יש שהקשר שנוצר עם הגבר בעל המעמד מתוכנן מראש, ויש והוא תמים לחלוטין. כבר היו דברים מעולם – וב"מוסד" לא חושבים שהם רשאים להתעלם מאפשרות כזאת. זהירות יתר תמיד מועילה. רשלנות או התעלמות מדעת מנסיבות מחשידות, עלולה לעלות ביוקר.

קשר כזה עלול להפוך מוקד לסחיטה על ידי גורמים שונים. יש לא מעט סוכנים זרים שהשתלו במדינת ישראל במהלך העלייה הגדולה מ"חבר העמים", וישנם גורמים שרק מחכים להזדמנות המתאימה להפעילם.

יעלה ידעה כיצד נהג הק-ג-ב ביהודים שביקשו היתרי עלייה למדינת ישראל בתקופה שקדמה לקריסת ברית המועצות. לא אחת, הותנה מתן היתר העלייה בהסכמה לעבוד עם שירותי הריגול הסובייטיים.

כשהוריה של יעלה עלו ארצה, הם נחקרו ארוכות על ידי חוקרים של המוסד המיוחד. יעלה, שהייתה אז צעירה מדי מכדי לדעת דברים לאשורם, התרשמה שהתחקיר הפולשני עבר בשלום, אולם היא לא ידעה בוודאות מה קרה באמת באותן חקירות.

עתה, משחוקרי המוסד המיוחד התחקו אחר דירת המסתור ועלו על הקשר של מרציאנו לאותו מקום, הם ניסו מיד להצליב מידע ולאתר קשר אפשרי בין הוריה של יעלה, אשתו הטרייה של הרצל מרציאנו, לבין זליגה של מידע מסווג ביותר, שמקורה עשוי להיות באחד מבאי הדירה.

למזלה של יעלה, רק אמה הייתה, עדיין, בין החיים, ובשל מצבה הרפואי חשד זה הוסר מיד. המפכ"ל אפילו לא ידע שנערכה בדיקה בכיוון זה.

יעלה נהגה לבקר אותה מדי שבועיים במוסד הסיעודי שבו שהתה. אמה כבר לא זיהתה אותה והשתיים היו יושבות זו מול זו כשעה, מבלי להחליף מילה. בעלה של יעלה מעולם לא התלווה אליה לביקורים אלה. הוא רק סייע לה במימון המוסד הסיעודי.

יעלה כאבה מאוד את מצבה של אמה, שכן הייתה קרובה אליה מאוד במשך כל אותן שנים שבהן שהו במחנה המעצר. גם לאחר עליית המשפחה ארצה, הייתה יעלה משענתה העיקרית של אמה.

אביה של יעלה היה מדען בכיר במכון סודי שהיה ממוקם באתר נופש הררי ליד מוסקבה. הוא עסק בחקר ביצועים של כלי נשק חדישים; כאלה שביכולתם לפגוע בטווחים ארוכים ביותר. לאחר עלייתו ארצה, לא מצא אביה עבודה הראויה למעמדו. ייתכן כי מי ששקל את העסקתו חשש מפני ההשלכות הביטחוניות העשויות להיות להעסקתו של אדם כמותו במכוני המחקר המקומיים. אף אחד לא ידע מדוע התירו הרוסים למדען בסדר גודל כשלו לעלות ארצה למדינת היהודים לאחר שהיה של חמש שנים במחנה מעצר. גם העילה למעצר שלו ושל אשתו לא הייתה ברורה לגמרי.

נוכח הסירוב לקבלו לעבודה בתחומי מומחיותו, נאלץ אביה של יעלה לעבוד לפרנסתו כאב הבית בבית ספר עממי. מצבה הכלכלי העגום של המשפחה גרם ליעלה לנטוש את לימודיה בבית הספר התיכון ולעבור ללימודים אקסטרניים.

בשעות היום עבדה בבית מסחר לתרופות, שם נאלצה להילחם בהטרדותיו של מנהל המחסן. כשקצה נפשה יום אחד בהטרדות אלה, נטלה יעלה מזלג מן המטבח הקטן ששימש את העובדים במחסן ואיימה עליו. המזלג כוון לעבר עיניו. היא הייתה אז בת שש-עשרה.

מנהל המחסן, שהיה נמוך בראש וחצי מיעלה, צפה בה באימה. הוא ראה את הקור המקפיא בעיניה הכחולות – ונרתע לאחור. היא לא התכוונה לעבור בשתיקה על ניסיונותיו לנצלה מינית. בשום פנים ואופן לא הייתה מוכנה לחוות שוב התעללות נוסח מפקד מחנה המעצר בסיביר.

-“לא כדאי לך לנסות אותי!” קראה יעלה לעבר המנהל.

-“מה קרה לך?” פלט הלה בבהלה.

-“אל תחשוב אפילו בכיוון הזה!” הטיחה יעלה בגבר הנדהם.

-“אבל, מה...”

-“אתה תאבד עין ואני אטען שפעלתי מתוך הגנה עצמית... שניסית לאנוס אותי.”

-“את לא באמת מתכוונת.” ניסה המנהל המפוחד.

-“במקום שממנו הגעתי, אפילו לא היו מזהירים אותך,“ סיננה בקול מקפיא.

-“היו צריכים להשאיר אתכם במקום שממנו באתם. מי צריך חיות כמוכם?” הטיח מנהל המחסן לעבר יעלה, תוך שהוא מתרחק מן המקום.

המנהל המפוחד לא חזר להטריד את יעלה. למעשה, שבוע לאחר מכן סולק מעבודתו, לאחר שעובדים שהיו עדים למפגש הטעון דיווחו על מעלליו להנהלה.

יעלה הייתה מרוצה מעצמה. היא לא סיפרה להוריה דבר ממה שאירע. היא למדה אז את כוחה של נחישות וגם את כוחן של עיניה הכחולות, המקפיאות. בעתיד היא כבר תדע כיצד להשתמש בהן.

לאחר הפגישה עם חברו מן המוסד המיוחד, ניסה דני ליצור קשר עם מרציאנו באמצעות מתווך. הוא רצה לדעת מה יש לו לספר על המעקבים שהוא מקיים על דירת המסתור.

מרציאנו התחמק מפגישה זו. דני לא הבין מדוע. זה לא קרה לו בעבר.

רק כאשר נחת תנחום במשרדו, התבהרה התמונה.

אבל עוד לפני כן, חש דני אי נוחות מסוימת. חברו הטוב, אילן הרשקו, לא היה מספר לו מה שסיפר, אם לא היה זה על דעתם של מפקדיו אשר ביקשו, מן הסתם, לבדוק כיצד יגיב לנוכח מה שהתברר לו מפי חברו. שיטות אלה מקובלות גם במשטרה.

דני הכיר אותן.

רק מאוחר מדי, הבין דני שגם במטה הארצי הוא סומן כמי שיש לעקוב אחריו. לאחר מכן, הדרך הובילה למהלכים יזומים, שבמסגרתם גם הוא וגם הרצל מרציאנו הפכו למעין בובות על חוט בידיהם של גורמים צינניים.

מישהו בעל יכולות מרושעות משך בחוטים כדי לבחון כיצד הם יגיבו.

49

דני התהפך בלילות על משכבו. מצוקה אמיתית עטפה אותו. הוא לא ידע, עדיין, מה עלול לקרות, אם בכלל, אבל הוא חשש מאוד שמשהו רע עלול לשבש עליו את החיים. ואם זה יקרה, שום דבר כבר לא יחזור לקדמותו. כל מה שבנה במו ידיו בעמל של שנים עלול להיעלם. ועמו - תמר והבנות.

הצדקנות המאוסה של תמר תכריע את הכף. הצביעות תשלוט בשיחות ביניהם. היא בהחלט עשויה להשתמש במה שיתגלה בעניינו כדרך נוחה להיחלץ מחיי הנישואים. לא היה לו ספק שזהו צעד שהיא חפצה בו בעת האחרונה.

שאלות של חלוקת רכוש ממילא לא תתעוררנה ביניהם, שכן תמר כבר הודיעה לדני שאינה חפצה בדבר מכל מה שצבר בשנות עבודתו. היא לא ידעה פרטים רבים על שוויו של הרכוש או על מיקומו, אבל זה, כנראה, ממש לא עניין אותה.

השאלה היחידה שתיוותר תהיה קשורה בזכות למשמורת על הבנות. תמר בוודאי תרצה שהן תהיינה בחזקתה - ולו לא תהיה כל ברירה אלא להסכים להסדרי ראייה מוגבלים ביותר, לנוכח העובדה ששמו יוכפש בראש חוצות כמי שהשתתף באירועים ביזאריים בדירת מסתור כלשהי עם גברים מפורסמים אחרים. ואם יתברר שאחד מהם חשוד בהדלפה של מידע חסוי, או בקשר לא זהיר עם גורמים עוינים, אזי כל החיים יתהפכו עליו ללא תקנה.

דני לא שיער כי תמר כבר יודעת זה מכבר שמשהו מסעיר אותו. היא לא אמרה לו דבר בעניין זה. היא גם לא התכוונה לעדכנו באיזו דרך נודעו לה הדברים. הזמן לכך, מבחינתה, עוד לא הגיע.

מטבע הדברים, היא גם לא התכוונה לספר לו על הקשר המתחדש שלה עם מי שהיה פעם חבר קרוב של שניהם. את זה שמרה לשעת כושר מתאימה.

היא עצמה לא הייתה בטוחה כיצד יתפתח הקשר הזה. היא רצתה בו, אבל לשם כך יהיה עליה לפרק שתי משפחות, ועם זה לא הייתה שלמה. לפי שעה היא נצרה אותו בלבה פנימה.

השיחות בין בני הזוג הלכו והתמעטו. בשנים האחרונות היא מיעטה להתעניין בעבודתו או לעקוב אחר הופעותיו בתקשורת. למעשה, כל מה שקסם לה בדני לפני הנישואים ובשנים הראשונות שאחריהן, נעלם כלא היה. היא מאסה בכל מה שייצג. גם גופו, שרירי וגמיש כתמיד, פרי אימונים אינטנסיביים במכון הכושר, חדל לעניין אותה. רגעי הקסם מן העבר הפכו לרגעי סיוט יגעים, משום שידעה כי היא חולקת את גופו של בעלה עם עוד אינספור נשים אחרות.

שלא כמו אָמה, היא לא הייתה מוכנה להבליג על כך.

תמר גדלה בבית שבו "מינוריות" הייתה מילת המפתח. כך כנתה את הלך הרוח שאותו הכירה וספגה בבית הוריה מיום היוולדה. דני קרא לזה התחסדות. כשבגרה ועמדה על דעתה, למדה תמר לדעת שגם בעולמם של הוריה יש הרבה זיוף וכיפופי ידיים; אבל עם זה הייתה מוכנה להשלים, משום שאנשים אלה, חבריו של אביה, כך הסבירה זאת לעצמה, תרמו, למצער, את חלקם לביטחון המדינה. הם עשו ויתורים אישיים למכביר כדי להיות במקום שבו הם נחוצים. רבים מהם עזבו בתים מבוססים בארצות מוצאם או לימודים אקדמיים, כדי לממש את הרעיון הציוני. לא מעט מביניהם אף שילמו על כך בחייהם, מה שאי אפשר היה לומר, לדעתה, על כל מי שדני התרועע עמם או על מי שהוא היה כה נלהב לייצג אותם.

כך או אחרת, תמר לא ביקשה לחטט יותר מדי. בזמנו, ניסה דני להסביר לה כי לכל אותם שלא היו חלק מעולמו של אביה, פשוט לא ניתנה ההזדמנות לתרום כמוהם, אבל היא לא רצתה לשמוע. לא אז, בשנים הראשונות לנישואיהם, כשעוד היו משוחחים על נושאים שנראו לה באותה עת חשובים וראויים לשיחה, וודאי שלא בשנים האחרונות.

דני כעס עליה, אם כי באותן שנים, כשהסקס ביניהם היה מספק, העדיף שלא להתעמת עמה יתר על המידה. אבל הוא ידע כי עולמה, הטבול בשקרים מתקתקים ובהדחקת העובדות לאשורן, ועולמו שלו, לא יחיו בשלום זה עם זה. אולי פעם, בעתיד הרחוק;

אולי כשבנותיו תתבגרנה; ואולי גם אז לא. זה לא היה עניין של כסף. זה היה משהו אחר, עמוק הרבה יותר.

התהום בין שני העולמות הייתה עמוקה מדי. מצד אחד, התנשאות אין קץ; מצד שני, הרגשה של חוסר אונים ורצון עז להדביק את אלה שהגיעו ראשונים לארץ כדי להשתתף במלחמות על המדינה שבדרך. המאבק הזה בין התרבויות לא עומד להיעלם. בכל מערכת בחירות הוא פורץ החוצה כמורסה ואחריהן הוא נעלם כלא היה. רק המשקעים נותרים עד לפרץ הבא של טינה הדדית.

תמר, מכל מקום, העדיפה לשקוע בעבודתה בחברת מחשבים גדולה ולגדל את הבנות. היו לה גם שאיפות אקדמיות. השאיפה להשלים את עבודת הדוקטורט בערה בעצמותיה והיא לא חשבה לוותר עליה. היא גם קיוותה להשתלב בעתיד בהוראה במוסד אקדמי מכובד.

מטלות אלה לא השאירו לה הרבה זמן פנוי והיא נמנעה מבזבז של אנרגיה מיותרת על ויכוחי סרק עם דני; ויכוחים שלא הובילו לשום מקום. אפילו עם חברותיה הקרובות כבר כמעט שלא נפגשה. שיחות טלפון חטופות היו המקסימום שהרשתה לעצמה בתוך סדר יומה העמוס.

שני אחיה הצעירים ממנה שירתו בצבא הקבע ביחידות שדה, והיא כמעט ולא ראתה אותם. הקשר עמם היה תמיד רופף למדי.

אולם מה שהפריע לה יותר מכול היה הריחוק הגובר של דני מבנותיהם. הדבר כאב לה, משום שהרגישה כי הבנות חסרות את אביהן ברגעים מסוימים.

היא לא השלימה עם אופי עבודתו: לא עם הבוטות של הלקוחות; לא עם מפגשי החברים בימי שישי בצהריים או בלילות חמישי; לא עם מה שנאלץ לעשות מעת לעת כדי לשרוד בשוק האכזרי שעמו התמודד.

בעבר, קיוותה שנישואיה ייראו אחרת. עכשיו כבר היה מאוחר מדי. דני התרחק ממנה

וכעת הגיע לנקודת האל-חזור. גם שיחות הקרבה, שהתנהלו ביניהם אחת לשבועיים שלושה, נעלמו כלא היו.

יחסי מין עוד היו ביניהם אחת לכמה שבועות, וגם זה לא בהתלהבות יתר. תמר שידרה קרירות וחוסר עניין ולדני לא היה שום חשק לנסות ולעורר בה התלהבות. "לשם מה להתאמץ, הרגיע את עצמו, אם אתה יכול לקבל את כל מה שאתה יכול להכיל בכמויות בלתי נדלות ובאיכות הכי טובה שרק אפשר לבקש מחוץ לבית?"

ככל שחלפו השנים, הניכור הגובר בין דני לבין תמר אפילו התאים לשניהם. דני מאס בצורך להתנצל כל העת על אורח חייו והעדיף שלא להיתקל בהתנשאות שאין בה כל ממש, לדעתו, של אשתו. הוא חדל לחלוטין לאהוב אותה וכל מה שקסם לו בה לפני שנים התפוגג לחלוטין. קצה נפשו בהערות הצבועות של אשתו ושל אביה.

הוא לא השיב להערותיו של חותנו, אף כי היו באמתחתו כמה תשובות שהיו מותירות אותו פעור פה. מה שדני ידע עליו ועל חבריו די היה בו כדי להשתיקו אחת ולתמיד, אולם הוא לא אמר דבר. דני נמנע מכך כדי שלא לשבור את הכלים לחלוטין. הוא עוד קיווה להפיק תועלת מקשר הנישואים עם מי שכל כך מקורב לכל מוקדי ההון והשלטון.

בסתר לבו ידע שהקשר המשפחתי שלו עם מי שמקורב באורח כה אינטימי לצמרת השלטון (קשר שאותו טרח להזכיר באוזני שומעיו בכל פעם שהוא חשב כי הדבר עשוי לשרת אותו) מקרין גם עליו. קשר זה סייע לו לא אחת למשוך קליינטים מדרג גבוה יותר מזה שהיה מורגל אליו בעבר, אבל הוא רצה הרבה יותר מזה. הוא רצה לנגוס בעוגה עצמה ולא להסתפק רק בפירוורים. הוא רצה חלק מהכסף הגדול שזרם בחוגים של מייק שוורץ.

הוא ידע שלעולם לא יוכל להרוויח כסף בסדרי גודל כאלה בעבודתו הרגילה. אף אחד לא יכול להרוויח סכומים בהיקפים כאלה בעבודה. עמל כפיים אינו מספיק כדי להעשיר את מי שמסתפק רק בעמלו. הוא מספיק רק למי שמבקש להתפרנס בכבוד ולפרנס את בני ביתו. דני ידע כי רק היושבים במשרדיהם הממוזגים מול מחשבים מרצדים הפולטים כל העת שורות של מספרים שרק יודעי ח"ן מסוגלים לפענח, יכולים להתבונן סביבם בנחת כדי להחליט לאן כדאי לנווט את כספם, או כספים של אחרים, ששמו בהם את מבטחם.

כפועל יוצא מכל אלה, חיפש דני בשלב זה של חייו, בעודו ממתין לפריצה הגדולה באמת, מין אקראי, מזדמן, פראי, לא שגרת, ללא כל מחויבויות. והוא חיפש גם מין מסוג אחר. מין שמגיח ממקומות אפלים.

יכולותיו הגופניות אפשרו לו ליהנות מכל העולמות. נשים צעירות ומבוגרות כאחד רצו בחברתו. רבות מהן לא הרפו ממנו לאחר הפעם הראשונה. דני, לעומת זאת, ברח מכל מעורבות מתמשכת כמו מאש.

דני נותר נטוע המום בכיסאו דקות ארוכות לאחר עזיבתו של תנחום.

לאחר שחלץ את נעליו, הניח דני את רגליו על השולחן ועצם את עיניו. זאת הייתה התנוחה האהובה עליו. לפעמים היה מתנמנם כך לזמן מה בימי עבודה עמוסים במיוחד. הדלת לחדרו ננעלה מבפנים, כך שאיש לא יכול היה להפתיעו בכניסה לא מתוכננת, מה שאפשר לו התרגעות מוחלטת. מן החלון צפה בנתיבי איילון. ממרומי מגדל המשרדים נראתה התנועה למטה לעת ערב כמו נחש אש מתפתל.

דני התבונן לסירוגין בכספת הפתוחה ובטלפון הקווי שהיה מונח על שולחנו. את מספר הטלפון של השופט רבינוביץ' השיג בעזרת מכר שלו שעבד בהנהלת בתי המשפט. תחילה קיבל לידיו את מספר הטלפון בביתו של השופט ולאחר מכן את המספר בטלפון הנייד שלו.

דני הניח שהשופט רבינוביץ' כבר לא נמצא בלשכתו בבית המשפט. בשעות כאלה, לפנות ערב, אפילו החרוצים שבשופטים כבר פורשים לבתיהם. אף שלא נחשב לשופט חרוץ במיוחד, נטה השופט רבינוביץ' להאריך, מעת לעת, את שעות הדיון בפניו. עורכי הדין טענו שהוא עושה זאת להכעיס, כדי להתעלל בהם, שכן ידע שלרבים מהם מצפים לקוחות במשרדיהם בשעות אחר הצהריים. לשופט רבינוביץ', כשהיה עורך דין, לא המתינו לקוחות במשרד.

העובדה שרותי רבינוביץ' הייתה בדרכה לארצות הברית היוותה עבור דני הפתעה גמורה. זה שינה, מבחינתו, את כל מערך השיקולים שעליו להביא בחשבון. זאת ועוד, הידיעה שנשאה עמה סמים, שהוא עצמו היה מעורב בהשגתם, הבהירה לו עד כמה מתוחכם היה מהלכו של מרציאנו.

גם הוא וגם השופט רבינוביץ' לכודים באותה סירה, וככל שחולפות השעות, החור בתחתיתה הולך וגדל.

שיחת הטלפון הקצרה והמביכה עם השופט ירוחם רבינוביץ' העלתה את דני על דרך שאין ממנה חזרה.

הם לא שוחחו זה עם זה קודם לכן בטלפון. למעשה, הם לא שוחחו זה עם זה מעולם. מגעיו של דני עם השופט רבינוביץ' התקיימו אך ורק באולם המשפטים. מעת לעת נתקלו זה בזה בכנסים שונים, כמו בטקס פתיחת שנת המשפט, שמתקיים בכל שנה מיד עם סיום פגרת הקיץ, אבל גם אז הסתפקו במנוד ראש. השופט רבינוביץ' ניהל בדרך כלל משפטים פליליים. גזרי הדין שלו היו מחמירים והזמינו, לא אחת, ערעורים בבית המשפט העליון.

שם כבר הכירו את השופט רבינוביץ', אך הניסיון לשנות את פסקי הדין שלו בדרך כלל לא צלח. זאת, משום שהשופטים בערכאה העליונה לא ממהרים להתערב בגזרי הדין של שופטים מן הערכאה הראשונה, גם אם הם סבורים לעתים שהם עצמם היו מטילים עונש אחר.

דני מיעט להופיע בפני השופט רבינוביץ'. כמו רבים מחבריו, גם הוא לא אהב אותו. שחצנותו, שלא הייתה מאחוריה שום יכולת אינטלקטואלית מוכחת, וגם הבוטות שלו הרתיעו את כל מי שנקלע לאולמו. בפרקליטות, דווקא אהבו אותו. שם, ראו בו בן ברית נוח. גם תלונות שהופנו אל הממונה על תלונות הציבור נגד שופטים לא הועילו הרבה. רק לעתים רחוקות נענות פניות מן הסוג הזה בחיוב; וגם אז, אין בתשובה החיובית שמקבל הפונה כדי להועיל לו. השופט שעליו הלינו מקבל מכתב נזיפה מנומס, אולם את פסק הדין שלו, השגוי, המלא סתירות פנימיות או המבוסס על הלכות שכבר אינן שרירות וקיימות, לא ניתן לשנות.

איש לא הבין מאין נובעות השחצנות והבוטות שנקט השופט רבינוביץ' באולמו. הוא הרי נחשב עורך דין די עלוב בטרם מונה לתפקידו בבית המשפט המחוזי; הוא היה

מעורכי הדין המגיעים לבית המשפט כדי "לדוג" בחכתם את האומללים המגיעים לשם מבלי שהכינו לעצמם מראש ייצוג משפטי.

כאשר הקערה המלאה בסחי משפטי מתהפכת על ראשם, הם מתרוצצים במסדרונות בית המשפט כאחוזי אמוק ומחפשים עורך דין, כדי שזה יעכב את ביצוע גזר הדין או פסק הדין נגדם. עורך הדין רבינוביץ' תמיד היה שם כדי לנסות ולהושיע תמורת פרוטות את מי שנכוו ברותחין.

רבים טענו שאין לעורך הדין רבינוביץ' משרד משל עצמו, וכי הוא מנהל את ענייני מתוך התיק העמוס לעיפה בניירת שנשא כל העת תחת בית שחיו. חנוט בחליפה שידעה, ללא ספק, ימים טובים יותר, מקומטת ומשופשפת במרפקים, התנהל עורך הדין רבינוביץ' במשך שנים מבלי לראות את האור בקצה המנהרה. חמוץ פנים, נרגן, כעוס תמיד, נהג להתרוצץ בין הקומות של בניין בית המשפט, אורב ללקוחות פוטנציאליים.

איש מעורכי הדין או השופטים שחלפו על פניו במסדרונות בית המשפט לא טרח לברך אותו לשלום. טיפוס מחוק, בלתי נראה, שאין טעם להחליף עמו מילה, קל וחומר להיעצר לידו כדי להציג בפניו דילמה משפטית.

כאשר נשא לאישה את זהבה בן-שלום, אחת מעובדות מזכירות בית המשפט, שהייתה צעירה ממנו בלא מעט שנים, רבים הרימו גבה. חברותיה סברו שהשתבשה עליה דעתה. הן לא הבינו מה מצאה בו הבחורה התוססת הזאת, שלא אחת הייתה מגיעה לעבודה בבקרים טרוטת עיניים, לאחר לילות של בילויים הוללים. פעם או פעמיים בתקופת הוללותה הן אף הבחינו בסימני אלימות על פניה. זהבה בן-שלום מעולם לא התלוננה על כך, ובחדרי חדרים אף נרמז שהסימנים נגרמו במהלך משחקי מין אלימים שנעשו בהסכמה. גופה המוצק היה בנוי, כנראה, גם לסוג כזה של בילויים.

רותי, בתה היחידה, שנולדה בשנה הראשונה לנישואיה לירוחם רבינוביץ', דמתה לה מאוד. היא הייתה מוצקה וגדולת איברים כאמה.

איש מהשופטים לא הוזמן לטקס החתונה של עורך הדין ירוחם רבינוביץ' עם בחירת לבו, שהתקיים בחצר של מבנה חד קומתי בשכונת התקווה, שבו התגורר קרוב משפחה

של זהבה. שר המשפטים דאז, חבר קרוב מתקופת הלימודים באוניברסיטה העברית וכן בריתו במסדר חשאי שבו היו שניהם חברים, טלפן אל ידידו כדי לברכו. הוא טרח להסביר לו כי לא רצוי שיהיה נוכח בטקס החופה. שר המשפטים לא רצה שדבר ידידותו האמיצה האינטימית עם חברו לספסל הלימודים ייודע ברבים. שניהם חלקו חוויות משותפות שנולדו במסגרת החשאית שבה היו חברים.

מעטים טרחו לברך את אשתו הטרייה של עורך הדין ירוחם רבינוביץ' עם שובה לעבודה מירח הדבש הקצר. עורך הדין העגלגל, הקירח, הנמוך במידה ניכרת מאשתו, בילה עם בת זוגו הטרייה בצימר בגליל במשך שלושה ימים. שם התוודע לראשונה למנעמי גופה הצעיר. סערת גופו לא ידעה מנוח במשך אותם ימים, ואילו היא לא מנעה ממנו כל מה שהיה לה להציע לגבר המבוגר ששכב לצדה.

אף שופט לא זכר שנתקל בירוחם רבינוביץ' אי פעם באולמו, ולכן הוא לא זכה ולו במנוח ראש של ברכה מאלה שחלפו על פניו לאחר נישואיו.

באותה עת איש לא שיַעַר שתוך כמה חודשים ימונה עורך הדין הנרגן ומקומט החליפה לשופט. זהבה בן-שלום, אשתו הטרייה של עורך הדין רבינוביץ', הייתה אולי היחידה שידעה זאת.

בדיעבד, כל מי שהכיר אותה ואת אורח החיים התוסס שניהלה לאחר שעות העבודה (וגם במהלך שעות העבודה, כשאחת מחברותיה מחפה עליה ומעבירה במקומה את כרטיס הנוכחות), הניח, מן הסתם, שזאת הסיבה האמיתית לנישואים המוזרים האלה. כל סיבה אחרת לא התקבלה על הדעת.

זהבה בן-שלום, שגדלה אצל הורים מאמצים, לא ראתה כל דרך אחרת לצאת מן המצוקה המתמשכת שבה הייתה נתונה מאז נטישתה של אמה. היא לא הכירה אותה או את אביה ומעולם לא עשתה כל מאמץ לאתרם.

לשירות בצה"ל לא גויסה, משום שטענה בפני קצינת המיון כבר במפגש הראשון בבקו"ם כי במשך שנים הוטרה מינית על ידי אביה המאמץ, בידיעת אשתו. רשויות הצבא העבירו תלונה פורמלית למשטרה ופטרו את זהבה משירות צבאי על רקע נפשי.

לאחר מעצרו, הודה האב המאמץ במעשיו. אשתו הודתה בכך שהייתה מודעת לכל המתרחש בביתה, ושהיא אף נטלה חלק במקצת מן המעשים.

היא סיפרה כיצד בתה המאומצת הובאה למיטתם כמעט מדי לילה והושכבה שם ביניהם. בעלה ביצע בה את זממו, לעתים בהשתתפותה הפעילה; האם מצאה בגוף הצעיר ששכב לידה כר נרחב למיצוי תשוקותיה שלה.

לאחר מכן, כך על פי עדות האישה, היה בעלה "מפצה" גם אותה. לטענתה המצטדקת, הייתה זאת הדרך היחידה להשאיר את בעלה לצדה. לא היה זה, כמובן, טיעון משפטי שיכול היה להתקבל כטענת הגנה לגיטימית.

זהבה, שהייתה עדה במשפטם של הוריה המאמצים, תיארה בפירוט רב כל מה שהשניים עוללו לה במשך שנים רבות. כיצד היוו עבורה משענת קנה רצוף במקום מקור לחום ולאהבת אמת, כראוי וכיאה להורים מאמצים אמיתיים.

חוקרי המשטרה התבוננו בזוג האכזר בשאט נפש. גם השופטים לא יכלו להישאר אדישים לתיאורים הגרפיים בעת המשפט ופעם אחר פעם הטיחו בבני הזוג מילים קשות ביותר.

שניהם נשלחו למאסר ממושך. נוסף על כך, הם חויבו לפצות את זהבה. אבל היא לא קיבלה דבר ממה שנפסק לטובתה. היא אף לא ניסתה לגבות את חובה.

לימים, כשהאם המאמצת ביקשה לקצר את תקופת מאסרה בשליש בגין התנהגות טובה, התנגדה לכך זהבה בתוקף. לבקשת הפרקליטות, היא שלחה מכתב מפורט ביותר. על תוצאות הדיון בפני ועדת השחרורים אף אחד לא דיווח לה, והיא נאלצה לגלות זאת בעצמה באמצעות חדירה לא חוקית למאגר הנתונים של שירות בתי הסוהר.

למעשה, ההתעללויות פסקו רק כשלזהבה מלאו חמש-עשרה. היא חזרה יום אחד הביתה בלוויית חברה דאז. החבר היה מצויד באלת בייסבול ובעזרתה חבט נמרצות באביה המאמץ.

לאחר מכן, עברה זהבה להתגורר בדירה ששכרה עם צעירה אחרת שהייתה מרקע

דומה לשלה. את שכר הדירה הן מימנו מכסף שהרוויחו ממפגשים אקראיים עם גברים שהגיעו למועדוני היכרויות. הגברים מעולם לא טרחו לברר את גילן.

כשהייתה בת שמונה-עשרה, לאחר שקבלה פטור משירות צבאי, נשלחה זהבה לקורס מטעם משרד העבודה והרווחה, שהכשיר אותה לשמש כפקידה. את עבודתה במזכירות בית המשפט בתל אביב קיבלה כחלק מתוכנית שיקום מיוחדת לנערות במצוקה.

את הרעיון להגיש תביעת נזיקין נגד רשויות הרווחה בגין התרשלותם היא אף פעם לא לקחה ברצינות. היא הפליגה זה מכבר למחוזות אחרים.

ערוך הדין ירוחם רבינוביץ' לא התעמק יתר על המידה בסיבות שהביאו את זהבה בן-שלום להינשא לו. הוא אמנם סיפר לה על מינויו הקרוב כשופט, אך הוא לא היה סבור שזו הייתה הסיבה לכך שזהבה התחתנה עמו. הוא היה גאה מכדי להודות בכך.

העדנה שזכה לה בחיקה של זהבה הייתה, מבחינתו, אוצר שלא יסולא בפז; איבריה הענקיים פשוט בלעו אותו. מעדנה זו לא רצה השופט ירוחם רבינוביץ' להיפרד בעד שום מחיר שבעולם; גם לא לאחר גירושיו.

- "את לעולם לא תעזבי אותי." מלמל השופט רבינוביץ' בקול צרוד מעונג.
 - "אנחנו נתגרש, אתה תשלם לי כל חודש סכום כסף, שעליו אנחנו נסכים, ואחר כך נראה, מותק," השיבה לו עניינית.
 - "אני לא מוכן לוותר עלייך."
 - "אתה תקבל את מה שאני אתן לך, אבל במנות יותר קטנות," קבעה.
 - "אבל..."
 - "אל תדאג, יקירי... הכול יהיה בסדר. בכל פעם שאני אגיע לכאן, אתה תחזור לעשות את מה שעשית עד עכשיו. כל מה שאתה אוהב יחכה לך."

יעלה, שטרחה לעקוב אחר תגובותיו של השופט רבינוביץ' באולם בית המשפט, הרגישה בזה מיד. רק גבר מתוסכל מינית נוהג כפי שנהג השופט ירוחם רבינוביץ'. ליעלה לא היה כל ספק בכך.

גסות הרוח שהפגין כלפי עורכי הדין, בעיקר המפורסמים שבהם, אותם המגיעים לאולמות בית המשפט כשהם מוקפים בעוזרים ובמתמחות מצודדות, שלבושם מוקפד עד לכפתור האחרון, יכולה להיוולד רק בקרב מי שכל חייו עברו עליו בעליבות מתסכלת ובחסך מיני.

המינוי של עורך הדין רבינוביץ' למשרת שופט בית המשפט המחוזי בתל אביב נפל על כולם כהפתעה גמורה. הסערה שקמה בעקבות המינוי הבלתי נתפס הזה הייתה כמעט ללא תקדים. שופטים זוטרים רבים, המשרתים שנים ארוכות בנאמנות, בחריצות ובלא מעט כישרון בבתי משפט השלום, התרעמו על כך שוועדת המינויים דילגה עליהם.

הם שלחו מכתב מחאה בוטה ביותר לשר המשפטים. רבים מן השופטים שקלו צעדים דרסטיים הרבה יותר. בפקולטות למשפטים החתימו הסטודנטים עצומה. לא מעט מרצים הצטרפו אליהם.

לשכת עורכי הדין שלחה ערר להנהלת בתי המשפט, אבל מאומה לא עזר. הפור נפל, לאחר השבעתו בבית הנשיא, תפס השופט ירוחם רבינוביץ' את מקומו על כס המשפט, מאחורי דוכן השופטים המוגבה ועווית הניצחון שפשטה על פניו העידה עליו שאין מאושר ממנו.

חלומו התגשם. כל אלה שבזו לו פעם עוברים עתה בסך לפניו וקדים לו קידה של כבוד. ולעורכי הדין לא נותר אלא לחרוק שיניים. התיעוב שרבים מהם חשו כלפי המערכת רק גבר.

יודעי דבר, כביכול, כל מי שיודעים דברים מתוך קטעי רכילות, סיפרו שהקשרים שלו עם שר המשפטים, חברו לספסל הלימודים, הם אלה שהכריעו את הכף לטובת המינוי. היו גם אחד או שניים שידעו כי הוא ושר המשפטים חברים במסדר חשאי כלשהו, שחבריו נוהגים לקיים טקסי פולחן מוזרים. אבל אף אחד לא ידע לאמיתו של דבר, כי מה שסייע לעורך הדין הנלעג לקבל את משרתו הרמה היו דווקא יכולותיו בתחומים הנסתרים מן העין; איש לא ידע במה עוסק אותו מסדר חשאי, ומה תפקידו של עורך הדין רבינוביץ' במסגרת הזו.

דני לא ידע אף הוא דבר וחצי דבר על אותו מסדר חשאי ולכן היה שותף לדעה הרווחת לגבי עורך הדין ירוחם רבינוביץ'. לימים, כשנתקל בו בנסיבות אחרות לגמרי, הבין שהוא, כמו כל האחרים, טעה בו.

הוא לא ראה בו את מה שצריך היה לראות: עקשנות בלתי מתפשרת ודבקות במטרה,

בצירוף יכולת להתגמש כשהנסיבות מכתבות זאת. שר המשפטים ידע, כנראה, שיש בו מכל אלה, אבל לא משום כך בחר בו. תכונות אלה חשובות, אולי, בתחומים אחרים, אבל לא כשבאים לשקול מינוי כה חשוב במערכת אכיפת החוק.

בין כך ובין כך, רבים הסכימו שעוד "פגע רע" הצליח להסתנן לתוך מערכת המשפט. נחישות ודבקות במטרה אינן תכונות שיש להן משמעות כשבאים לבחון את טיבו של מועמד למשרה מן הסוג הזה. מזג נוח, יכולת להקשיב, חוכמה, מתינות ושכל ישר, לדוגמה, חשובים פי כמה וכמה. יש גם להביא בחשבון את ניסיונו של המועמד בשנים שלפני המינוי. השופט רבינוביץ', שכמעט ולא הופיע באולמות בתי המשפט, בוודאי שלא ענה על דרישה זו.

שר המשפטים פשוט דחף אצבע גסה לתוך עינה של המערכת שהוא מופקד על אמינותה ועל איתנותה בעיני הציבור – ולא בפעם הראשונה. דני ידע על לא מעט מינויים שעברו בוועדה למינוי שופטים, רק מפני שלמועמד זה או אחר היו קשרים טובים במקומות הנכונים. זאת הייתה, לדעתו, אחת מן הדרכים שבאמצעותן נשמרה האחיזה של "האליטה", שהייתה כל כך שנואה עליו, במערכות השלטון על כל שלוחותיהן.

גם תלונות בלתי פורמליות שנשלחו אל נשיא בית המשפט העליון לא הועילו. הבקשות לפסילתו של השופט רבינוביץ' בגלל התנהגות בלתי הולמת במהלך משפטים שהתנהלו בפניו, נדחו כולן. מערכת המשפט, כמו מערכות אחרות בעלות מאפיינים דומים, יודעת לצופף שורות. לא פוגעים בחבר, גם אם יש הצדקה מלאה לכך, מה שהכעיס את דני בן-אור ללא גבול. הוא ידע בדיוק מדוע מערכות השלטון נוהגות כך.

כמעט כל מי שיצא מאולמו של השופט ירוחם רבינוביץ' הרגיש קצת מושפל: לא הדרת כבוד. לא נינוחות. לא אורך רוח. לא מה שציבור האזרחים מצפה ממי שיושב על בימה שעליה מוצב דגל המדינה.

השופט רבינוביץ' אינו השופט היחיד מסוגו. זאת יודעים כל באי בית המשפט, אולם הוא בהחלט בולט מן הבחינה הזאת. הסיבות לכך רבות ואת חלקן אפשר היה למצוא, ללא ספק, גם בעברו העלוב כעורך דין אבל לא רק שם.

אזרחים, מבאי בית המשפט, אינם אמורים "להבין" את המניע להתנהגותו של שופט. הם מצפים שיבינו אותם. השופט צריך להקשיב להם ולחרוץ את דינם. את תסכוליו האישיים הוא אמור להשאיר מאחור. לא כך נהג השופט רבינוביץ'.

כעת, לאחר גירושיו, בחר במודע או שלא במודע להוציא רבים מתסכוליו האישיים באולם המשפטים. בניגוד לשופטים אחרים, הוא בילה את רוב שעות היום על כס המשפט. ללשכתו היה פורש רק לעתים נדירות.

דעתו לא הייתה נתונה לשיחות חולין. הוא לא העסיק מתמחה וגם לאספות השופטים, שהתקיימו דרך קבע בקומת הספרייה בבית המשפט פעמיים בשבוע לפחות, בחר שלא להגיע. לא היה לו שום עניין ברכילות שהייתה מתגלגלת שם. הוא גם היה ער לכך שהשופטים בזים לו.

לאחר שעמדה על טיבו של השופט רבינוביץ', מיהרה יעלה לקשור קשר עם אשתו לשעבר. היא ידעה בדיוק מה רוצה זהבה בן-שלום להשיג מבעלה לשעבר, ומה התמורה שהוא ידרוש. יעלה התכוונה לעזור להם. היא חששה שבקשתה מהשופט רבינוביץ', ביטול כתב האישום נגד בעלה (אם אי פעם תתעורר סיטואציה שתחייב מהלך דרסטי מן הסוג הזה), לא תתממש דרך דני, אף כי הלה יעשה את כל הנחוץ בעניין זה.

יעלה ביקשה לנצל את חולשותיו של השופט רבינוביץ', ככל שהצליחה לעמוד עליהן בחושיה המחודדים, באמצעות אשתו לשעבר.

מרציאנו לא ידע על כך דבר.

לאחר שביקש להיפגש עם השופט רבינוביץ', כבר לא הייתה לדני כל דרך לסגת. משהו בנימת קולו של השופט העיד עליו שהוא כמעט חיכה לשיחה הזאת. דני לא הצליח לגבש לעצמו הערכה חד משמעית בעניין זה.

השופט ירוחם רבינוביץ' ידע על נסיעתה של בתו, רותי, לארצות הברית. בכך לא היה שום ספק. רותי באה להיפרד ממנו ולבקש מראש את קצבתה לחודשיים הקרובים. אם ידע השופט רבינוביץ' יותר מכך, לא ניתן היה לדעת. המיקום והשעה נקבעו והשניים מיהרו לנתק את השיחה. עוד באותו לילה זה יקרה, או שדבר לא יקרה. לא הייתה כבר כל אפשרות לעשות סיבוב פרסה.

הם לעולם לא יוכלו למחוק את דבר הפגישה, שעצם קיומה מטיל צל כבד על שניהם. המיקום שלה בלבד – מבלי להתייחס לדברים שייאמרו בה – עלול "לשרוף" אותם. זה היה ברור לדני וזה היה ברור, כנראה, גם לשופט רבינוביץ'.

שופט שנפגש בנסיבות כאלה עם סגור לא יוכל לתת, לכשיישאל על כך, הסבר טוב, אלא אם כן ינקוט פעולות מנע מסוימות. כל הסבר שינפק אחר כך יצטרך להיבחן לגופו תוך בחינת הרקע לפגישה, מה שיהיה לגמרי לא פשוט. כל טיעון של השופט רבינוביץ', שיבקש להסתמך על הצורך ללמוד את העובדות לאשורן (מפי הסגור שנשלח על ידי העבריין העומד לדין בפניו), כדי לבחון כיצד ניתן לסייע לבתו, עלול שלא להתקבל טוב. יהיה מי שיטען, שהיה עליו לפנות למשטרה ולא לנקוט יוזמה פרטית לשם בירור העובדות.

לכל מי שייבחן את השתלשלות הפגישה, על נסיבותיה, יהיה ברור שגם אם השופט רבינוביץ' לא ייכנע למה שיידרש ממנו לעשות, עצם ההסכמה להיפגש עם דני בן-אור, עורך דין המשמש שלוחו של אדם, שעניינו אמור להתברר בפניו למחרת בבוקר, יש בה יותר מטעם לפגום. יש בה, למצער, כישלון ערכי שלא ניתן לעבור עליו בשתיקה.

שופט שנוהג באופן כזה לא יכול לתרץ זאת בכך שפעל בנסיבות חריגות. שופט לא אמור להיפגש עם איש בכיכר העיר ולשוחח בנושא שאמור להידון בפניו למחרת בבוקר בבית המשפט.

דני ביקש, למעשה, למלכד את השופט רבינוביץ' בעצם ההצעה לקיים מפגש מעין זה, כוונה שהייתה ברורה, כנראה, היטב גם לבן שיחו. עם זאת, הוא לא היה בטוח כלל שיש סיכוי כי הלה יסכים לעשות את אשר ידרוש ממנו – ולכן הביא בחשבון אפשרויות פעולה אחרות שעשויות לסייע לו לצאת מן העיסה הדביקה אשר לתוכה נגרר בעל כורחו. דני לא יכול היה לדעת באותו שלב אם הוא עצמו הוכנס למלכודת, שאותה טמן לו השופט רבינוביץ' או אחרים, אולי, מי שפתחו בכל המהלך שתחילתו במעצרו של מרציאנו.

דני העריך כי אם השופט ירוחם רבינוביץ' ידווח על אודות הפגישה מראש או בדיעבד ויטען שבסך הכול ביקש לבדוק כיצד מנסה עבריין ידוע לסלק אותו מדרך הישר, ייתכן שאז יוכל להיחלץ מן המצר. במקרה כזה, מי שיישאר חשוף למהלומות של רשויות החוק יהיה הסנגור, זה שיזם את הפגישה.

מכל מקום, ייתכן שגורמים שונים מתמרנים הן אותו, עורך הדין שמטריד לא מעט את המערכת, והן את השופט רבינוביץ', לתוך מלכודת. החשש הזה ניקר במוחו מאז שחברו, העובד במוסד המיוחד, סיפר לו על המעקבים אחר דירת המסתור.

גם המוסד המיוחד וגם הרצל מרציאנו רשמו בפניהם הישגים בתחום הזה, ולכן לא מן הנמנע שמישהו בצמרת המשטרה החל לגלות רגישות יתר לשילוב הזה שבין המעקבים של מרציאנו לבין העובדה שסנגורו מן העבר מגיע לאותה דירה.

ייתכן שאותו גורם ידע על הקשר שבין דני לבין רותי, בתו של השופט ירוחם רבינוביץ'; ניתן אף להניח שאותו גורם למד זה מכבר על קשרים שיש לה עם גורמים עבריינים או על אורח חייה הסוער.

דני בן-אור המנוסה והחכם שקל את כל האפשרויות, אבל הוא לא ידע שמולו ניצב כוח רב עוצמה, חכם ומנוסה לא פחות ממנו, שיש לו יתרון רב. הוא זה שאוחז במשאביה הבלתי נדלים של הרשות המבצעת וביכולותיה לפעול גם מתחת לרדאר המשפטי; הוא זה שיכול להניע את הגלגל לכל הכיוונים – ולטלטל את היושבים עליו.

דני פגש ברותי, בתו הגמלונית וגדולת הממדים של השופט ירוחם רבינוביץ', בבסיס הצבאי שבו שירתה. הוא הגיע לשם כדי להרצות בפני חניכי קורס תובלה במסגרת שירות המילואים שלו. רותי ניגשה אליו ופתחה בשיחת אקראי קלילה. כך, לפחות, חשב דני באותה עת.

לאחר שתנחום "ביקר" במשרדו, הוא הבין שלא היה שום דבר מקרי, אקראי או תמים, בפנייתה; שמי שעמד מאחורי היוזמה הזאת היה גורם שפעל מטעמו של מרציאנו.

אולם בעת ההיא לא חשד דני במאומה. הוא ראה בה עוד בחורה צעירה שנשבתה בקסמו של הסגור הכי מפורסם באותם ימים, זה שפניו ריצדו על מסכי הטלוויזיה כמעט בכל סלון במדינת ישראל. וכי מה טבעי יותר או מחמיא יותר מווידויה של מעריצה צעירה שעשתה מאמץ מיוחד, לטענתה, כדי לפגוש בו.

בדיעבד דני חשב כי העובדה שמדובר בבתו של השופט רבינוביץ' הייתה צריכה להדליק אצלו נורה אדומה. הסיטואציה הייתה נפיצה מדי. אולם כשנפגשו, דני לא התעכב יותר מדי כדי לבחון עובדה זו. הוא חייך ולחץ את כף היד הגדולה שהושטה לעברו. אצבעותיה הארוכות של רותי הקיפו את כף ידו. הן היו לחות קמעה.

רותי הקפידה להתרחק מאור הזרקורים. בבית הספר התיכון רק חברותיה הקרובות ידעו שאביה הוא שופט בבית המשפט המחוזי בעיר. לבחורים שעמם יצאה מעולם לא התירה לעלות לביתה. היא לא רצתה שהם יבחינו בשלט הקטן הקבוע על דלת הכניסה לדירה, שעליו רשום "ירוחם רבינוביץ' - שופט". עוד גחמה של השופט ירוחם רבינוביץ', שנהג בעניין זה בניגוד גמור לכל כללי הזהירות המקובלים.

קצין הביטחון של מערכת בתי המשפט ביקש ממנו להסיר את השלט, אבל השופט רבינוביץ' סירב בתוקף. לא היה גאה ממנו במעמדו זה. הוא רצה שכל שכניו לבניין,

אלה שמעולם לא טרחו לברכו לשלום בעבר, בעת שפגשו בו בחדר המדרגות, יכירו בשינוי במעמדו. הוא אף ראה חשיבות בכך שאשתו לשעבר תתקל בשלט בכל פעם שהיא מגיעה לביקוריה אצלו לאותן מטרות שעליהן סיכמו לפני הפרידה. הוא לא איבד את התקווה שיום אחד היא עוד תשוב אליו לתמיד.

רותי לא אפשרה לבני זוגה להתקרב אליה יתר על המידה. באותו שלב של חייה, לא חשה בנוח כשהיה מדובר ביחסי קרבה עם בני לווייתה. ואלה ממילא לא דרשו באותן שנים להרחיק לכת בתחום הזה.

כל זה השתנה באורח דרמטי לאחר שעזבה את בית אביה ועברה להתגורר בדירה שכורה במהלך שירותה הצבאי. הדמיון לאמה התגלה אז במלוא עוצמתו.

הזמנים ההם של הימנעות מכל מגע גופני עם בני המין השני, חלפו לבלי שוב. רותי השתנתה בתכלית השינוי.

את בתוליה איבדה על שולחן משרדו של מפקדה, קצין הניהול של הבסיס, בשנתה הראשונה בצבא. חברותיה הבטיחו לה ש"זה יהיה 'משהו-משהו'". רותי לא הרגישה כך. מה שאירע באותו ערב לא ענה על ציפיותיה.

בעודם מתלבשים, הבחין קצין הניהול בטיפות דם בודדות שנקו על שולחנו. אחת מן הטיפות נחתה על תמונתם של אשתו ושני ילדיו, שהייתה נתונה מתחת לזכוכית שכיסתה את שולחן העץ הישן.

- "למה לא אמרת לי שאת עוד בתולה?" ספק שאל, ספק רטן בחרדה.

- "אל תדאג. אני לא הולכת להתלונן עליך."

- "אבל יכולים להאשים אותי אפילו באונס בגלל ניצול יחסי מרות. במקרים כאלה גם ההסכמה של האישה לא מספיקה."

- "אוהו, אני רואה שיש לך ניסיון רב בעניינים האלה. אפילו את החוקים אתה מכיר."
- "זה לא מה שאת חושבת."

- "אל תדאג. תחזור לאשתך ותגיד לה שאיחרת בגלל שזיינת חיילת!"

- "אבל..." ניסה קצין הניהול.

-“בלי אבל. אני מבטיחה שאני לא אספר לאף אחד שמה שאתה מחביא בתחתונים שלך הוא בגודל של ראש של סיכה.”
-“כמה שאת רעה, מיהר קצין הניהול לרכוס את מכנסיו ולברוח מהמשרד.
-“שטוף את הידיים לפני שאתה נוגע בילדים שלך.” זרקה לעברו.

רותי ניגבה במטלית רטובה את טיפות הדם משולחנו של קצין הניהול המפוחד ונשארה לישון בבסיס באותו לילה. היא לא סיפרה לאיש על החוויה המפוקפקת.

-“רק זה עוד חסר לי,“ סיכמה לעצמה, “שאיזו צדקנית תרוץ לקצינת ח”ן ותספר לה שקצין הניהול זיין את החברה שלה על השולחן במשרד.”

לא כך תיארה לעצמה רותי את הפעם הראשונה.

גם הפעם הבאה, עם חייל מסגל היחידה, לא הייתה “הדבר האמיתי”, כמו שהבטיחו לה חברותיה. החייל מיהר, כנראה, למקום אחר ועוד לפני שרותי הספיקה להתרווח על מיטת השדה הישנה במשרד שבו עבדה, מיהר החייל לרכוס את מכנסיו, ולאחר החלפת כמה משפטים סתמיים ביניהם – נעלם.

-“היה כיף, נכון?” שאל.
-“בטח, בטח, אני הולכת לספר לכל החברות שלי איזה תותח אתה.”
-“מה, באמת?” פלט החייל באי נוחות.
-“לך, לך, שלא תאחר, אני כבר אסתדר. תיזהר שלא תיפול בדרך,“ צעקה אחריו.

כשנותרה לבדה על המיטה הישנה והמאובקת, בעודה מתארגנת אחרי ה“חפוז” השני שחוותה, תהתה בינה ובינה, על תחושת האכזבה שמילאה אותה.

“מה קורה פה, לעזאזל,“ שאלה בהזדמנות הקרובה את אחת מחברותיה. “בטח יש בי משהו שגורם לגברים לגמור מהר ולברוח.” רותי ידעה את התשובה, אבל ביקשה לשמור אותה לעצמה.

המפגש עם “החייל הממהר”, שהיה רחוק מלהיות “תותח”, הביא עמו תקופת רגיעה

מסוימת, שאחריה ניסתה את מזלה עם אחרים, אך גם הם לא ידעו בדיוק כיצד לנהוג עם החיילת גדולת הממדים: רותי ניסתה להשהות, ככל יכולתה, את סיומו של האקט המיני, אבל זה לא צלח בידה. החיילים היו נלהבים מדי ורותי נותרה מתוסכלת.

תסכולים אלה שעשעו אותה במידת מה. בעיניה היה זיק של זלזול נוכח מאמציהם של בני הזוג המזדמנים לרצותה. רק כאשר פגשה במקועקע אחד, שבכיסו הייתה תמיד סיגריה מגולגלת אחת או אפילו שתיים מוכנות לשימוש, החלה להבין על מה מדברות חברותיה.

בשלב מאוחר יותר, גילתה כי יעלה היא זו שעמדה מאחורי החיבור שלה עם הבחור המקועקע. על "פרויקט" ושמו "דני בן-אור" כלל לא שמעה. מי שהכיר לה את "המקועקע היצירתי שלה" – יצירתי בעיקר בתחום שבו רותי רצתה להרגיש שיש תוחלת לציפיותיה – ידע שדני עומד להרצות בבסיס שבו משרתת רותי כפקידת ניהול.

רותי התבקשה ליצור מגע עם דני בן-אור ולחזור עמו לתל אביב. שום דבר מעבר לכך. מי שהגה את הרעיון הכיר את דני בן-אור ולכן העריך שהוא לא יסרב לבקשתה של חיילת, גם אם ידע שהיא בתו של השופט ירוחם רבינוביץ'; ואולי, דווקא בגלל זה.

רותי רבינוביץ' ניגשה לדני לאחר שסיים את ההרצאה, הציגה את עצמה וביקשה הסעה לתל אביב. זה מה שביקשו ממנה לעשות – וזה מה שעשתה. יצירת הקשר הראשוני בין דני לבין רותי הייתה צריכה להיראות תמימה ככל שניתן.

-“נשארתי כאן רק בגללך,“ מלמלה רותי בביישנות לכאורה.
 -“מה, על מה את מדברת?”
 -“רציתי לשמוע אותך מדבר. אבא שלי סיפר לי רבות עליך. הבטחתי לעצמי שיום אחד ניפגש ואז אשמע מכלי ראשון מה שיש לך לומר על עולם הפשע בישראל.”
 -“מה, באמת? במה זכית?”
 -“אל תהיה כזה תמים. מי לא תרצה להיות איתך?”
 -“נו, באמת, למה נשארתי?”
 -“חמודי, אל תהיה כל כך מופתע... אני פה בשבילך.”
 -“מה?!“ דני קצת הופתע מן הישירות של רותי.
 -“סתם, צחקתי,“ מיהרה רותי להפיס את דעתו של דני.
 -“לא ידעתי שאבא שלך בכלל זוכר את שמי,“ ניסה דני להתחכם, אבל הניסיון לא צלח בידו.
 -“הלו, תקשיב טוב. אני פה לא בגלל אבא שלי. אני פה בגללך,“ פלטה רותי במהירות, כשהיא מנסה לשוות לדבריה טון קליל.

דני לא היה צריך יותר מזה. הוא נעתר לבקשתה והסיע אותה לדירתה השכורה בתל אביב. בדרך, הם פטפטו על דא ועל הא, מבלי לרדת לפסים אישיים. רותי שאלה את דני איך זה לייצג את מי שלוחש על אוזנו שהוא אינו חף מפשע, ודני השיב לה את התשובות השגורות בפיו לשאלות כאלה.

-“זה באמת לא מפריע לך?” שאלה רותי.
 -“ממש לא,“ מיהר דני לענות והסביר לה את כל תורתו על רגל אחת.

-“ואתה ישן אחר כך טוב בלילה, למשל, אם אתה יודע שמי שאתה מייצג באמת אנס?”
-“לגמרי. אני לא חושב על הקורבן. אני תמיד חושב רק על הלקוח שלי.”
-“אני ממש לא אוהבת את מה שאני שומעת. ומה אם קצין ניצל יחסי מרות ושכב עם חיילת שמשרתת ביחידה שלו?”
-“את מתכוונת לבעילה אסורה בהסכמה.”
-“נניח.”
-“הגבר תמיד אשם? ומה עם החיילת? אין אשם תורם? אפשר בכלל לשכב עם מישהי ללא הסכמתה?”

דני ביקש לסיים את השיחה. הוא לא אהב את הכיוון שזו קיבלה. הוא גם החל לחשוד בכך שרותי מכירה מקרה שבו קצין שכב עם חיילת תוך ניצול יחסי המרות ביניהם.

החוק ראה בפער במעמדם של בני זוג מעין חזקה שמישהו, הגבר בדרך כלל, ניצל את הפער הזה לטובתו. זה לא תמיד נכון, כמובן, אולם המחוקק ופרשנותו של בית המשפט העליון נתנו בידי הנשים מכשיר נפלא. ברצותן – היחסים נמשכים כסדרם; וברצותן – אפשר תמיד לאיים בתלונה לגורמים המוסמכים.

לדני הייתה תיאוריה סדורה בעניין זה, אולם הוא לא התכוון לשטוח אותה באוזניה של בתו של השופט רבינוביץ'. הוא לא מצא כל טעם בכך. הוא גם היה עייף מדי. ייתכן שבנסיבות אחרות היה מתגבר על עייפותו, אבל מאחר שלא ראה ברותי מטרה לחיזור ויתר מראש על כל מאמץ בכיוון הזה. גודלה הפיזי, שגבל בעיניו בחוסר אסתטיות מסוימת, אפילו קצת דחה אותו.

שתי שנות שירות צבאי וכמה ניסיונות לא ממש מוצלחים במיטה (עד שפגשה ב"מקועקע שלה"), שינו את רותי ללא הכר. היא כבר לא הייתה אותה נערה ביישנית ומכונסת בעצמה.

הרבה עבר עליה מיום שעזבה את בית אביה ועברה להתגורר בדירה שכורה. חיי הלילה של תל אביב עשו אותה מחוספסת למדי. היא למדה שלא להתבייש בכפות ידיה ארוכות האצבעות. היא אפילו טיפחה את ציפורניה וצבעה אותן בסגול בוהק. הרבה גברים, כך גילתה, אהבו דווקא נשים גדולות ממדים, מוצקות, שיודעות לעשות שימוש עתיר דמיון במה שהטבע חנן אותן. הם אהבו את מה שידעה לעשות להם באצבעות ידיה ובכפות רגליה הענקיות.

להפתעתה, הפיקה רותי הנאה רבה משליטתה בגברים. גם החזקים שבהם, רבי הכוח והעוצמה, בין אם כלכלית, עסקית או פוליטית, הפכו רכים וכנועים בזרועותיה. אחדים מביניהם זיהתה מתוך קריאה בעיתונים, אולם היא מעולם לא הסגירה בפניהם את מה שליקטה אודותיהם בגוגל. גם הגברים, אגב, לא ידעו דבר על רותי. הם הגיעו אליה, לדירתה השכורה, והתמכרו ליכולותיה בכל מאודם. הם קיבלו אצלה את מה שלא קיבלו בבתיים. הם רצו עוצמה נשית, בוטה, קשוחה, חסרת מעצורים, ואת זה הם קיבלו; במנות גדושות, ובלי הרבה הצטעעויות או התנצלויות.

רותי נתנה להם את מה שביקשו וגבתה את מה שהגיע לה, לדעתה. איש מהם לא התווכח על המחיר. כולם שמחו לשלם.

הפוליטיקאים שביניהם היו אסירי תודה אף יותר מכל האחרים. רותי לא הבינה למה, אבל זה גם לא היה אכפת לה. היו מביניהם שהיו ממש מבוגרים וגם לעניין זה לא הקדישה יותר מדי תשומת לב. היא עשתה את מה שציפו ממנה ובזה תם חלקה. מה

שקורה לגברים האלה לאחר שהם עוזבים את דירתה בחיק משפחותיהם או במקומות אחרים, שם הם נערצים על ידי כל הסובבים אותם, זה ממש כבר לא עניין שלה.

-“אני יכול לבוא גם בשבוע הבא,“ זה היה הפזמון הקבוע שרותי שמעה מפי הגברים כאשר הם היו נעמדים לפני המראה כדי להיטיב את עניבתם הרופפת או כדי להסיר מעליהם שרידים אחרונים של הוללות.

-“אני לא יודעת, מותק,“ נהגה רותי לומר.

-“אבל למה?“

-“תנסה לתרגל עם אשתך את מה שלמדת פה.“

גברים ששמעו את המשפט המחוצף הזה כמעט השתנקו מרוב תדהמה. הם ידעו לשם מה באו לדירתה של רותי, אבל אמירה מן הסוג הזה השיבה אותם, במידה מסוימת, לעשתונותיהם. הם חזרו באחת להיות הם עצמם; גברים בטוחים בעצמם ובכוח שיש להם לשלוט באחרים. רותי פטרה את הגברים הנדהמים בחיך מתנצל כביכול. היו מביניהם שלא שבו אליה. ההשפלה הייתה גדולה מדי עבורם.

אבל עם דני, רותי ממש לא ביקשה להתחכם. זה לא היה מפגש באיזה בר אפלולי שיכול להסתיים, בהסכמה, בשירותים של המקום או בדירתה, לשם הגיעו הגברים המבוגרים יחסית כדי להרגיש כנועים ומושפלים.

ביקשו ממנה ליצור קשר עם דני והיא עשתה זאת, בחן ובעורמה. היא לא ידעה בדיוק למה, אבל זה לא היה חשוב כל כך. כל מה שרצתה זה שהחבר המקועקע שלה, מי שדואג לה לאספקת סמים סדירה, לא יפסיק לעשות זאת למענה. היא יכלה תמיד לתרום את גופה כדי לקבל את מה שנורא אהבה, אבל היא העדיפה לשמור זאת לחבר המקועקע שלה. היחסים איתו היו לרוחה מכל בחינה שהיא.

הכסף שהרוויחה מ“אירוח“ הגברים שחפצו בעוצמתה הנשית שימש לתשלום שכר הדירה וכדי להשיג לעצמה פינוקים אחרים, אולם אופציה זו מומשה רק בצוק העתים, כשאביה ביקש להעניש אותה מסיבות כלשהן – ועיכב לשם כך את קצבתה החודשית.

פנייה לאמה הייתה חסרת טעם, שכן הקשר בין השתיים נותק לחלוטין לאחר שזו עזבה

את אביה לטובת "מקועקע" משלה, אשר עמו הפליגה ברחבי העולם על גבי אופנועו. רותי התקשתה בעת ההיא להבין מה מצאה אמה באיש ההוא. כל מה שידעה עליו, שהוא הרבה יותר צעיר מאמה. עוד פחות ידעה על מסעותיה בעולם בחברת קבוצה של גברים מסוקסים. לימים, כשבגרה, הבינה רותי את מניעיה של אמה, אבל אז זה כבר היה מאוחר מדי; הנתק בין השתיים היה בלתי הפיך.

כשהוריה נפרדו, רותי לא ביקשה לדעת מה באמת גרם למשבר. היא הייתה צעירה מדי ושקועה, כמו כל צעירה בת גילה, בעצמה ובמצוקותיה. היא נשארה לגור עם אביה עד לגיוסה מטעמי נוחות בלבד, ולא בשל כל סיבה אחרת.

בדבר אחד הייתה בטוחה לגמרי: אביה עדיין אוהב את אמה בכל מאודו, וכדי לגרום לה שתחזור אליו יהיה מוכן לעשות את כל אשר לאל ידו. היא גם ידעה שאמה נהגה להגיע לדירה אחת לכמה חודשים. זה קרה גם בתקופה שהיא עדיין גרה שם. באותם פעמים דלת חדר השינה של הוריה הייתה נסגרת למשך כמה שעות. הגניחות שנשמעו מתוך החדר היו גניחותיו של אביה.

רותי לא הבינה באותו שלב מה גורם לאביה, השופט רבינוביץ', לרצות באמה באורח כה נואש, גם לאחר שנטשה אותו באופן מביש לטובת מסעותיה ברחבי העולם. זה היה מאותם דברים שלא הבינה אצל גברים, גם לאחר שעל יצועה גנחו בהנאה רבים מהם.

כמו הגברים שביקרו בדירתה השכורה, גם אביה היה מכור, מן הסתם, לדבר מה שהיא, כאישה, התקשתה לעמוד על טיבו. היא לא השקיעה בכך מחשבה רבה מדי. גם כך, בקושי שוחחה עם אביה כשגרו באותה דירה, כל שכן כשעזבה את ביתו.

רותי הייתה מגיעה אליו, ללשכתו או לדירתו, כדי לקבל את קצבתה, ולאחר כמה משפטים סתמיים הייתה נפרדת ממנו, בעודה מתכופפת אליו ממרום קומתה הנישאת ומרפרפת נשיקה קרירה על לחיו. רותי לא מצאה כל שפה משותפת עם אביה. פער הגילים ביניהם היה גדול מדי; וגם פערי מנטליות נפערו ביניהם.

אביה גדל בחיקה של תרבות אחרת. רותי קראה לה בזלזול מה, מבלי באמת להבין עד כמה היא טועה, "תרבות השואה". אביה אף פעם לא ניסה להסביר לה מדוע היא שוגה בגישתה זאת.

לימים, הבינה יעלה מה שלא הבינו במקומות אחרים; היא הבינה שהשופט ירוחם רבינוביץ' לא יצא מגדרו כדי לסייע לבתו, ולכן חיפשה מכבש לחץ חלופי אשר אותו תוכל להפעיל עליו ביתר הצלחה.

לאחר אותו ערב שבו הסייע דני את רותי מן המחנה לדירתה השכורה, הם נהגו לשוחח מעת לעת, בפגישות אקראיות כביכול. זה תמיד קרה כאשר רותי התבקשה לתחזק את הקשר עם דני. לבקשתה של יעלה, אשתו קרת המזוג של מרציאנו, כל הפגישות אירעו בבניין בית המשפט. כשרותי באה לבקר את אביה בלשכתו, כדי לקבל ממנו את קצבתה החודשית, תמיד דני נקלע בדרכה, אבל לא רק בפעמים האלה הם נפגשו בהיכל המשפט.

יעלה ידעה מתי יימצא דני גם הוא בבניין בית המשפט, באיזו קומה ובאילו שעות. היא לא רצתה שהקשר בין דני לבין רותי ייחשף בפני צופה מן הצד, העוקב, אולי, אחר מהלכיו של דני מטעם רשות כלשהי. הפגישות בבניין בית המשפט שירתו אותה.

באחת מן הפעמים הללו, ביקשה יעלה לתאם את בואה של רותי לבניין בית המשפט ליום שבו אמור היה דני לייצג שם נאשם ידוע. רותי פגשה בו "במקרה", בדיוק כשיצא מאחד מאולמות המשפט, כשהוא מוקף בכמה עיתונאים, וכשלידו ניצבת רינה. רותי הציעה לו לשתות קפה במזנון של בית המשפט ודני הסכים. רבים ניגשו אל דני כדי לברך אותו או סתם כדי ללחוץ את ידו, כך שלרותי לא הייתה הזדמנות של ממש לפתח שיחה עמו. עיתונאי שהצטרף לשולחנם הסיח את דעתו של דני מרותי, ולאחר כמה דקות היא עזבה את המקום.

יעלה, שעקבה מרחוק אחר המפגש, הייתה מרוצה. היא לא ביקשה יותר מזה. בשיחת טלפון שקיימה מאוחר יותר עם רותי, הודתה לה יעלה על שיתוף הפעולה והבטיחה שהחבר המקועקע שלה יתמיד במה שהוא עשה עבורה עד אז.

לאחר מכן, התפנתה יעלה לחשוב על רינה שמעון-ברק. עורכת הדין הצעירה מצאה חן בעיניה. היא אהבה את רגליה המטופחות, את ישבנה המוצק ואת עיניה הכחולות, שננעצו בדני כל העת בהערצה.

באותם ימים, הייתה רותי לאחר חופשת השחרור מהצבא. היא עבדה במלצרות כדי להציג בפני אביה חזות מהוגנת. הלקוחות נהגו להשאיר לה טיפים נדיבים. הייתה בה חביבות שקסמה להם. את אותה "חביבות" היא ידעה להפיק מעצמה גם כלפי הגברים שהגיעו לדירתה. באותה עת כבר ביקשה לשכור דירה מפוארת יותר, בבניין דירות רב קומות עם שוער בכניסה ועם חברת ניהול שמתחזקת את הבית.

את החבר שלה, מרובה הקעקועים, ביקשה להסתיר מפני אביה. הוא לא היה זוכה, ככל הנראה, לברכתו של השופט רבינוביץ'. רותי אהבה להיפגש עמו מעת לעת לאחר שהתעייפה מהגברים המבוגרים הרופסים, שעברו אצלה, אם כי עיקר המפגש היה עובר עליהם בעישון מריחואנה ובשתייה של וודקה זולה היישר מן הבקבוק.

לפנות בוקר הייתה רותי מזמינה מונית, והחבר המקועקע היה מפליג לדרכו, כשהוא משאיר אותה סרוחה על המיטה כמו סחבה ששכחו לסחוט ממנה את המים.

דני פגש בחבר המקועקע הזה פעם אחת בלבד, בעת שהוא התלווה אל רותי באחד מביקוריה בבניין בית המשפט - ולא התלהב ממנו. הוא הזכיר לו את חבריו מדרום העיר. באותו שלב דני לא היה מודע לאורח חייה הפרוע של רותי, אולם הוא מיד נוכח בכך שהזיווג הזה לא יכול להוליך לשום מקום טוב.

בשלב מסוים, כשחזר ונזכר במפגש עם "המקועקע", היה נדמה לו שמישהו שלח אותו, את החבר המקועקע הזה, כדי שיתחבר עם הבת של השופט רבינוביץ' למטרות מפוקפקות. הוא ביקש לברר עליו פרטים אישיים, אך לא נתגלה אודותיו אף פרט יוצא דופן. לא היה לו עבר פלילי ועובדה זאת, לפחות, הרגיעה את דני.

לאחר מכן, לא הקדיש לכך מחשבה יתרה, אך כמו תמיד, העובדות תיקו אצלו בראש, כמו הרבה פרטים אחרים, חשובים יותר או פחות, על אנשים שהכיר.

רותי לא ראתה כל פסול בקשר עם החבר המקועקע שלה. היא ידעה שיעלה קצת בוחשת בחייה, אבל לא מעבר לכך. לא הייתה לה כל סיבה לחשוש שמישהו עומד להפוך אותה לכלי משחק על לוח שחמט גדול רק משום שהיא בתו של השופט רבינוביץ'.

החבר הזה התאים לאורח חייה הנוכחי. הוא היה לא ממוסד, מרדן ומתריס כנגד כל מה שהיה חלק מחייה המוקפדים עד בחילה בעת שהתגוררה עם אביה.

היא אפילו לא זכרה כיצד ובאיזו הזדמנות הכירה אותו או את יעלה. גם לדרישתה של יעלה להתרועע עם דני, לא ייחסה חשיבות יוצאת דופן.

התחכום של העולם האפל שמתוכו הגיחה יעלה היה רחוק ממנה מרחק שנות אור. היא לא חיפשה לעצמה דבר בכל מערכות היחסים שהיו לה עם גברים וראתה באורח חייה הנוכחי מעין מרד נעורים מאוחר; התרחקות מן העבר שלה – ותו לא. ההתחברות עם יעלה הייתה חלק מן ההתרסה הזאת.

השיחות ביניהן תרמו רבות להתפכחותה של רותי. היא לא ידעה פרטים רבים על יעלה, אך היא הבינה מספיק כדי לזהות בה איכויות שמעולם לא הכירה. באחת מפגישותיהן, למעשה בפגישתן האחרונה, התרפקה רותי על יעלה כמו על אם אבודה. יעלה הבינה אותה. בפועל גדלה רותי ללא אם, והיעדר החמימות בין אם לבתה הפריע לה מאוד.

יעלה אחזה ברותי בחום במשך שעה ארוכה, עד שהרעד בגווה פסק.

רותי מחתה את דמעותיה ונפרדה מיעלה, שנותרה ישובה בבית הקפה, כשהיא מרוצה מאוד מן התפנית החדשה שקיבלו יחסיהן. היא לא סיפרה דבר מכל מה שאירע לבעלה; גם לא על הקשר שנוצר עם אִמָּה של רותי.

בשלב מאוחר יותר, כשעלה הצורך בכך, יעלה ביקשה מרותי להצטרף ל"מקועקע" בנסיעה לארצות הברית דרך אמסטרדם. על הסמים היא דיברה אתה כמה שעות לאחר מכן (לאחר שווידאה שאביה יהיה השופט במשפטו של בעלה). רותי, בתמימותה, לא שאלה שאלות. היא שמחה על ההזדמנות להפליג למרחקים. היא גם לא תהתה לפשר בקשתה של יעלה לטמון את הקוק הפרסי שהיא רכשה בעזרתו של דני בתוך גופה.

יעלה אהבה את גופו הדובי, גדל האיברים, של בעלה ועשתה כל שביכולתה כדי שהלילות בחיקו החמים והמגן ייגמרו רק עם אור ראשון.

בלילותיהם הארוכים, השיב הרצל מרציאנו ליעלה בהתמכרות טוטלית. לא היה דבר שדרשה ממנו בהיותם זה בזרועותיה של זו, שלא היה מוכן לקיים. במצוותה, נענה לכל בקשותיה ללא אומר, בהתמסרות מוחלטת. חוסנה הנפשי והגופני הזכירו לו לא אחת את האחות שליטפה אותו בילדותו, שעה שבכה על יצועו בלילות.

בבקרם, כשיצאה יעלה לעבודת יומה, נותר בעלה במיטה, כשהוא מחבק את הכר שעליו הניחה את ראשה. ריחה נותר בו, ומרציאנו ביקש לספוג אותו אל תוך גופו בנחיריו המורחבים. את הריח הזה ביקש לנצור בקרבו במשך כל היום שלפניו.

לא היה מאושר ממנו בתקופה זו.

יעלה ידעה את זה. לראשונה בחייה אף היא הייתה מאושרת ללא גבול. מעצרו המפתיע גרם לה ייסורים שבקושי רב יכלה לעמוד בהם. הידיעה שרק היא יכולה לחלצו מן המצר שמרה על שפיותה.

רק באיחור רב הבין דני שמרציאנו או אחד ממקורביו, שבו נתן מרציאנו אמון בלתי מסויג, עמד מאחורי המהלך הבלתי תמים, שהוביל לקשר בינו לבין רותי; הקשר הידידותי, לכאורה, שאפשר לה לבקש ממנו סיוע ברכישת קוק פרסי כמחווה חברית. הוא זה שהביא, מן הסתם, להיכרות בין רותי לבין החבר המקועקע שלה, והוא היה גם זה שדאג לכך שלעולם לא יחסר לה אותו סוג של מריחואנה שכל כך אהבה.

כל התשתית הייתה בנויה לתפארת. לאחר מעצרו של מרציאנו, כל שנותר היה לגרום לכך שרותי תצא למסעה, כשסמים רבים באמתחתה, לרבות סמים שנרכשו בעזרתו. עלילה מושלמת הממלכדת גם את אביה של רותי, השופט ירוחם רבינוביץ', וגם את מי שסייע ברכישת הסמים.

מאוכזב עד עמקי נשמתו מחושיו שבגדו בו הפעם, אמר לעצמו דני שהיה עליו לנהוג אחרת; שהיה עליו להכיר בשטניות שבכל המהלך.

יעלה לא אפשרה לדני להכיר אותה. היא הבינה שהוא יעמוד מיד על הסכנה הגלומה בה עברו והסתפקה בכך שהתבוננה בו מרחוק וטווחה את חוטי הסתבכותו בעורמה ובסבלנות. היא סיפרה לבעלה על חששה מפני דני, והלה שיתף פעולה ועשה הכול על מנת להסתיר אותה מפניו.

- "צריך להיזהר מדני. הוא יעלה במהירות על מה שאנחנו מתכננים."
- "את צודקת, נשמה שלי. הוא לא יכיר אותך עד שזה יהיה מאוחר מדי בשבילן."
- "יופי, גיבור שלי... בוא אלי ואל תפסיק עד הבוקר."
- "אני לא ממחר לשום מקום," השיב לה מרציאנו בעיניים מצועפות.
- "גם אני לא," סיימה יעלה את השיחה ומיהרה להתכרבל בחיקו הענק של בעלה.

דני לא הכיר את יעלה בעת שעבדה בשירות המבחן למבוגרים. עובדה זו הייתה תמוהה

בעיניו. הוא פשוט לא הבין איך קצינת מבחן דעתנית, אסרטיבית, עשויה ללא חת על פי השמועה, חמקה מתחת לרדאר הפרטי שלו.

יעלה דווקא כן שמעה על דני. שמו התגלגל בפרוזדורי השירות בהקשרים שונים, לא כולם חיוביים בהכרח.

את הפרשה שבה ייצג דני את מרציאנו לא הכירה, שכן זו לא הבשילה לכדי כתב אישום. אליה היו מגיעים רק מקרים שבהם כבר הייתה הרשעה בדין. בשלב הזה, התבקשה להמליץ על סוג העונש.

זוה בדיוק מה שקרה בעת שתיקו של בעלה לעתיד נחת לראשונה על שולחנה. מרציאנו הורשע בשל עֵבְרָה לא-חמורה במיוחד. היא למדה את התיק היטב, כמנהגה, לפני שזימנה לפגישה את המורשע בדין. אלא שהפעם משהו ריתק אותה בקורות חייו של מי שעתיד להיות בעלה.

תמונתו לא נמצאה בתיק ולכן היה עליה לדמיין בעיני רוחה כיצד נראה הגבר שהקים אימפריית פשע; בד בבד, הייתה סקרנית לראות מי הוא אותו גבר רגיש שבכה בלילות לאחר מות אביו בכלא. רציחתה של אחת מאחיותיו על ידי עבריינים הותירה אף היא צלקת עמוקה בנפשו, אם כי לא כמו זו שנשארה בו לאחר מות אביו. כך, לפחות, התרשמה יעלה מקריאה בתיק, לפני שפגשה פנים אל פנים בהרצל מרציאנו.

בעולם שבו נאלץ דני להילחם כל יום מחדש כדי לשרוד, תמיד היו כאלה שביקשו להיות צעד אחד, לפחות, לפני השוטרים. כדי להשיג זאת, כל האמצעים היו כשרים. אם צריך, מרפדים את השוטרים פה ושם במזומנים או במנעמים מסוג אחר; ואם צריך, מאיימים עליהם בדרכים שונות. למשל, באמצעות איום בחשיפת רומן בין השוטר המדובר לבין שוטרת המשרתת עמו בתחנה תחת פיקודו. לאמצעי זה נדרש מודיעין מדויק, כדי לשכנע את השוטר המאיים ברצינות כוונותיו של המאיים.

לא תמיד "המאיים" הוא עבריין. לא אחת מי שמאיים הוא דווקא חבר לעבודה שמבקש למנוע את קידומו של המאיים.

הנחת העבודה של "המרפדים" מעולם הפשע הייתה שגם השוטרים הם רק בני-אדם; שיש להם אותם צרכים שיש לכל אדם מן הישוב, המתמודד עם הוצאות החינוך של הילדים ועם תשלומי המשכנתה. לא תמיד נעשים הדברים מתוך כוונה ממוקדת להשיג מטרה מיידית. "התשלומים" נעשים בדרכים שונות, כגון מתן אשראי בבתי קזינו לאלה שאוהבים להמר או במתן "הלוואות" ללא מועד פירעון לצרכים דחופים.

כל זאת, על מנת ליצור תלות ומחויבות; כדי שבעת הצורך ניתן יהיה לתבוע מן השוטר טובה כנגד טובה. שוטר אסיר תודה אף פעם לא יסרב "להחזיר טובה" למי "שריפד" אותו במשך זמן רב. רק לעתים רחוקות עולות הרשויות על קשרים פסולים מן הסוג הזה, וכשזה קורה בצמרת המשטרה מגלגלים עיניים, ואיש אינו מוכן להודות שמדובר בתופעה רחבת היקף.

מכל מקום, לעולם אין לדעת מתי שוטר זה או אחר, הנמצא ברשימת מקבלי השוחד, יידרש להחזיר טובה או שתיים, כגון בדרך של השהיית חקירה במתכוון, כדי ליצור רושם בבית המשפט שהמשטרה התרשלה באיסוף הראיות או בדרכים אחרות מתוחכמות יותר ובוטות פחות. שליחת התראה מוקדמת על פשיטה משטרתית הצפויה להתקיים

במקום מסוים או על בקשה שהוגשה לבית משפט לשם הוצאת צו חיפוש שנועד לכתובת מסוימת. אלה היו דרכים נוספות שבהן יכול השוטר "המחויב" להחזיר טובה. הציבור הרחב מתוודע למה שמתרחש מתחת לפני השטח, רק כאשר תיקי חקירה "נסגרים" מסיבות תמוהות מאוד.

קיימות, כמובן, גם אפשרויות אחרות למתן "שירותים" מסוגים שונים לשוטרים כדי להטותם מדרך הישר. למשל, שליחת צעירות "נשכניות" כדי שאלה יגלגלו את לשונן למקומות מוצנעים. שוטר שהוכשל במגע אסור מן הסוג הזה, שוב איננו חופשי למלא את תפקידו באמונה. הוא חושש כל העת מפני דליפת פרטים על מה שאירע.

עם זאת, יש לומר שהתופעה הזאת של "קניית" שוטרים איננה תופעה רווחת. זאת, משום שקיימת תמיד סכנה גדולה שגיוסם של שוטרים למטרות כאלה יהיה בבחינת חרב פיפיות. קיימות אפשרות שהשוטר יהפוך לסוכן כפול. כלומר, השוטר ימשיך להציג חזות של "מקבל" שלמונים מעבריינין זה או אחר, ובתמורה יזין את שולחיו באינפורמציה שגויה בתיאום עם מפקדיו או יקליט את מציעי השוחד. אבל גם מקרים כאלה הם מעטים, שכן שוטר שמשחק במשחק כזה יכול "להישרף" מהר מאוד, ואז ההשלכות עלולות להיות בעייתיות ביותר.

מסיבות אלה, במטה הארצי של המשטרה ממעטים בגיוס סוכנים כפולים. בעגה המשטרית קוראים לזה "להכפיל" את הסוכן, כלומר – ליצור באמצעותו מעין מראה דו צדדי. למודי ניסיון מר מן העבר, נזהרים במטה הארצי מדליפות העלולות לסכן חיי אדם.

לכן, הורה המפכ"ל כי כל "הכפלה" מן הסוג הזה צריכה לקבל את אישורו. הוא נהג כך בגלל טראומה שחוה באחד מתפקידיו הקודמים, טרם גיוסו למשטרה לתפקידו הנוכחי. אחד מן הסוכנים הכפולים האלה, שלא היה שוטר כי אם תושב של כפר ערבי, נרצח בגלל זליגה של מידע חסוי. אותם אשר נגדם פעל הסוכן "המוכפל" גילו את העובדה הזאת והוא פשוט חוסל. המפכ"ל, אז קצין בכיר בצה"ל, ביקר את אשתו ואת ילדיו בביתם.

משום כך, העדיף תמיד אופציות אחרות. "הכפלת סוכנים" נמצאה אצלו בתחתית סולם העדיפויות. הוא השתדל לבחור על פי רוב בדרכי פעולה שאינן מסכנות חיים. התנהגות זאת הפכה אצלו לדרך חיים.

באותן שיטות, פחות או יותר, נהגה יעלה בעניינה של רותי. יעלה רצתה לרתום אותה לענייניה בדומה לסוכן "רדום" המושגל בארץ זרה. יעלה ביקשה שרותי תהיה קרובה לדני די הצורך, כדי שיום אחד תוכל לפנות אליו בבקשה לא שגרתית.

בשלב זה, עניין שליחתה של רותי לחו"ל עם הסמים שנרכשו באמצעות דני טרם עלה בדעתה. העובדה שהיא בתו של השופט ירוחם רבינוביץ' שיחקה תפקיד מרכזי במזימה שרקמה.

יעלה תכננה שדני, עורך דין מוכשר ויעיל ללא עכבות מיותרות, יישאר "שלהם", שלה ושל בעלה, גם אם תיווצר סיטואציה שבה לא ירצה להיות מעורב בסיכול ממוקד של תיק פלילי שהסתבך. מרציאנו ויעלה עוד לא ידעו איך עושים את זה, אבל הם העריכו שהאופציה הזאת חשובה מאין כמוה. עורך דין שמסייע ברכישת סמים – חיי המקצועיים תלויים על בלימה.

רעיון המלכוד של עורך הדין והשופט וכריכתם יחדיו באותה חבילה הבשיל מאוחר יותר.

אינפורמציה עשויה לשמש מכבש לחץ בידי מי שמחזיק בה שלא בתום לב, אבל אין היא הכלי האולטימטיבי. לעתים אין די באינפורמציה בעייתית או מביכה כדי להרתיע אנשים מסוגו של דני. מרציאנו ידע היכן גדל דני, ואיך נולדה אצלו אותה קשיחות שהייתה אופיינית לשניהם. לכן, שיער שעורך הדין הממולח עשוי שלא להיכנע ללחצים מסוג זה.

כבר היו ניסיונות בעבר לאלץ את דני לפעול בניגוד לרצונו, אולם הוא מעולם לא נכנע. אם היה צורך, הוא החזיר את הכסף ששולם לו. פעם או פעמיים אף איים בפנייה למשטרה. ככל הנראה, לא היה מממש את איומו, אבל האיום הרתיע את מי שביקש לאלץ אותו לנקוט דרכי פעולה שיכולות היו לסכנו. מקרים אלה נקשרו על פי רוב להסתבכויות כספיות עם טייקוני פשע.

זה היה טיבו של המסלול שבו בחר דני. החרא נדבק לסוליות הנעליים. לא בכל פעם. מעת לעת - ורק במקרים מסריחים במיוחד.

מבחינתו של דני, צריך היה רק להקפיד לנקות היטב את סוליות הנעליים לפני שנכנסים הביתה. המשפחה לא צריכה לדעת ממה מתפרנס אבי המשפחה, והיא גם לא אמורה לסבול מן הסירחון. הבנות באמת לא ידעו, הן היו צעירות מדי, אבל תמר ידעה גם ידעה.

הרצל מרציאנו הכיר את הדברים מקרוב ולכן, העריך שלא יהיה די בכך שישבך את דני עם רותי כדי להניע אותו לפעולה, אם וכאשר יתעורר הצורך בכך. מרציאנו ידע שגם אם דני יסייע לרותי לרכוש סמים על פי בקשתה, זה לא יקרה ישירות, כך שאיש לא יוכל לקשור אותו עם הרכישה הזאת. גם החשש שרותי תיתפס עם משלוח הסמים, שחלקם נרכש בתיווכו, לא היה בו כדי לגרור אותו למעשה דרסטי.

מרציאנו שיער שדני יעריך כי הוכחת הקשר בין רכישת הסמים לבינו תהיה כמעט בלתי אפשרית; כי הסמים יימכרו לרותי באמצעות צד שלישי, מִכָּר של מכר של מכר של דני מן העבר, וזה בוודאי שלא יוכל לקשור את דני למכירה של הסמים לרותי.

הרצל מרציאנו לא ידע אילו פיסות אחרות של אינפורמציה יפלו בחיקו בבוא היום; וזה קרה בהפתעה גמורה, כששניים מחבריו, כל אחד בנפרד, עלו על דירת מסתור כלשהי. את הסיפור המדהים, הבלתי נתפס, הביא לפתחו של מרציאנו מי שתפקידו הוא לרחרח במרחב האפולולי של תל אביב רבתי ולהביא לידיעתו מידע על אירועים חריגים. אותו "מרחרח" לא ידע בדיוק מה קורה באותה דירה, אך המסתורין שאפף אותה משך את תשומת לבו.

מתווך דירות סיפר לו שמי ששכר את הדירה הגיע עם נהג ועם שומר ראש. הוא לא הזדהה באמצעות תעודת זהות, חתם על חוזה השכירות מבלי לקרוא אותו ושילם עבור הדירה שנה מראש, במזומן. מתווך הדירות זיהה את פניו של השוכר; הוא רק לא זכר את שמו האמיתי. אחד משלושת השוכרים האחרים היה דני בן-אור. גם שמו לא הופיע בחוזה השכירות. הוא רק בא לחתום עליו. מתווך הדירות הכיר אותו מיד.

מרציאנו החליט לעקוב אחר הנעשה באותו מקום. אולם עד אז, לפני שתוצאות המעקבים

החלו לזרום אליו, הסתפק מרציאנו, בעצתה של יעלה, ביצירת הקשר בין דני לבין רותי רבינוביץ', אף כי האופציה הזאת לא נראתה כאמצעי בעל משקל של ממש. הוא גם לא היה בטוח שדני ייכשל בסיוע מן הסוג הזה, לרכישת סמים מסוג קוק פרסי, משום שהכיר את הזהירות הטבועה בו.

60

יעלה הגתה את הרעיון לרכוש סמים מסוג קוק פרסי עבור רותי. בד בבד, היא למדה מדוע זהבה בן-שלום, אשתו הלא מסורה של השופט רבינוביץ', עזבה אותו. היא ידעה עד כמה חפץ השופט בשובה הביתה של אשתו לשעבר. יעלה אף העריכה שהתמכרותו של השופט רבינוביץ' לנפלאותיה של גרושתו היא נקודת התורפה האמיתית שלו ולא דווקא דאגתו האבהית לבתו.

היא לא ידעה בדיוק מה קורה ביניהם כשהם ביחד, במקרים הנדירים שבהם אשתו לשעבר מואילה בטובה לשוב אליו לכמה שעות, אבל היא הבינה על נקלה שהשופט רבינוביץ' לא יהיה מוכן לוותר לעולם על חסדיה או על התקווה שהיא תחזור אליו יום אחד.

פער הגילים ביניהם רק העצים את התשוקה של השופט רבינוביץ', שכבר היה מבוגר למדי, לעינוגים שהעניקה לו אשתו לשעבר, שרעננותה וגמישותה נותרו כמעט ללא דופי. אורח החיים שניהלה תרם לכך לא מעט.

לימים, כשהשופט רבינוביץ' רכש לגרושתו את הדירה שבה התגוררה, הוא היה מגיע אליה ביוזמתו מעת לעת. כשלא הייתה בביתה, היה השופט רבינוביץ' מתיישב על המדרגות הסמוכות לדירה וממתין שם עד שובה, כמו כלב נאמן הממתין לבעליו. לא תמיד היא התירה לו, בבואה, להיכנס פנימה.

יעלה אהבה את מה שלמדה מתוך הביקורים באולמו של השופט רבינוביץ'. הקשר המשונה בין השופט רבינוביץ' לבין אשתו לשעבר היה מוזר בעיניה, והיא הבטיחה לעצמה שבבוא היום הוא עוד ישמש אותה. היא עוד לא ידעה כיצד תחבר את הקצוות בין השופט לבין גרושתו, אבל זה כבר היה חשוב פחות.

היא התרשמה כי איומים בנושא של רותי עשויים להרשים את השופט פחות מהבטחה למימוש תקווה ארוכת שנים: שאשתו לשעבר, בעלת הרגליים השעירות (נוהג שרכשה

לעצמה במהלך שיטוטיה הממושכים על גבי אופנועו של בן זוגה, כמו גם הרגלים
מגונים אחרים הנוגעים להיגיינה אישית), תחזור אליו - ולתמיד.

ירוחם רבינוביץ' לא מצא כל פסול בכל אלה. משום מה, זה דווקא קסם לו.

61

דני זכר שבזמנו התגלגלו בראשו מחשבות מטרידות לנוכח דרישתה של רותי לסייע לה בעניין השגתו של הקוק הפרסי, אבל הוא לא ייגע את מוחו בעניין זה יתר על המידה.

“למה זה צריך היה להיראות חשוד?” תהה בינו לבינו, “אני הרי נמנעתי מכל ניסיון חיזור אחריה.”

בד בבד, זהירותו המופלגת, האובססיבית, מנעה ממנו את ביצועם של צעדים לא זהירים בכיוון הזה. זאת, לא רק מפני שמדובר בבתו של השופט רבינוביץ'. משהו בקשר הנפיץ הזה שידר לו שיש לשמור על קורקטיות; שאין להפריז בהתקרבות יתר אל הצעירה הגמלונית הזאת.

בשלב מסוים אפילו היה נדמה לו, משום מה, שרותי קצת נעלבת מסירובו המופגן להתקרב אליה, אבל גם בעניין זה הוא טעה.

בעודו יושב במשרדו, אובד עצות, לאחר ביקורו של תנחום, חדרה להכרתו עובדה מטרידה נוספת: דני הבין כעת שרותי רק העמידה פני נעלבת – היא לא חשה כך באמת. זה היה חלק מן ההצגה הגדולה שבוימה לכבודו כדי ליצור זיקה בינו לבין הקוק הפרסי שהיא עתידה לרכוש באמצעותו.

רותי עשתה בדיוק את מה שיעלה ביקשה ממנה. היא יצרה קשר עם דני וטיפחה אותו עד שהגיע לרמה של ידידות מאופקת. מדי פעם פגישות, אקראיות כביכול, במסדרונות בית המשפט ולא יותר מזה. היא מעולם לא נפגשה עם דני מחוץ לכותלי בית המשפט.

איש לא דרש ממנה לשכב עם הטיפוס השחצן הזה. אם היו מבקשים זאת ממנה,

הייתה עושה זאת כמובן, אבל ביוזמתה הדבר אפילו לא עלה על דעתה. להציג דמות של נעלבת, למה לא? זה רק יכול לעזור לביסוס הקשר ביניהם.

גברים אוהבים להיות מחוזרים, ויותר מכך, הם נהנים כשניתנת להם האפשרות לסרב לחיזוריה של אישה. בייחוד אותם הזקוקים להוכחה לעצם גבריותם. לרותי נדמה היה, משום מה, שדני נמנה עם הסוג הזה. זה היה נכון במובן מסוים, אבל לא במובן שייחסה לו רותי.

רותי טעתה, כמובן, כאשר הניחה שגם הוא לא ניחן ביכולות גופניות יוצאות דופן, שאותן היא כה אהבה אצל חברה המקועקע. היא סברה, משום מה, שאין הוא שונה מן הגברים המבוגרים שזכו בחסדיה. בכך שגתה רותי. דני היה חסון בגופו, ויכולותיו הפיזיות היו בוודאי יכולות להרשים גם את רותי. ואולם, הייתה בו גם חולשה מסוימת, מנטלית, שנולדה אי שם בעברו והיא זאת שגרמה לו, בסופו של דבר לסחרור שאליו נקלע.

דני מעולם לא ניסה להסביר לעצמו הן את הצורך הבלתי נלאה לכבוש עוד ועוד נשים והן את ההתמכרות שלו מן העת האחרונה למשחקי מין ביזאריים שיובאו מתרבויות אחרות. הדברים פשוט קרו, ודני לא חשב שיש בעיה כלשהי בהתנהגותו.

רותי, שלא הכירה את הצדדים הביזאריים האלה בדני, יכולה הייתה להסביר לו דבר או שניים בעניין זה, אילו רק היה מבקש זאת ממנה. דני לא ביקש, ורותי לא התנדבה לספר לו מה גילתה בתחומים האלה, או כיצד היא מתמודדת עם הדרישות המוזרות, מעוררות ההשתאות לעתים, של הגברים המגיעים לפתחה מעת לעת.

גם ליעלה היו לא מעט תובנות בתחום הזה. היא נצרה אותן בארגז הכלים שלה לשעת כושר. את בעלה פינקה בדרכים אחרות, אם כי פה ושם שחררה לטובתו אי אלו מן האוצרות הבלומים שהיו שמורים אצלה מתקופות אחרות.

בלאו הכי, דני לא חשד במניעיה של רותי שעה שפנתה אליו לראשונה בבסיס הצבאי שאליו הגיע כדי להרצות בפני חיילים. באותה מידה לא הייתה לו כל סיבה לחשוד בה בשעה שביקשה ממנו סיוע ברכישת הקוק הפרסי.

הוא לבטח לא העלה בדעתו שקוק פרסי זה עלול להיות מוטמן בגופה של רוטי בדרכו לארצות הברית. משום מה, פנייתה אליו נראתה לו אז תמימה. זהירות – כן; חשדות קונקרטיים – ממש לא.

הוא ראה בה עוד צעירה פתיה שמחפשת הרפתקה עם גבר מבוגר ממנה בכמה שנים טובות. דני הכיר היטב תופעה זו גם מתוך ניסיונו האישי וגם מתוך הייעוצים הרבים שהעניק בחדר הישיבות האטום במשרדו.

גברים לא מעטים נפלו במלכודת מעין זו. בעיקר המבוגרים יותר, אותם שלא יכלו לעמוד בפני הפיתוי לחמוס את נעוריה של אישה צעירה, שבסך הכול חיפשה דרך לשפר את תנאי עבודתה: להשתלב במפעל גדול, בחברה ידועה או בתפקיד מפתה בתוך מבנה ארגוני רב זרועות ממשלתי או אחר, כגון בלשכה של שר בממשלה או במשרד עורכי דין יוקרתי.

תחילה זה תמיד נראה טוב, עד לשלב שבו האישה הצעירה חפצה לקדם את מערכת היחסים האישית בינה לבין הגבר המבוגר שכה מיטיב עמה. יש שהיא מפזרת רמזים על כך שעל "הגבר שלה" לעזוב את משפחתו לטובתה, ויש שהיא מבקשת להתקדם לתפקיד בכיר יותר בזכות החסדים שהעניקה לו. או אז הגבר המסתבך, הנבוך, החושש להידחק לפינה ללא מוצא, מגיע לדני על מנת לטכס עצה. החשש מפני הסתבכות פלילית תמיד מרחף באוויר, אבל קיים גם חשש אחר, של קריסת חיי הנישואים, מה שעלול לגרום בעקבותיו מפולת כלכלית.

במקרים כאלה, נהג דני להציע שלא לעשות שום מעשה דרסטי, כגון פיטוריה של האישה הצעירה. "צריך לפעול בשיקול דעת, ובלי פניקה." זה מה שדני היה מבקש מן הגבר אובד העצות שהגיע אליו כבר בפגישת הייעוץ הראשונה. המילה "פניקה" חזרה שוב ושוב בשיחה. זה היה המוטו של דני. "ואם צריך", כך המשיך תמיד, "יש לפצות את האישה בגדול."

דני טרח לומר ללקוחותיו שאין טעם בניסיון להטיל חלק מן "האשמה" על האישה. בין אם היא צעירה ובין אם מבוגרת זה לעולם לא יצליח; לא בבית משפט או בבית הדין

לעבודה, ולא במשא ומתן, אם זו תיעזר, חלילה, בעורך דין או בוועד העובדים במקום עבודתה. צריך לגמור את זה מהר, נקי ובאורח דיסקרטי. המהירות היא מיסודות ההצלחה.

"עדיף", היה מדגיש עורך הדין בן-אור בפני לקוחותיו, "לשלם מראש, ביד נדיבה, ולא לחכות, שכן ככל שהזמן חולף, הנזקים עלולים להיות גדולים הרבה יותר. מוטב לעסוק בבקרת נזקים כשאלה נסבלים עדיין, ולא כשהם הופכים למפלצת שיכולה לטרוף כל מה שעומד בדרכה." עצות אלה התקבלו תמיד על דעתם של הגברים שבאו להתייעץ עם דני. הם הבינו שרק כך הם יכולים להימנע ממבוכה רבתי ומצרות שאחריתן מי ישרונה.

גם האישה, המתלוננת בכוח, מעולם לא יצאה מקופחת, מה שתרם לא אחת ל"ייבוש" מהיר של שטף הדרישות והטרוניות שהיו בפיה; חלקן, אגב, לגמרי מוצדקות וחלקן – מצוצות מן האצבע.

ערימת המזומנים הענקית שנחתה בחיקה של המתלוננת המתיקה עליה באורח משמעותי ביותר את הגלולה המרה שהיה עליה לבלוע עם סיום דרכה בחברה שבה עבד המנהל הבכיר שעמו קיימה יחסי קרבה בתקווה למיסוד היחסים או לשיפור משמעותי אחר במעמדה. דני אהב במקרים מעין אלה להפגין נדיבות לב ורוחב יד על חשבון מי שאמור לשלם. הוא מעולם לא נפגש עם הנשים המתלוננות; הכספים הועברו בדרכים עקלקלות.

דני לא נגע אישית בכספים אלה. הוא סייע בניסוח הסכם הפשרה, אבל לא מעבר לכך. הוא נזהר מאוד שלא לחצות את הקו, אשר מעבר לו אפשר לטעון כנגד כל המעורבים, שהמתלוננת סולקה מכוונתה להתלונן במשטרה תמורת שלמונים שקיבלה ביד כה נדיבה.

הוא זכר היטב כיצד פעם ניסתה המשטרה לסבך חבר למקצוע שהחתיים מתלוננת על תצהיר, שבו היא חזרה בה מתלוננתה על אונס. אפשר להדביק למעשה כזה תוויות רבות ובלתי נעימות, כגון שיבוש הליכי משפט או הדחה בחקירה, ודני רצה להימנע ככל האפשר מהסתבכות דומה.

דיסקרטיות גמורה ליוותה את כל ההליך. היה זה האינטרס של כולם, הן של דני והן של הגבר, אשר לא פעם חש נסחט על לא עוול בכפו. דני, לעומת זאת, דאג תמיד

להבהיר שהאלטרנטיבה היא קרב גלוי בבית המשפט או בבית הדין לעבודה, על כל המשתמע מכך.

בכל מקרה, עם סיומה של פרשה כלשהי, דני מעולם לא השאיר אצלו העתקים מן ההסכם החתום או כל שריד אחר לעצם מעורבותו. הפגישות עם מבקשי עזרתו לא נרשמו ביומן הפגישות במשרד. התשלומים שקיבל כשכר טרחה ממילא לא תועדו בשום מקום, אז לשם מה?

נטוע בחדרו, מבולבל, נרגז מעט, מוטרד בעניין דירת המסתור, התיק דני את מבטו מן הכספת הפתוחה והתבונן בתבליט, מעשה ידיו של אמן ידוע, שהיה תלוי מעליה.

שוב ושוב ניסה לשחזר את מהלך האירועים, ולהבין היכן טעה; כיצד שגה בתמימות יתר. זה לא היה פשוט. אופיו לא אפשר לו לעשות מה שכל אחד אחר היה עושה במצבו. הוא בוודאי היה מייעץ ללקוח שלו לעשות בדיוק את מה שהוא עצמו נמנע ממנו. לא להיתפס לפניקה; להמתין קמעה; להתייעץ עם אדם קרוב.

"למה, לכל הרוחות, הייתי צריך 'להלביש' על רותי מניעים לא כשרים כשנוצר עמה הקשר הראשוני? איך יכולתי לנחש שמישהו עוקב אחרי דירת המסתור? מה כבר יכול להיות תמים יותר מקבוצה של גברים, ששוכרת דירה במשותף כדי לקיים בה, בדיסקרטיות מלאה, פעילויות לא שגרתיות?" מחשבות מעין אלה טרדו את מנוחתו באותה שעה.

הוא הפך באותן סוגיות מייסרות שוב ושוב, אבל תשובות מניחות את הדעת לא היו לו. הוא לא היה מסוגל לומר לעצמו ביושר מה שהתבקש לנוכח הנסיבות. הפוטנציאל להסתבכות היה קיים לאורך כל הדרך, גם בעניינה של רותי וגם בעניין דירת המסתור, ולכן, מעט יותר מתינות ופחות שאננות היו בהחלט מוֹנְעִים, ככל הנראה, את הסחרור המסוכן שבו הוא נתון. בזה לא היה לדני כל ספק.

שוב ושוב דני שאל את עצמו, "למה? מה קרה? למה זה מגיע לי? במי פגעתי? היכן חטאתי? במי פגעו הגברים שהגיעו לאותה דירה כדי לשחרר קצת לחצים בדרכים שהם בחרו לעצמם?"

שאלות וקושיות מעין אלה התרוצצו במוחו הקודח של דני, ותשובות – אָן.

אם היה מאן דהו נקלע למשרדו באותן שעות, סביר להניח שלא היה מאמין כי זהו

אותו דני בן-אור, עורך הדין הממולח, המבריק, החכם, שכה רבים סגדו ליכולותיו. פניו המיוסרות הסגירו את סערת נפשו בעת שחזר ושאל את עצמו את השאלות שאף אחד לא יכול היה לענות עליהן במקומו.

"הרי בסך הכול היה מדובר בחיילת על סף שחרור משירות החובה, בת של שופט מחוזי, אז מדוע יש לבוא עמי בחשבון כעת? מפני שהסכמתי להסיע אותה לביתה? מפני שנעתרתי להפצרותיה לסייע לה ברכישת קצת קוק פרסי?" חזר דני והצטדק בפני עצמו.

"נכון, היה משהו קצת מלאכותי בפנייה של חיילת לעורך דין, שגילו כמעט כפול משלה. אז מה?" ניסה דני לשחזר את רגעי המפגש הראשון עם רותי, אבל לא היה בכך כדי להועיל.

את הנעשה אין להשיב. קרה מה שקרה, ועתה הוא מאוים על ידי כוחות אפלים. והמכה, אם תבוא, תהיה כואבת. אולי יהיה זה מרציאנו, ואולי יהיו אלה אחרים. מישהו מבקש לנצל את חששו מפני חשיפת מעורבותו בשתי הפרשיות שבהן הוא מעורב.

מרציאנו עושה זאת מטעמים ברורים לגמרי. הוא רוצה להיחלץ ממעצר שווא. אבל מה לגבי האחרים? מי הם? מה הם רוצים ממנו? נקמה? מדוע? משום שמילא את חובתו האזרחית, הלגיטימית, כסנגור במדינת חוק?

פניות לדני השרמנטי, רב התושייה, שזכה עקב כך לפרגון ולהערצה גם מקרב בנות המין היפה, היו עבורו דבר שבשגרה. אז במה הייתה שונה פנייתה של רותי?

עם אחדות מן הפונות אפילו הרחיק לכת - וזה מעולם לא הוביל לכל הסתבכות מכל סוג שהוא.

בבתי המלון הרבים שצצו בתל אביב כמו פטריות אחרי הגשם, היו לא מעט אפשרויות לשכור חדרים על בסיס שעת. חלקם נקראים "מלונות בוטיק", אולם כולם יודעים למה הכוונה באמת. השכרת חדרים לפרק זמן קצר, זהו עיקר עיסוקם. דיסקרטיות גמורה, פקידי קבלה שאינם דורשים תעודה מזהה, מקבלים כסף מזומן ולא שואלים שאלות. בלי כרטיסי אשראי. באים, משלמים, לוקחים מפתח ועולים לחדר. אחר כך

שולחים מסרון לטלפון הנייד של בת הזוג, שממתינה בינתיים בלובי, ובו מספר החדר, וזו עולה במעלית, כאילו אין לה שום קשר לגבר שעלה לפניה כמה דקות קודם לכן.

בכמה מקומות ניתן להגיע עם המכונית עד לחדר עצמו. אפשרות כזאת קיימת בבתי מלון הנמצאים מחוץ לתל אביב, אלה הדומים למוטלים הפזורים בדרכים הראשיות בארצות הברית.

דני העדיף סידור כזה. הוא לא חייב אותו לעבור בלובי של המלון ולהיות חשוף לעיניהם הבולשות של היושבים שם. דמות מוכרת כמו שלו ודאי הייתה מושכת תשומת לב, ותמיד קיימת האפשרות שאיזה צלם חטטן יצלם אותו. צלמי הפפראצי' האלה, האורבים למקרים פיקנטיים מעין אלה, לא שמעו על זכותו של אדם לפרטיות. בעד תמונה של אישיות מפורסמת בעת כניסתה ללובי של בית מלון הם מוכנים לעשות לא מעט, גם אם זה כרוך בהרס משפחות או באובדן מקום העבודה של המצולם.

כך או כך, דני תמיד חזר הביתה מרוצה מעצמו. תמר כבר הכירה את הלך הרוח הזה. היא חרקה שיניים והבליגה.

יום נקם ושילם, הבטיחה לעצמה, בוא יבוא.

באיחור לא אופייני, אבל כמו בהארה לא צפויה, הצליח דני להרכיב את כל חלקי הפאזל.

הוא הבין שפנייתה של רותי אליו על מנת שיסייע לה בהשגת קוק פרסי הייתה מתוכננת ואכזרית; שהופעת החבר המקועקע שלה איננה מקרית. מי ששלח אותו ביקש ליצור תלות אצל בתו של השופט רבינוביץ' בסמים שסיפק לה. העובדה שרותי אהבה את יכולותיו הפיזיות של אותו חבר מפוקפק, ששימש מעת לעת רקדן סטריפ דאנס באירועים פרטיים, הייתה בונוס עבור אלה שיצרו קשר זה.

יעלה שמעה עליו מפי חברה. מפיה למדה שמידותיו הגופניות ויכולותיו המוכחות גורמות לנשים במסיבות פרטיות להזיל הרבה ריר. הגברים, מטבע הדברים, מתלהבים קצת פחות. הם לא אוהבים לראות את נשותיהם מתבוננות בערגה ברקדן הבנוי לתלפיות שמפזז לעיניהן. חלקן לא יכלו להתעלם מן המחשבה על כך שבבית ממתין להן מודל גברי שונה בתכלית.

ובאשר ליצירת הקשר עמו, היא נועדה בסופו של תהליך לאפשר לרותי לפנות אליו ללא חשש ולבקש ממנו שישגי עבורה את הסם. וזה אכן מה שקרה. הוא קישר בין רותי לבין סוחר סמים; לא ישירות, אבל קרוב מספיק כדי שמישהו יוכל להבחין במעורבותו.

בעודו ישוב בחדרו, עגום וכואב על ביטחון היתר שהפגין ועל חוסר הזהירות שגילה, נזכר דני בחברתו של אלי מזוז, סוחר הסמים שבאמצעותו נרכש הקוק הפרסי עבור רותי. אבל הזיכרון המתוק הזה לא היה בו כדי להרגיעו, כשם שגם זיכרונות אחרים לא ניחמוהו בשלב זה.

עכשיו התמונה החלה להתבהר. קטעי השיחות המזדמנות, המבטים המצפים, כביכול, להזמנה לקשר עמוק יותר, האמירות הסתומות בדבר משיכה לכאורה לבעלי ניסיון.

רותי חדלה להיות בעיניו נערה תל אביבית רודפת בילויים, שמבקשת ללכת על הסף כדי להרגיז את אביה, השופט רבינוביץ'. באחת, היא הפכה למשהו המזכיר יותר טיל מונחה מטרה.

הוא עדיין קיווה שהמטרה איננה הוא עצמו, אלא אביה. אם כי באותו יום, לאחר ביקורו של תנחום במשרדו, דני כבר לא היה בטוח במאומה. התמונה שהושארה על שולחנו נצרבה בתודעתו וריצדה כל העת בעיני רוחו. לא היה שום דבר תמים או אקראי בתרחיש שתנחום הציג בפניו.

מרציאנו רצה להשיג באמצעותו השפעה על תוצאות משפטו, לא מפני שהוא היה אשם במשהו, אלא דווקא בגלל שמישהו "בישל" לו מלכודת. רותי, בדרכה לארצות הברית, הפכה למכשיר בידי אלה שביקשו להשיג באמצעותה את תשומת לבו של השופט רבינוביץ', ואילו דני, לאחר שהשיג עבורה את הקוק הפרסי, הפך למעין מפעיל על של "המכשיר" האנושי הנמצא בדרכו היישר לזרועותיהם המושטות של סוכנים פדראליים.

בד בבד, דני לא פסל את האפשרות שיש גורמים נוספים שבוחשים בקלחת הזאת. היו לו כמה אינדיקציות בעניין זה. ביקוריהם של אנשי שררה בכירים בדירת המסתור ודאי לא נעלמו מעיניהם של המופקדים על תחומים אלה, ומכאן ואילך מי שמשך בחוטים כך חלק מהם סביב צווארו של דני.

בעודו תוהה בינו לבינו כיצד אפשר להיחלץ מן המלכודת הסוגרת עליו, ניסה להיזכר בשיחה האומללה שהובילה אותו לנקודת האל חזור.

- "כמה את צריכה?"

- "חמישה-עשר גרם."

- "זה הרבה מאוד. על פי החוק, כמות העולה על שלוש עשיריות הגרם כבר נחשבת לכמות 'מסחרית' שלא לצריכה עצמית. חשבת על זה?"

- "כן. רק תבקש ממישהו למכור לי. אני כבר אסתדר."

- "אבל אם יתפסו אותך?"

- "אתה לא בתמונה."

- "ואם ילחצו עלייך, או יקראו לאבא שלך, את בטוחה?"

-“לגמרי.”

-“את בטוחה? זה לא פשוט להיות במעצר.”

-“לגמרי.”

-“מה קרה, למה עברת לקוק פרסי?”

-“די כבר. מספיק עם השאלות האלה.”

דני לא אהב אז את תשובותיה של רותי ואת נימת דבריה, וכשנזכר בתוכנה של השיחה, הוא פשוט לא הבין איך יכול היה להיות טיפש כל כך. ניתוח שטחי של התשובות היה מלמדו שמישהו הכין אותן מראש. אותו “מישהו” ודאי שיער מה תהיינה השאלות שדני ישאל.

הרי שום דבר מרגיע לא היה בתשובות של רותי, אז מדוע לא ביקש ממנה שתחפש דרך אחרת להשיג את מבוקשה? איפה היו החושים המחודדים שלו? איך נרדם בשמירה?

כמי שגדל ברחובותיה של שכונה, שבה החשדנות היא נחלתו של כל צעיר מן היום הראשון שבו הוא יוצא לרחוב, דני פיתח תכונה זו לדרגת אמנות כמעט. דבר לא נראה לו תמים, חלק, מובן מאליו. תמיד חיפש את מה שמסתתר מתחת לפני השטח.

לכן גם אז, בזמן אמת, לא מיהר להיענות לבקשתה של רותי. מה גם, שהשיחה התקיימה באמצעות הטלפון הנייד שלו. תוכנה לא הניח את דעתו. הוא לא אהב את מה ששמע – ובכל זאת לבסוף עשה את מה שעשה.

דני הקפיד להזהיר את לקוחותיו מפני הקלטה מפלילה. משום כך קבע כלל ברזל לפיו תמיד רצוי לדבר בטלפון בקצב הכתבה. זאת, כדי שלמאזין בסתר, בהיתר או שלא בהיתר, לא תהיה כל בעיה של "הבנת הנשמע" בעת שהוא מתמלל את השיחה. צריך להביא בחשבון אפשרויות מרחיקות לכת אף יותר, למשל, שהשיחה של הלקוח החשוד, זה שמבקש לקבל "עצה" מדני, מתקיימת בנוכחות שוטר היושב מולו ומבקש לדעת איזו עצה יקבל מסנגורו.

קיימת גם אפשרות שהחשוד עצמו מנסה לשכנע את השוטר שהגרסה שהוא מסר זה עתה היא בכלל הגרסה שהכתיב לו עורך הדין, ואז הוא מקיים את השיחה עם דני, בתקווה שהלה יאמר לו משהו בנוסח: "תעשה את מה שסיכמנו."

"-תגיד רק את האמת," נהג דני להכתיב ללקוחותיו בשיחות הטלפון שהוא קיבל מהם.
 "-אבל..."

"-בלי שום אבל. רק את האמת!"

"-ואם ירצו שאני אלך למכונת אמת?"

"-תסכים, אבל תתנה את זה בכך שזה יהיה תוך תיאום השאלות מראש עם הסנגור שלך."

"-ואם ירצו עימות?"

"-תסכים, אבל בתנאי שאני אהיה נוכח."

"-וזוהי הכול?"

"-תשלח אליי מישהו מהמשפחה ואני אבוא לפגוש אותך בבית המעצר. נוכל אז להיות יותר קונקרטיים." כך היה דני מסיים כמעט תמיד את השיחה.

לא כל מתקשר הבין את המילה האחרונה, אבל כולם כאחד ידעו שדני מתכוון לכך שאין אצלו עצות חינם; שצריך לשלם לפני שמקבלים את "המוצר".

דני לא אהב לתת ללקוחותיו עצות חינם בטלפון. הוא העדיף לראות קודם לכן את

צבע השטרות, את המספר המודפס עליהם, את המרקם שלהם כשהם נתונים בידיו, את צליל רשרושם. באלה התעניין בראש ובראשונה. משום כך, דרש שישלחו אליו "מישהו מהמשפחה", כדי שיעשה את מה ש"קרובי משפחה" עושים כשהם מבקשים לשכור עורך דין ליקרים הנתון במצוקה.

הוא נהג תמיד לדמות עורך דין לבובה עם קפיץ בגב. אם מותחים את הקפיץ, הבובה מתחילה לנוע. "אני", המשיך דני, "כמו אותה בובה. שמים כסף על השולחן, ואז אני מתחיל לנוע. הקפיץ מתחיל לעבוד." הלקוחות הקבועים ידעו מיד למה הוא מתכוון. הם לא היו צדיקים גמורים. נהפוך הוא. הם פנו אליו רק משום שידעו שאין אצלו פשרות; מפני שטינתו כלפי הרשויות אינה קטנה מזו שלהם.

דני לא האמין בכך שרק "שלטון החוק" מדריך את המשרתים במערכות השלטון השונות. הוא ראה באמירה זו לא יותר מאשר סיסמה נבובה, המשמשת תירוץ בידי אלה הרוצים להשליט את רצונם בנושאים שבהם יריביהם חושבים לגמרי אחרת. כאשר דעתם מתבררת בקלפי כדעת מיעוט, הם תמיד ממהרים לתקוף את הרוב הדומם החושב בניגוד לדעתם. במקרים כאלה, נוהגים "אבירי שלטון החוק" לעשות שימוש ציני בפניות לבית הדין הגבוה לצדק, בתקווה ששם יצליחו יותר מאשר ביום הבחור, שבו הם נחלו כישלון חרוץ. תקוותם היא כי המקדשים את התורה לפיה "הכול שפיט" יתערבו לטובתם.

למעשה, חשב דני, והיו לו תימוכין רבים לכך, תחת הדגל הזה של "שלטון החוק" מצליחה אליטה מסוימת, שחלקה מצוי בבית המשפט העליון, לשלוט ברוב "הנבער מדעת"; זה הסבור, בטעות כמובן, שהוא הריבון.

במדינת ישראל, בניגוד לארצות אחרות שגם בהן נוהג משטר דמוקרטי, בפועל אין חילופי שלטון. הגה השלטון רק מחליף ידיים בתוך קבוצה קטנה מאוד.

את דעתו הביע פעם דני באוזניו של מייק שוורץ, לאחר שראה כיצד הוא פועל. חותנו דחה את התיאוריה בבזז, והדבר רק חיזק בדני את האיבה כלפי המערכות הממוסדות, על ערכאותיהן השונות.

דני זכר היטב כיצד התנכלו לאמו בשם הצורך לאכופ, כביכול, את שלטון החוק, תוך כדי אפלייתה לרעה על פני מי שהיה מקורב לרשויות העירוניות. מאז לא היה לדני כל ספק שהחוק הוא גמיש וניתן לכיפוף.

בזה האמין, ואיש לא יכול היה לשכנעו שאין זה כך. החברים של מייק שוורץ הוכיחו זאת אין ספור פעמים.

לא משתפים פעולה בחקירות,“ זה היה משפט המפתח בכל תדרוך שנתן דני ללקוחותיו. מסכימים לבדיקה במכונת אמת, אבל בתנאים כאלה שהמשטרה לעולם לא תוכל להסכים להם. אין חוקר בעולם שיהיה מוכן לתאם מראש את השאלות שיישאל הנחקר במכונת האמת, עם סגורו של הנחקר.

מסכימים לעימותים עם מתלונן, מתלוננת או קורבן עברה, אבל עומדים על כך שהסגור יהיה נוכח בעת המפגש. גם לתנאי כזה, ידע דני, חוקרי משטרה לעולם לא יסכימו. הם מבקשים לעצמם תמיד את “זכות השליטה” בחקירה; ורק נחקר מבודד, חסר אונים, מבולבל, יכול לתרום לכיוון שאליו חותרים חוקרי המשטרה.

שתי “ההסכמות” הללו מציגות, כביכול, את הנחקר כמי שמוכן לשתף פעולה. בפועל אין בהן, בהסכמות הללו, מאומה.

“אבל מה שהכי חשוב, נהג דני לחזור שוב ושוב על המוטו שלו, “שומרים על זכות השתיקה.” להודות, כך האמין, תמיד אפשר; גם במהלך המשפט וגם בשעה שמנהלים משא ומתן מול פרקליטות המדינה.

לא נותנים שום דבר בחינם.

ועוד דבר ידעו הלקוחות הקבועים של דני: שהוא לא ממשיך לטפל בעניין שבגללו הם פנו אליו אם לא משלמים לו. הוא לא נמנה עם עורכי הדין שקופצים על כל פיסת עבודה. יש לו עבודה למכביר, ומי שרוצה אותו – צריך לשלם. במזומן והרבה.

דני לא ראה שום סיבה לתרום מיכולותיו לטובת מי שאינו רוצה לשלם.

הפרויקטים שארגנה לשכת עורכי הדין לטובת מחוסרי היכולת לא עניינו אותו. הוא לא

תרם לשום מוסד התנדבותי מכספו או מזמנו, למעט ההרצאות במתנ"ס של שדרות, לשם הוא היה מגיע, לבקשתה של תרצה, שעמדה בראש עמותה אשר תרמה רבות, בכל דרך אפשרית, לקידום עיר הולדתה.

דני ראה את היופי במעשיה של תרצה.

לא הייתה כל כוונת רווח או אינטרס סמוי, בפעולות ההתנדבות שלה. הוא הרגיש קרבה רבה אל חותנתו – ולכן היה מוכן לעשות רבות למענה. הוא לא אהב את היחס המתנשא של בעלה כלפיה. הוא לא הבין מה מקורו, והדבר העלה את חמתו כל פעם מחדש.

גם אם אי פעם ייפרד מתמר, הבטיח לעצמו, לא יוותר על הקשר עם אמה. הוא ידע שהם קורצו מאותו חומר.

משום מה, בעת שחיפש לעצמו משענת, שמה לא עלה בתודעתו כאופציה טבעית. פסיכולוג יכול היה, אולי, להסביר לו מדוע שמה לא עלה כאופציה להתייעצות. יש להניח, שההסבר הכי קרוב למציאות היה, שהוא פשוט התבייש לספר לה במה הסתבך. כך או כך, כשכבר שקל לפנות אליה, היה זה מאוחר מדי.

בר בפעם הראשונה היה משהו בפנייתה של רותי אליו בסיום הרצאתו במחנה הצבאי שבו שירתה, שעורר בו אי נוחות מסוימת.

לאחר שסייע לה ברכישת הסמים, גברה בו האי הנוחות. תרחישי אימה החלו להתרוצץ במוחו. לא היה לו שום ספק שאם רותי תיתפס, אפשרות שקיימת תמיד, הפרט הראשון שתידרש למסור יהיה: מי סיפק לה את הקוק הפרסי.

דני חשב על אפשרות מעצרה של רותי עוד בטרם שמע על נסיעתה לארצות הברית, או על האיום בהסגרתה, אם לא ייענה אביה לדרישה לבטל את כתב האישום נגד מרציאנו.

שמו של ספק הסמים מעניין תמיד את השוטרים. הם לא מתעניינים בצרכן הקצה עלוב הנפש; הם מבקשים לחבל בחוליות הגבוהות של השרשרת. אם אפשר, הם מעדיפים להגיע לחוליה הראשונה, אבל עליהם להסתפק, על פי רוב, בפּוֹשֵׁר מדרג שני או שלישי.

משום כך, שיער דני, שברגע שיתברר להם שהוא הספק או המתווך, אפילו בעקיפין, יציעו לה השוטרים הצעה שאי אפשר לסרב לה, ממש כמו בסרטים על ארגוני פשיעה, שבהם ישנו תמיד "הסנדק" או "הדון", שקובע את הכללים.

"תני לנו את דני ורוצי בחזרה לאבא שלך", הם יגידו לה. "השופט ירוחם רבינוביץ' לא צריך להסתבך בגלל עורך דין שמספק סמים," ילחשו בוודאי החוקרים על אוזנה של רותי (תוך שהם מנסים לרמוז לה שהכוונה של דני הייתה ממש לא כשרה בעת שהוא סייע לה ברכישת הסמים). סביר להניח, כך העריך דני, שהצעה זו לא תיפול על אוזניים אטומות, וכי השופט רבינוביץ' ישכנע את בתו, ללא ספק, לקבל את ההצעה.

"למה לא?" יאמר לעצמו השופט, "אם אפשר להרוג שתי ציפורים במכה אחת: גם

לחלץ את הבת מאי נעימות, בלשון המעטה, וגם לסלק מהדרך עורך דין מתנשא, אז למה לא ללכת על זה?"

רותי תסכים, אולי, לשתף פעולה בעת מעצרה, אבל אין כל ביטחון שזה מה שיקרה. בעניין זה דני לא היה בטוח לאיזה צד ייפול הפור.

מחשבות אלה ואחרות התרוצצו במוחו של דני לאחר שסייע לרותי, אבל הן היו אז רק בגדר חלום בלהות, מעין התרחשות רחוקה, שהוא אהב להשתעשע בה בעת ששכב ער במיטתו בלילות, מאזין לנשימותיה הקצובות של אשתו.

עתה, לאחר ביקורו של תנחום במשרדו, הוא הבין שכבר לא מדובר בתרחיש דמיוני. האפשרות שרותי תיעצר נעשתה ממשית ביותר, והשאלה אם תשתף פעולה תוכרע, קרוב לוודאי, על פי מקום החקירה. אם זו תתקיים בארצות הברית, דני בהחלט יכול להיות רגוע. שם לא יהיה לחוקרים כל עניין בעורך הדין שסייע כך או אחרת ברכישת הסם. החוקרים הפדראליים יתעניינו במשהו אחר לגמרי. סוחרי סמים שמנסים להבריח את מרכולתם לתוך ארצות הברית יעניינו אותם הרבה יותר. שם גם לא תהיה כל נפקות לזהות אביה של רותי. הוא לא יהיה מעורב בחקירה, והוא לא יוכל ללחוץ דבר על אוזנה של בתו.

ואולם, אם החקירה תתקיים בארץ, יהיה עליו לחשוש. כאן יש לו מספיק שונאים שישמחו לאידו.

רותי עברה כברת דרך לא קצרה בעולם התחתון של תל אביב, מה שוודאי לימד אותה שמשתפי פעולה לא אהובים על אף אחד. היא ודאי תרצה לחפות על החבר המקועקע שלה. אמנם את הקוק הפרסי הוא לא עזר לה לרכוש, אבל בכל השאר הוא זה שטיפל. כל מה שנמצא בתחתית הכפולה של המזוודה נמסר לרותי לאחר שפנה לאנשי קשר באמסטרדם על פי הדרכתה של יעלה.

בשלב מסוים דני ביקש להתנחם בעובדה נוספת.

הוא לא הכיר את אמה של רותי, אולם משברי שמועות שהגיעו אליו בבניין בית המשפט

מפי אלה שהכירוה בעת שעבדה שם לפני נישואיה לשופט רבינוביץ', הבין שאם רותי קיבלה את הגנים המרדניים והסוערים של אמה, אזי הסיכוי שהיא תעשה כעצת אביה שואף לאפס; ובכל זאת, האפשרות קיימת.

ואם רוצים נתון נוסף על אופייה של זהבה בן-שלום, אפשר ללמוד עליו מן המהלך הבא. באותו לילה היא עמדה להיות שותפה להתוועדות שמטרתה להטות את בעלה לשעבר מדרך הישר. לא היו לה כל נקיפות מצפון בעת שהסכימה ליטול חלק בצעד הזה.

אבל על כך לא ידע דני מאומה.

הצלחתו המקצועית של דני בן-אור הייתה ידועה לכל, אבל השופט רבינוביץ' ידע גם על הצלחותיו האחרות – ואלה הכעיסו אותו אפילו יותר.

"למה אני," שאל את עצמו לא אחת השופט רבינוביץ', "צריך להתחנן בפני אשתי לשעבר על כל פיסה של הנאה, שעה שדני 'חוגג תחת כל עץ רענן'." לשון מטפורית הייתה אהובה על השופט רבינוביץ', והוא נהג להשתמש בה לעתים מזומנות. אולם גם כשהשתמש בביטויים ציוריים, לא היה באלה כדי להפחית את עוצמת תסכוליו.

הוא לא הסכין לכך שנחיתותו בתחום זה, כמו גם בתחומים רבים אחרים, נגזרת מגורמים רבים הגלויים לעין.

את התשובות יכול היה השופט רבינוביץ' לקבל אם רק היה מביט במראה. אבל הוא לא חיפש שם את התשובות למצוקות שהטביעו בו את חותמן והפכוהו למר נפש ולשונא בריות.

הוא היה כזה עוד בימים שבהם חבריו לספסל הלימודים בבית הספר התיכון חגגו במסיבות יום שישי עם בנות זוגם, שעה שהוא נותר בביתו, כעוס ומאוכזב על שלא הוזמן לאותן מסיבות. הוריו ניסו לעודדו, אך ללא הועיל. הם באו מעולם אחר. ההוויה התל אביבית לא הייתה חלק מחייהם.

חוסר היכולת לחזור ביום ראשון בבוקר לבית הספר כדי לספר על אירוע מסעיר שהתרחש ביום שישי בלילה, לאחר שנסתיימה המסיבה, היה מקור של תסכול רב לירוחם רבינוביץ'. למעשה, חבריו לספסל הלימודים לא ציפו ממנו לכל סיפור מעורר השראה. הם ידעו שהוא נשאר בביתו, ממתין בחשכה לבוא הבוקר.

בצבא שובץ לתפקיד פקידותי במחסן של הפרקליטות הצבאית, שם אוחסנו מוצגים

מתיקים פלייליים שנסתיימו בהכרעה משפטית. שם, לראשונה, גילה עניין בלימודי המשפטים, כשנתקל לעתים תכופות באנשי הפרקליטות הצבאית המגיעים למחסן בעיניים בורקות מהתרגשות.

הוא היה שקוף עבורם.

הם השליכו לעברו את המוצגים המשפטיים מבלי שהבחינו בקיומו. ירוחם רבינוביץ' האזין לחילופי הדברים העליזים ולשיחות המעניינות שניהלו ביניהם על דא ועל הא בתחום המשפטי ולבו נחמץ. "למה לי זה לא קורה? כל הדברים המעניינים תמיד חולפים לידי." תהה בכל פעם מחדש בעצב המהול בתסכול.

לא נעלמו מעיניו גם חילופי המבטים רבי המשמעות בין הפרקליטים לבין הפרקליטות, והוא הבין על נקלה שחוץ מקשרי עבודה יש ביניהם גם קשרים אחרים. הקנאה בערה בו כשהבחין בנגיעות הקלות, האקראיות לכאורה, שהם החליפו ביניהם.

בבית הספר למשפטים באוניברסיטה העברית פגש את מי שעתיד להיות שר המשפטים. חברות עמוקה נצרבה בין השניים. הרקע האמיתי לחברות הזאת מעולם לא הוברר עד תום.

ירוחם רבינוביץ' מעולם לא השלים עם מציאות שבה הפך דני לעורך דין מבוקש, מצליח, מפורסם, המרואין מעת לעת בתקשורת כדי לחוות את דעתו המלומדת והמקורית להכעיס בסוגיות משפטיות העומדות על הפרק, שעה שהוא נותר במעמדו העלוב: עוף מוזר, מרוט נוצות, נרגן, הרודף אחרי קליינטים במסדרונות בית המשפט.

גם לאחר שהתיישב על כס המשפט, לא נמחקו מזיכרונו השנים המתסכלות ההן, שבהן צפה בעיניים כלות בדני בן-אור ובחבריו, הצעירים ממנו בהרבה, כשהם שועטים לעבר מזונן בית המשפט, לאחר סיום דיוניהם, מוקפים בלגינות של מעריצים ומעריצות, כשמיקרופונים של כתבים המשתוקקים למוצא פיהם, נדחפים אל מול פניהם.

דני נראה טוב מכל זווית, בזה הודה בפני עצמו גם עורך הדין רבינוביץ'. לפעמים, כאשר צלמים מערוצי טלוויזיה רבים צילמו אותו בסוף הדיונים, היה דני מקפיד עם

ערב, בשבתו בביתו מול מסך הטלוויזיה, לזפזפ מערוץ לערוץ, כדי שלא להחמיץ את הקטעים המתעדים את אמרות השפר שלו.

נוסף על כך, במשרדו היה מכשיר טלוויזיה בעל מסך ענק. במכשיר מיוחד זה ניתן היה ליצור מסך מפוצל, שאפשר צפייה בכמה ערוצי תקשורת בו זמנית. לרוב, העדיף דני לצפות בכתבות המשודרות ממסך הטלוויזיה במשרדו בשקט ובנחת. כך גם חסך מעצמו את הערותיה הציניות של תמר.

המבקרים במשרדו של דני לא ידעו שהמסך הענק משמש גם להקרנת התמונות שנקלטו במצלמות הנסתרות הפזורות במשרדו ובעיקר - בחדרו.

הרזולוציה הייתה ברמה גבוהה, כך שניתן היה להבחין בהבעות הפנים של הדובר. כל העוויה נקלטה, כל מצמוץ בעיניים תועד. דני נהג לעתים לצפות בתמונות שהוקרנו על המסך הענק לאחר צאתם של הלקוחות, כדי להחליט כמה לדרוש מן הלקוח כשכר טרחה, כשזה יגיע בפעם הבאה.

בצפייה החוזרת, דני היה מבחין לעתים במלמול שלא נקלט בזמן השיחה עצמה או בעווית בלתי מורגשת בזווית הפה, ואז הוא היה מבין שהכאב הוא כה רב, עד שכל סכום שייקבע יהיה מקובל על הלקוח.

במגעים עם לקוחות השלב הזה הוא תמיד המסובך ביותר. המחירים אינם קבועים. הם לעולם נגזרים מחומרת העברה שבה הסתבך הלקוח, אבל גם מן היכולת שלו לשלם. לא פעם, ביקש דני לברר באופן דיסקרטי את סוג הרכב שעמו הגיע הלקוח. לשם כך היה "הצופה" צריך להמתין מחוץ למשרד.

זה לא תמיד עבד, מכיוון שחלק מן הלקוחות הגיעו במונית, ואחרים הגיעו עם נהג פרטי שהמתין ברחוב סמוך.

במקרים מיוחדים, היה דני מבקש מהחוקר הפרטי שעבד עמו להכין דף אינפורמציה על אודות הלקוח. שיטוט באתרי החיפוש לא תמיד סיפק את האינפורמציה הרצויה לשם קביעת שכר הטרחה הראוי. הוא פשוט רצה להיות בטוח שאינו דורש פחות מדי.

דני נהג לצלם ברזולוציה מיוחדת גם אירועים מסוג זה שהתרחש על השטיח בינו לבין רינה. לאחר מכן, היה מתבונן בצילומים שוב ושוב. סתם מתוך סקרנות. חלק מן הצילומים האלה מחק, ואחרים השאיר ליום שבו ירצה לשוב ולהיזכר במה שקרה לו עם מישהי מיוחדת. הוא לא הראה לאיש את התמונות הללו, ואף לא הייתה לו כל כוונה לעשות בהן שימוש כלשהו.

לא הייתה, לדעתו, כל עברה על החוק בכך ששמר את הצילומים הללו באופן דיסקרטי, מבלי להראותם לאיש, שכן לא היה מדובר בצילומי סתר או בהקלטות סתר במובן החוקי של המילה, משום שהוא עצמו נראה ונשמע בהם.

ייתכן שהיה בהחזקת הצילומים טעם לפגם, שכן המצלומות לא הביעו הסכמה לכך שמה שקרה בינו לבין דני יתועד, אבל לכך דאג דני פחות. הפוטנציאל לשימוש לרעה בצילומים היה קיים, אבל זאת לא הייתה כוונתו, אם כי בין המצלומות היו לא מעט נשים הנשואות לאנשים חשובים. היו גם שתיים שלימים התמנו לשופטות. והיו גם אחרות שוודאי לא היו רוצות שהצילומים שלהן יתפרסמו או יופצו במקומות עבודתן, או שבני זוגן הנוכחיים יצפו בהן.

את מה שקרה בינו לבין רינה, החל מן השלב שבו היא התיישבה על שולחנו, לא מחק. הוא לא ידע להסביר לעצמו מדוע בחר להשאיר את הצילומים האלה. רינה ידעה שדני נוהג לתעד לקוחות, להקליט ולצלם, אבל לא העלתה על דעתה שהמפגש האינטימי ביניהם צולם והוקלט – ואף נשאר שמור ב"מחסנית" של דני.

דני לא ניסה לברר עם עצמו כיצד הייתה מגיבה לו ידעה כי היא "מתועדת" על דיסק שנמצא בחדרו. הוא פשוט אהב לצפות מזמן לזמן בדיסק הזה כמו גם באחרים, עם כאלה שהשאירו את רישומן בזיכרונו, וזה מה שבחר לעשות גם בערב שבו היטלטל בסערת נפש.

משהו בגופה של רינה המתפתל על השטיח בחדרו גרם לו להתרגשות מיוחדת. לא אחת, בעודו צופה בדיסק הזה, שלח ידו לעבר מכשיר הטלפון כדי לבקש ממנה שתחזור מביתה למשרד. באותו ערב חזר וצפה בדיסק הזה, אלא שהפעם זה היה אחרת: לבו

לא היה נתון לריגושים שהצפייה עוררה בו בעבר. למעשה, הוא חדל לצפות בדיסק עוד הרבה לפני סיומו, מבלי שיכול היה להסביר לעצמו מדוע נהג כך.

הרי גם בתקופה שבה נגרר למעגל התאוות האקזוטיות, הפרוורטיות, שסחף אותו בעת שהגיע לדירת המסתור, עדיין ראה ברינה מעין נפש תאומה. אישיותה הבלתי מתפשרת, כוחניותה, ההיצמדות שלה למשימות שהטיל עליה, הטוטליות שאין לה גבולות, כל אלה קסמו לו.

רינה שמעון-ברק הייתה בנויה מחומרים שמהם קורצו נשים כמו יעלה וברכה. גברים נמשכו אליהן ובה בעת פחדו מהן.

דני כבר ראה בעיני רוחו את הכותרות בעיתונים, אם יקרה הגרוע מכל, ורותי תיתפס ותספר לחוקריה כיצד השיגה את הקוק הפרסי. אין זה ודאי שכך תפעל אם תיעצר, אבל האפשרות הזאת בהחלט ניקרה במוחו של דני. הוא לא יכול היה לפסול אותה על הסף.

ככל שניסה לגרש את המחשבות השליליות ממוחו הקודח, הופיעה בעיני רוחו שוב ושוב תמונת הבלהות שבה הוא יושב שפוף בחדר החקירות ומתפתל אל מול שאלותיהם של החוקרים, שבמשך שנים ניסה לגמד את יכולותיהם באולמות בית המשפט.

צלמי הטלוויזיה יעוטו עליו כשיהיה בדרכו לאולם המעצרים בבית המשפט, הפעם כחשוד ולא כסנגור על. שמחה לאיד תהיה נסוכה על פניהם.

החוקרים יוליכו אותו לעבר האולם שבו ישב השופט האמור לשמוע בקשות של המשטרה להארכת מעצר. הם יוליכו אותו דרך מסדרון בית המשפט ולא דרך המעלית הפנימית שבאמצעותה מעלים את העצורים הרגילים היישר לאולמות בית המשפט. כך הם נוהגים מעת לעת, כשמדובר בעצורים מפורסמים. לפעמים הם עושים את זה סתם כדי להשפיל אותם מפני שסירבו להודות בעבירות שיוחסו להם, ולעתים הם עושים זאת כדי לזכות במנת פרסום מתועדת ומצולמת.

במקרה שלו, כך האמין, הם יעשו זאת בהנאה צרופה.

עיניהם של חבריו למקצוע ילוו אותו. מקצתם בוודאי ישמחו לאידו; האחרים, ינסו לחמוק ממבטו ויפנו את מבטיהם לעבר נקודה מרוחקת כלשהי. ארשת של תבוסה בלתי נשלטת תהיה, קרוב לוודאי, נסוכה על פניו.

דני קיווה שאם כל זה אכן יתרחש, היושב על כס המשפט לא יהיה אחד השופטים שעל החלטותיהם הרבה לערער, תוך ניסיון לפגוע באיכות שיקול דעתם.

אולם כל אלה היו חזיונות שדני העלה בעיני רוחו מבלי להאמין באמת שהם עשויים להתממש.

בראייה מפוכחת, העריך דני שיצא, בסופו של דבר, מן התסבוכת המשפטית הזאת, אם רק ידע להכחיש בנחרצות את עדותה של רותי, מה שלא ימנע את העובדה ששמו הטוב יוכם ללא תקנה.

הוא ידע כי מי שמחפש לעצמו עזרה של עורך דין לא אוהב עורכי דין שעסוקים בהיחלצות אישית מפח יקוש. הם מבקשים עורך דין "נקי", ששופטים מכבדים אותו באולם בית המשפט, ולא כזה שנחלץ בעור שיניו מנפילה גדולה.

גם המחשבות על גורל נישואיו לא פסקו להטריד את מנוחתו. הן שבו ועלו כל אימת ששקל את האופציות השונות העומדות לפתחו. הסיכוי שתמר תישאר בנישואים אלה נראה אפסי, בין אם בגלל פרסום אפשרי של סוגיית דירת המסתור, על כל המשתמע מכך, ובין אם בגלל "פרשת רותי" וניסיון הסחיטה מאביה. תמר בוודאי תיאחז באלה כהוכחה לחוסר המוסריות שלו ובכך תצדיק את סיום קשר הנישואים שלהם לאלתר.

דני לא ידע, עדיין, שהחלטה כבר נפלה; שתמר גמרה אומר בלבה לעזוב אותו. גם על הגבר שהשתלב מחדש בחייה של תמר לא ידע דבר באותה עת, אם כי משהו בהתנהגותה של אשתו בשבועות האחרונים עורר בו תהיות. היא לא הייתה כתמול שלשום. היא הייתה נינוחה הרבה יותר, אפילו קצת מפויסת, כמי שכבר קיבלה החלטה מסוימת.

תמר המנוכרת התרחקה מדני כמעט לגמרי ולא רק בגלל חידושו של הקשר הישן. היא פשוט לא אהבה את התחום שבו בחר דני לעסוק. תמונותיו בעיתונים עוררו בה בחילה. היא קראה את מה שנכתב עליו ושמעה לא אחת קטעי רכילות שנקשרו בשמו. הוריה לא אמרו לה מילה. עם זאת, היא הבינה שגם דעתו של אביה אינה נוחה ממה שקורה סביבה.

על הקשר הנפלא, החברי, המלא הערכה הדדית, שנרקם בין בעלה לבין אמה, לא היה לתמר מושג. ייתכן שאם הייתה מודעת לו ולהתנדבותו של דני לטובת מפעלי הצדקה של אמה בשדרות, דעתה הייתה מתמתנת קמעה, אבל לא באופן שהיה משנה את רצונה לסיים את הקשר.

היא החליטה שהיא אינה מעוניינת להמשיך בקשר שגורם לה רק סבל, שעה שמעבר לפינה ממתין לה גבר מסוג אחר לגמרי; טוב מבעלה, לטעמה, פי כמה וכמה.

תמר ידעה שבעבר הציע אביה לדני לא אחת להצטרף אליו. הוא ביקש להכיר לו כמה וכמה אנשים בעלי עוצמה במישור פוליטי, עתירי ממון או מן הסוג שהיו גם בעלי עמדת כוח פוליטית וגם מרובי נכסים. כל אלה היו יכולים לקדם אותו לאחד מן המשרדים השקטים, שם מתגלגל הכסף הגדול באמת. דני סירב לכך בתוקף.

החיים באור הזרקורים קסמו לו. אסירות התודה של מי שהצליח לעזור להם עטפה אותו בביטחון וגרמה לו שביעות רצון עצמית. הוא אף סירב לוותר על מה שקורה לו פה ושם מחוץ לחיי הנישואים.

לעתים קרובות היה קופץ לדרום העיר כדי לפגוש בחבריו משכבר הימים. בחברתם, במסעדות הפועלים נטולות הזוהר שהיו אהובות עליו במיוחד בגלל הריחות שהזכירו

לו את ילדותו, הרגיש נינוח. שם יכול היה לשחרר את חרצובות לשונו ולהביע את דעתו ללא כל חשש שמישהו יעשה בזה שימוש לרעתו.

כמה מן היושבים מסביב לשולחן ייצג בהזדמנויות שונות בבתי המשפט. הוא עשה זאת במסירות אין קץ ללא תמורה. הם הרי היו פחות בני מזל ממנו. להם לא היו הורים מסורים כמו שלו, שידעו להציב לו גבולות ברורים. מן המפגשים האלה היה חוזר לביתו בצפון תל אביב "מחוזק", קצת שתוי, מוכן ומזומן לפגוש בפניה המכורכמות של אשתו, המשדרות סלידה ואי רצון מופגן להשלים עם גיחותיו לדרום העיר.

לאחר חיבוק קליל ולא אבהי במיוחד של בנותיו, היה מסתגר למשך שעות ארוכות בחדרו. שם, במבצרו, היה נשכב על הספה שעמדה מול שולחן הכתיבה שלו ומנמנם במשך שעה שעתיים. רק לפנות ערב היה יוצא מחדרו, שוטף את פניו ומשוחח עם בנותיו, מבלי לגלות עניין אמיתי במה שהיה להן לספר לו. אחר כך נהג להאזין לנגינתה של בתו הבכורה על הפסנתר למשך שעה קלה, ואז פצח בשורה של שיחות בטלפון הנייד. מדי פעם היה פורץ בצחוק מתגלגל למשמע הדברים מעבר לקו.

תמר הרגישה שהיא מתפוצצת. לא היא ולא הבנות זכו באותה תשומת לב שלה זכו הנמענים של שיחות הטלפון הללו.

70

דני לא התקשה, כמובן, למלא את חפצה של רותי ולרכוש עבורה קוק פרסי. היו לו די והותר קשרים במקומות הנכונים. לא מעט סוחרי סמים מכל הרמות נחתו במשרדו. "לכסף אין ריח", נהג לומר לכל מי שניסה לנזוף בו על שהוא מייצג פושעים מן הסוג הזה.

הוא החליט למלא את בקשתה של רותי. דבר מה לא ברור דחף אותו לעשות זאת. דני לא התעכב כדי לשאול את עצמו אם זהו סתם יצר הרפתקנות או שמא משהו אחר. הוא פשוט גמר אומר להיעתר לבקשתה – וזהו.

הוא לא העלה על דעתו שיום יבוא והוא ינסה לומר לאביה של רותי את מה שהוא עמד לומר לו באותו ערב. מעשה הסיוע שלו ברכישת הסם לא היה קשור בעיניו לשום דבר.

"נראה מה יקרה", אמר לעצמו, לאחר שנקט כמה אמצעי זהירות כדי שאי אפשר יהיה לקשור אותו, כך האמין, בשום דרך לקוק הפרסי שרותי תקבל מאחד ששמו אלי מזוז. היה זה סוחר סמים קטן שדני לא הכיר אישית.

דני ייצג בעבר את אחיו של אלי מזוז וכך התוודע לעיסוקו. הכסף של מזוז ריפד את שכר הטרחה של דני, אבל השניים לא נפגשו פנים אל פנים. אחיו של מזוז, שהיה, כנראה, הבלדר שלו, שילם בחירותו על מעורבותו בעסקיו של אחיו. דני הורה לו לשתוק בחקירה – ולשלם את המחיר.

אלי מזוז העריך מאוד את מה שדני עשה עבורו. דני עשה את מה שמצפים ממנו: להוציא את כולם "בסדר", על פי הסדר שקבע מי שקבע. בדרך כלל, היה זה מי שעומד בראש הפירמידה.

רק לעתים נדירות קבע דני את סדר הדברים, כלומר, מי אמור להודות בעבירה ומי צריך

להיחלץ מן החשד. זה לא עניין אותו. מי שצריך, קובע, והוא, כסגור ממושמע, עושה מה שמבקשים ממנו. אם מזוז צריך להישאר "בחופי" ואחיו צריך לשלם בחירותו, אז זה מה שהוא, שלוחו הנאמן, יעשה כדי שזה יקרה.

גם למשטרה לא תמיד היה ממש אכפת. חוקריה רצו "לסגור תיקים", ואם בא מישהו ומודה, אז זה בסדר מבחינתם. התיק נסגר, ויש נאשם שהולך לבית הסוהר. השופט מרוצה משום שעוד תיק התווסף לסטטיסטיקה שמתנהלת על שמו בהנהלת בתי המשפט, וגם בפרקליטות אין מלינים. כל עוד יש הרשעה, למי באמת אכפת אם האדם הלא נכון נשלח למאסר?

דני לא טרח לבדוק אם מי שהודה היה באמת זה שביצע את העבירה. זה כלל לא היה מעניינו. בעגה של עולם הפשע, מי שמודה בפשע שלא הוא ביצע, על פי הנחיותיו של העבריין העומד בראש הסולם ההיררכי, נקרא "קוף".

דני לא ידע מה מקורו של כינוי זה, אולם הוא ידע בוודאות שלא תמיד "הקופים" הם שביצעו את מה שיוחס להם על ידי המשטרה. תפקידם היה להודות בעבירה ולשחרר מאחריהם את זה שביצע אותה בפועל. התמורה עבור אובדן חירותם נעשתה בדרכים שונות.

דני אף לא ביקש לברר לעצמו מה עולה בגורל "הקופים" לאחר שהודו בעבירה לא להם. שאלות מן הסוג הזה לא טרדו את מנוחתו. המזומנים שהגיעו אליו ממי שמחלק את ההוראות כיסו על כל רגשות האשם שיכולים היו, בנסיבות מסוימות, להתעורר בקרבם.

חברתו של מזוז היא זו שהגיעה אליו למשרד עם חבילת השטרות המגולגלים. באותה הזדמנות וכבונוס, הציעה לו "מציצה" מתחת לשולחן. כך הפך הביקור שלה במשרדו למרענן במיוחד. "מה עוד צריך כדי להרגיש סיפוק מן העבודה?" שאל את עצמו דני באותו הערב, כשחזר מוקדם יחסית הביתה כדי להשכיב את הבנות לשנת הלילה שלהן. דני היה מרוצה מעצמו. שליחתו הסקסית של מזוז "עשתה לו את הערב." המיומנות שלה הייתה מרתקת ממש. שפתיה הנפלאות, הבשרניות, הצבעות באדום לוהט ולשונה המתפתלת לא ידעו מנוח במשך דקות ארוכות. היא לא מיהרה לשום מקום, והיא גם

לא האיצה בדני. היא קיבלה באהבה את מה שהיה לו להציע, ולרגעים נדמה היה שהיא אפילו מתפעלת מעוצמתו הגופנית.

דני היה רגיל לזה. זאת לא הייתה הפעם הראשונה שבה נשים, צעירות או מבוגרות, שחשבו בתחילה שלעורך הדין המגונדר הזה אין הרבה מה להציע, הופתעו לטובה וביקשו לשוב לשוב לסיבוב נוסף.

- "למה שאני לא אבוא שוב, בהזדמנות?" צייצה הבחורה, תוך שהיא מחזירה לפיה את המסטיק הלעוס בריח מנטה שהוציאה מפיה קודם לכן כדי שפיה ולשונה יהיו פנויים.
- "נראה... אני קצת עמוס בימים האלה." התחמק דני.

- "מה, לא היה טוב?"

- "בואי נשאיר את זה ככה... בסדר?"

- "אבל..."

- "תגידי לאלי מזוז שיש לו אחלה חברה."

אלי מזוז קיבל את בקשתו של דני, שהגיעה אליו באמצעות צד שלישי שאליו פנה מישהו שלא הכיר את שניהם, והורה למי שהורה להעביר לרותי את הקוק הפרסי שביקשה. רותי שילמה לשליח והכול עבר בשלום. היא הודיעה ליעלה על הרכישה ועל מעורבותו של דני בן-אור בעסקה. יעלה הורתה לה להניח את הקוק הפרסי במגירה הסמוכה למיטתה - ולהמתין להוראות נוספות.

יעלה קיוותה שמאומה לא ישתבש בחייו של בעלה.

אחד מכללי הברזל של דני היה שלא לאפשר למגעיו עם נשים שונות להימשך יותר מפעם או פעמיים לכל היותר. אין שום סיבה למסד קשרים מחוץ לנישואים ולסכן את מה שנבנה בעמל כה רב.

ההסתבכות הטמונה בקשר ממושך עלולה להוליד בעיות לא נעימות. דני כבר התוודע (דרך לקוחותיו) לנשים שטענו כלפי מאהביהן טענות בדבר הפרת הבטחות נישואים או כלפי יורשיו של מאהב שנפטר על גריעת חלקן בירושה שהשאיר הגבר, בהיותן, לטענתן, במעמד של "ידועות בציבור".

הוא בחל בתחום הזה של מעמד אישי, אבל הכיר את הצד האפל שלו, שעה שגברים פנו אליו לאחר שנשים התלוננו נגדם במשטרה. לא אחת, היו אלה תלונות שווא שנועדו להשיג יתרונות כלכליים. דני תיעב את עורכי הדין שעסקו בתחום הזה. בעיניו הם דמו לטפילים המנצלים מצוקות אישיות של בני זוג שחייהם מצויים במשבר.

הם אינם ממהרים להציע פתרונות יצירתיים לאיחוי השבר שנפער בין מי שפעם אהבו זה את זה ואף הקימו משפחה. להפך – הם דוחפים את לקוחותיהם להתנהגות קיצונית. העצות שאחדים מהם נותנים ללקוחותיהם, לנשים בעיקר, גובלות ממש בזנות משפטית.

דני לא היה רגיש למצוקות של הזולת, ולכן לא בחל באמצעים "מלוכלכים" כדי להשיג יתרונות משפטיים. עם זאת, מה שהוא עושה אינו דומה, לדעתו, כהוא זה, למה שעושים עורכי הדין העוסקים בתחום המעמד האישי.

"שם", הקפיד לטעון באוזני שומעיו, "אין כמעט דבר שאינו מלוכלך, בעוד שבתחום המשפט הפלילי זה לגמרי אחרת. אין טינות אישיות בין הפרקליט המופיע מטעם המדינה לבין הסנגור. לא תמצא נאשם מקלל פרקליט או שופט, מה שאפשר למצוא לעתים קרובות במשפטי גירושים, כשאחד הצדדים, הלא מרוצה בדרך כלל, פורץ

בזעקות שבר. הנאשמים יודעים את מקומם. הם לא מצפים לנסים ולנפלאות. כל זה לא קיים בבתי המשפט לענייני משפחה.”

שם כל צד מחפש “להוציא עין” לצד האחר; ילדיהם של בני הזוג הופכים לכלי משחק במאבקים ביניהם; האמוציות עולות על גדותיהן ויוצרות אווירה שאין קשה או עכורה ממנה. דני תיעב במיוחד את העובדה שבתיקים אלה לעולם אין מנצחים. כולם מפסידים, אפילו עורכי הדין. הלקוחות שלהם תמיד יוצאים מאולמות הדיונים לא מרוצים וחמוצי פנים.

לעולם אין למצוא בתחום זה לקוח שיראה בעורך הדין שלו מושיע. שם אין כאלה; שם יש רק מנקרי עיניים.

זמן לא רב לאחר שרותי קיבלה את מה שרכשה באמצעות מזוז, נחת תנחום במשרדו של דני בהנחייתה של יעלה.

רותי, מרוצה עד אין קץ מאורח חייה החדש, כבר הייתה בדרכה לארצות הברית. את חניית הביניים בהולנד עשתה על פי בקשתה של יעלה. תחילה ביקשה להישאר כמה ימים באמסטרדם ולא להמשיך מיד לארצות הברית; אולם הוראותיה של יעלה היו ברורות. היא הבטיחה לה שהות ממושכת יותר בעיר הסמים בדרכה חזרה ארצה.

במזוודתה כפולת התחתית אמורה הייתה רותי להטמין את הסמים שאותם תקבל באמסטרדם. החבר המקועקע שלה יהיה לצדה כדי להשגיח שהכול יתנהל ללא תקלות.

רק את הקוק הפרסי טמנה בתוך גופה, על פי הנחיותיה של יעלה. גופה עצום הממדים קלט בקלות את הקוק הפרסי. משיכה קלה בחוט כמעט בלתי נראה שבצבץ אל אוויר העולם מבין חמוקיה השעירים של רותי אמור היה לשלוף ממקום מחבואן את שתי שקיות הניילון שבהן הוטמן הקוק הפרסי.

השם "רותי" הפך את בני מעיו של דני. גם החלק האחר בשיחה עם תנחום גרם לו הרגשה של קבס.

אספקת סמים, חזר דני וסיכם לעצמו, זה עניין חמור כשלעצמו; לבקר בדירה שאליה מגיעים גברים מפורסמים מצמרת ההון השלטון, שחטאו, אולי, במשהו שחייב את התערבות המוסד המיוחד, זו כבר תפנית שיכולה לסחוף תהומה גם את מי שלא קשור לחלוטין לליבת החקירה.

בד בבד, דני לא יכול היה להשתחרר מן המחשבה המטרידה: כיצד המקריות הזאת

משחקת לידיו של מרציאנו? איך ייתכן שכבר נקבע דיון בענייניו ועוד בפני השופט שרותי היא בתו? כלום מדובר במקריות גרידא או במשהו אחר?

דני חש מבולבל מקצב ההתרחשויות. בהכירו את המערכת מבפנים, לא יכול היה להתעלם מנוכחותה של יד מכוונת עלומה. את השאלות הללו לא העלה בפני תנחום, אבל חשוב היה לו לגבש לעצמו תשובות עליהן לפני שהוא ממשיך מן הנקודה שבה עזב תנחום את משרדו.

דני ותנחום תיאמו את הפגישה ביניהם בעקבות שיחת הטלפון שכה הכעיסה את תמר באותו בוקר.

כמה שעות לאחר מכן, בשובו מבית המשפט, ניהל דני שיחה מלבבת עם רינה, שבה היא סיפרה לו איך עבר עליה הבוקר. עם תום שיחתם ביקש ממנה דני לצאת מחדרו. הוא לא ידע, עדיין, לשם מה מגיע תנחום.

לאחר שתנחום נכנס, הוא ביקש שלא יפריעו לו וטרק את דלת חדרו. רינה שמעון-ברק לא ראתה את תנחום בבואו. באותה עת כבר הייתה ספונה בחדרה, רכונה על התיק של יום המחרת. דני לא סיפר לה שתנחום עומד להגיע, וייתכן שזאת הייתה טעותו הגדולה ביותר באותו יום הרה גורל.

הפצצה שנפלה על דני הייתה מפתיעה ביותר. הוא לא ציפה לשיחה מעין זו.

דני התבונן בתנחום בתשומת לב בעת שזה העלה בפניו את המסר המאיים וניסה לפענח את הבעות פניו. אולם, תנחום לא היה מן הסוג שאפשר ללמוד משהו מהבעות הפנים שלהם. הוא פשוט דקלם את הדברים שהורו לו לומר.

כך נהג גם כאשר שלחו אותו למשימות אחרות מן הסוג הזה, אם כי הפעם היה זה שונה בתכלית. מי שעמד מולו לא היה איזה חייב אומלל שצריך ניעור כדי שיזדרז לשלם את חובו. הפעם היה זה מי שייצג בעבר את מרציאנו בהצלחה רבה, ותנחום אפילו ראה אותו בפעולה באולם בית המשפט. את התרשמותו מהסנגור המבריק טרח להעביר, בזמנו, ליעלה. כעת, לאחר מעצרו של בעלה, בעת ששמו של דני עלה כמי שיש ליצור עמו קשר, על מנת שיפנה לשופט רבינוביץ', ידע תנחום שהוא עתיד לעמוד בפני מי שרבים במערכת המשפט יראים מפניו.

במבט ראשון המשימה לא נראתה פשוטה, אולם לאחר שנמסרה לידו תמונתו של דני העטוי בקימונו, הוא הבין שהתפקיד שהוטל עליו יהיה פשוט בתכלית; שגם לאנשים מסוגו של דני בן-אור ישנן נקודות תורפה שצריך להכירן. והפעם לא היה כל קושי להניח את האצבע על נקודת התורפה של דני. הקלפים הטובים היו בידיו. התמונה המביכה בדירת המסתור הייתה, בעיניו, כל מה שצריך כדי לנצח ב"משיכת החבל" מול דני. ואולם, בהתאם לתדרוך שקיבל מיעלה, העלה תנחום תחילה את שמה של רותי. על דירת המסתור דיבר רק לקראת סיום השיחה.

תנחום ביקש ליצור את הרושם שעניין זה עולה רק כבדרך אגב, אם כי דני הבין מיד שפה נמצא מרכז הכובד של השיחה; שזהו מכבש הלחץ האמיתי.

- "רותי כבר על המטוס, מיהר תנחום לבשר לדני כבר ברגעים הראשונים של השיחה.
 - "אז מה, ביקש דני לדעת, "אז תספרו למשטרה, מה?"
 - "הלו, אני פה רק השליח."
 - "שליח בתחת שלי... מה תעשו? תלשינו עלי?"
 - "אני לא יודע. אני רק השליח, חזר תנחום שוב על דבריו.

תנחום לא רצה להתעמת עם המשפטן הבכיר. הוא זכר את חילופי הדברים בין דני לבין השופט אלון אלקיים, בעת שהמשטרה ביקשה להאריך את מעצרו של הבוס, ועד כמה חוויה זו הותירה בו, בתנחום, רושם בל יימחה. אז ראה בדני בן-אור מעין בן אלים.

התמונה שיעלה מסרה לו כדי להציגה בפני בן שיחו הורידה אותו בעיניו, באחת, לדרגת בן אנוש רגיל ופגיע.

יעלה ביקשה במפורש שיהיה ענייני ובעיקר - מינורי. אסור להתלהם במקרים כאלה. התלהמות עלולה ליצור אנטגוניזם לא רצוי. את שמה של רותי הוא העלה, על פי המתווה הזה, לא כדי לאיים על דני, כדבריו, אלא כדי לומר לו כיצד מרציאנו רואה אותה משתלבת במהלך המורכב ששטח בפניו.

כבר בשלב מוקדם בשיחה הקצרה, יחסית, בינו לבין הסנגור הנבוך שישב מולו ליד השולחן הענק, לא השאיר תנחום כל מקום לספק באשר למטרת בואו. הוא אהב את

הסיטואציה הזאת במשרדו המצועצע של הסנגור המפורסם. הוא סיפר לדני מה שידע על נסיעתה של רותי לניו יורק דרך אמסטרדם ועל הסמים שהיא נושאת עמה ובכלל זה הקוק הפרסי, שאותו הטמינה בתוך גופה. אחר כך דרש מדני שישתמש בה כמכש לחרץ על אביה, מי שבפניו נקבע משפטו של הבוס שלו.

דני, בהכירו את ממדי גופה של רותי, לא התקשה לראות בעיני רוחו את בתו של השופט ירוחם רבינוביץ' מחביאה את הקוק הפרסי בין מכמניה הכבירים.

תנחום הסביר לדני שהרעיון הוא של מרציאנו, וכי מעסיקו סבור שאין דרך אחרת לחלצו מן המצוקה המשפטית שבה הוא נתון. דני לא הגיב על הדברים באורח ישיר. הוא ניסה לחלץ מפי בן שיחו פרטים נוספים כדי לגבש לעצמו תמונה מדויקת של האפשרויות לנסות ולעזור למרציאנו. אולם תנחום היה נאמן להוראות שקיבל. הוא עזב את המשרד מיד לאחר שהעלה, כלאחר יד, את נושא דירת המסתור. התמונה של דני העטוי בקימונו נותרה על השולחן.

להרף עין הבזיקה במוחו של דני המחשבה איך רינה הייתה מגיבה על התמונה ששלף תנחום, אילו הייתה נשאת בחדרו בעת שזה הציג אותה בפניו.

השם של יעלה לא עלה, כמובן, במהלך השיחה. לא הייתה כל סיבה שיעלה. דני לא ידע על קיומה.

"אז איך אתה יודע את כל זה? איך בכלל נוצר קשר עם מרציאנו שעצור כרגע?" ביקש דני לדעת. חשד כמוס התעורר בו. הוא לא ידע להסביר את פשרו, אבל משהו בתוכו אמר לו שהתוכנית לחילוץ מרציאנו אינה שלו; שמישהו הגה אותה מראש. "אני לא פה בשביל לענות על שאלות!" מיהר תנחום לענות בבוטות.

דני היה נסער. לאחר צאתו של תנחום מיהר להאזין להקלטה הסמויה שתיעדה את השיחה בשעת הפגישה, כדי להיות בטוח שלא החמיץ ניואנס כלשהו במהלכה, ומיד לאחר מכן התבונן בתמונה שהושארה על שולחנו. היא ריצדה על המסך הגדול שבמשרדו ברזולוציה גבוהה במיוחד. דני בחן כל פרט ופרט בה.

לא הייתה לו כל סיבה לשמור אותה או את צילומי הכניסה של תנחום למשרדו ולחדרו.

הצילומים וההקלטות נועדו למטרות אחרות לגמרי, ודאי שלא על מנת למלכד אותם עצמו, אם חלילה תפתח, אי פעם, חקירה בנושאים שעליהם דיבר תנחום.

זה יכול לקרות, כמובן, בין אם כל המהלך יניב באמת את התוצאה שבה רצה מרציאנו ובין אם הכול יסתיים אחרת לגמרי – בקריסה מוחלטת.

ואם כל הפרשה תסתיים בפיאסקו אחד גדול, ותיפתח חקירת משטרה, זו בוודאי תתחיל בביקור במשרדו, המקום שבו החלה להתגלגל כל הפרשה, כדי לעמוד על שורשיה. למה, אם כן, לשמור על עדויות מפלילות?

דני העריך כי חוקרי המשטרה לא יתקשו לגלות שתנחום, איש סודו של מרציאנו, ביקר במשרדו. למעשה, לא מן הנמנע שהם כבר מודעים לביקור זה לאור העובדה שהם עוקבים אחרי כל הנוגעים בדבר. חוקרי המשטרה יבחינו, מן הסתם, בקשר שבין הביקור הזה לבין הפגישה שתתקיים מאוחר יותר באותו יום בין הסנגור הנודע לבין השופט שאמור לפתוח במשפטו של מרציאנו.

חוקרי המשטרה מתנהלים לעתים בבית המשפט בשלומיאליות, אך כשהם "מתלבשים" על משימה הראויה בעיניהם להשקעה ולמאמץ יתר, הם עושים את עבודתם נאמנה, גם אם לפעמים הם ממהרים להודיע בטרם עת על פענוח מוצלח של מעשה פשע שהציבור מגלה בו עניין מיוחד. דני הכיר גם את הצד הזה בעבודת המשטרה, בעיקר בעבודתן של יחידות העילית שלה.

בלחיצת כפתור אחת מחק דני את כל מה שתועד במשרדו בשעה האחרונה, ללא כל אפשרות שחזור. גם הגדול שבמומחי המחשב לא יוכל למחיקה מן הסוג הזה. את התמונה שהושארה על שולחנו גרס במגרסת מסמכים המצויה בחדרו. תמונה מעין זו עשויה להצביע על מניע לפגישה שהוא עומד לקיים עם השופט ירוחם רבינוביץ'.

גם הגריסה בוצעה באופן שאינו מאפשר כל ניסיון שחזור. מגרסת מעין אלה ישנן רק ביחידות מודיעיניות בצה"ל. דני הצליח לשים יד על אחת כזאת בעקבות פרשה מסוימת שבה ייצג נאשם שנחשד בריגול. המגרסה נמסרה לו על ידי קצין המודיעין של היחידה שבה שירת הנאשם.

דני התבקש לגרוס את כל מה שנמסר לו במסגרת המשפט. לאחר מכן נותרה המכונה המיוחדת במשרדו. דני הציע לשלם עבורה, אבל קצין המודיעין סירב להיענות להצעה. דני לא הבין מדוע הם מתעקשים להשאיר אצלו. כל מה שיכול היה להעלות בדעתו הוא שביחידה לא רוצים לקחת כל סיכון, כגון שמישהו הצליח להטמין בה מכשיר האזנה כלשהו. החשש הזה נראה לדני קצת מופרך, אבל הוא לא התווכח יותר מדי עם קצין המודיעין. באותה מידה אפשר היה גם לחשוש שהוא עצמו לא גרס כל מה שהתבקש לגרוס.

שוויה של מכונת הגריסה לא היה רב, אולם יעילותה הייתה מדהימה. לא אחת נגרסו בה מסמכים שדני לא חפץ שיישאר ברשותו משום שלא היו "כשרים". חלקם היו פרי המגעים החשאיים שהתקיימו בחדר חסר החלונות שבמשרדו. איש במשרד לא הורשה לגרוס מסמכים. רק דני היה מחליט מה טעון גריסה. על פי רוב, היו אלה מסמכים שדני לבדו ידע על קיומם.

השם "רותי", שחזר וניקר במוחו של דני מאז שעזב תנחום את משרדו, הפך שם לדייר קבוע.

"זה הפתרון", אמר דני לעצמו באי נחת שהלך והתעצם. "הדרך מלאה מהמורות, אבל אני חייב ללכת בה."

דני לא העלה בדעתו שביום מן הימים ייאלץ לעשות שימוש כה מעוות בהיכרות שלו עם רותי. מבחינתו היא הייתה תמימה לחלוטין. שיחות האקראי שקיים עמה היו חסרות משמעות. דמותה הגמלונית צצה תמיד יש מאין. אף פעם לא תואמה פגישה ביניהם מראש.

עתה, כל חייו הונחו על כפות המאזניים. אחרים שלטו בהם.

מרציאנו לא יניח לו, בכך לא היה לדני כל ספק. אם ייכשל במה שנדרש לבצע, מצפות לו, מן הסתם, שנים ארוכות מאחורי סורג ובריה וגם עימות בלתי מתפשר עם גורמים שאינם שוכחים ואינם סולחים למי שגרם להם נזקים.

תנחום לא פירט באוזני דני מה עלול לקרות אם רותי תיתפס, כשסמים שקיבלה, בין השאר בתיווכו, יימצאו בגופה, אבל זה היה ברור לגמרי. אפילו אם רותי לא תמסור כל אינפורמציה לחוקריה, תמיד קיימת אפשרות שמישהו אחר יטפסף באוזני המשטרה פיסות מידע שיוליכו אל דני, כמי שסייע ברכישת הסמים. מרציאנו לא יתקשה, אם ירצה בכך, להגיע אל אלי מזוז, מי שסייע לדני בעניינה של רותי.

אלי מזוז ישמח ודאי לסייע לעבריין בסדר גודל של מרציאנו, כדי לגבות ממנו טובה תחת טובה ביום מן הימים, במיוחד אם הוא מודע ל"בונוס" העסיסי שהעניקה חברתו לסגור שגבה ממנו סכום נכבד תמורת עבודה של מה בכך. והיא, מן הסתם, תשמח גם כן להיכנס למעגל "משתפי הפעולה". העובדה שדני סירב להיפגש עמה "לסיבוב נוסף" לאחר שכה השתדלה לרצותו מתחת לשולחן, בוודאי זכורה לה היטב.

היא לא ידעה דבר על רכישת הקוק הפרסי, אך היא תוכל, ללא ספק, לאשש את העובדה שדני מכיר את אלי מזוז. היא הרי הגיעה למשרדו של דני בשליחתו של זה כדי להביא לו את הכסף שדרש כשכר טרחה. היא לא ידעה למה נועד התשלום לסגור, אבל זה לא היה חשוב. לעובדה שהגיעה לשם יכולה להיות חשיבות תומכת בעדותו של אלי מזוז, אם דני יכחיש, למשל, שהם מכירים.

כל זה יכול לקרות, אבל כלל לא בטוח שיקרה בפועל. זאת הייתה ההערכה של דני. "למרציאנו לא תהיה שום סיבה להתעלל בי, אם אעשה מה שמתבקש ממני לעשות", מלמל דני לעצמו.

ההשלכות של דליפת מידע על אודות דירת המסתור, בין אם באורח מינורי, מצומצם ובין אם בקול תרועה רמה, היו אף הן תלויות באוויר. הכול יהיה תלוי בנסיבות העניין. אם כל הפרשה תישאר במסגרת של סיפור רכילות עסיסי, זה לא יהיה נורא כל כך, אבל אם יתברר שיש בפרשה הזו יסודות הכרוכים בפגיעה בביטחון המדינה, הכול יקבל ממדים שונים לגמרי. במקרה כזה, דני עלול להיסחף אל תוך מערבולת שלא יוכל, כנראה, להיחלץ ממנה.

דני היה ער לאפשרויות השונות העומדות לפתחו בנושא דירת המסתור. גם בעניין זה

הכול יכול לקרות, או שלא לקרות, גם ללא התערבותו של מרציאנו. דני ידע כי מרציאנו לא היה היחיד שעקב אחרי המתרחש בה.

שום דבר מפורש לא נאמר על ידי תנחום, אבל הכול היה ברור כשמש. כך, בדרך כלל, נוהגים אלה שבאים לאיים.

רוחם רבינוביץ', בנם של ניצולי שואה, סבל מתסמינים רבים המאפיינים את בני הדור השני לניצולי התופת הנאצית.

בעת ההיא, הוריו כבר לא היו בין החיים, אבל הוא לעולם לא ישכח את ההתלחשויות הליליות שלהם. מקטעי הדברים ששמע מעת לעת, הבין שהם מעלים זיכרונות מימי ילדותם: מן הימים שקדמו לפלישה של הצבא הגרמני לעיר הולדתם בפולין וגם מן השנים שבאו אחר כך, כשנלקחו למחנות עבודה, שם שרדו רק הודות לעובדה שגופם הצעיר עמד בסבל שמבוגרים מהם לא עמדו בו. יש שהיה מתיישב חרש סמוך לדלת חדרם הסגורה כדי להאזין לדבריהם.

כשבנם יחידם החל ללמוד משפטים, לא היו הורים גאים יותר מהוריו של ירוחם רבינוביץ', שנקרא על שם סבו שלא שרד את השואה. הם כבר לא היו צעירים אז. בנם נולד לאחר שנים של עקרות, אשר אותה ייחסו למצוקות הגופניות שעברו עליהם. לא היו מאושרים מהם באותה עת.

אולם, למרבה הצער, הם לא זכו לראות את בנם צועד בסך, עטוי גלימה שחורה, לעבר הבימה שעליה ישבו נשיא בית המשפט העליון, ראש לשכת עורכי הדין ומכובדים אחרים, כדי לקבל את תעודת ההסמכה שלו מטעם לשכת עורכי הדין. בזה אחר זה נפטרו מן העולם ממחלת הסרטן תוך פרק זמן קצר ביותר.

רותי, נכדתם, לא הכירה אותם כלל, אולם היא שמעה סיפורים למכביר בילדותה מפי אחות סבתה על מה שעבר עליהם בפולין במהלך מלחמת העולם השנייה.

היא שמעה שוב ושוב על גורלם של ילדים קטנים ואמיצים, שזחלו דרך תעלות הביוב אל מחוץ לחומות הגטו, כדי לחזור עם פרוסת לחם ומעט ירקות גנובים ועל הנסיעה

האינסופית ברכבת הדחוסה לעבר מחנות ההשמדה. כילדה, אהבה את הסיפורים הנוגים הללו, אבל משבגרה, הם נעשו לחלק מכל מה שרצתה לברוח ממנו.

”המהוגנות הפולנית“, כהגדרתה, עצבנה אותה.

היא לא הבינה למה היהודים לא התנגדו למה שעשו להם הנאצים. רותי, כמו רבים מבני דורה, ילידי הארץ, לא התעמקה בנושא יתר על המידה, ואמירותיה בעניין זה היו אמירות של מי שאינו בקיא בהיסטוריה היהודית בתקופת מלחמת העולם.

כשכעסה על אביה והחליטה למרוד בו ובכל מה שייצג בעיניה, כעסה גם על הוריו, אף שלא הבינה מדוע. הם הרי לא עשו לה שום רע, והיא, כאמור, מעולם לא פגשה בהם.

הם לא יכלו להתייבב מול מוראות הנאצים, שכן היו צעירים מאוד בעת שפרצה המלחמה. סבה וסבתה ודאי לא ביקשו לעצמם את הסיטואציה שאליה נקלעו בילדותם. ללא ספק, היו רוצים לגדול אחרת, בארצם שלהם, מחובקים בחיק הוריהם, מתרוצצים יחפים, כפי שרותי עשתה בגילם, על חולות הזהב בחוף הים של תל אביב. בוועטים בגלים, בונים ארמונות של חול, מלקקים גלידה שנוזלת על סטרם.

דני לא אהב את מה שהוא עומד לעשות, אבל הוא הבין שבמצבו הנוכחי לא נשאר לו הרבה ברירות. אנשים כמוהו או כמו מרציאנו, אינם יכולים להרשות לעצמם לשחק על פי קודים רגילים. יש מצבים שבהם צריך להסיר את הכפפות ולהיכנס לזירה בנחישות וללא מורא; באגרופים גלויים, ובלי כיסוי פְּנים.

מרציאנו, יליד העיר בת ים, גדל בשכונה שעל גבול יפו. הוא התגלגל בילדותו ברחובות שאליהם פחדו ניידות משטרה להיכנס לאחר רדת החשכה. כל מי שהפירו מקרוב ידע שהוא אינו מאלה שירימו ידיים. כבן לאב שמת בכלא לאחר שנשפט על לא עוול בכפו למאסר עולם, הוא יפעיל את כל מכבשי הלחץ שיש בארסנל המלחמה שלו כדי להיחלץ מן המצוקה שאליה נקלע, מבלי שדבק רבב במעשיו קודם מעצרו.

זאת הייתה הנחת העבודה של דני ולאורה ביקש לפעול. מרציאנו יילחם על חייו. כל אמצעי יהיה כשר בעיניו. הוא יילחם בכל מי שינסה להביאו למצב שבו היה אביו.

דני שב וגלגל בינו לבין עצמו אופציות שונות, עד שגיבש דרך פעולה ראויה לטעמו. הוא כלל לא היה בטוח שדרך זו תצלח, אבל הוא ידע שרק אם ילך במסלול הזה, יצליח לשכנע את מרציאנו שהוא מילא את חלקו במבצע לחילוץו.

דני בן-אור, עורך הדין הכי לוחט בשטח, לא הבין מדוע מרציאנו נמנע מלבקש את עזרתו המשפטית. הרי זהו תחום מומחיותו, ובו הוא עשה חיל במשך שנים. מדוע, אם כך, סבור מרציאנו שרק באמצעות ניסיון להשפיע על שופט באופן פסול יוכל להיחלץ ממצוקתו?

לשאלה זו לא היה לו מענה. מתוך ידיעה חלקית של הפרטים, היה ברור לדני שזהו מקרה גבולי מאוד, לא פשוט כלל ועיקר עבור הפרקליטות; מקרה שיכול להוביל לזיכוי מלא, אם הסנגור יעבוד נכון.

היה כאן מקרה ברור של "מודיע" בעל אינטרס ברור להפליל את מרציאנו מסיבות כלשהן או מצב של "הפללה" מכוונת מצד המשטרה.

במהלך המשפט ייחשף, אולי, שמו של המודיע, אם וכאשר תוגש בקשה להסרת החיסיון על שמו, אבל אין זה בטוח. הפרקליטות תתנגד לכך, קרוב לוודאי, בכל כוחה. היא תטען שיש סכנה לחייו. טיעון כזה לא אהוב בדרך כלל על שופטים ששומעים תיקי פשע חמורים. הוא מונע בחינה אמיתית של "המודיע", וכבר היו מקרים שבהם בתי משפט כפו על הפרקליטות לחשוף את שמו, מה שגרם לה לחזור ולשקול אם היא מעוניינת בכלל להמשיך בניהול המשפט.

לא מן הנמנע שהפרקליטות תבחר בנתיב אחר ותטען כי מדובר בכלל ב"מודיע אנונימי", וזה אף יגביר את החשד בלב בית המשפט. "מודיע" כזה ששמו אינו ידוע, כך יטען מנגד, יכול היה להניח בעצמו את המזוודה בחדר המלון ולצלצל אחר כך למשטרה. אם אין יודעים מיהו, אזי אין אפשרות לבדוק את מניעיו או כיצד בכלל ידע על קיומה של המזוודה מתחת למיטה במלון. "האנונימיות" של המודיע אף היא מטילה צל כבד על רשויות אכיפת החוק.

כך או אחרת, כל טיעון שיתייחס ל"אנונימיות" של המודיע או לחוסר האפשרות להביא לבית המשפט כדי שייחקר בחקירה נגדית מטעמים של הגנה על חייו, ייתקל בביקורת ובהרמת גבה מצד בית המשפט. ייווצר חשד שמדובר בתרגיל של המשטרה. זאת, מכיוון שלא קיימות ראיות של ממש הקושרות את מרציאנו למה שנתפס בחדר המלון, ככל שדני הבין זאת. לא נמצאו טביעות אצבע שלו על המזוודה; גם על נייר הצלופן שעטף את חבילות הכסף לא נמצאו טביעות אצבע שלו או שרידים אחרים של נזלי גוף שעשויים לקשור אותו למזוודה. כמו כן, לא נמצאה כל הוכחה לכך שמרציאנו היה מודע למה שנמצא בחדר המלון שאליו הוא נכנס זמן מה קודם פריצת השוטרים פנימה. מה גם, שלא היה זה חדרו ה"קבוע", אלא חדר שהמפתח אליו נמסר לו בשולחן הקבלה במלון באורח אקראי.

בנסיבות כאלה, כשאין מי שיכול להעיד שמרציאנו הגיע עם המזוודה לחדר, אי אפשר יהיה לשלול את הספק הסביר העומד לזכותו של כל נאשם; האפשרות, שאיננה בלתי

סבירה, כי מי ששלח את השוטרים לחדר המלון הוא מי שהטמין שם את המזוודה כמה דקות קודם לכן, תרחף בחללו של אולם בית המשפט.

כל שופט מנוסה ישקול טענה מעין זו בכובד ראש. במיוחד כאשר גם הטענה בדבר האפשרות שהמשטרה ביקשה לטמון מלכודת למרציאנו איננה יכולה שלא להישקל ברצינות.

לכן, דני לא הבין מה גרם למרציאנו להיות לחוץ כל כך. הוא ניסה לברר זאת עם תנחום. אולם יעלה הייתה ברורה מאוד. היא לא ביקשה טיפול משפטי. היא רצתה משהו אחר. לא היה לה כל רצון להמתין חודשים עד שמערכת המשפט תעשה את מלאכתה. היא ידעה שבעלה נלכד על לא עוול בכפו.

עורכת הדין מזל לוגסי סיפרה לה זאת. בעלה שיווע לעזרה, ויעלה עמדה לעשות כל מה שצריך; ללא התחכמויות – ובלי לעצור "באדום".

דני לא הכיר אותה, ולכן לא יכול היה לנסות ולבחון עם תנחום דרכים בוטות פחות. תנחום היה רק השליח.

הרצל מרציאנו חווה את מאסרו הראשון בגיל חמש-עשרה, לאחר הסתבכותו השנייה עם החוק. במקרה קודם שבו הסתבך עם החוק, המליצה קצינת המבחן לנוער על טיפול שיקומי, ומרציאנו יצא ממנו ללא נזק רב. אולם מן הפרשה הבאה מרציאנו כבר לא הצליח לחמוק בלי עונש, שכלל גם מרכיב של מאסר בפועל.

כמה חודשים בבית הסוהר לקטינים לימדו אותו שהוא לא עתיד לקבל בחיים שום דבר בחנם. תחילה היה עליו להילחם על הזכות לישון במיטה ולא על הרצפה; היה עליו להילחם על הזכות לאכול ליד השולחן הכי קרוב למקום שבו מגישים את האוכל, על מגשים לא לגמרי נקיים, כדי שיוכל לשוב ולעמוד בתור למנה נוספת. היה עליו להילחם על דברים רבים של מה בכך, אם כי תוך פרק זמן קצר ביותר הכול השתנה לטובה.

גופו החזק, השרירי, שהתחסן מיום ליום בעקבות אימוני כושר מפרכים שכפה על עצמו, סייע לו בכל מה שביקש לעצמו. עוצמתו הגופנית לא הותירה מקום לספקות. הנערים האחרים חששו מפניו. הם ידעו כי מי שימרה את פיו, לא יסיים את יומו ללא מנה אחת אפיים מכפות ידיו, שרוחבן הזכיר להבים של משוטים. מרציאנו הפך למנהיג. היה לו אפילו סנג'ר, משרת בלשון העבריינים, שהיה עושה דברו.

הסוהרים למדו לכבדו מכיוון שסייע להם בהרגעת הרוחות כל אימת שפרצה מהומה בין האסירים בגלל עניינים של מה בכך. "בוררויות" בין אסירים הובאו בפניו, והוא למד להכריע בהן מבלי שיהיו עוררין על "פסיקותיו".

לאחר צאתו מן המאסר, נחת מרציאנו שוב בשכונה שבה גדל ושם חידש את הקשר עם כל מי שילוו אותו במשך שנים רבות בדרכו העבריינית. כספים רבים החלו לזרום לכיסיו מפעילויות עברייניות שונות, בין השאר מגביית דמי חסות מבעלי חנויות במרכז העיר תמורת "שמירה" עליהן.

בשלב מסוים הוא פרש מעיסוק זה שהיה כרוך בסיכונים רבים, ועבר לסחר בסמים.

באותם ימים רכש את הסמים מסוחר ידוע ביפו, אולם בהמשך דרכו ייבא סמים בעצמו באמצעות בדווים שהתגוררו סמוך לגבול מצרים.

זמן מה לאחר מכן, סייע מרציאנו לאמו לרכוש את הדירה שבה התגוררה ובה גידלה אותו ואת אחיותיו, בשנים שבהן אביהם היה בבית הסוהר. לימים, עזר לאמו לרכוש דירה מרווחת הרבה יותר, באזור טוב יותר של העיר, אולם מן הדירה הראשונה שבה גדל, סירב להיפרד.

אל הדירה הזו, שנותרה בשימונה לאחר שאמו עזבה אותה, היה מגיע אחת לכמה חודשים, יושב בחשכה בסלון הקטנטן, על הספה המרופטת שאותה זכר מיום שעמד על דעתו, ומנסה להעלות בזיכרונו את דמותו של אביו.

יעלה ידעה על דבר קיומה של הדירה, אולם מעולם לא ביקרה בה. אמו לא חזרה לבקר בדירה עד יום מותה.

בעת הזאת, לאחר שלושה מאסרים בפועל, שאחד מהם נגזר עליו בגין דקירתו בסכין של אורח במועדון לילה בטיילת של בת ים בגלל עניין של מה בכך, בגיל שלושים ואחת, היה מרציאנו בדרכו לצמרת. הוא לא היה מוכן לוותר על כל מה שהשיג עד כה משום שמישהו החליט להפיל, מסיבה שאינה ידועה לו, על לא עוול בכפו.

הוא ידע בוודאות שאין לו כל קשר למזוודה שנתפסה בחדר שבו נעצר ולכן הסיטואציה שאליה נקלע הטרידה אותו עד מאוד. תמיד היה מוכן "לשלם מחיר" עבור מעשים שעשה, אולם בשום פנים ואופן לא היה מוכן לשלם עבור דבר מה שלא עשה.

הוא לא ידע באותו שלב איך "תפרו" לו את התיק שבגיניו צפויות לו שנות מאסר מרובות, אבל הוא התכוון להשיב מלחמה שיערה, ודני היה אחד מן האמצעים שבהם ביקש להשתמש. בהכירו את מערכת המשפט, שבה לא נתן אמון כלל ועיקר (כמו רבים אחרים שנקלעו אי פעם אל בין מלתעותיה), הוא לא סבר שעל ידי ניהול משפט באמצעות דני או כל סגור אחר, מבריק ככל שיהיה, יצליח להיחלץ מן הבור שפָּרו לו.

מרציאנו שינן שנין היטב את הלקח שאביו למד על בשרו בדרך הקשה, כאשר נפל קורבן

ל"תרגילים מלוכלכים" של חוקרי משטרה מושחתים ונידון למאסר עולם. הוא שמע מפי אבי פעם אחר פעם, במשך השנים שבהן ביקרו אחת לשבועיים עם אמו ושתי אחיותיו הבוגרות ממנו, עד כמה לא צודקת היא מערכת אכיפת החוק. מפיו למד כמה חפים מפשע יושבים בין כותלי בית הסוהר, והדברים נחרטו היטב בתודעתו.

"מערכת משפט שבה 'אוכלים' נאשמים הרשעות שווא בשיעורים מבהילים, לא צריכה לקבל את האמון הציבורי", סיכם לעצמו מרציאנו, ובחר באופציית פעולה שאינה כרוכה בניהול משפט, אף כי ידע בוודאות שהפעם לא חטא במאומה.

מה שהוסיף לחוסר האמון של מרציאנו במערכת אכיפת החוק הייתה הטראומה שעברה משפחתו, לאחר שאחת מאחיותיו נפגעה מכדור תועה של מתנקש, שביקש לחסל מישהו מקבוצת עבריינים יריבה. "המבוקש" עמד לא רחוק מאחותו של מרציאנו.

חילופי היריות התרחשו לאור יום. הרחוב הסואן לא הרתיע את היורה, שהסתלק מן המקום על אופנוע. "המבוקש" נותר מתבוסס בדמו.

בסמוך לגופה המדממת של "המבוקש", שכבה על המדרכה גם אחותו של מרציאנו. כדור אחד פגע בריאתה, ונדד משם ללבה. היא מתה במקום משטף דם. נידת העזרה הראשונה הגיעה רק לאחר עשר דקות. היא הייתה בת שבע-עשרה במותה. היורה לא נתפס.

המשטרה לא עשתה מאמצים רבים מדי כדי לאתר אותו. יריבויות בין עבריינים היו בתחתית סולם העדיפויות שלה. העיתון המקומי ציין את האירוע בשולי העמוד השני שלו.

מרציאנו שמע את שאירע לאחותו בעת שריצה את מאסרו הראשון. הנהלת בית הסוהר אפשרה לו לצאת להלווייתה בליווי אחד מדודיו. לאחר שבגר, חיפש מרציאנו את המתנקש ואת מי ששלח אותו ונקם בהם את מות אחותו. שניהם נשארו נכים לכל ימי חייהם. הוא לא רצה במותם; הוא רצה שיישארו מצבה חיה למה שעוללו לאחותו. המסר שביקש להעביר נקלט היטב. מרציאנו קיבל מעמד על בחוגים שהיו חשובים לו. לא היה איש בעולמו של מרציאנו שלא ידע מי נקם את מותה הטרגי של אחותו.

גם תיק החקירה הזה, של מי שנפגעו מידיו של מרציאנו ונותרו נכים לכל ימי חייהם, לא טופל אף פעם ברצינות. המשטרה, כהרגלה, לא טרחה לחפש את האחראי לפגיעה הכפולה. ידיעות מודיעיניות למכביר הצטברו בתיק המשטרה המאובק, שנותר מיותר על אחד ממדפי הארכיון המשטרתי, כמו רבים אחרים מאותו סוג, בלי שאיש ביקש לבדוק אותו לעומקו.

במשטרה ידעו שמרציאנו מבקש לנקום את מותה של אחותו ולכן זומן פעם אחת לחקירה בעניין זה, אולם לאחר דקות מעטות פטר אותו החוקר מעליו. לא היה לו כל עניין לעצור את מי שעשה דין לעצמו בנסיבות כאלה. מרציאנו הכחיש, כמובן, כל קשר לפגיעה במי שגרמו למותה של אחותו. הוא טען שלמיטב ידיעתו אין לשניים כל קשר למותה של אחותו. החוקר לא התווכח עם מרציאנו. הוא לא ידע מי היה המתנקש, זה שהרג בעבר את "המבוקש" ואת אחותו של מרציאנו, ולכן לא הייתה לו כל עילה של ממש לחשוד בו כמי שהוציא לפועל מעשה נקמה.

לחוקר לא הייתה כל אפשרות לדעת אם השניים שנותרו נכים כתוצאה מפעולת נקם קשורים למותה של אחותו של מרציאנו. רק מרציאנו ידע מיהו המתנקש ומי שלח אותו, ולמה שני אלה נותרו נכים לכל ימי חייהם.

את האחות האחרת, ברכה, שילב מרציאנו בעסקיו. היא הייתה דומה לו באופייה. הוא הכיר לה את יעלה, והשתיים הפכו לחברות בלב ובנפש. מרציאנו שמח על הקשר הזה בין שתי הנשים שכה אהב.

מרציאנו לעולם לא ישכח את היום שבו סיפרה לו אמו שאביו קרס בתאו ונפטר מדום לב. הוא אהב את אביו והיה קשור אליו, למרות שאביו נכנס לבית הסוהר כשהוא היה רק בן שנה.

תחילה לא הבין למה אמו מטלטלת אותו מדי שבועיים למקום המגעיל הזה כדי לפגוש שם אדם הלבוש סרבל כתום ואזוק ברגליו. אולם במשך השנים הוא למד לאהוב את אביו בכל מאודו והמתין בקוצר רוח לפגישות שהתקיימו מדי שבועיים, כדי לבלות עמו חצי שעה. הוא האזין בקשב רב לאביו בעת שהלה שטח בפני אמו את מהלכיו

המשפטיים הבאים. הרצל מרציאנו לא הבין רבים מן הדברים שנאמרו, אבל הכאב שניבט מעיני אביו נחרת בזיכרונו לעד.

לילדים ברחוב סיפר תחילה שאביו אינו מתגורר בארץ, אבל כשפשטה בשכונה השמועה שאביו מרצה מאסר עולם, נאלץ להלום, לא פעם, במי שניסה להתגרות בו או לעלוב באביו.

את דמעותיו חנק בכר בלילות במשך שנים, בעיקר לאחר שהתבשר על מות אביו בבית הסוהר. אל ההלוויה הגיעו רק מעטים. מרציאנו הניח אבן קטנה על הקבר הטרי ונשבע שלו זה לא יקרה לעולם.

ברכה, אחותו המבוגרת ממנו במקצת, הייתה נשכבת לצדו בלילות שבהם גבר בכיו ומחבתת אותו. מרציאנו לא שכח את החום שזרם אליו מגופה החסון. הוא זכר את ידיה החמות, היבשות, שליטפוהו בכל חלקי גופו עד שנרדם.

לעתים, היה מתעורר בבקרים כשלחלוחית לא מוכרת מרטיבה את אזור חלציו.

דני הכיר חלקים רבים בתולדות חייו של מרציאנו ולכן חש כלפיו קרבת נפש. הרחובות שבהם גדל מרציאנו דמו במידה רבה לרחובות שבהם הוא עצמו התרוצץ בילדותו. הוא הכיר את המצוקה, את הזעם ואת התסכול שהרגישו הדיירים באותם רחובות.

דני הכיר את קורות משפחתו של מרצינו וידע עד כמה השפיע עליו מותו של אביו. לטראומה הזאת של מותו של אביו התווסף, כמובן, מותה הטרגי של אחותו. הוא אף ידע כיצד נקם מרציאנו את רצח אחותו. השוטרים לא ידעו, אבל דני ידע היטב.

בה בעת הוא התוודע למערכת היחסים הקרובה השוררת בין מרציאנו לבין אחותו. את ברכה פגש פעם או פעמיים, והאנרגיות שזרמו ממנה הרשימו אותו. היא הגיעה לבית המשפט בעת שדני ייצג את אחיה. לאחר מכן הם נפגשו בהזדמנות אחת נוספת לפחות, ככל שדני יכול היה להיזכר, במזכירות בית המשפט, כשברכה הגיעה לשם כדי להסדיר את שחרורו בערבות של אחד ה"חיילים" של אחיה.

ברכה ודני התיישבו במזנון בית המשפט ושוחחו על דא ועל הא, שעה שברכה המתינה להשלמת סידורי השחרור. דני, שלא כמנהגו, לא מיהר לשום מקום. ברכה הקפידה שלא לדבר על אחיה – ולכן הוא לא היה מודע לכך שמרציאנו עבר מהפך אישי לאחר שנישא ליעלה.

חושיה המחודדים אמרו לה שדני לא צריך לדעת על כך.

על מהפך זה למד דני בדרך הקשה רק כאשר כבר היה מאוחר מדי לעשות צעדי מניעה כנגד המזימה שנרקמה נגדו במוחה היצירתית של יעלה, האישה שבאה ממחוזות שבהם אין שום אפשרות להיות בצד המפסיד.

- "השופט רבינוביץ'?"

- "כן."

- "כאן דני בן-אור."

- "כן."

- "אני צריך לפגוש אותך עוד הערב."

- "כן."

- "רותי..."

- "כן..."

הפגישה עם השופט רבינוביץ' נקבעה לשעה שמונה בערב ליד המזרקה היורקת מים ואש בכיכר דיזנגוף. רבים לא אהבו את הכיכר משום שייצגה בעיניהם נובורישיות כתחליף לפשטות שהייתה כה אופיינית למייסדיה של העיר העברית הראשונה בעידן החדש.

דני עמד להקליט את השיחה ביניהם באמצעות חוקר פרטי, אחד מלקוחותיו, שגם אמור היה לצלם את המפגש. כל זאת על מנת שיוכל לשכנע כמה אנשים שפגישה זו והשיחה שנערכה במהלכה אכן התקיימו.

החוקר הפרטי שימש את דני לצרכים שונים ובעבר ביצע למענו חקירות רבות גם כאלה שנועדו לעמוד על יכולתם הכספית של לקוחות מסוימים.

הפעם, היה לחוקר הפרטי תפקיד אחר.

אם יעשה השופט רבינוביץ' כל מה שדני יבקש ממנו, לא יהיה צורך להשמיע את ההקלטה, או להראות את הצילומים, אבל אם זה לא יקרה, יהיה המצב שונה לחלוטין. דני קיווה, כמובן, שמה שהוא מבקש שיקרה, יסתדר כפי שתכנן, אבל לא היה לו כל ביטחון שכך יהיה.

דני רצה תיעוד של השיחה.

לפני כן, עוד הספיק לצלצל לתמר כדי להודיע לה שמשהו ממש דחוף צץ לפתע ושהוא יגיע מאוחר הביתה. תמר לא הגיבה. היא כבר הייתה רגילה לשיחות האלה. למעשה, כבר ידעה שהפעם השיחה הזאת שונה מכל האחרות.

בעבר, לאחר שיחות כאלה, היה דני חוזר מן הפגישות הליליות הללו מותש, מרופט ומדיף ריחות של מי קולון זול המהול בניחוחות נשיים. בנותיו חדלו לשאול את אמן על אודות היעדרויותיו.

תמר למדה להתנהל כמעט כמו אם חד הורית. יש אבא, אבל הוא לא בבית וגם כשהוא נמצא בבית, הוא בגדר "נוכח נפקד". לא מגיע לחגיגות בגן או בבית הספר; לא יודע שהבת הגדולה הופיעה כבר פעמיים ברסיטל לפסנתר בפני קהל רחב; לא מודע לכך שמוריה ניבאו לה עתיד מזהיר בעולם המוסיקה. הוא אומנם רכש לה את פסנתר הכנף, אבל לאחר מכן לא טרח להתעניין בו יותר.

הוא ראה בפסנתר עוד קישוט. עוד סמל סטטוס בולט בדירתו הגדולה; חפץ שסימל את המרחק הרב שעבר בין דירת הוריו הצנועה, בת שני החדרים, שבתוכה הצטופפו ארבעה אנשים, זאת ששימשה בשעות היום גם כפעוטון לחמישה שישה פעוטות, לבין הדירה הדו מפלסית המפוארת שבה התגורר עתה עם משפחתו.

דני ידע שגודלה של הדירה אינו ערובה לאושרה של המשפחה, אולם תמיד דגל בכך שמוטב להיות לא מאושר בדירה גדולה מאשר אומלל בדירה קטנה.

דווקא משפחתו הגרעינית הייתה הוכחה חיה לכך שאין כל קשר בין אושרה של משפחה לבין גודלם או מספרם של החדרים בדירה שבה היא מתגוררת. האהבה שרחשו הוריו זה לזו נמשכה לאורך כל שנות חייהם. זאת הייתה אהבת אמת שלא הייתה תלויה בדבר. ילדיהם, דני וחדווה, היו מודעים לקיומה של אהבה זו, שנמשכה עשרות שנים, מיום שהשניים הכירו זה את זה. היא הקרינה גם על היחסים בין ההורים לבין הילדים.

גם כעת, בהיותו אדם בוגר ובעל משפחה, דני אהב לבקרם בשכונת מגוריהם הישנה,

שכונת ילדותו המתפוררת אך הזכורה לטוב, כדי לחוש שוב את החום האנושי, הבסיסי, שהקרינו כלפיו וכלפי הסובבים אותם; חום שהפשיר קמעה, ולו לזמן קצר, את עולמו הנוכחי, הקר והמנוכר. הצעתו של דני לסייע במעבר לאזור אחר בעיר נתקלה בסירוב מוחלט.

תמר לא אהבה את הביקורים האלה, אך הקפידה להגיע עמו ועם הבנות מתוך כבוד כלפי הוריו של בעלה. ביקורים אלה לא היו תדירים, ובפועל הם התקיימו רק אחת לכמה שבועות. הוריה של תמר לא באו מעולם לבקר את הוריו של דני ואילו הוריו של דני לא ביקרו במושב שבו התגוררו הוריה של תמר מאז טקס החתונה הגרנדיוזי, לטעמם, שהתקיים שם. ניכור גמור שרר בין שתי המשפחות.

דני עצמו היה מגיע לבקר את הוריו לפחות פעמיים בשבוע, לבדו. את מכוניתו היוקרתית הוא היה מחנה הרחק מביתם כדי שלא לנקר את עיני השכנים.

תמר אהבה הרבה יותר לבקר בבית הוריה.

לדני לא היה צל צלו של ספק כי במשפחה כמו שלו אין כל סיכוי שתתגלה אלימות מכל סוג שהוא. על הטרדה מינית בוודאי שלא היה מה לדבר. תופעות כאלה התגלו, לרוב, במשפחות שבהן אבי המשפחה מאס באשתו בשלב כזה או אחר של חייהם מה שכמעט תמיד גרם לו לכלות את זעמו או את תסכולו, הן באשתו והן בילדיו.

אלה אינם כללים של ברזל, ותמיד ישנם יוצאי דופן, אבל על פי רוב זהו המתווה הרגיל. בין אם מדובר בבעל מכה, או באב מתעלל, תמיד תימצא לכך סיבה הקשורה באי נחת מתסכל, מדמם, מרגיז, שאינו קשור כלל ועיקר לאישה או לילדים, אם כי הזעם מופנה נגדם.

דני למד להכיר את הדברים מתוך עבודתו המשפטית. הוא חיפש תמיד דרכים לדון את הבעל המכה או את האב המתעלל בילדיו מינית או אחרת לכף זכות. לעתים עשה זאת מתוך ידיעה ברורה שכאשר הנאשם יחזור הביתה, גם לאחר ריצוי תקופת מאסר מסוימת, משפחתו תחזור ותסבול מנחת זרועו או בדרכים אחרות, פוגעניות הרבה יותר.

במשפחתו של דני דווקא קירבה המצוקה הכלכלית בין ארבעת בני המשפחה וככל שזו גברה, בגלל מחלתו של אבי המשפחה או בגלל התנכלות פקחי העירייה לאמו של דני, כן גברה הקרבה בין בני המשפחה ואיחדה ביניהם.

דני ואחותו התגייסו לעזרת המשפחה בשעות שלאחר הלימודים, ללא כל טרזניה או הרגשת קיפוח. הם דחו את הסיפוקים האישיים שלהם לשעות אחרות. אלה של דני היו, כמובן, סוערים הרבה יותר. חדווה, שכבר אז הייתה בשלבים ראשוניים של חזרה בתשובה, "התחזקות" בפיה, שמרה תמיד על סולידיות שקטה.

עם השנים חדל דני להתנצל בפני תמר על עיסוקיו השונים וגיבש לעצמו תירוץ קבוע: "אני עושה למען רווחת המשפחה." בכך היה מסיים כל שיחה עמה.

זה היה נכון לגבי השעות אשר הוקדשו לפעילות הקשורה בעבודתו. זה לא היה נכון כאשר היעדרויותיו נקשרו, למשל, למפגשי רעים עם חברים מן השכונה.

והיו המפגשים עם נשים זרות לשם סקס בלבד. סקס אקראי, לא מחייב, פראי, סוער ומלא ריגושים שכמותם אפשר לחוות רק עם אישה זרה, שאותה לא אמורים לפגוש שוב לעולם.

רומנטיקה לא הייתה במפגשים של דני עם הנשים הללו. המפגשים הללו, בין זרים גמורים, שנמשכו זמן קצר, כהרף עין, והיו חד פעמיים, הוסיפו לחייו טעם מיוחד, פיקנטי. לארומה של הגוף הזר, הלא מוכר, היה טעם משכר.

גם לביקוריו בדירת המסתור לא היה שום קשר ל"רווחת המשפחה".

- "מה חדש?" שאלה תמר סתמית, מבלי שהמתינה לתשובה כנה.

- "נדבר אחר כך. אני מאוד לחוץ".

- "טוב, רק אל תעשה שום דבר שתצטער עליו בבוקר".

- "למה את מתכוונת?" שאל דני בתמיהה מסוימת.

- "לשום דבר מיוחד. נדבר בבוקר".

- "רק רגע..."

- "רק תזכור שיש לך שתי בנות," סיימה תמר את השיחה.

לא היה שום טעם לספר לדני שהיא כבר יודעת משהו ממה שעובר עליו.

השופט רבינוביץ' הגיע למקום המפגש בשעה היעודה. הוא התגורר ברחוב סמוך, בדירה צנועה יחסית, בת ארבעה חדרים, עם מרפסת שמשקיפה לים. הוריו רכשו את הדירה לאחר עלייתם ארצה מכספי הפיצויים שקיבלו מממשלת גרמניה. לאחר מותם, השופט רבינוביץ', שהיה עדיין סטודנט בפקולטה למשפטים, המשיך להתגורר בדירה שבה נולד. לא היו יורשים אחרים לדירת הוריו. כל קרוביהם נספו בשואה.

רחוב פרישמן הוא מן הרחובות הוותיקים בתל אביב, והדירות שנבנו בו מתאפיינות בתקרות גבוהות, כמו במרכז אירופה, מה שמעניק למתגוררים בהן תחושה נינוחה מאוד. המרצפות הגדולות, המעוטרות במגוון עיטורים צבעוניים והחלונות הגדולים, שדרכם חודר פנימה אור שמש תל אביבי במשך מרבית שעות היום, מוסיפים אף הם להנן המיוחד. חדרה של רותי נותר כמו שהיה בעת שעזבה את הדירה אל דירתה השכורה הראשונה. על המדפים נשארו מיותמות הבובות שהיו אהובות עליה כל כך בילדותה.

גם הריהוט בחדר השינה לא הוחלף לאחר הגירושים.

את הסלון ואת חדר העבודה של השופט רבינוביץ' גדשו מאות רבות של ספרים. רובם לא היו ספרי חוק ומשפט, אלא מאותם ספרים שתלמידים בחוגים לספרות באוניברסיטה נוהגים לקרוא על פי סילבוס שמחולק להם בתחילת השנה. בין הספרים היו גם כמה ספרי מסעות, שאותם רכשה זהבה בן-שלום. היא אהבה לקרוא בהם לפני שהייתה יוצאת למסעותיה.

השופט רבינוביץ' אהב מאוד לשקוע בספרים שתיעדו את חייהם של אנשים אשר הותירו את חותמם בדרך זו או אחרת על האנושות. לעתים אחז בו צער עמוק על כך שגורלו לא שפר עליו כמו גורלם של אותן דמויות שעליהן קרא בספרי הזיכרונות האוטוביוגרפיים.

לפגישה עם דני הגיע השופט רבינוביץ', כהרגלו, ברגל. לא הייתה לו מכונית. את

רישיון הנהיגה שלו הפקיד כמה שנים קודם לכן במשרד הרישוי. הפשטות שלטה בכל הליכותיו. אל בניין בית המשפט נהג לצעוד ברגל בכל בוקר, כשהוא מוותר על ההסעה שהוצעה לו, מטעמי ביטחון, על ידי הנהלת בתי המשפט.

את עיקר משכורתו, כשופט, לאחר ניכוי הקצבה החודשית לרותי ודמי המזונות הנדיבים לאשתו לשעבר, זהבה בן-שלום (אשר בהם לא היה מחויב משפטית ואותם שילם רק עקב רצונו לשמר את הקשר האינטימי עמה), הפקיד, רובה ככולה, בתוכניות חיסכון שונות ומשונות. לא שהיה צריך לדאוג לעת זקנה; הפנסיה התקציבית שלו כשופט אמורה הייתה לספק את כל צרכיו בבוא היום. הוא פשוט היה טיפוס כזה, סגפן, לא אהב על הבריות, רדוף על ידי רוחות רעות שפקדוהו מעת לעת.

הדבר החמיר בעיקר לאחר שבתו היחידה עזבה את הבית ועברה להתגורר בדירות שכורות. הוא לא אהב את המהלך הזה, אבל לא הייתה לו כל ברירה אלא להשלים עמו. הידיעה שבתו דומה כמעט בכל לגרושתו, הדירה שינה מעיניו. הוא היה בטוח שלא ירחק היום והיא תלך בדרכי אמה.

בעת שדני בן-אור התקשר אליו, כבר ידע השופט רבינוביץ' לא מעט פרטים על המוצאות אותה. לבקשתו, חבר קרוב בדק עבורו את מהלכיה, ומן הדו"ח שקיבל עלתה תמונה עגומה. בין שאר הפרטים שהופיעו בו, הייתה גם אינדיקציה לכך שרותי מכירה את דני, אבל לא מעבר לזה. השופט רבינוביץ' מצא שם פרטים מסוימים, לא רבים, על החבר המקועקע של בתו ועל התמכרותה לסמים קלים.

על הנסיעה של בתו לחו"ל ידע מתוך כך שבאה להיפרד ממנו ולבקש את קצבתה לכמה חודשים מראש. על הסמים שנשאה בגופה לא ידע דבר, גם לא על חניית הביניים באמסטרדם, כדי לקבל שם מזוודה עם תחתית כפולה.

כשהוא לבוש חולצת טריקו פשוטה ומכנסי ג'ינס אפורים, ביקש השופט רבינוביץ' להראות שלא הצטייד במכשיר הקלטה. הוא אחז ברצועה שבה הוליך את כלבו המיניאטורי ביד ימין. ללא הקדמות מיותרות ובמשפטים קצרים דיווח לו דני שתוך זמן מה אמורה בתו לעלות על טיסה מאמסטרדם לניו יורק; משם, היא אמורה להמשיך לווינגטון כדי להיפגש עם מי שצריך לקבל ממנה את המשלוח שהיא נושאת באמתחתה.

הנחיתה של רותי בארצות הברית תוזמנה, על פי הנאמר לדני, לשעות שבהן אמור להיפתח משפטו של מרציאנו. הוא לא ידע יותר מדי פרטים בעניין זה. תנחום מסר לו את מה שמסר כדי להבהיר לו שהקוק הפרסי שנרכש בעזרתו עושה את דרכו לארצות הברית. דני לא היה צריך יותר מכך על מנת להבין לאיזו צרה צרורה הכניס את עצמו בגלל פזיזותו.

- "אז מה?" חתך השופט רבינוביץ' את דיווחו.

- "כלום, רק שמישהו ביקש ממני להעביר לך..."

- "אני מציע לך להיזהר לפני שאתה אומר דבר מה שאחר כך תצטער עליו."

- "למה, מה, אתה יודע משהו?"

- "אני לא יודע כלום. וגם אתה לא. אז תיזהר."

- "אני רק רציתי..."

דני הרגיש מיד שהעניינים אינם מתנהלים כפי שרצה. השופט רבינוביץ' נראה נינוח מדי – ולגמרי לא מופתע מן הדברים ששמע. לפרקים, דני אפילו חשב או אף חשד שמישהו תדרך את השופט רבינוביץ' לפני הפגישה.

דני לא ידע אם זה באמת מה שקרה, אולם הוא לא התכוון לסגת בשום מקרה. יותר מדי היה מונח מבחינתו על כפות המאזניים: לא רק חירותו או חייו של מרציאנו, אלא גם אלה שלו. בכל מקרה, חייו לא יחזרו להיות כשהיו.

איום על שופט אינו עניין של מה בכך. מה גם, חשב לעצמו דני, שאם השופט רבינוביץ' באמת יידחק לפינה, הוא עלול להתנהג כמו חיה פצועה שנקלעת למצוקה: לשלוף ציפורניים וגם לנעוץ שיניים. להילחם על חייו. ואם זה יקרה, ייפגע כל מי שיימצא בסביבתו.

ירוחם רבינוביץ' עמד להילחם, למעשה, על מעמדו כשופט. ככל שנמשכה השיחה הרגיש דני פחות ופחות בנוח עם מה שהוא עושה. תגובתו המפתיעה של בן שיחו הטרידה אותו. האפשרות שהוא כבר דיווח למישהו על הפגישה הצפויה נראתה סבירה לפתע.

בעצם, כל אחד אחר היה נוהג כך בנסיבות דומות כדי ליצור לעצמו מעין אליבי למקרה שמשוהו ישתבש או שמישהו יבקש לנצל את עצם קיום הפגישה למטרות בלתי כשרות. האפשרות הזאת העבירה צמרמורת בגוו של דני. העמידה מול השופט המאויים על ידו המחשיה לו את הדברים באורח חד וכואב.

דני ידע כי האינפורמציה המטרידה שמרציאנו אוחדו אודותיו, היא זו שגרמה לו לנהוג כפי שנהג, תוך ניסיון להרוויח מרחב פעולה כדי לנסות ולחלץ את עצמו ממלכודת הפתאים שאליה נכנס. לא רק אספקת הסם לרותי, שאותו היא נושאת עתה בדרכה לארצות הברית, הטרידה אותו; העניין האחר היה לא פחות מטריד. שני אלה היו ביסוד האיום הגלוי שהופנה כלפיו.

ודווקא העניין השני התגלה כלא פשוט. העובדה שגורמים נוספים, רשמיים, התעניינו בדירת המסתור, העידה על כך שהוא נמצא, אולי, בלִפְּה של פרשייה גדולה הרבה יותר ממה ששיער תחילה. דני חזר על ה"סיכום" הזה, בינו לבינו, כדי לחזק את רוחו בשעה שעמד מול בן שיחו, אם כי כבר עתה היה ברור לו שגם אם השופט רבינוביץ' ייעתר לכל הפצרותיו, ההתעניינות של גורמי הביטחון בדירת המסתור לא תיפסק. הוא הבין שהמלכוד שבו הוא נתון אינו קשור כלל למה שתוליד השיחה הנוכחית.

דני כבר לא היה בטוח שמה שהוא עושה עתה זוהי אכן הדרך להיחלץ מן הסבך.

הוא עמד מול ירוחם רבינוביץ' והוציא מפיו את המילים באי רצון גמור. הבעת פניו של השופט נמוך הקומה העידה בו שאין הוא מתרגש מן האיום. לראשונה בחייו, דני בן-אור איבד את ביטחונו העצמי. זה הלך ודעך ככל שהשיחה התמשכה.

יעלה דווקא חזתה מראש שכך יגיב השופט רבינוביץ', משום שלמדה להכירו מבעוד מועד, כדי שלא תהיה מופתעת, אם החלק הזה בתוכניתה ישתבש.

דני היה פרש בודד.

לטוב ולרע, זהו אורח החיים שבחר לעצמו, אם כי בתחילת הדרך דווקא ניסה להפוך את תמר לשותפת סוד. תמר סירבה, ודני נותר להתמודד לבדו עם שאלות שצצו פה ושם במהלך חייו המקצועיים.

פעם או פעמיים ניסה לשתף את חדווה, אחותו הצעירה, בהתלבטויותיו, אבל גם זה לא צלח בידו. חדווה פנתה לאפיקים אחרים. היא נישאה לבחור שגדל עמם באותה שכונה, ושניהם חזרו בתשובה ועברו להתגורר בישוב דתי המרוחק מתל אביב. חדווה ילדה בזה אחר זה חמישה ילדים, שלמדו כולם בפנימיית חרדיות. אף כי דני אהב את אחותו בכל מאודו, הוא לא הרבה לבקרה בעיקר בגלל התהום התרבותית שנפערה ביניהם.

קצת באיחור, הבין דני שיכול היה להתייעץ עם תרצה, אשת חיל שרכשה, כמוהו, רבות מן התובנות שלה ברחובות עיר הולדתה וגם עם רינה שמעון-ברק הנאמנה. רינה אפילו הייתה זמינה במשרדו בעת שתנחום עזב את חדרו. כל מה שנדרש היה לחיצה על הזמזם הפנימי.

שתי נשים אלה היו בוודאי יכולות להצביע בפניו על אופציות שונות מזאת שבה בחר בעת לחץ. הן יכלו, אולי, למנוע אותו מלבצע פעולות פזיזות. אין ספק, שזאת הייתה העצה הראשונה שאף הוא היה מעניק לכל לקוח. הפזיזות היא אם כל חטאת. כך לימד כל מי שפנה אליו בעת מצוקה.

כשחשב על כך בהמשכו של הלילה, הבין עד כמה שגה, בפזיזותו, בכך שלא פנה לאף אחת מהן. רינה שמעון-ברק וגם תרצה, אשתו של מייק שוורץ רב המעללים, אם אשתו, היו מנתבות אותו, ללא ספק, לכיוונים אחרים.

ך מצא את עצמו דני אל מול השופט רבינוביץ', בודד ומתוסכל, נאלץ לעשות משהו שהוא בניגוד לדעתו.

"אז מה אם אני אגיד לך שבגופה של רותי מוטמנות שקיות ניילון ובהן קוק פרסי, ושיש לה גם לא מעט סמים מסוג אחר בתחתית הכפולה של המזוודה שהיא נושאת עמה, איך תגיב אז?" שאל דני את השופט.

"למה אתה מספר לי את זה?"

"מכיוון שיש דרך למנוע את מעצרה של רותי."

"ב-א-מ-ת?" הגיב השופט רבינוביץ' בהתרסה.

"נדמה לי, שצריך להתייחס אל האנשים האלה ברצינות. אני רק השליח," הגיב דני, כשהוא נזכר בפזמון החוזר של תנחום.

"שליח לדבר עֲבָרָה אחראי בדיוק כמו השולח," פלט השופט רבינוביץ' בשאט נפש.

"חבל שאתה מגיב כך."

דני החליט ללכת עד הסוף עם האינפורמציה שנמסרה לו, אף שלא ידע את העובדות לאשורן. הוא רק ידע שאלה הן "העובדות" שהועברו אליו באמצעות תנחום. על מסעותיה המפוקפקים של רותי לא ידע פרטים מדויקים. הוא היה אחראי אך ורק לרכישת הקוק הפרסי באמצעות אלי מזוז, מה שעשוי להכניסו לקטגוריה של מסייע לעֲבָרָה שהתבצעה בין רוכש סם מסוכן לבין מי שמכר לו את הסם.

דני לא היה בטוח שזהו מקרה שיכול להצדיק את הגדרתו כ"מסייע", אבל הוא לא חשב שזו השעה לעשות הערכות מצב משפטיות.

"אז מה? אל תעצור. שפוך כבר את כל הזוהמה שהבאת עמך," הרים השופט רבינוביץ' את קולו בפעם הראשונה במפגש הטעון.

"חבל לאבד את העשתונות," ניסה דני להרגיע.

-“באמת? מי מאבד כאן את שפיות דעתו?” פלט השופט רבינוביץ'.
 -“אדוני השופט, תרגיע,” דני מצא את עצמו לפתע בצד המתגונן, הצד השני של המתרס, זה של החלשים.
 -“אדון בן-אור, כדאי שתיזהר לך. אתה הולך כאן על שכבת קרח דקה ביותר. תחשוב שוב לפני שאתה פולט עוד שטויות. אני, במקומך, הייתי נזהר מאוד,” התריס השופט רבינוביץ' לעבר דני ההמום.

דני בן-אור החוויר. הוא ראה לפניו, לפתע פתאום, אדם זועם מאוד. אומנם השופט רבינוביץ' היה ידוע כאדם סר וזעף מטבעו, אך עד לרגע זה לא נתקל בו דני בסיטואציה דומה. הוא בוודאי לא יכול היה לדעת שיש באיש הזה עוצמות כאלה. השופט רבינוביץ' היה נמוך בהרבה מדני, אבל עוצמת קולו העניקה לו מעין “תוספת גובה”.

השופט רבינוביץ' לא הצליח להסתיר את זעמו. “מישהו כאן ממש הרחיק לכת,” אמר לעצמו, כשהוא שוקל במהירות את כל ההשלכות של עצם המפגש הזה.

בניגוד למה שחשבו עליו רבים במערכת המשפט ומחוצה לה, השופט רבינוביץ' ניחן ביכולות אינטלקטואליות לא מבוטלות. אמנם אלה לא ניכרו כלפי חוץ, אבל הן היו בהחלט קיימות. חושיו הבריאים אשר סייעו לו בפעילויותיו האחרות במסגרת המסדר החשאי, סייעו לו לראות נכוחה לאן כל מה שהונח עתה בפניו עשוי להוליכו ומה ביכולתו לעשות כדי להישמר על נפשו.

הוא הבין ללא קושי שדני פועל תחת לחץ שאין לעמוד בפניו. זה לא הפחית בעיניו מחומרת המעשה, אבל אפשר לו לבחון את הדברים מזווית נוספת וזווית זאת נתנה לו יתרון מה.

קרב המוחות שהתפתח בינו לבין דני בן-אור, שנוא נפשו, עמד לקבל בפעם הראשונה צביון חדש לגמרי. לא עוד עימות חסר סיכוי מול סנגור יפה תואר, שההצלחה מאירה לו פנים בכל אשר ילך, אלא מערכה בין שווים. אחד על אחד. ללא יתרון לצד זה או אחר. הבדלי הגובה ביניהם היו כלא היו.

אורח חייו של השופט רבינוביץ' לפני שמונה לתפקידו הרם העיד אמנם על כישלון

ביכולתו לשווק את עצמו, אבל הוא לא העיד בהכרח על יכולות פגומות או חסרות בתחומים אחרים. בכך נאלץ להודות בינו לבינו עורך הדין דני בן-אור, זה שמעולם "לא ספר" את בן שיחו הנוכחי עד לשלב זה של המפגש ביניהם. לא הייתה לו כל סיבה לחשוב שעורך הדין, מקומט החליפה, שהסתובב עגום מבט בין הקומות בבניין בית המשפט בתקווה ללקט לקוחות, אוצר בתוכו יכולות מן הסוג שהתגלה בפניו זה עתה.

החסך המיני שקלטה יעלה אצל השופט רבינוביץ' לא העיד בהכרח על חוסר יכולת לשקול מצבים מורכבים. הכמיהה האובססיבית שלו לאשתו לשעבר, זהבה בן-שלום, הייתה קשורה לחסכים בתחום אחר, שלא היו קשורים ליכולות שלו בתחומים שבהם נדרשו כישורים מחשבתיים.

עובדה היא, שעוד בהיותו עורך דין מן השורה, לא מצליח במיוחד, בלשון המעטה, הוא היה מוערך מאוד על ידי חבריו במסדר החשאי כששירת שם. שר המשפטים, שהלך עמו יד ביד מאז לימודיהם בבית הספר למשפטים, הכיר את יכולותיו. המסדר החשאי נטל על עצמו לעתים משימות מורכבות בשירות המדינה. הטקסים שקיים היו אמנם גרוטסקיים למתבונן מן הצד, אולם הם לא העידו על איכות החברים בו.

תנאי הקבלה למסדר זה היו קפדניים ביותר והמועמדים היו צריכים להביא המלצות לעילא ולעילא, כששתיים מהן, לפחות, הן של חברים אחרים במסדר. בגלל הקשרים שהיו לחברים עם סניפי המסדר בחו"ל, יכולים היו חברי המסדר הישראלי לסייע בפעילויות רגישות במיוחד. כניסה לארצות אויב הייתה אחת מהן.

דווקא בגלל מראהו האפרורי, הרחוק מרחק שנות אור מתדמית המאצ'ו, נוסח "ג'ימס בונד" ההוליוודי, יכול היה ירוחם רבינוביץ' להגיע למקומות שאליהם גברים שרמנטיים כדוגמת דני בן-אור, למשל, יכולים היו רק לחלום עליהם.

השופט רבינוביץ', בנם של ניצולי שואה ששרדו במצבים קשים פי כמה, לא עמד להיכנע ללא קרב. "האיום" בהסגרת בתו לא היה בעיניו חמור מספיק כדי שיוותר על קריירה שכה ייחל לה במשך שנים.

הוא כבר ידע אפילו כיצד ינהג אם הרע מכל יקרה, ובתו תוסגר לידי הרשויות בארץ או בחו"ל.

דני לא נרתע מפני זעמו של בן שיחו. כמו סוס קרבות ותיק מיהר להתעשת וחזר למסלול שקבע לעצמו. הוא החליט ללכת קדימה בכל הכוח.

אי אפשר עוד לסגת. יש לנסות ולאץ את השופט ירוחם רבינוביץ' לפעול לפי התוכנית. לאחר מכן תפתח העלילה באחד משני כיוונים אפשריים: השופט רבינוביץ' יעשה את מה שיתבקש וישחרר את מרציאנו לביתו, לאחר שיבטל את כתב האישום נגדו, או שלא יירתע מפני האימים כלפיו וינהג במרציאנו כפי שמתחייב, לדעתו, מנסיבות העניין; מה שישאיר, ככל הנראה, את מרציאנו בבית המעצר למשך חודשים רבים.

כך או כך, לדעתו של דני, יהיה על השופט רבינוביץ' לשחרר את מרציאנו מכבלי כתב האישום בשלב כלשהו, נוכח מה שיתברר לו, אם כי זה לא יקרה כבר בישיבה הראשונה שאמורה להתקיים למחרת בבוקר. הצרה היא ששחרור כזה יהיה, לטעמו של מרציאנו, רחוק מדי. זה גם יכול להיות מאוחר מדי. הצ'צ'נים לא ירצו, כנראה, להמתין עד שגלגלי הצדק יעשו את שלהם, אם בכלל.

לכן, רצה דני הכרעה מהירה. הוא סירב אפילו לחשוב על האפשרות שהשופט רבינוביץ' לא ייכנע לדרישות האולטימטיביות המופנות כלפיו.

הוא אמנם הבחין בכמה סימנים מעוררי חשש, אבל עדיין אי אפשר היה לקבוע באורח נחרץ שזה מה שיקרה. השופט רבינוביץ' גילה באורח מפתיע מעין קשיות עורף, שאי אפשר היה לדעת עליה מראש, אך המילה האחרונה טרם נאמרה.

בהיותו ממוקד מטרה, ידע דני שעליו להיות משכנע במידה כזאת, שהשופט רבינוביץ' יכיר בעובדה שהסכנה שבה נתונה בתו היא מוחשית וחמורה הרבה יותר ממה שהוא משער כעת, וכי שולחיו מתכוונים להסגיר אותה לידי השלטונות הפדראליים אם לא

יעשה את הנדרש ממנו. בד בבד, יש להודות בכך שדני לא ממש הבין איזו תועלת תצמח למי שיסגיר את רותי, אם אביה לא ייכנע לדרישתו.

במקרה כזה, מה יהיה הטעם בהסגרתה? נקמה? לשם מה?

דני יכול היה רק להניח שגם השופט רבינוביץ' עשה לעצמו הערכה דומה והגיע לאותה מסקנה, מה שלא חיזק את האפשרות שהמשימה תצלח בידו.

אפשר לאיים עד גבול מסוים, אבל אם המאויים אינו נכנע, אזי אין טעם במימוש האיום. אפשר, כמובן, לנקוט פעולות של נקמה, למען יראו וייראו, במי שלא נכנע לאיום, אבל באלה אין הרבה תועלת. אם תכלית האיום לא הושגה, מה הטעם בנקמה? כדי להפחיד אחרים?

דני ידע את כל זאת, אם כי בעניינו שלו, אמר לעצמו, השיקולים של כל הנוגעים בדבר יהיו מורכבים בהרבה.

קיימת סכנה לא רק מפני אנשיו של מרציאנו. ייתכן שאלה יחליטו שלא "לשבור את הכלים" בעניינו של דני, אם שיחות השכנוע עם השופט רבינוביץ' לא יצלחו. הם בהחלט עשויים שלא לטפס אינפורמציה מרשיעה לגביו, אם ישתכנעו שדני מילא את חלקו, לא בעניין הקוק הפרסי ולא בעניין דירת המסתור.

אולם, יש גם "אחרים", שדני עוד לא עמד על טיבם, אשר יכולים להרוס את חייו. האחרים הללו אינם קשורים בהצלחת המשימה מול השופט רבינוביץ'. נהפוך הוא. עצם הניסיון יהיה בו די כדי לגרום להם לפעול נגדו.

הסכנה היא ממשית, סיכם דני לעצמו, ולגמרי לא מבוטלת. אם ייוודעו מעשיו מול השופט רבינוביץ', כך או אחרת, רשויות החוק יראו במעשיו עברה פלילית חמורה ויבקשו למצות עמו את הדין. הידיעה על כך עשויה להגיע מהשופט רבינוביץ' עצמו, אם זה יחליט לעשות מעשה שאמור להגן עליו מפני ההשלכות של עצם קיום הפגישה עם סגורו של נאשם בכיכר העיר, וגם בדרכים אחרות.

תמיד קיימת אפשרות שמקורות מודיעיניים כבר יודעים על הפגישה הנרקמת ואולי אף עוקבים אחריה. בעיקר, אם מי מהם עלה על הביקור של תנחום במשרדו. העובדה שלאחר מעצרו של מרציאנו מגיע שליחו הנאמן למשרד של סגור צמרת יכולה להתפרש בכמה כיוונים, אולם, אם לאחר מכן מתקיימת פגישה נוספת עם השופט האמור לדון בתיקו של מרציאנו, אזי לביקור של תנחום במשרדו של דני בן-אור יש רק פירוש אחד.

כל מי שמבין קצת בפלילים יכול להניח על נקלה, שבין אם הפגישה תצלח ובין אם לאו, עצם קיומה והדברים שנאמרו במהלכה (אם יהיה לכך תיעוד מתאים), יכולים להיחשב כניסיון לשיבוש הליכי משפט או אף גרוע מזה – עברה של איומים על שופט.

דני העריך כי עצם קיומה של הפגישה עם השופט רבינוביץ' יכול להיוודע למי שאמור לדעת דברים מן הסוג הזה, לא מפי השופט דווקא, אלא בדרכים אחרות, וכי הרשת העשויה ללכוד אותו כבר פרושה לרגליו.

הוא הרי שמע מפי חברו העובד ב"מוסד" כי ישנם גורמים רשמיים שכבר יודעים דבר או שניים עליו ועל מרציאנו ועל הקשר של שניהם לדירת המסתור, מדוע, אם כן, לא יובא המידע הזה לידיעתם של העומדים בראשן של מערכות מתאימות אחרות, שאל דני את עצמו בעצבנות. השתלשלות מעין זו הנה אפשרית בהחלט, ידע.

אנשי המוסד המיוחד לא ישמרו לעצמם את מה שלמדו מתוך תצפית על דירת המסתור.

דני ראה בעיני רוחו באימה גוברת והולכת את התרחישים השונים, מה שגרם לו להיות נחוש יותר ויותר, על גבול הגסות, בשיחתו עם השופט רבינוביץ'.

כאן, לפחות, עוד הייתה לו שליטה מסוימת על קצב התפתחות הדברים, בניגוד למתרחש סביב דירת המסתור. שם, לא הייתה לו כל אפשרות לשלוט על קצב האירועים. אם מישהו מהמבקרים בה עבר עברה כלשהי, שקשורה למעמדו הציבורי הגבוה, זו יכולה להפוך גם לבעיה שלו. לא באורח ישיר, כמובן, אבל מעצם אופייה של פרשה כזאת כאשר היא מובאת לידיעת הציבור.

ה"מוסד" יטפל במי שסרח, אבל הסיכוי כי יוטל איפול על כל הפרשה כמעט שאינו

קיים. הצנזורה הצבאית ובתי המשפט לא יצליחו למנוע זליגה של הפרשה, על מרכיביה העסיסיים, לכלי התקשורת ברחבי העולם. שמו של דני בן-אור יימרח בכותרות החדשות ברחבי הגלובוס, בין השאר בגלל קרבתו של חותנו לראש הממשלה.

כל מי שיבקש לנגח את מי שעומד בראש ממשלת ישראל ודאי יקפוץ על הידיעה המתארת את מעלליו של מי "שמקורב" אליו. וכאלה יש לא מעט; גם בארץ וגם בארצות אחרות.

מייק שוורץ ודאי לא יאהב את הסיטואציה הזאת, משום שהשלכותיה עלולות לפגוע לא רק בו, אלא גם בדיד יקר לו ביותר, ובזה הוא ממש לא רצה. הוא כבר ראה בעיני רוחו תרחישים שהעבירו בו זעם, שכמותו ידע רק בעת נפילת חבר קרוב בשדה הקרב.

העובדה שגם שמו של עבריין על נקשר לפרשה עוד תוסיף למצוקה שבה ימצא את עצמו.

מרציאנו לא יהיה קשור במישרין לפרשה, אבל שמו יופיע ברקע. כאשר יוסיפו לכל אלה גם תבלינים, כגון הניסיון של דני בן-אור לאיים על שופט או מעצר השווא של מרציאנו ביוזמת המפכ"ל ובידיעת ראש הממשלה, אזי המהומה שתקום תהיה בלתי נשלטת. היא אף עלולה, בנסיבות מסוימות, לגרום לקריסת הקואליציה הממשלתית ולקיומן של בחירות מוקדמות.

כשמייק שוורץ חשב על כל אלה, אחזה בו פלצות. שנאתו לדני, אבי נכדו, באותו שלב, הרקיעה לגבהים בלתי נתפסים. גופו נדרך כקפיץ, ממש כמו בעת שניצב בפני משימות מיוחדות בתקופת שירותו ארוכת השנים בשליחות המדינה.

בסופה של הערכת המצב חש דני לכוד מכל עבר. שום דבר כבר לא יכול למנוע את נפילתו אל הלא נודע. המצב הזה חרה לו מאוד, שכן בעודו עומד מול השופט רבינוביץ', נזכר גם בהוריו, שעמלו כה רבות כדי שהוא יגיע למעמד מכובד. דאגתו לשלומם, אם אכן יסתבך, הגבירה את חרדתו מפני הבאות.

בהכירו את דרך המחשבה של מי שנקלעו למצוקה מן הסוג שאליה נקלע השופט רבינוביץ', העריך דני כי לאחר שהשופט יירגע קמעה וינתח את העובדות בקור רוח, הוא לא ימהר להיענות לניסיון לסחוט אותו.

דני הכיר מצבים כאלה מהחדר האטום במשרדו שלו. המאוימים לא תמיד ממהרים להיכנע. לאחר הפעם הראשונה שבה הם נתקלים באיום או בניסיון סחיטה, לעתים קרובות הם מתעשתים ואז הם מגייסים לעזרתם כוחות נפש בלתי רגילים. דני סייע ל"מאוימים" לא פעם לבנות חומת מגן אפקטיבית.

השופט ירוחם רבינוביץ' לא ימהר להיכנע ללא קרב, סיכם דני לעצמו. זאת ועוד ייתכן שהוא חושב לעצמו ברגע זה, שאם בתו "תבלה" זמן מה בבית סוהר, זה רק יעשה לה טוב.

ממילא כמעט שלא ראה אותה בשנה האחרונה, להוציא את המקרים שבהם התעכבה קצבתה החודשית, אשר אותה התחייב להעביר לה עד שתגיע לגיל עשרים וחמש. בהסכם הגירושים עם זהבה בן-שלום נקבע כך מפורשות.

ייתכן, עלתה בדני מחשבה מבלי לדעת דברים לאשורם, שבאי התערבותו לטובת רותי, יראה השופט רבינוביץ' גם מעין נקמה זוטא באשתו הסוררת לשעבר, שנטשה אותו למען איזה אופנוען צעיר, ארוך שיער, שאין בו, כנראה, מאומה מלבד איכויות אנטומיות מסוימות.

פינה אינטימית זו בחייו של השופט רבינוביץ' כמעט ולא הייתה מוכרת לו, ולכן לא ידע דני כיצד להעריך את סיכוייו מן הזווית הזאת. הוא לא ידע, למשל, שהשופט רבינוביץ' מעולם לא חדל לאהוב את אשתו לשעבר. למעשה, כלל לא ידע שהשופט יהיה מוכן להקריב הרבה מאוד כדי להשיב את אשתו לחיקו. אפילו לפרקי זמן קצרים. דני לא התעניין בחיי הנישואים של השופט רבינוביץ' או בטראומות הנפשיות שנשא עמו לאחר עזיבתה של אשתו. למעשה, השופט רבינוביץ' לא היה מעולם במרחב ההתעניינות שלו. מישוה סיפר לו פעם שהוא נישא למזכירה שעבדה בבית המשפט – וזהו. דני לא הכיר את המזכירה ולכן לא עקב אחר קורות בני הזוג לאחר מכן. הפיקנטריה שבכל הפרשה שעשעה אותו בזמנו, אם כי לאחר שהכיר את רותי למד מפיה כמה דברים על אודות המוצאות את הוריה.

יעלה, לעומת זאת, טרחה ללמוד את נבכי אישיותו של השופט ירוחם רבינוביץ', ולכן הבינה על נקלה מה מטריד אותו והיכן נמצאות נקודות התורפה שלו.

ההתבוננות שלה בשופט רבינוביץ' לאורך כמה בקרים בעת שישבה באולמו, מצטנעת באחת מפינותיו, לימדה אותה על אודותיו לא מעט. היא לבשה מטפחת ראש כדי להסתיר מתחתיה את שְעֵרָה הגולש. על עיניה הרכיבה משקפיים לא מחמיאות במיוחד.

מקרן זווית צפתה בו נוזף בסנגורים, מעיר הערות בוטות לעדים או נוהג בהתנשאות מגעילה בקלדנית. מכל אלה הסיקה שמדובר בגבר אינטליגנטי למדי, מתוסכל מינית, המבקש להוכיח לעצמו את גבריותו בדרכים גבריות פחות; שמדובר באדם שיעשה הכול כדי להחזיר לעצמו את החדווה שבפגישותיו עם אשתו לשעבר.

זה היה מסוג התרחישים שרק אישה מסוגה של יעלה יכלה לעלות עליהם. כל שנזקקה לו כדי לאשש את תחושותיה, היה להיפגש עם גרושתו של השופט. לשם כך נעזרה ב"ארגון של בעלה".

כשזהבה בן-שלום נפרדה מבעלה, היא חזרה לשם נעוריה. לימים, גילתה יעלה שגם השם הזה לא היה השם שעמו נולדה זהבה.

ז הבה בן-שלום, אשתו לשעבר של השופט רבינוביץ', הייתה צעירה ממנו בכמה שנים טובות. היא שימשה אז מזכירה באחת ממזכירות בית המשפט. ירוחם רבינוביץ' פגש בה בעת שהגיע לדלפק שבו עבדה על מנת להסדיר עניין טכני כלשהו. את תחילתה של השיחה ביניהם, שיזם, שלא כהרגלו, לא שכח. לאחר מכן נטלה זהבה בן-שלום את המושכות לידיה והובילה את הקשר שנרקם ביניהם.

ירוחם רבינוביץ' לא הבין מדוע בחרה זהבה להינשא דווקא לו. הוא לא היה טוב מראה. גם כאיש שיחה, קשה היה לומר עליו שהוא מרתק את שומעיו. ועל בילויים סוערים מחוץ לבית בכלל לא היה מה לדבר.

זהבה בן-שלום ממילא לא הייתה מעוניינת במה שהיה לבעלה לעתיד לומר או להציע. שיחות נפש לא התקיימו ביניהם. היא עברה ביעף על הספרים הרבים שנערמו בדירתו של בעלה ולא מצאה שם ולו ספר אחד שריתק אותה.

כשנולדה רותי, בתם היחידה, ירוחם רבינוביץ' שמח על כך שהיא דומה בחיצוניותה לאמה ולא לו. בשלב מאוחר יותר, למד שירשה ממנה גם את רוחה הסוערת וגם את השתוקקותה לחיי מין פוריים ומגוונים.

ובעוד דבר אחד דמתה רותי לאשתו: בחוסר התעניינותה בספריו הרבים. בילדותה שימשו אותה הספרים בעיקר כדי לטפס לאדן החלון.

כשעורך הדין ירוחם רבינוביץ' מונה לשופט, הוא נטה להאמין שאשתו הסוערת תמצא מנוח במכובדות שהעניק לה מעמדו החדש, אבל זה לא קרה.

זהבה בן-שלום ביקשה לעצמה כל העת פורקן מחוץ לבית. היא למדה לרכוב על אופנוע

ויצאה לטיולים ממושכים, גם בחו"ל, עם חבורה של רוכבים. היא הייתה האישה היחידה בחבורה של גברים מסוקסים, מגודלי איברים ופרועי שיער.

השופט רבינוביץ' לא יכול היה, או לא רצה, להתנגד למשובותיה של אשתו הנמרצת ובעלת יצר ההרפתקנות. הוא רק התנחם בכך שמעת לעת שבה הביתה, רגועה ונוטפת מתיקות, שאותה ידעה לתרגם במיטה באורח מושלם, לטעמו.

באותם ימים היה ירוחם רבינוביץ' מרחף בעולמות קסומים משלו, מודה לאל הטוב על כל דקה שבה זכה לרכון מעל גופה הגמיש של אשתו, חבוק ברגליה הלא מגולחות. באותה שעה של עונג צרוף נהגה אשתו ללטף את פדחתו הנוצצת מאגלי זיעה באצבעות מיומנות.

לשונו הלוהטת, שאינה יודעת מרגוע ואסירות התודה שלו, הכנועה, הרוויה בהתמסרות מוחלטת לעליונותה הפיזית, אפילו עוררו בה, כמי שמורגלת בסוגים שונים של הנאה מינית, חדווה מסוימת.

וכשאשתו נעלמה שוב לאחד ממסעותיה, השופט רבינוביץ' לא יכול היה לשכוח את רגעי האושר שבילה בחיקה. לשונו התלחלחה מן הרוק שהצטבר בפיו כשזכר בנפלאותיה של אשתו.

בסופו של דבר, כאשר ביקשה להתגרש ממנו, ירוחם רבינוביץ' לא יכול היה למנוע זאת ממנה, אם כי התחנן בפניה בעיניים דומעות, שמעת לעת תשוב אליו לכמה שעות, כדי שיוכל לחוות שוב, בין רגליה, את נפלאותיו של גן העדן הקסום.

זהבה בן-שלום למודת המצוקות הרבות שעברה בילדותה, לא התנגדה לסידור הזה, לאחר שהבטיח להעלות את היקף התמיכה הכספית בה בשיעור ניכר. בתם המשותפת נשארה לגור בבית אביה. זהבה בן-שלום לא נלחמה על הזכות להחזיק בה ולגדלה. היא הייתה עסוקה בשיטוטיה במחוזות אחרים, בין יצועי הגברים שאותם פגשה מעת לעת ובמסעותיה בעולם כשהיא רכובה על אופנוע.

הצעתו של דני הייתה פשוטה למדי: חירותה של רותי, בתו היחידה של השופט רבינוביץ', שבפניו נקבע משפטו של מרציאנו, תמורת מחיקת כתב האישום נגדו.

השופט רבינוביץ' לא ידע, כמובן, שאין שום מקריות בקביעת משפטו של מרציאנו דווקא בפניו. דני, לעומת זאת, חשד שאין כאן כל מקריות, אולם הוא לא ציין זאת בפני בן שיחו. אי נוחות מסוימת ליוותה אותו נוכח הזריות הלא אופיינית של מערכות אכיפת החוק בכל מה שהתרחש סביב מעצרו של מרציאנו.

גם סמיכות הזמנים בין הנסיעה של רותי לארצות הברית לבין קביעת המשפט בפני השופט רבינוביץ' הטרידה אותו. למוד ניסיון, דני ידע שאין כאן שאלה של מקריות; שאם דברים קורים, מישוהו גורם להם לקרות. דני ניסה להבין אם גם השופט רבינוביץ' חש כמוהו.

כך או אחרת, כמה זוגות עיניים צפו בפגישה המוזרה בכיכר. זוג אחד היה שייך לחוקר הפרטי שדני ביקש ממנו להיות עד למפגש בינו לבין השופט; שני הזוגות האחרים היו של צעיר וצעירה מן היחידה הסמויה. יואל בן-שטרית, מפקדה של היחידה הזאת, ביקש מהם לעקוב אחר המתרחש בעת המפגש הזה.

לאחר שאנשי היחידה הסמויה השיגו את מזוודת המזומנים והניחו אותה בחדר שאליו הגיע מרציאנו, החליטו המפכ"ל ויואל בן-שטרית לראות לאן כל זה יוביל. המפכ"ל היה בטוח שמרציאנו יפעל באמצעות דני בן-אור. יואל בן-שטרית קיווה שזה לא יקרה. בעת האחרונה פגש כמה פעמים את תמר, אולם הוא קיווה שהקשר המתחדש ביניהם לא יהיה בנוי על הריסות חייו של בעלה.

המתווה של דני היה הגיוני גם מבחינה משפטית טהורה, החפה מכל עסקה בלתי כשרה. הסנגור של מרציאנו יבקש למחוק את כתב האישום בגלל אי-תקינותו של ההליך הפלילי שננקט נגדו. כל שעל השופט רבינוביץ' יהיה לעשות בעניין זה הוא להיעתר לבקשה כבר למחרת בבוקר.

למעשה, כל שופט היה שוקל בקשה מן הסוג הזה בלא מעט אהדה, בעיקר מכיוון שהיא מאפשרת לו להציג חזות של מי שזכויות היסוד של היחיד הן נר לרגליו.

אין איש בעולם, אלא אם כן הוא מתואם עם מנהל המשמרת במלון, שיכול היה לדעת שמרציאנו יגיע דווקא לחדר שבו הונחה המזוודה קודם בואו לשם. לכן, האפשרות שדבר מה מסריח התרחש בפרשה הזאת, הייתה כמעט מתבקשת מאליה. זה לא יכול להיות סתם "מודיע"; זה צריך להיות אדם בעל קשרים עם גורמי על נוספים. כל מערכת משפט הגונה אמורה הייתה להבחין בכך ללא קושי.

העובדה שהיחידה החוקרת התרשלה בחקירה, וזה היה ברור לחלוטין מכל נסיבות העניין, הייתה אף היא עילה טובה למחיקת כתב האישום. המחוקק דיבר על הגינות משפטית ועל עקרונות של צדק, וזה בדיוק היה המקרה הראוי ליישום עקרונות אלה.

דני שטח בפני השופט ירוחם רבינוביץ' במילים קצרות ביותר את התזה שלו. לא היה לו צל של ספק שכן שיחו יודע על מה הוא שח.

למעשה, קבע דני בלהט, זה כל מה שנדרש. כתב האישום נמחק, ומרציאנו הולך הביתה. הפרשה אמנם לא תיגמר בזה, מבחינת מי שסכספם נמצא במזוודה, אבל זאת תהיה ההתחלה. מכאן ואילך, מרציאנו יוכל להסתדר בעצמו.

דני יסיים בכך את תפקידו ויצא מן התמונה ללא פגע. כך רצה שיהיו פני הדברים. כל

אחד חוזר למקומו. דני למשרדו והשופט – ללשכתו. כל זאת, בתנאי שאיש לא יעלה על העסקה שנרקמה בין שליחו של מרציאנו לבין השופט רבינוביץ'. מזה חשש דני מאוד, מבלי לדעת שגם הוא וגם השופט רבינוביץ' כבר נמצאים על הכוונת של מי שרקחו את מעצרו של מרציאנו.

ניסיונו העשיר לימד אותו כי יש מספיק גורמים שברשותם האמצעים לעלות על הפגישה עם השופט רבינוביץ', לאחר שנמצא קשר בינו לבין דירת המסתור שעליה שמו עין גם עוקבים מטעמו של מרציאנו וגם עוקבים של המוסד המיוחד.

גם אלה וגם אלה, ראו את הפוטנציאל הנפיץ בכל הסיטואציה.

אילן הרשקו הראה לו שהאינפורמציה שנאספה על ידי חבריו עלתה על לא מעט סיבות שצריכות להדאיג את הגורמים המופקדים על ביטחון הציבור במטה הארצי. אותם גורמים הם אלה שהכניסו את מרציאנו לסיטואציה בלתי אפשרית באורח בלתי חוקי בעליל. זאת, כדי לראות כיצד הוא ינסה לחלץ עצמו מן הפח שאליו הפילו אותו. המזימות שרקם מרציאנו לא נעלמו מעינם הפקוחה. הם כבר ידעו, כנראה, על רותי, בתו של השופט רבינוביץ', והם גם ידעו על מעורבותו של דני על כל רבדיה בקשר עמה. המפגש בין הסנגור לבין השופט היה צפוי, ומי שהיה צריך לדעת עליו ידע.

גורמים אלה לא ידעו, אולי, על חלקה של יעלה בכל הפרשה, אולם הם ידעו על ביקורו של תנחום במשרדו של דני.

על המפגש של תנחום עם יעלה, לפני ביקורו במשרדו של דני, ולאחריו, לא ידע איש. זה היה, כמובן, מחדל מודיעיני שהצטרף לכמה וכמה מחדלים אחרים שעליהם התבקשו האחראים עליהם לתת הסברים במועד אחר.

בין כך ובין כך, המשבצות החסרות בפאזל אמורות היו להתמלא בשלב מאוחר יותר עוד באותו הלילה.

אמצעיהם של גורמים כמו המוסד המיוחד או היחידה הסמויה אינם מוגבלים כמעט,

ויכולותיהם הטכנולוגיות עולות, בדרך כלל, על אלה של אזרחים רגילים. ואולם, באותו לילה לא הכול פעל כשורה. טעויות אנוש פשוטות הביאו לסיימה הלא צפוי של הפרשה.

מי שמופקד על גיוסם של האנשים ליחידות העילית השונות פשוט לא יכול היה להסביר לעצמו ולוועדות החקירה שהוקמו אחר כך, כיצד אירעו הכשלים הבלתי אופייניים ביחידות מן הסוג הזה. לרשות המוסד המיוחד הרי עומדים אנשים מצוינים, שעושים לילות כימים בהגנה על מה שהם מאמינים בו ללא סייג. המדינה היהודית, הנמצאת בלב "שכונה" פרועה במיוחד, זקוקה לאנשים כמותם. גם ליחידה הסמויה, שבראשה עמד חברו הקרוב של המפכ"ל, עוד מימי שירותם הצבאי רב המעללים, מתקבלים רק המעולים ביותר.

כל זה נכון, שריר וקיים, ובכל זאת, לעתים מתרחשות תקלות. מייק שוורץ ידע את זה טוב יותר מכולם. "חורים שחורים" נפערים גם במתוכנן שבמבצעים. בעבר הוא ידע לנצל "חורים" אלה לטובת משימותיו הממלכתיות.

המוסד המיוחד נכנס לתמונה בעקבות הדלפה על דיון מסוים, שהביכה מאוד את כל מי שנכח בו. דירת המסתור הפכה יעד מרכזי למעקב, שבו התרכזו מיטב המוחות של הארגון. שר בכיר ביותר המופקד על תחום רגיש מאין כמוהו אפילו נחקר באמצעות מכשיר פוליגרף רב שכבתי, שהוכנס לפעולה רק לאחרונה. היה בהדלפה זו גם פוטנציאל של פגיעה אפשרית במהלך צבאי סודי. פקידים בכירים במשרד ההגנה של ארצות הברית רגזו מאוד על ההדלפה, שחשפה אמצעים טכנולוגיים חסויים.

החשד, שנפל בתחילה על השר הבכיר, הוסר לחלוטין רק לאחר שהתגלתה דירת המסתור, אשר בה ביקר סגן שר בעל נגישות לחומר מסווג ביותר. סגן שר זה התגלה כמי שמבקר אישה צעירה שהייתה מגיעה לדירת המסתור במיוחד עבורו. סיטואציה כזו לעולם מעוררת חשד. תמיד ישנה אפשרות שהמפגש אינו מקרי, וכי משהו בעל עניין הוא ששולח איזו "מאטה הארי" למפגשים אלה.

מכאן הדרך אל המטה הארצי של המשטרה הייתה קצרה ביותר, ודני בן-אור הפך באחת מסתם עורך דין שמטריד את המערכת בתחבולותיו, ליעד שיש לפקוח עליו עין. הוא

נמנה עם הפוקדים את דירת המסתור ובנוסף הוא קשור אל מרציאנו וגם מכיר מקרוב את רותי, בתו של השופט ירוחם רבינוביץ'.

השילוב הזה לא יכול היה להיות מקרי, ולכן די היה בו כדי להקפיץ את המפכ"ל.

ראש הממשלה, שבמשרדו עבד סגן השר החשוד, יצחק אלבוכר, עודכן על ידי המפכ"ל, והלה אישר את כל המהלכים שננקטו על ידי המוסד המיוחד ואחר כך על ידי היחידה הסמויה.

רק גורם אחד נותר לפי שעה מתחת לרדאר המשטרתי. הייתה זו יעלה, אשתו המסורה של מרציאנו, שטוותה את חוטי המזימה כולה. משעלה שמה בשעות מאוחרות יותר של הלילה, נערכה בדיקה מקיפה ביותר, שלא הייתה קשורה לבעלה דווקא, אלא לאספקט הביטחוני של הפרשה. את הבדיקה הזאת, שנגעה להוריה, ערך המוסד המיוחד.

בידי היחידה הסמויה לא הייתה תמונה שלה. משום מה, איש לא חשב שיש לצייד את אנשיה, המקיימים מעקבים אחרי כל הנוגעים בדבר, בתמונתה.

משנלמד הפוטנציאל הגלום בשילוב הזה שבין שופט הדרן במשפטים פליליים רגישים ביותר, לבין בתו המתהוללת, הפכו השופט רבינוביץ' ובתו מוקד למעקב לא פורמלי. לאחר מעצרו של מרציאנו, משנודע שרותי נטלה על עצמה את המשימה של הברחת סמים לארצות הברית, לבקשת גורם שרצה להשיג, כנראה, מטרה אפלה כלשהי, דריכותו של המפכ"ל הגיעה לשיאה.

הוא עקב אחר המתרחש בחדר המצב של המטה הארצי וביקש לקבל עדכונים שוטפים על כל תזוזה של הנוגעים בדבר.

גורמי מודיעין במשטרה שתפקידים לאסוף נתונים שלא למטרות קונקרטיות, אף ידעו על כך שאל רותי מגיעים מעת לעת גברים המבקשים ליהנות מחסדיה המיוחדים. זה שלעצמו לא הדאיג את המפכ"ל גם אם אחדים מן המבקרים אצלה היו מוכרים במוסד המיוחד כמי שנמצאים במוקדי ההכרעות בצמרת השלטון.

עם זאת, גם זה העיד, לדעת המעריכים באגף המודיעין של המשטרה, על קלות דעתה של הצעירה, בתו של שופט, שאינה בוחלת במאומה בדרכה המתריסה. המעריכים לא טרחו לבדוק את מניעיה. הם רק הקפידו לתייק את שמותיהם של האישים שהגיעו לדירתה. גם שמו של החבר המקועקע תויק שם.

כל מה שגורמי המודיעין רצו לדעת באותו שלב הוא אם השופט, אביה, מודע להתנהגותה של בתו. לנוגעים בדבר במשטרה היה ברור כי התנהגותה הבעייתית יכולה להפוך לקלות מכשיר לסחיטה אפשרית מאביה. עובדה זו הדאיגה אותם בהחלט.

העובדה שניתן לנסות ולהשפיע על תוצאותיו של משפט באמצעות בן משפחה של שופט, עלולה לגרום לנזקים קשים ביותר באמון שהציבור רוחש למערכת המשפט. לא מעט אנשים שנחלו אכזבה במשפטיהם בעבר יבקשו לברר אם לא היה מעשה פסול ביסוד ההכרעה נגדם. התלונות שמגיעות לממונה על תלונות הציבור נגד שופטים מגלות לא מעט חששות של אזרחים, שמשפטם הוכרע לרעתם מסיבות פסולות כאלה ואחרות.

רבות מן התלונות מבקשות להוכיח כי השופט נטה פנים לאחד מן הצדדים.

לא זאת, אף זאת: הידיעה שקיימת אפשרות להשפיע על תוצאותיו של הליך משפטי, עלולה להצית את דמיונם של אחרים, שיבקשו אף הם "להגיע" לשופט שדן בעניינם.

גם עיתונאים חוקרים עשויים לעלות על הקשר הרע, הרווי בפוטנציאל נפיץ, בין עברייני הנמצא בצמרת של עולם הפשע לבין קרוב משפחה של השופט האמור לדון בעניינו, או לחפש את הקשר בין בתו ההוללת של השופט לבין תוצאות המשפטים שהתנהלו בעבר בפני אביה. צווים המורים על איסור פרסום עלולים להיות בלתי יעילים במקרה זה. תמיד אפשר להעלות שאילתא בכנסת ולנצל את חסינותו המהותית של השואל כדי להציף מידע האסור בפרסום.

לתוך המרווח הצר הזה נפל דני בן-אור למזלו הרע. הוא עלה ברשתו של המוסד המיוחד והפך בבת אחת, מבלי שנתכוון לכך, מסתם סנגור מצליח, המחפש לעצמו בילויים יוצאי דופן, לחשוד אפשרי. היה ברור שגורמים בעולם הפשע מבקשים להתחקות, משום מה, אחר מעשיו.

מטרת ההתחקות לא הייתה ברורה באותה העת. עם זאת, כל מי שניתח את הדברים, ובמטרה התגייסו לשם כך מיטב המוחות, הבין שמהו לא ראוי, בלשון המעטה, "מתבשל" במוחם של גורמי פשע רבי עוצמה.

המידע שהעביר המוסד המיוחד למטה הארצי בדבר מעורבותו של מרציאנו בכל ההתרחשויות סביב דירת המסתור עשה את שלו, והמפכ"ל נכנס לפעולה. כמו בעת שירותו הצבאי, הוא ידע בדיוק מה הוא רוצה להשיג, ואיך צריכים להשיג זאת.

יעלה, בחושיה המיוחדים, פרי ניסיון של שנים במקומות אחרים, הבינה שכל זה עלול להתרחש; שיש מי שאמור לעקוב אחרי מוקדים כאלה ולהתגייס לפעולה כשעולה הצורך בכך.

היא לא ידעה על מעורבותו של ה"מוסד" או על העניין שגילו במטה הארצי, כשהתברר שמתקיימים מעקבים על הדירה גם מטעמו של בעלה, אבל היא הייתה מנוסה מספיק כדי להבין שיש לא מעט גורמים צפויים ובלתי צפויים, שיכולים להכשיל את התוכנית שהגתה עם בעלה.

במקרה כזה השופט רבינוביץ' לא יוכל "לספק את הסחורה", גם אם ירצה בכך, לא על פי המתווה של דני ולא בצורה אחרת. האפשרות שלא ירצה לשתף פעולה ריחפה אף היא בחלל. יעלה לקחה גם אפשרות זו בחשבון.

זו הייתה גם הסיבה שיעלה לא סמכה יותר מדי על הניסיון של דני להפיק מן השופט רבינוביץ' הסכמה למה שהוא נדרש לעשות. היא אף חששה שיהיו אוזניים נוספות שיאזינו למפגש בין דני לבין השופט או שהשופט עצמו יחליט לדווח על מה שהוצע לו.

יעלה העריכה שגם בפרקליטות לא ירימו ידיים בקלות. אנשיה יבקשו, מן הסתם, לעכב את ביצוע ההחלטה למחוק את כתב האישום של השופט ירוחם רבינוביץ', כדי להגיש עליה ערעור לבית המשפט העליון; ואם זה יקרה, יעוכב שחרורו של בעלה עד לסיום ההליך בערכאות הערעור.

היא אף שיערה שגם המשטרה תנסה לברר מה גרם לשופט רבינוביץ' לחרוג מדרכו

הידועה ולהחליט כמו שהחליט. מהלך כזה, לא שגרת, אם כי לא נעדר היגיון משפטי, ידליק, ללא ספק, הרבה נורות אזהרה.

יעלה הייתה מספיק זמן בצד השני של המתרס כדי לדעת כיצד פועלים שם. גם בשירות המבחן למבוגרים, שבו עבדה עד להתפטרותה לקראת נישואיה עם הרצל מרציאנו, היו עוקבים אחר החלטות בלתי שגרתיות. אם התסקיר שהוגש היה שלילי בעיקרו, בשירות המבחן רצו תמיד לדעת כיצד הכריע בית המשפט, וכל פסיקה בניגוד לעמדתו של שירות המבחן הייתה נלמדת לעומק. שחרורו של עבריין שבשירות המבחן חשו שאין לתת בו אמון, תמיד הציף שאלות מטרידות.

גם דני יכול היה לשער שגם במטה הארצי, המתואם עם המוסד המיוחד, לא יעברו, מן הסתם, על מהלך כזה לסדר היום; לא כאשר מי שעומד כיום בראשו הוא המפכ"ל הנוכחי, איש מבריק במיוחד, שמינויו עורר בזמנו סערה ציבורית, משהתבררה מידת מעורבותו של ראש הממשלה במינוי.

העובדה שכמה מן המבקרים בדירת המסתור נמנים עם הצמרת השלטונית, כשאחד מהם הוא סגן שר במשרד ראש הממשלה, האוחז בתפקיד רגיש מבחינה ביטחונית, נבחנה בקפדנות על ידי גורמי מודיעין בכירים ביותר שהצליבו ביניהם הערכות.

תוצאותיה של בחינה זו הובאו ללא דיחוי לידיעת ראש הממשלה. גם תרחיש אפשרי לפיו עלולה להתרחש תקלה חמורה במערכת המשפט, לאור האפשרות ששופט יסכים להטות משפט בגלל מצוקה שאליה נקלעה בתו, הובא לידיעתו.

ראש הממשלה דרש להיות מעודכן כל העת בכל התפתחות בשני התחומים. הוא לא התערב בדרכי הפעולה של המפכ"ל, אך יחד עם זאת, היה חרד מאוד להשלכות שיכולות להיות לדליפת הפרשה לתקשורת. בשלב מסוים, מזכירו הצבאי הפנה את תשומת לבו לכך שחתנו של מייק שוורץ קשור לפרשה. ראש הממשלה לא דיבר על כך עם המפכ"ל, כדי שלא ייווצר הרושם שהוא מבקש להשפיע בדרך כלשהי על התפתחות האירוע. הוא העריך שידידו מודע לחלק מן הפרטים של הפרשה המתגלגלת, בהיותו מקורב מאוד לראש המוסד המיוחד ולגורמי ביטחון אחרים.

ראש הממשלה סמך ללא סייג על המפכ"ל ועל מי שעמד בראש המוסד המיוחד. עם זאת, הוא הבין שתידרש, כנראה, הכרעה של הדרג המדיני בכל הקשור לאפשרות שסגן השר או בכירים אחרים בצמרת השלטון, נכשלו בעברה כלשהי, מה שיחייב אולי את מעצרים – או נקיטה של צעדים מסוג אחר.

דני לא תיאר לעצמו שהמפכ"ל מדון ישירות לראש הממשלה במקרים מיוחדים. הוא רק יכול היה לנחש כי העובדה שהוא עצמו קשור לפרשה, עלולה לפגוע גם בראש הממשלה, בהיותו החתן, אבי נכדותיו, של ידיד קרוב ביותר שלו. בה בעת היה ברור לו שמייק שוורץ, חותנו, ודאי נתון במבוכה רבה, ושהוא חושש מפני ההשלכות שיכולות להיות לפרשה על ראש הממשלה.

מכל מקום, לאחר שהתגלתה ההדלפה שכה הביכה את האמריקאים, דרש ראש הממשלה תוצאות מהירות. הוא התעלם לחלוטין מכל אספקט אישי של הפרשה.

ראש הממשלה קיבל דיווחים, במקביל, הן מפי ראש המוסד המיוחד והן מפי המפכ"ל. נשקלו כמה דרכי פעולה וביניהן גם מעצרו של דני בן-אור. עם זאת, באותו שלב, בעת שדני בן-אור והשופט רבינוביץ' קבעו להיפגש, הוחלט להמתין כמה שעות, כדי שדברים יתבהרו לאשורם.

ראש ה"מוסד" התקשר לעמיתו בארצות הברית כדי לעדכנו ובאותה הזדמנות גם סיפר לו על מסעה של רותי.

בינתיים, הצנזור הצבאי נתבקש לעקוב מקרוב אחר כל פרסום בעניין זה; הובהר ליועץ המשפטי לממשלה כי קיימת אפשרות שתידרש פעולה מהירה לשם הוצאת צווי איסור פרסום. המזכיר הצבאי של ראש הממשלה המליץ שלא להיחפז בהסקת מסקנות נמהרות שעשויות לחרוץ גורלות.

ראש המוסד המיוחד סבר אף הוא, כמו המזכיר הצבאי של ראש הממשלה, שכדאי להמתין כמה שעות לפני שפועלים באופן שיכול להקים מהומת אלוהים גדולה. מעצרו של סגן שר או של דמות ידועה אחרת אף היא פוליטית עלול ליצור גל שמועות, שיכול להזיק לא פחות מעצם הזליגה של המידע המסווג.

ברחבי העולם תיווצר חרושת שמועות ועיתונים רבים יפיצו שמועות והשערות שאין בינן לבין האמת ולא כלום. האמריקאים יבקשו להיות מעודכנים. מנהיגים של מדינות ידידותיות למדינת ישראל ירצו לדעת אם הזליגה מנעה מבצע צבאי לחיסול פוטנציאל הגרעין בארץ מסוימת או לחיסולו של מנהיג טרור ידוע.

במדינת ישראל ייאלצו להימנע מכל תגובה רשמית, וזה יהיה גרוע לא פחות מהודאה. ראש הממשלה, כמו מזכירו הצבאי וראש המוסד המיוחד, הביא את כל אלה בחשבון, תוך התייעצות עם גורמי מודיעין נוספים, בעת שהחליט על דחיית ההתערבות של שירותי הביטחון, על זרועותיהם השונות, במה שקורה בדירה.

בשלב מאוחר יותר של הלילה, הוזעק שר הביטחון מביקור בחו"ל. כדי שלא ליצור חרושת שמועות סביב קיצורו של ביקורו הממלכתי, נמסר בהודעה רשמית שהוא נתבקש לתרום דם לקרוב משפחה שעומד לעבור ניתוח. התרומה נדרשה בגלל סוג הדם המיוחד שהיה לשניים.

עיתונאי חשדן המתין לו בשדה התעופה, אולם שר הביטחון, כדרכו, לא הגיב לשאלותיו.

גם הסיפור עם השופט רבינוביץ' הטריד מאוד את ראש הממשלה, ולא רק בגלל מעורבותו האפשרית של דני בן-אור, שאת שמו הכיר, שהרי שלח ברכה לרגל נישואיו, אבל מעולם לא פגש בו.

שחיתות כה חמורה בצמרת מערכת המשפט עלולה לגרום לתגובת שרשרת בעייתית, במיוחד במקרים שעשויה להיות להם השפעה ישירה על יכולת המשילות של הממשלה. ציבור שמאבד את אמונו בזרוע כה מרכזית, באחד מעמודי התווך השלטוניים – אין לדעת כיצד יגיב.

שר המשפטים הוכנס בסוד המידע שזרם אל ראש הממשלה. הוא שמע על תוכניותיו של המפכ"ל ולאחר שדרש שיהיה תיעוד בכתובים על מטרת הפעולה שיזם המפכ"ל, נתן את אישורו לכך. הוא ביקש לוודא שלא יתקיים משפט סרק, או שאדם חף מפשע יורשע, חלילה. עם זאת, האפשרות שהמשטרה מדיחה אדם לבצע מעשה פשע באמצעות מעצר שווא העבירה בו חלחלה.

שר המשפטים היה בעברו פרקליט בכיר בשוק הפרטי. בין שלל תפקידיו הציבוריים כיהן גם כראש לשכת עורכי הדין. משמעות האפשרות ששופט מחוזי יטה משפט בגלל מצבה העדין של בתו הייתה ברורה לו לחלוטין. יחד עם זאת, הוא לא אהב את מעצר השווא של מרציאנו, שנועד לגרום לעברייני הקשוח, שנקלע למצוקה ללא כל סיבה, לעשות מעשה של ייאוש. זאת הייתה, מבחינתו, שבירה של כל כללי ההגנות המשפטית.

שר המשפטים, המנוסה יותר מכל אחד אחר במערכת המשפט, נוכח עברו רב המעללים, העלה במוחו את האפשרות המבחילה, שכל הפרשה עלולה להסתיים, חלילה, במותו

של מישהו; למשל, אם "בעל עניין במזוודה" יאמין, באמת ובתמים, בכך שמרציאנו גנב ממנו את המזוודה המלאה בכסף ויבקש להיפרע ממנו בדרך אלימה כלשהי.

האפשרות של סיום טרגי של הפרשה הטרידה מאוד את שר המשפטים. הוא הבין שהתפתחות עגומה מעין זו עלולה לחרוץ גם את גורלו הציבורי. אם מישהו ימות מסיבה כלשהי או יתאבד או יירצח במהלך הפרשה, עלולים להאשים את כל הנוגעים בדבר בסיום הקטלני שלה.

שר המשפטים גזר בעניין זה גזרה שווה מאחריותם של דירקטורים בחברה. כל מי שידע או צריך היה לדעת, ולא מנע את קריסתה של חברה, לדוגמה, יכול להיתבע בעילה של כשל התרשלות.

את האפשרות שדבר מה כזה עלול לקרות שמר שר המשפטים לעצמו. הוא לא חשב שיש לייסר במחשבות מסוג זה את ראש הממשלה או את המפכ"ל, אם כי היה נהיר לו שגם הם מעלים בלבם תרחישי זוועה מעין אלה.

עם זאת, כששר המשפטים שמע על כך שפרקליט המדינה אישר את תוכנית הפעולה של המפכ"ל, נחה עליו דעתו, אם כי המחשבות המסויטות לא הרפו ממנו. הסכנות האיומות הכרוכות בהוצאה לפועל של התוכנית שהגה המפכ"ל רב התושייה, היו עצומות מכל בחינה שהיא. אם תיכשל, כך או אחרת, הציבור ידרוש "אשמים", וראשו שלו, כמשפטן הבכיר, עלול להיות הראשון שייפול.

בה בעת, לכולם היה ברור שמערכת משפט הנמצאת בקריסה מוסרית עלולה ליצור כאוס חברתי. חברה חופשית שמשטרה הוא דמוקרטי אינה יכולה להתקיים מבלי שלציבור יש אמון מלא בכל אחד ממרכיבי השלטון. משולש הכוחות חייב להיות מאוזן במנגנונים של איזונים ובלמים. לכן אין ראש הממשלה יכול להישאר שווה נפש לאפשרות שניתן להטות משפט באמצעים כה ברוטליים.

המפכ"ל ופרקליט המדינה הסכימו עמו בעניין הזה.

א לי עזרא, יליד קריית שמונה, בן לאם חד הורית, קיבל עליו את תפקיד המפכ"ל בדחילו ורחימו, מתוך הכרה בחשיבותו הציבורית העצומה. ראש הממשלה הצייע לו את התפקיד. הוא רצה לחזק את המשטרה בגורם שבא מחוץ למערכת.

על הדקויות של הפרשה הנוכחית למד המפכ"ל מפי גורמים במוסד המיוחד.

עניינו אותו במיוחד המעקבים שקיים מרציאנו סביב דירת המסתור ומידת מעורבותו של השופט רבינוביץ' בכל ההתרחשות הזאת. המפכ"ל ביקש לדעת מהי יכולתו של השופט להתמודד עם לחצים שיופעלו עליו, להערכתו, בעקבות היכרותה של בתו עם גורמים המעורבים בסחר בסמים.

משלמד המפכ"ל גם על הקשר של דני, המקורב למרציאנו, לדירת המסתור, הבין מיד את הפוטנציאל העגום של הקשר הזה. החשש מפני ניסיון להטיית משפט נעשה ממשי ביותר. על כן הוא לא המתין זמן רב לפני שיצא לדרך עם תוכנית המגירה הסדורה שהייתה מוכנה אצלו.

הוא לא ידע בשלב זה מי הוא זה שינסה להטות משפט, אבל חשש מסוים כבר התגנב ללבו. מעצרו של הרצל מרציאנו אמור לגרום, כך האמין, לתגובת שרשרת מטרידה ביותר.

המפכ"ל אלי עזרא דקדק בכל פרט בתוכנית שהגה.

אנשי היחידה הסמויה יקבלו הוראה לשים יד על מזוודת מזומנים בדרכה בין שני יעדים ולהעבירה לחדר במלון שאליו אמור להגיע הרצל מרציאנו זמן מה לאחר מכן. אלה שעקבו דרך קבע אחר מרציאנו ידעו בדיוק לאיזה מלון יגיע עבריין הצמרת. המזוודה תונח בדיוק בחדר שאותו הוא אמור לקבל מהנהלת המלון. בדלפק הקבלה כבר ימתינו

לו מנהל המשמרת ועוזריו ויקבלוהו במאור פנים. הם ידאגו לכך שמרציאנו יקבל את החדר שבו הונחה המזוודה.

המפכ"ל העריך כי הבעלים של המזוודה, שהיו ידועים לו מפעולה משטרתית אחרת, יקימו קול זעקה גדולה. לא בפומבי, כמובן, אלא בדרכים המקובלות בעולם התחתון, מה שילחיץ מאוד את מרציאנו. בהיותו דמות מרכזית בעולם הפשע, הוא בוודאי יעמוד על המשמעות המאימת המשתמעת מגנבתה של מזוודה עמוסה מזומנים מידיה של הקבוצה הצ'צ'נית - ומעצם הימצאה בחזקתו.

לאחר מכן, על פי התוכנית שרקם המפכ"ל, תיעשה שיחת טלפון אנונימית אל בזל"ת, המחלקה לתפקידים מיוחדים, שתפקידה לטפל בעבריינים מסוגו של מרציאנו, כדי שזו תעצור אותו. "המודיע" ידווח לאנשי בזל"ת על קיומה של המזוודה, מבלי שאלה ידעו שמדובר ב"מודיע" שנשלח על ידי המפכ"ל.

בראש המחלקה לתפקידים מיוחדים במשטרה עמד איש מיוחד במינו, שהשתתף בעבר בכמה וכמה מבצעי חילוץ נועזים של חטופים, כמפקד יחידת חילוץ מיוחדת, שהייתה כפופה ישירות לראש אג"מ במטכ"ל.

המפכ"ל הצטער קמעה על כך שהוא מערב את אחד מטובי אנשיו בקנוניה, מבלי ליידע אותו תחילה בכך שמדובר למעשה במעצר סרק ולא ב"דבר האמיתי" שלו ייחל מפקד המחלקה לתפקידים מיוחדים מזה זמן רב.

במהלך שיחה עם המרכזנית במחלקה לתפקידים מיוחדים (זו שאליה מועברות שיחות מן הסוג הזה, שאותן ממהרים להקליט), שתיעשה מטלפון ציבורי, אמור "המודיע" להודיע על כך שבחדר שאליו עומד להגיע מרציאנו מצויה מזוודה מלאה במזומנים.

מעצרו של מרציאנו יתבצע מיד לאחר מכן. חוקרי בזל"ת יברכו על מזלם הטוב, מבלי לחשוך בכך שמי שעומד מאחורי מוסר האינפורמציה המדויקת הוא לא אחר מאשר מפקדם העליון.

המפכ"ל העריך כי מרציאנו יבין מיד שטמנו לו מלכודת ודבר זה שירת את מטרת המבצע שהגה. אדם מסוגו של מרציאנו, שטמנו לו מלכודת, יידרש לאמצעים דרסטיים כדי לנסות ולהיחלץ מטבעת החנק הסוגרת עליו.

מרציאנו אפילו לא ינסה לפנות למאבק משפטי קונבנציונלי במערכת הראיות הבלתי אמינה שנרקמה סביבו. הוא לא יאמין במאבק כזה; גם אם יבין מיד כי "התפרים" הם גסים במיוחד. הוא מעולם לא האמין במערכת אכיפת החוק, על כל גרורותיה, של מדינת ישראל - והמפכ"ל ידע זאת.

א לי עזרא קרא את תיקו של מרציאנו פעם אחר פעם, כדי לעמוד על כל הדקויות המרכיבות את אישיותו. שום פרט מחייו של מרציאנו לא נעלם ממנו. גם שמה של יעלה הופיע בתיק, אך המפכ"ל לא ייחס לה הרבה חשיבות באותו השלב. בינו לבינו תהה כיצד בחורה כמוה, שהשתלבה זה מכבר במערך ממשלתי חשוב כמו שירות המבחן למבוגרים, נוטשת אותו לטובת חיים לצדו של עבריין.

המפכ"ל ידע שאביו של מרציאנו מת בכלא, לאחר שטען כל השנים כי טמנו לו פח שלתוכו הופל על לא עוול בכפו. הבקשות למשפט חוזר שהגיש אביו של מרציאנו, עקב עיוות הדין שנגרם לו, גם להערכת משפטנים בכירים מן האקדמיה, לא נענו ודחייה זו של הבקשות, חרף הראיות החדשות שהתגלו בפרשה שבגינה הוא נשפט למאסר עולם, חרטה חריצים עמוקים בנפשו של בנו.

מה שחרה להרצל מרציאנו יותר מכל, הייתה הדחייה הסתמית של הבקשה האחרונה למשפט חוזר על ידי נשיא בית המשפט העליון. לא הייתה בהחלטה התייחסות של ממש לנימוקי הבקשה ולראיות החדשות שהוצגו. הרושם הכללי היה שנשיא בית המשפט העליון חש סלידה מסוימת מן המבקש. הוא אף לא ביקש לבחון אם מתקיים חשש של ממש כי בהרשעתו של המבקש נגרם עיוות דין (כמצווה עליו בחוק).

מרכיב זה באישיותו של הרצל מרציאנו, הכעס על מערכת המשפט הטבול בעלבון צורב, נלקח בחשבון. המפכ"ל בנה את תוכניתו סביב מרכיב זה, משום שהעריך שמרציאנו ינסה לנקוט בכל אמצעי אפשרי, כולל פעולות אלימות, כדי שלא ליפול לאותו פח שאליו נפל אביו.

המפכ"ל ראה כיצד הכין את עצמו מרציאנו לאפשרות שהוא עלול ליפול במלכודת שווא והדבר האיץ את הצורך לבחון כיצד יפעלו שאר המעורבים בדבר. הוא לא הבין מה גרם להרצל מרציאנו לחשוב שעליו להכין לעצמו תוכנית ליום סגריר, שבמסגרתה

בנה מלכודת לרותי, בתו של השופט ירוחם רבינוביץ', תוך שהוא טווה רשת ממלכדת גם לעורך הדין שלו.

המפכ"ל העריך שמרציאנו פעל תחילה בערוץ זה ללא כוונה מוגדרת מראש. כל שביקש לעצמו הוא נתיב נוסף של השפעה במערכות השלטון, ממש כפי שעשו טייקוני כספים או עורכי דין מסוימים בעת ששיחדו פקידים בכירים ברשות המסים בדרכים שונות, לאו דווקא באמצעות כספים, כדי להכין לעצמם תשתית למקרה הצורך.

אולם, הערכה זו לא הסבירה את מסע המעקבים אחר סנגורו. ההערכה הכללית הייתה שהתפתחות זאת התרחשה לגמרי במקרה. כלומר, שלא הייתה כל כוונה מראש לעקוב אחר דני בן-אור, ושמעקב זה התפתח בעקבות מידע אקראי על דירה כלשהי בגבעתיים, שמתנהלת באורח מעורר סקרנות. לאחר מכן, משפתח מרציאנו במסע המעקבים, הסתבר לו שלמקום מגיעות גם דמויות אחרות, שאף בהן החל לגלות עניין רב.

המפכ"ל ביקש להתייעץ בעניין זה עם פסיכולוג, מומחה בכיר למדעי התנהגות, שעמד בראש מחלקה שהוקמה בלשכת ראש הממשלה במיוחד למטרות כאלה, אולם תשובות ברורות לא קיבל. הפסיכולוג, שהתמחה בהערכת התנהגויות על יסוד קטעי עובדות ידועות, מבלי לפגוש ישירות בנוגעים בדבר, היה בקי, בעיקר, בהתנהגויות של נבחרי ציבור ושל ראשי מדינות. תפקידו היה להכין את ראש הממשלה לקראת פגישות מדיניות. עבריינים מסוגו של מרציאנו לא היו חלק משגרת עבודתו.

- "ברור שלעברו של מרציאנו יש קשר הדוק לכל מה שהוא עושה כעת," ניסה המעריך את כוחו בהסברת מעשיו של מרציאנו, "הוא יעשה הכול כדי להימנע מסיטואציה שאליה נקלע אביו, זה ברור."

- "זה ברור, אבל זה, כנראה, לא כל הסיפור," הגיב המפכ"ל בחוסר נחת בולט.
 - "אולי צריך לחפש את התשובה במקום אחר. אולי אצל אשתו?"

המפכ"ל לא למד הרבה מן השיחה הזאת, אולם הוא סימן לעצמו לבדוק את משמעות הצטרפותה של אשת מרציאנו לפאזל הכללי.

יהיה אשר יהיה, למפכ"ל לא היה ספק שתוכניתו תעלה יפה. מרציאנו יעשה, ללא ספק, את מה שהוא חשש או קיווה שיעשה. המפכ"ל לא יכול היה לדעת באותו שלב אם דני ייפול במלכודת. הוא גם לא יכול היה להעריך מראש כיצד יגיב השופט ירוחם רבינוביץ'.

כל שיכול היה להניח כמעט בוודאות מוחלטת הוא שמרציאנו הממולכד לא ישקוט על שמריו. לא איש כמוהו, למוד סבל אישי, ימתין עד שהמערכת שהוא כה מתעב תעשה את מלאכתה.

המפכ"ל לא הביא בחשבון את יעלה במכלול הערכותיו, משום שלא ידע מספיק על אודותיה. למעשה, הוא לא למד על חיוניותה ועל חשיבותה בחיי בעלה עד לסיום הפרשה; הוא גם לא ידע דבר על מעלליה בלילה הקריטי.

יעלה לא הייתה נתונה במעקב. באותו הלילה העוקבים מן היחידה הסמויה אפילו לא ידעו כיצד היא נראית. מי שעקב בזמנו אחר מרציאנו וראה אותו נפגש עם יעלה בבית קפה לא חשב, משום מה, לתעד את מה שראה במצלמה המותקנת במכשיר הנייד שלו. יואל בן-שטרית, מפקדה של היחידה, התקשה להסביר את מחדלו בעניין זה, כמו גם את העובדה שלא הציב מעקבים אחרי דני בן-אור לאחר שזה נפרד מן השופט רבינוביץ'.

רבעוד המפכ"ל מהדק את הפרטים האחרונים של תוכניתו, חש דני את טבעת הפלצור מתהדקת סביב צווארו.

"זה לא הולך להיות פשוט", הרהר דני, "וכל הסיכויים שרק אני הולך להסתבך, ובגדול. לא השופט רבינוביץ', לא רותי ולא אף אחד אחר, רק אני."

לשופט רבינוביץ' יהיו מספיק נסיבות מקלות, אם ייעתר להפצרות ויעשה מה שמבקשים ממנו, כדי להציל את בתו משנות מאסר ארוכות. הוא יוכל לטעון שנסחט בעל כורחו, כשעל כפות המאזניים מונחים חייה של בתו היחידה. הוא גם יוכל לומר שהחלטתו לבטל את כתב האישום של מרציאנו היא החלטה הפיכה, ושבעצם קבלת ההחלטה הוא מנע את הסגרתה של בתו, תוך שהוא מאפשר לרשויות אכיפת החוק לעשות את מה שצריך נגד מרציאנו ונגד דני בן-אור.

גם את עצם המפגש בכיכר דיזנגוף הוא לא יתקשה להסביר; זאת, אם יעשה מעשה, ויפנה למשטרה.

"השופט ירוחם רבינוביץ' יוכל, ללא ספק, לגייס לטובתו תקדימים שגם בהם רשויות אכיפת החוק נהגו בדרכי רמייה מן הסוג הזה כלפי עבריינים", הסביר דני לעצמו. הוא זכר מקרה שבו אסירים בכלא צבאי לקחו בני ערובה מקרב סגל בית הסוהר. הרשויות ערכו עמם "הסכם", שלפיו הם לא יועמדו לדין אם ישחררו את בני הערובה ללא פגע. לאחר מכן, משההסכם הזה לא כובד, נטען בבית המשפט העליון, שמותר היה לנקוט בדרך של עורמה כדי לסיים את הפרשה ללא נפגעים. הטיעון התקבל על דעתם של שלושת שופטי בית המשפט העליון.

"ורותי", המשיך דני לגלגל בראשו טיעונים שהוא היה מעלה, "בתו של השופט רבינוביץ', היא בסך הכול צעירה תמימה, פתיה, שהלכה שבי אחר משובותיה ונפלה

ברשת העבריינית שנפרשה לרגליה. היא אישה צעירה ללא עבר פלילי, ששירתה את ארצה ללא דופי.

להערכתו של דני, ייטען בוודאי לטובתה שאין כל סיבה להחמיר עמה. היא בוודאי תזכה להגנה מעולה במשפטה, אם אכן תוסגר לידי רשויות החוק בארצות הברית, או אם מעורבותה בפרשת ההברחה תיחשף בדרך אחרת.

בין אם המשפט ייערך בארצות הברית, ובין אם במדינת ישראל, תשומת הלב תתמקד, ללא ספק, באנשים הרעים באמת ולא במי שנפלה קורבן למניפולציות שלהם.

"נשארתי רק אני," קבע דני לעצמו בעגמומיות, "הסנגור החלקלק, שרכש לעצמו הרבה מאוד אויבים בשורות המשטרה והפרקליטות. אני אהיה המטרה הכי נוחה והכי לא אהודה. אותי יהיה הכי קל לשפד. יזרקו אותי לכלבים בלי לחשוב פעמיים," שב וגלגל דני בינו לבין עצמו את הרע מכל.

"מרציאנו בוודאי יצליח להשתחרר מן המלכודת שנסגרה עליו על לא כל עוול בכפו, ואז אני אוכתר כמפסיד הגדול. אף אחד לא ייחלץ לעזרי," קבע, "אין לי נסיבות מקלות. רק נסיבות לחומרה. כך או כך, אני הולך להפסיד בגדול. ומי שיצא הגיבור הגדול מכל הפרשה יהיה, כמובן, הרצל מרציאנו. הוא יוצג כקורבן האולטימטיבי של מערכת כוחנית, שאינה בוחלת באמצעים, כדי להשיג את מטרתה. הוא יזכה בכתבות צבע מפנקות, שיאזכרו את תחושת העוול על מה שנגרם לאביו, את רצח אחותו על ידי עבריינים ואת הרגשת המצוקה בעת מעצר השווא," סיכם דני לעצמו.

הוא לא ידע על קיומה של יעלה, אבל אם הוא היה יודע, הוא בוודאי היה מוסיף לעצמו, שבכתבות הללו תככב, ללא ספק, גם יעלה. וכי מה יכול להיות סקסי יותר מאישה יפהפייה ההולכת אחר בעלה, מוותרת על קריירה בשירות ממשלתי ונחלצת לטובתו בעת מצוקה?

מרציאנו נעצר בבית מלון הממוקם על שפת הים, מול חוף פרישמון, כמה מאות מטרים מן הדירה שבה מתגורר השופט רבינוביץ'.

השוטרים מהמחלקה לתפקידים מיוחדים פרצו לחדרו בלבוש אזרחי, ללא צו חיפוש ומיהרו לשלוף מתחת למיטה את המזוודה שהייתה מונחת שם מבעוד מועד. הם אפילו לא טרחו להציג מראית עין של חיפוש.

הם ניגשו מיד למקום שבו הוחבאה המזוודה על פי מידע שנמסר להם. אחד מהם הוציא מכיס אחורי במכנסי הג'ינס שלו סכין קפיצית קטנה ובעזרתה פתח את מנעול המזוודה. שלושה מיליון מארק גרמני, מסודרים בחבילות של מאה אלף כל אחת, עטופות בנייר צלופן, התגלו לכל הנוכחים.

השוטרים לא ספרו את הכסף. מי שמסר להם את מיקומה של המזוודה, טרח לספר להם כמה כסף יהיה בה ומאיזה סוג. מרציאנו, שהגיע לחדר במלון רק כרבע שעה קודם כן, הביט בעיניים פעורות בתוכנה של המזוודה.

הכסף נועד, כך נטען בפניו, להעברה לחשבון בנק בחו"ל. מרציאנו לא ידע במה דברים אמורים. הוא לא היה קשור במאומה לכסף שהיה במזוודה או להעברתו של הכסף הזה לחו"ל.

היו אלה כספים שנגנבו יומיים קודם כן, כך נמסר לו, משני שותפיו, כביכול, להברחת סמים גדולה למזרח אירופה.

על פי הנטען בפניו, הסמים הגיעו מדרום לבנון, ותמורתם אמורה הייתה לעבור לספקי הסם, אנשים המזוהים עם החיזבאללה, בהעברה בנקאית משוויץ לבנק בירדן. מרציאנו טען בתוקף בפני השוטרים שפרצו לחדר, בניגוד למנהגו שלא לשתף פעולה בחקירות

משטרה, שלא ידע דבר על קיומה של המזוודה בחדר, וכי אין לו כלל שותפים להברחת הסמים שבה מדובר.

מרציאנו זעם כפי שלא זעם מעולם. חוסר האונים פעפע בו. הוא ידע שאביו הרגיש אותו הדבר בעת שמערכת המשפט רמסה אותו. הוא חזר וטען בפני השוטרים שכבלו את ידיו, שמישהו טמן לו מלכודת; ואותו מישהו טרח "לזמזם" באוזני השוטרים, שהוא עומד להגיע לאותו חדר, וכי המזוודה העמוסה במזומנים נמצאת מתחת למיטה.

אולם, הטענות של מרציאנו בפני השוטרים, שאין לו שותפים להברחת סמים וכי אינו עוסק בהברחת סמים למזרח אירופה או לכל יעד אחר, כפי שהוטח בפניו, נפלו על אוזניים אטומות. חוקרי בזל"ת לא התכוונו להעמיק חקור בעניין הזה. הראיות היו בפניהם. מישהו הניח אותן לרגליהם. גם הדרישה של מרציאנו, שתיעשה בדיקה פורזית כדי שיוכח כי לא נגע במזוודה או בחבילות הכסף העטוף בנייר צלופן, נתקלה בגיחוך מזלזל. השוטרים פשוט התעלמו מכל דרישותיו או הכחשותיו של מי שנתפס על ידם בחדר שבו הונחה המזוודה שעליה "דיווח" המודיע. פניו הנסערות של מרציאנו רק הגבירו את חדות הניצחון שחשו.

הגישה של השוטרים גרמה למרציאנו להבין, ללא קושי, שמישהו בצמרת המשטרה ביים הצגה גדולה כדי לבוא עמו חשבון. תחושת חרדה אדירה החלה להודחל לתודעתו. צרבת עלתה בגרונו וגרמה לו בחילה. זיכרון אביו המתייסר עלה מיד בראשו והוא נשבע לעצמו שלו זה לא יקרה.

השוטרים התבוננו בו באפס מעשה ולאחר מכן הובילו אותו אל מחוץ לבית המלון, למשרדי החקירות שלהם.

הם, שלא היו כמובן בסוד הקנוניה, כמעט שלא האמינו למזלם הטוב. תפיסה שכזאת, בלי שום מאמץ מצדם, זה נראה כמו חלום שהתגשם. מרציאנו, היעד המודיעיני הכי מבוקש, נפל לידם כפרי בשל. לאושרם של אנשי בזל"ת לא היה קץ.

הם התכנסו בחדרו של מפקדם והרימו כוסיות "לחיים", רק שבמקום יין מזגו לתוכן משקאות קלים. המפקד, שכבר ראה דבר או שניים בחייו המקצועיים, היה אף הוא

נתון באופוריה. הוא התעלם, משום מה, מן הבעייתיות שבכל המעצר "דה לוקס" הזה. הוא מיהר לדווח למפכ"ל, שבירך אותו על התפיסה המוצלחת. אלי עזרא לא מצא לנכון לספר למפקד בזל"ת דבר ממה שהתרחש מאחורי הקלעים. הוא נהג כך מטעמים מבצעיים, אבל בדיעבד הצטער מאוד על שבחר בדרך זו.

אלי עזרא הודיע על ההתפתחות למפקד היחידה הסמויה יואל בן-שטרית, ועתה המתינו השניים לבאות.

התוכנית של המפכ"ל הגיעה לשלביה הקריטיים.

ל הפצרותיו של מרציאנו לקיים חקירה לעומק של הפרשה נדחו על הסף. חוקרי המשטרה הטיחו בפניו שוב ושוב שמבחינתם החקירה הסתיימה; שהם לא מוכנים לפשפש יותר מדי במניעים של "המודיע". לטענתם, אם היה זה אחד מ"פועליו", הוא בוודאי מכיר אותו, ואם היה זה "מודיע" אלמוני, אזי אין טעם בכלל בבדיקה.

מרציאנו הבטיח לחוקרי בזל"ת שאין אדם בעולם שיכול לבוא ולטעון בפניו, בעימות גלוי, שהמזוודה היא שלו, וכי הוא זה שהחביא אותה מתחת למיטה. הוא גם ביקש לבחון טענות הגנה אחרות. אחת מהן הייתה שמישהו, לא ממקורביו, אלא מדרג אחר לגמרי, ניסה להפלילו.

"יש בית משפט. שהוא יחליט. ידעת, לא ידעת, מה אכפת לנו. אנחנו את שלנו עשינו. מבחינתנו, אם 'תשב' רק כמה חודשים עד לזיכוי שאתה מייחל לו, אם יהיה כזה, גם זה לטובה," הטיחו השוטרים במרציאנו הנדהם.

הם הוסיפו ואמרו לו שלא אכפת להם של מי הכספים. בין אם אלה כספים של שותפיו לעברה של הברחת סמים לחו"ל ובין אם לאו, זאת הבעיה שלו. "מי שממנו נגנבו הכספים כבר יגיע אליך," התריסו בפניו הנזעמות.

האיש גדל הגוף, עב הזרועות, פשוט לא האמין שהגלגל חוזר, ששוב זה קורה, אותו תרחיש שממנו חשש תמיד. תמונתו של אביו בסרבל הכלא הכתום ריצדה שוב ושוב לנגד עיניו. דמעות נקו בזוויות עיניו. חוסר האונים גבר בו ללא הרף.

הוא ידע שאין לו שום קשר למזוודה שנמצאה או לכסף שהיה בה – ומה שהתרחש לנגד עיניו נראה לו כמו סיוט אחד גדול. כל מה שביקש בשלב זה, כשראשו סחרחר עליו מרוב מצוקה, היה לדבר עם יעלה.

השוטרים שביקשו לגבות ממנו את הודאתו הראשונית הודיעו לו שהוא רשאי להיוועץ בעורך דין, וכן שתימסר הודעה לעורך הדין שיבחר בו, אבל הוא לא רצה עורך דין. הוא רצה את אשתו.

רק בהירות מחשבתה וקור רוחה, כך האמין, יוכלו, אולי, לחלצו מן המצוקה שאליה נקלע. הוא זכר את תוכנית המגירה שהוא ואשתו הגו, אולם כדי להפעילה הוא היה צריך להיפגש עמה בדחיפות על מנת להניע את גלגליה. ראשית היה עליו ליידע אותה כי טמנו לו מלכודת, ושנית – שעליה לעשות את מה שסוכם ביניהם כדי להסיר מעליו את טבעת החנק שמישהו הניח על צווארו.

בתוכנית המגירה שהוכנה מראש למקרה כזה היו הרבה נעלמים, ובשלב הזה מרציאנו לא היה בטוח במאומה. אולם הוא האמין שיעלה תדע להתגבר על כל מכשול.

כך קיווה. זה כל מה שנותר לו.

הוא קיווה שרותי תצא לדרכה לארצות הברית. הוא קיווה שאביה יהיה השופט במשפטו, והוא קיווה שדני יצליח במה שידרשו ממנו לעשות. כל שלושת המרכיבים היו חשובים להצלחת תוכנית החילוץ. אם אחד מהם יחסר מן הפאזל, כל התוכנית תרד לטמיון.

גישתם של השוטרים במחלקה לתפקידים מיוחדים, לפיה אין הם מתכוונים לחקור מעבר למה שקרה בחדר המלון, הייתה פסולה מעיקרה, שכן חובתה של המשטרה, גם במקרים כאלה שאינם קשים לפענוח, לכאורה, לחתור לחשיפת האמת.

לשם כך, עליה לפעול לגילוי כל ראייה שיש בה כדי להצביע על האשם האמיתי. כל התנהגות אחרת אינה עולה בקנה אחד עם תפקידה של משטרה בחברה דמוקרטית. מה גם, שהחוקרים בבזל"ת לא ידעו שהם פועלים במסגרת "תרגיל" של מי שעומד מעליהם בשרשרת הפיקוד.

המעצר של מרציאנו היה מסוג המעצרים שמחייבים חקירה משטרתית ממצה.

אלי עזרא, שהחזיק באמתחתו גם תעודת עורך דין עם עוד כמה תעודות הצטיינות שקיבל במהלך שירותו הצבאי, לא הנחה איש שלא לפעול על פי הכללים הראויים, כלומר, שלא לחקור כפי שהדין מחייב.

למעשה, המפכ"ל ציפה לכך שתיק החקירה יתנהל באופן הראוי ביותר, מכל בחינה שהיא, כדי שמרציאנו יתרשם מחומרת המצב. אולם, המחלקה לתפקידים מיוחדים לא נהגה כפי שצריכה הייתה לנהוג. בכך היא שגתה, אם כי בפועל לא הייתה כל משמעות משפטית לרשלנותה.

מרציאנו הרי לא צפוי היה, למעשה, לעמוד למשפט על "העברה" שבגינה נעצר, אלא שבבזל"ת לא ידעו זאת. אנשיה היו צריכים לפעול כפי שמתחייב מתפקיד המשטרה. היה עליהם למלא את חובתם כיחידה חוקרת.

לימים אפשר יהיה להעמיד לדין את מרציאנו על ניסיון להדחת שופט או בגין איומים על שופט, אם היועץ המשפטי לממשלה יתיר מהלך מן הסוג הזה, אולם הסיכוי לכך

יהיה קלוש ביותר. ככלות הכול, מרציאנו הובל כשה לטבח באורח הכי לא חוקי שרק אפשר להעלות על הדעת בחברה חופשית, אז איזה בר דעת יזמין לעצמו שחיטה ציבורית נוכח מה שעלול להתגלות במשפט כזה?

אם כן, צריך להודות, וגם רשויות אכיפת החוק ידעו את זה, מרציאנו לא היה טלית שכולה תכלת. הוא חדר לתחום הפרט בעת שעקב אחר הבאים לדירת המסתור ואסף נתונים. הוא טרם הספיק לעשות בהם שימוש, אבל עצם ההחזקה בהם הייתה אסורה. עובדה היא שהוא כבר עשה שימוש בנתונים שהיו לו לגבי דני בן-אור.

אולם, גם על כל אלה לא צפוי מרציאנו לעמוד לדין, ככל הנראה. זאת בתנאי שיסכים להשמיד את כל המאגר שנצבר אצלו.

אומנם במלחמה בפשע, כפי שנאמר לא אחת על ידי שופטים, יש מקום לנקוט לעתים דרכים לא שגרתיות, אבל עקרון המידתיות חל אף בנושא זה.

מותר להשתמש במודיעים מפוקפקים או במדובבים, גם כאלה שנשלפו מתוך ביבים מלאים בסחי, אשר המניע העיקרי שלהם הוא לא הסיוע למשטרה, אלא השגת יעדים אישיים, כגון בצע כסף או רצון להיחלץ ממצוקה אישית כלשהי הקשורה להסתבכויות בפלילים. מותר למדובב או למודיע לנסות ולהיחלץ מהסתבכות בפלילים תמורת סיוע בתיק החקירה הנוגע אליהם או בתיקים אחרים שבהם מחפשת המשטרה את המעורבים. עם זאת, השאלה היא אם ניתן לסמוך על עדותם, כלומר, אם יש ראיות מסייעות, כגון הקלטות ועוד כיוצא באלה, לעדות שהם מסרו. במקרים כאלה בתי המשפט נוהגים לסתום את האף מפאת הסירחון העולה מן העדות של "משתף הפעולה" ולבנות את ההרשעה על המדובב או על המודיע, חרף הסלידה מאישיותם או ממניעיהם. ומותר גם לעתים ליזום מהלכי סרק או תרגילי חקירה כדי לגרום לפלוני או לאלמוני לעשות מעשה העשוי לחשוף את מעורבותו בביצוע העבירה. כל זאת, בתנאי שלא עוברים קווים אדומים, שאף אחד, למעשה, לא יכול לשרטט אותם באופן ברור.

בפועל, "הקווים האדומים" משתנים כל העת על פי צרכי המערכת ו"דרישות הציבור", הדורש לא אחת להיפרע ממי שאשמתו בעבירה חמורה במיוחד הנה ברורה לחלוטין.

בכל אופן המפכ"ל חשב שיש מקרים שבהם אין צורך להתחשב ב"קווים אדומים". עברו הצבאי לימד אותו שבמלחמה נלחמים כדי לנצח. "במלחמה, כמו במלחמה," לימדו אותו מפקדיו. בד בבד, הוא היה מודע למהפך המשפטי שמתקיים גם בתחום הזה. בפקולטה למשפטים הסבירו לו שזכויות היסוד של היחיד חשובות כיום לא פחות מזכותה של המדינה להשיג את היעדים שהיא הציבה לעצמה.

שר המשפטים, שהגיע מדיסציפלינה שונה, סבר שהמפכ"ל היה קרוב מאוד, בפרשה זאת, לפגיעה חמורה בשלטון החוק. "המודיע" היה מסוג אחר לגמרי. הוא היה "מודיע מטעם"; את המזוודה, לא מרציאנו גנב; מלאכת הביום של כל הסיטואציה הייתה בנויה לתפארת. היא רק הייתה לא חוקית בעליל. דגל שחור של אי חוקיות אינהרנטית התנוסס מעליה. זכויות בסיסיות של מרציאנו נרמסו ברגל גסה.

המטרה - לבחון כיצד ינהגו כמה מן הנוגעים בדבר ברגעים של מצוקה אישית קשה במיוחד - גבלה בהדחה בוטה לבצע עברה.

התנהגותם של החוקרים בבזל"ת הייתה אף היא נושא לבדיקה של ועדת בדיקה שהקים היועץ המשפטי לממשלה לאחר סיום הפרשה. היה בה, בהתנהגות הזאת, מחדל ברור. על החוקרים היה לפעול כפי שמחויבת יחידה חוקרת.

הם לא ידעו שמי ששלח את "המודיע" עשה זאת כדי ליצור סיטואציה מלחיצה במיוחד אצל מרציאנו על מנת לאלצו לעשות צעדים של ייאוש. לכן הם מחויבים היו לפעול כפי שהחוק מחייב: לברר את העובדות לאשורן ולבדוק אם יש בדבריו של מרציאנו יסוד לבחינה ראויה, אמיתית, חסרת פניות, של הטענה שלא הוא הטמין את המזוודה מתחת למיטה בחדר במלון, ושאיין לו יד ורגל בכל מה שהתרחש במקום שאליו הגיע דקות ספורות בלבד לפני התפרצות השוטרים פנימה.

היה זה תפקיד שחוקרי בזל"ת לא היו רשאים להתנער ממנו. מרציאנו ידע זאת, ולכן הימנעותם מפעולה על מנת לנסות ולברר את חפותו למרות בקשותיו החוזרות ונשנות, הרתיחה את דמו כמעט עד לרמה בלתי נסבלת.

גם היועץ המשפטי לממשלה ראה בהתנהגות זו סטייה מנורמות שכל יחידה חוקרת

צריכה לדבוק בהן. מפקד בזל"ת נאלץ לפרוש מן השירות המשטרתי לאחר סיום עבודתה של ועדת הבדיקה שהקים היועץ המשפטי לממשלה. המפכ"ל כעס על כך מאוד, ובשלב מסוים אפילו איים להתפטר בעצמו. יואל בן-שטרית מנע זאת ממנו. ראש הממשלה נתן גיבוי מלא לכל המעורבים, תוך שהוא דוחה כל ביקורת ציבורית שבאה מחוגים פוליטיים מסוימים.

בצמרת המשטרה ראו בכל הפרשה הוכחה לכך שאין למנות לצמרת הפיקוד אנשים שלא צמחו מתוך שורות המשטרה. מי שיבדוק את הפרשה לאחר סיומה, ימצא, כנראה, טעם באמירות הללו של הקצינים הבכירים, אם כי המסקנה תהיה, ללא ספק, שיש למצוא את התמהיל הנכון בעת שמבקשים לצרף קציני צבא מצטיינים לשורות המשטרה.

מפקד המחלקה לתפקידים מיוחדים שילם מחיר אישי לא בגלל מעשיו של המפכ"ל, אלא עקב המחדלים של חוקריו. הוא היה אמור לעקוב מקרוב אחר מעצרו של מרציאנו ואחר מהלך החקירה בעניינו.

הוא נסחף אחר העליצות של אנשיו ואחר זחיחות הדעת שלהם.

ה' החלטה לגרום למעצרו של מרציאנו בתואנות שווא התקבלה משום שבנסיבות שנוצרו לא נותרה כל ברירה אחרת. לאחר שנודע שהוא עוקב אחר דירת המסתור כדי לאסוף אינפורמציה על סנגורו, דני בן-אור, ולאחר שהתבררה מידת המעורבות שלו בחיי בתו של השופט ירוחם רבינוביץ', מה עוד אפשר היה לעשות? נסיעתה החפוזה של רותי רבינוביץ' לחו"ל, כשהיא נושאת בגופה סמים, הצביעה בבירור על כך שתיעשה פנייה אל אביה. ידענו שזה יקרה. הסכנה לאיתנותה של מערכת המשפט הייתה מיידית ומוחשית."

כך ניסה המפכ"ל להסביר את מעשיו בוועדה המיוחדת שהוקמה לאחר סיום הפרשה, בין השאר כדי לבחון כיצד התגלגלה הפרשה והגיעה לאן שהגיעה.

בשלב זה, המפכ"ל כבר היה מודע לכל פרטי הפרשה, ולכן לא היה לו כל קושי לפרוש בפני חברי הוועדה המיוחדת תמונה שלמה. מה שהצטייר ממנה היה בו די והותר כדי להבהיל גם את המחמיר שבקרב חבריה.

העובדה, לפיה הוא פעל בעצה אחת עם פרקליט המדינה ועם שר המשפטים, שהיו בסוד הדברים, הייתה, ללא ספק, לטובתו באופן נחרץ, אבל בוועדה המיוחדת לא אהבו כלל את השתלשלות העניינים.

מעצר השווא של מרציאנו ו"השתלת" מזוודה מלאה במזומנים שנגנבה מבעליה, נראו פסולים למרות הנסיבות המיוחדות, אולם סיכומי הוועדה המיוחדת היו חסויים והם נועדו לעיניהם של מספר מצומצם מאוד של בוחנים. כל הניסיונות לפרוץ את מעגל החיסיון לא צלחו. עיתונאים שביקשו לעיין במסקנות לא הורשו לעשות כן. עתירה שהוגשה להסרת החיסיון נדחתה על ידי בתי המשפט.

"תחזרו בעוד חמישים שנה," נאמר לסקרנים, "לא נפקיר את ביטחון המדינה בגלל שמתחשק לכם לפרסם סיפור טוב."

בראש הוועדה המיוחדת ישב נשיא בדימוס של בית המשפט העליון. ארבעת חבריה האחרים מונו על ידי הנשיא המכהן של בית המשפט העליון. זאת לא הייתה ועדת חקירה ממלכתית, אלא ועדה מסווגת מאוד, מסוג הוועדות שהשירותים החשאיים, גם במדינות דמוקרטיות, מקימים מעת לעת כדי לבדוק אירועים חריגים וכדי שהגורמים הבכירים במערכות השונות יהיו מודעים לגבולות הכוח השלטוני.

שיקול הדעת של המפכ"ל אלי עזרא נבחן מכל זווית אפשרית. חברי הוועדה המיוחדת היו מודעים לצורך להעמיד במבחן את איתנותה של מערכת המשפט בדרך לא קונבנציונלית. הם הבינו שכל חוליה במערכת הזו חשובה. מעידה של שופט אחד עלולה לפגוע באמון הציבור בכל המערכת. הם גם ראו כיצד טווח העברייני שידו בכל, מלכודת מתוחכמת לשופט מחוזי, מה שהאיר באור חיובי הרבה יותר את חששותיו של המפכ"ל.

ראש הממשלה היה מודע לדיוני הוועדה המיוחדת, והוא ביקש להביא את ממצאיה לידיעתו. הוא לא התערב בהרכבה של הוועדה או בדיוניה. חברי הוועדה המיוחדת ידעו שראש הממשלה היה מודע להסתבכות האפשרית של השופט ירוחם רבינוביץ' על כל הסתעפויותיה, לרבות אלה שהיו קשורות בדירת המסתור. הם אף היו מודעים לכך שחתנו של חבר קרוב ביותר שלו עמד במרכז הפרשה.

האספקטים הביטחוניים היו אף הם בבסיס דיוניהם. הקשרים האמיצים שבין ראש הממשלה לבין המפכ"ל אף הם לא נעלמו מעיניהם. איש מחברי הוועדה המיוחדת לא ראה בהם פסול כלשהו או פגם אתי. חברי הוועדה המיוחדת היו בדעה שראש הממשלה חייב לדעת על אודות התפתחויות מן הסוג שבו הם דנו, במיוחד כאשר מתלווה אליהם חשד למחדל ביטחוני, העשוי לפגוע בקיומו של מבצע צבאי יוצא דופן.

חברי הוועדה המיוחדת לא ידעו מאומה על פרטי המבצע צבאי, אולם הם יכלו לנחש כמה מדובר. הם אף היו מודעים לעניין הרב שגילתה ארצות הברית בכל הפרשה. האמריקאים היו מוטרדים מאוד מחשיפת פרטים טכנולוגיים שמורים ביותר.

בזמנו, כאשר טרח ראש הממשלה על מינויו של אלי עזרא לתפקיד המפכ"ל, חרף ביקורת שהוטחה בו מצד גורמים אינטרסנטיים בצמרת המשטרה ובמערכת הפוליטית, היו לא מעט יריבים פוליטיים שטענו כי ראש הממשלה מבקש לשלוט בחקירות שיש להן אספקט פוליטי באמצעות המפכ"ל.

לא היה שמץ של אמת בטרוניות הללו. ראש הממשלה פעל כפי שפעל ממניעים שלא היה בהם כל אינטרס אישי. גם לעניין זה נתנה הוועדה המיוחדת את דעתה. כישוריו יוצאי הדופן של המפכ"ל לא היו שנויים במחלוקת. עברו הצבאי של אלי עזרא העיד על אישיות מזן נדיר ביותר. הרמטכ"ל סירב לוותר עליו בזמנו, אבל ראש הממשלה התעקש. הוא שלף אותו מן התפקיד שאותו מילא בצבא כדי להעמידו בראש ארגון, שעל חשיבותו הציבורית אין חולק.

מפקדי משטרה ברחבי העולם ראו במינוי הזה את היתרונות הרבים שבו. שניים או שלושה רמטכ"לים בצבאות זרים, שהכירו את אלי עזרא בעת שירותו בצה"ל ממבצעים משותפים שבהם סוכלו פיגועי טרור בעלי פוטנציאל אדיר, התקשרו למזכיר הצבאי של ראש הממשלה כדי לברך על המינוי.

אף כי רבים ניבאו לו התקדמות עד לתפקיד הרמטכ"ל, הסכים אלי עזרא לקבל את המינוי, לאחר שקיבל כמה הבטחות מראש הממשלה. אחת מהן הייתה הסכמתו להקמת יחידה סמויה שבראשה יעמוד איש מאנשי אמונו. עוד הובטח למפכ"ל המיועד שהיחידה הסמויה תהיה כפופה לו ישירות. יום לאחר שאלי עזרא מונה לתפקידו, הוא מינה את יואל בן-שטרית לעמוד בראש היחידה הסמויה.

המפכ"ל הודה בפני הוועדה המיוחדת שהוא זה שגרם לגנבת המזוודה המלאה במזומנים מידי בעליה, וכי הוא זה ששלח "מודיע" כדי לפוצץ את הפרשה. כל זאת כדי לגרום למעצרו של עבריין הנמצא בראש רשימת היעדים המודיעיניים של המשטרה. לא מדובר היה באזרח תמים דרך המשפכים בכל בוקר לעבודת יומו וחוזר בכל ערב לחיק משפחתו.

אי החוקיות שבמהלך הזה הייתה ברורה לחברי הוועדה המיוחדת. עם זאת, הם ידעו שכדי להשיג מטרה חשובה מאין כמוה, היה מקום ליצור סיטואציה מיוחדת במינה. המפכ"ל הסביר לחברי הוועדה המיוחדת שלא התכוון לגרום לכך שהרצל מרציאנו ישב

בבית הסוהר בגין עברה שלא ביצע. כל שביקש לדעת הוא כיצד יפעל הלה ברגעים של מצוקה וכיצד יגיב השופט רבינוביץ', מי שכבר עורר בעבר חשד מסוים בגלל התנהגותה של בתו, כאשר יפנו אליו באופן בלתי חוקי על מנת לשבש הליך משפטי.

ועוד דבר הסביר המפכ"ל לחברי הוועדה המיוחדת: שמרציאנו היה זה שיזם את ההתחברות של בתו של השופט ירוחם רבינוביץ' לחבר המקועקע שלה, כדי שזה יחבר אותה לעולם הסמים וייצור אצלה תלות בסמים; הוא זה שביקש לנצל היכרות זו לטובתו באורח הכי בוטה שרק אפשר להעלות על הדעת, תוך שהוא מערב בפרשייה זאת גם את סנגורו לשעבר.

הנסיעה של רותי רבינוביץ' לארצות הברית עם קוק פרסי הטמון בגופה וסמים נוספים המצויים בקרקעית הכפולה של מזוודתה הייתה אף היא פרי מעלליו של מרציאנו. והוא גם היה מי שביקש לסבך אותה בפרשיית סמים לטובת היחלצותו מן המצוקה שאליה נקלע, באמצעות פנייתו של מי שהיה סנגורו, עורך הדין דני בן-אור, לשופט רבינוביץ'.

נוסף על כך, סיפר המפכ"ל לוועדה, קיים מרציאנו מעקבים בלתי חוקיים על דירת המסתור ואף דאג שאחת הנשים הפוקדות את הדירה תצולם בדרכה אליה. כל זאת עשה, ללא ספק, במטרה לא כשרה בעליל. על התמונה של דני בן-אור בקימונו לא ידע המפכ"ל. אם היה מודע לה, יכול היה גם לקבוע שמרציאנו הצליח לשתול מצלמה (או מצלמות) בתוך הדירה, מה שהיה מדגיש עוד הרבה יותר את התנהלותו הנפשעת של הארכי פושע.

יו"ר הוועדה המיוחדת, הנשיא לשעבר של בית המשפט העליון, אישיות דומיננטית מאין כמוה, עיקם קצת את האף למשמע הדברים, אולם גם הוא לא פסל אפשרות שבנסיבות חריגות מאוד שומה על הרשויות המופקדות על ביטחון הציבור לנסות ולהתחכם לעבריינים. במיוחד כאשר היריעה שנפרשה בפני המפכ"ל הייתה כה יוצאת דופן.

- "יש לי זכויות. אני רוצה לדבר עם אשתי וגם עם העורך דין שלי," זעק מרציאנו לעבר השוטרים.

- "הלו, תירגע. יש כללים. עורך דין - כן. אישה - לא."

- "אתם עוד תשלמו על זה... אני אצא זכאי - ואתם תאכלו חרא."

- "אל תדאג, אנחנו נסתדר."

- "אני אביא עורכי דין מחו"ל."

- "מה, באמת? למה מה, דני בן-אור כבר לא מספיק טוב בשבילך?"

הרצל מרציאנו לא אהב את התשובות האלה. האזיקים על ידיו הענקיות לחצו. "אל תדאג," גיחכו השוטרים במשרדי בזל"ת, "עם השנים האזיקים יתרחבו כמו בגדים ישנים, ותרגיש הרבה יותר בנוח." אבל ראשו של מרציאנו לא היה נתון להתבדחויות השוטרים. הוא רצה לדבר עם תנחום, שיצא מן החדר במלון דקות לפני הפריצה של השוטרים, והוא רצה, בעיקר, לדבר עם יעלה, אשתו קרת המזג, שהפכה לשותפתו ולאשת סודו.

היו להם שתי בנות, תאומות, והוא אהב אותן ואת יעלה יותר מאשר את חייו. הדבר האחרון שרצה הוא שגורל בנותיו יהיה כגורלו שלו בעת שאביו שהה בבית הסוהר. זה לא קרה לו בעבר. ביתו המבוצר והמרושת במערכת התראה מתוחכמת במושב הסמוך לירושלים הפך בבת אחת למקום שבו העדיף לשהות בחיק משפחתו האהובה.

לא עוד מועדוני לילה; לא עוד בילויים מטורפים בחברתן של צעירות שתויות, שאותן היה מוצא בבוקר במיטתו, זרוקות כמו בובות גומי שיצא מהן האוויר.

יעלה הייתה כל עולמו.

שוטרֵי בִּזְלִ"ת, המחלקה לתפקידים מיוחדים, החליטו לבסוף, בעצת היועץ המשפטי שלהם, המלווה כל חקירה מן הסוג הזה, לזמן עורך דין מן הסגוריה הציבורית כדי לקיים את מצוות החוק ולאפשר לחשוד התייעצות עם עורך דין קודם חקירתו.

הם זימנו את הסגוריה הציבורית מתוך תקווה שמי שישלח יהיה חסר ניסיון. הם לא רצו שיגיע אחד מאותם עורכי הדין המתגרים, הבוטים, הקולניים, שיעמוד מיד על אי החוקיות שבכל הפרשה ויורה למרציאנו לשתוק. עורך דין כזה ידרוש, ללא ספק, שיינקטו אלתר כמה פעולות חקירה העשויות לנקותו מכל אשמה. עתירתו לבית המשפט תהיה, כפי הנראה, כבר מוכנה בתיק. שעה שעתיים לאחר הפגישה עם מרציאנו יגיע הזימון לשופט תורן. במקרה כזה, על שוטרי בִּזְלִ"ת יהיה להגיע עם מרציאנו לדירתו של אותו שופט.

זה יכול לקרות אפילו באישון לילה. יש עורכי דין שאוהבים דרמטיזציה מן הסוג הזה. למפגש לילי כזה הם עשויים להגיע עם צלם טלוויזיה אחד לפחות, אם לא יותר.

אבל להפתעתם של אנשי המחלקה לתפקידים מיוחדים, כל זה לא קרה. שעה לאחר מכן, הגיעה עורכת הדין מזל לוגסי למשרדיהם. היא הוכנסה לחדר שבו ישב מרציאנו. הדלת נותרה פתוחה. שני שוטרים במדים הציצו פנימה מעת לעת. עורכת הדין מזל לוגסי הייתה כבת עשרים וחמש. את תעודת ההסמכה שלה כעורכת דין קיבלה שמונה חודשים קודם לכן.

היא לא הבינה כל כך לשם מה זומנה לתחנת המשטרה. הייתה זו הפעם הראשונה שניצבה בפני סיטואציה שכזו. את השם מרציאנו היא הכירה מתוך קריאה בעיתונים. במשרדי בִּזְלִ"ת מעולם לא ביקרה. עצם המעמד עורר בה חלחלה מסוימת.

היא הבינה מיד שנקלעה למשהו שגדול עליה בכמה מידות.

הרצל מרציאנו ניסה להרגיע אותה ולא הרפה מן היד שהושטה לעברו. השוטרים לא היו במרחק שמיעה. החוק מחייב שלא להקשיב לשיחות שבין עורך הדין לבין הלקוח. על רגליו של מרציאנו נותרו אזיקים אך ידיו היו משוחררות.

-“אני רוצה ממך רק דבר אחד. תצרי קשר עם אשתי ותספרי לה שעשו לי 'כיפה אדומה', שנעצרתי על כלום ושתעשה את מה שצריך כדי לחלץ אותי.”
-“וזהו?”

-“כן. זהו. כשאצא מפה, אני אחפש אותך כדי לפצות אותך. אל תדאגי. לא תצטרכי יותר לעבוד בעד פרוטות בשביל הסנגוריה הציבורית. את תעבדי בשבילי.”
-“טוב... בוא נשב עוד קצת כדי שהשוטרים לא יחשבו שאני פה רק כדי להעביר הודעות. ספר לי מה קרה.”

מרציאנו אהב את התשובות של מזל לוגסי. מראה פניה הנקי, הבתולי, מצא חן בעיניו. הוא אהב את הסקרנות שראה בעיניה וביקש ממנה, חרף מצוקתו הרבה, להישאר עמו ככל שהשוטרים יתירו להם. מזל לוגסי הזכירה לו את אחותו, זו שנהרגה מידיהם של עבריינים.

כמה דקות לאחר מכן נשמע קול גס מתוך אחד החדרים שבהם ישבו החוקרים והמתנינו לסיום השיחה המתחייבת מנוסח החוק ומפסיקת בית המשפט העליון.

-“הלו, מרציאנו, אתה לא הולך להציע למזל לוגסי נישואים?”
-“אל תדאגו, אתם עוד תלמדו לכבד אותה, אני אדאג לכך.”
-“בואי, גברת לוגסי, זמנך עבר, צריך להחזיר את הלקוח שלך לחדר החקירות.”
-“כבר? לא גמרנו לעבור על הפרטים.”
-“הכול יהיה בסדר, גברת לוגסי. תוכלו להמשיך לאחר שאדון מרציאנו ימסור הודאה מלאה על איך ומתי הוא שם יד על מזוודה שיש בה שלושה מיליון.”

השוטר נשמע משועשע מאוד. מזל לוגסי – קצת פחות. היא לא אהבה את נימת הזלזול כלפיה בקולו. הוא הקפיד לקרוא לה “גברת”, והיא ידעה שהוא לא עושה זאת מתוך כך שהוא רוחש לה כבוד מיוחד.

מזל לוגסי מיהרה להתקשר לטלפון הנייד של יעלה, וזמן מה לאחר מכן הן נפגשו בבית קפה סמוך לתחנת המשטרה. יעלה למדה מפיה של מזל לוגסי את פרטי הפרשה. היא גם הבינה שבעלה נפל קורבן למניפולציות של המשטרה.

לא היה לה כל ספק שבעלה לא היה מעורב בעסקת סמים מן הסוג שתואר בפניה. כמו כן, היה לה ברור כשמש שבעלה לעולם לא יגנוב מזוודה מלאה במזומנים משותפיו לדבר עברה. זה לא היה ממנהגו של מרציאנו.

מזל לוגסי נפרדה מיעלה לאחר כעשרים דקות, שבמהלכן הספיקו השתיים להתחבב זו על זו. יעלה לקחה ממזל לוגסי את כרטיס הביקור שלה. היא רצתה לקיים באמצעותה ערוץ קשר עם בעלה.

עורכת הדין הצעירה הסכימה לשתף פעולה. מה שקרה לה באותו יום היה בבחינת התגשמותו של חלום נכסף. כל סטודנט למשפטים מקווה להזדמנות מן הסוג הזה. בבת אחת, ללא כל הכנה מוקדמת, הפכה לחלק מאחת הפרשיות המסעירות ביותר שנודעו אי פעם במדינת ישראל. לא מעט עורכי דין קינאו בה. הם פשוט לא הבינו איך עורכת דין כה צעירה וחסרת ניסיון זכתה באמונו של עבריין בכיר מסוגו של מרציאנו, שהיה ידוע כחשדן אובססיבי.

לימים, היא זו שהגישה בשמו של הרצל מרציאנו תביעת ענק לפיצויים. בני הזוג מרציאנו אימצו אל חיקם את מזל לוגסי. הם העריכו מאוד את חלקה במסע לחילוצו של הרצל מרציאנו מן המצר – ובעיקר את אומץ לבה.

היא עמדה יפה בלחצים של חוקרי בזל"ת ומנעה את בידודו המוחלט של מרציאנו מן העולם החיצוני. בביקוריה אצלו הקפידה לעדכנו כיצד פועלת אשתו למענו.

יעלה עבדה בשירות המבחן למבוגרים, ובמשפטו האחרון נשלח מרציאנו על ידי בית המשפט כדי שיוכן לגביו תסקיר של שירות המבחן. המטרה הייתה לבחון את שאלת המסופנות שלו בעתיד ואת הסיכויים שלו להשתקם. זאת הייתה אולי תמימות מצדו של בית המשפט לצפות שמרציאנו יחזור למוטב, אבל כך הוחלט. השופטים אמורים לשחק על פי הכללים ולקיים את מצוות החוק, וזה אומר בפשטות שיש לבחון, בכל מקרה, את סיכויי שיקומו של הנאשם.

לבאי כוח התביעה אין הרבה מה לומר בשלב הזה. קשה להתנגד לטיעון, שלפיו יש לבחון את סיכויו של נאשם לחזור להיות אזרח מועיל בחברה.

תפקיד הכנת התסקיר של מרציאנו הוטל על יעלה. היא הייתה זאת שאמורה להמליץ על סוג העונש שראוי להטיל עליו ולקבוע באיזו מידה נשקפת ממנו סכנה לשלום הציבור. פער הגילאים ביניהם לא היה גדול. יעלה התבוננה באיש שישב מולה והרגישה צביטה בלב.

האיש גדל הממדים נגע ללבה. דבר מה במבטו אמר לה שלמרות היותו ראש ארגון הפשע הגדול ביותר במדינת ישראל, קיים משהו מתחת לקליפה החיצונית שראוי לתשומת לב. גם מרציאנו, שמעולם לא ראה בשירות המבחן שלב שצריך להתייחס אליו בכבוד רב מדי, חש הפעם, לראשונה בחייו, שהוא יכול לתת אמון במערכת.

השאלות של יעלה לא הכעיסו אותו.

הוא ענה לה באורך רוח, תוך שהוא מתבונן אל תוך עיניה הכחולות, שנראו לו עמוקות כמו שתי ברכות. הוא חש שהוא טובע בתוכן. הן הפנטו אותו והוא לא יכול היה להסיר את מבטו מהן. העוצמה שניבטה מהן הייתה כובשת. היה בהן הרבה יופי, אבל הייתה בהן גם עצבות. לפתע הבין, כי הדבר שהוא רוצה יותר מכל באותם רגעים הוא להגיע

לקרקעית הברכות הללו ולגעת במקורה של אותה עצבות. מרציאנו לא ידע מאין נובעת תחושה זו, אבל הוא היה נחוש בהחלט ללמוד כל מה שניתן על אודות קצינת המבחן שישבה מולו בגו זקוף וגרמה לו להחסיר פעימה. לחיצת היד ביניהם בסיום השיחה נמשכה מעבר למקובל.

- "אז למה שבית המשפט יתחשב בך שוב?" שאלה יעלה.

- "כי הפעם אני יושב מולך ומרגיש משהו אחר."

- "מה?"

- "אני לא יכול להסביר את זה לעצמי. את תעזרי לי להבין מה אני מרגיש."

יעלה האריכה את הפגישה עם מרציאנו הרבה מעבר לזמן הקצוב לשיחות כאלה. היא לא נהגה, בדרך כלל, להקדיש למטופליה יותר מן המתחייב על פי נוהלי המשרד שבו עבדה. הפעם קרה לה משהו משונה. היא אפילו לא ניסתה להסביר לעצמה איך זה קרה.

לאחר כמעט שעתיים של שיחה נשמעה נקישה בדלת. חבר למקצוע הודיע ליעלה שמטופל אחר ממתין כשעה במסדרון שליד חדרה.

מרציאנו ויעלה החלו להיפגש לבילויים סולידיים בבתי קפה קטנים. זה קרה לאחר שיעלה המליצה מה שהמליצה בפני בית המשפט. השופט יורם חסון התפתל מעט, אבל קיבל את ההמלצה.

יעלה הופיעה בפני השופט חסון והסבירה לו מדוע הגיע שירות המבחן להמלצה שאליה הגיע. היא לא הציגה את ההמלצה כהמלצה אישית שלה, אלא כהמלצה של כל צוות המשרד שישב ובחן דברים לעומקם. הדברים היו נכונים רק בחלקם. בדרך כלל הצוות אינו נוטה להתערב בהמלצה של מי שישב מול הנבחן ובחן אותו באורח בלתי אמצעי. לכל אחד מחברי הצוות יש את המטופלים שלו, ולכן ההנחה היא שמי שהמליץ, עשה את עבודתו נאמנה. הנטייה להתערב בהמלצה של המטפל האישי היא, על כן, כמעט אפסית.

השופט יורם חסון גם הוא בחר בדרך הקלה. ההמלצה של קצינת המבחן שעמדה מולו נראתה לו סבירה בהתחשב בנסיבות. סביר להניח שאם נייר העמדה של שירות

המבחן למבוגרים היה מוגש לו, כברוב המקרים, מבלי שמי שהכין אותו היה מופיע בפניו, לא היה ממהר לקבל את ההמלצה שבו. אולם משהתייצבה בפניו קצינת המבחן זקופת הקומה, שופעת השער הבלונדיני, בעלת המבטא הרוסי הקל, החליט שאין כל סיבה לסרב להפצרותיה.

"הרי לא בכל יום טורח שירות המבחן לשלוח נציג מטעמו לשיבת בית המשפט, אז למה שלא לראות במאמץ שנעשה כאן עילה לקבלת ההמלצות?" אמר לעצמו השופט חסון, תוך שהוא נועץ את מבטו ביפהייה שעמדה מולו. יעלה הזכירה לו, במידה מסוימת, את עורכת הדין רינה שמעון-ברק, שאותה אהב לראות באולמו, ואז להיזכר בה בשעות הלילה על משכבו, כששאתו השוכבת לצדו שקועה בשינה עמוקה תחת השפעתו של כדור שינה.

דני לא ייצג את מרציאנו באותה פרשה. מרציאנו בחר להיות מיוצג בידי הסנגוריה הציבורית. בחירה זו משדרת לשופט ברוב המקרים שמדובר בסתם עבריין מן השורה, שאין לו כסף לבזבז על עורכי דין מן המעלה הראשונה.

בישיבה הראשונה הופיע מרציאנו ללא ייצוג והשופט יורם חסון מיהר למנות לו סנגור ציבורי מבלי לפשפש יותר מדי ביכולותיו הכספיות של הנאשם שהופיע בפניו, כפי שהחוק מחייב לעשות.

בפועל, כך נוהגים רוב השופטים. עם סנגור ציבורי או פרטי הכול הולך בקלות, ולשופטים אין זמן מיותר כדי לנסות ולמנוע בזבוז שלא לצורך של כספי ציבור.

כך קורה לא אחת, שגם טייקוני פשע, כאלה שמכוננית פאר ממתינה להם מחוץ לכותלי בית המשפט כשמנועיה מופעלים כדי לשמר את הקרירות הנעימה בתוך המכוננית, זוכים מן ההפקר ומצליחים לשטות במערכת הציבורית.

ובסנגוריה הציבורית לא ממהרים לדחות את מי שפונים אליהם ישירות או את אלה המופנים אליהם על ידי שופטים, גם אם קיימת יכולת כספית שאינה מצדיקה ייצוג על חשבון הקופה הציבורית.

במשרד המשפטים, המזררים עשרות מיליוני שקלים (אם לא יותר) מדי שנה לטובת פרויקט שהוקם, ביסודו, כדי לתת מענה למחוסרי יכולת מטעמים סוציאליים, איש מעולם לא טרח לבדוק כיצד זוכים אנשים רבים כל כך, שאינם זכאים לכך, לייצוג חינם. השופטים העצלים נותנים יד, בחדווה בלתי מוסתרת, לתופעה מבישה זאת.

הסתאבות קיימת בכל מערכת ציבורית שמבקשת לסייע לאזרח הנצרך. בתחילה הכוונות הן תמיד טובות. רק בהמשכה של הדרך משתבשים הדברים. כספי ציבור מושלכים לריק מכיוון שהממונים עליהם לא תמיד מקפידים על הנהלים. הרבה יותר נוח ליצור מעקפים עוקפי חוק. עצלנות, זחיחות דעת ושיכרון כוח חוברים יחד כדי לעשות פלסטר את כוונתו הראשונית של המחוקק.

מרציאנו התאהב ביעלה עד כלות.

הוא לא חש כך בעבר, והוא אהב מאוד את התחושה החדשה: ההתרגשות, הפרפרים בבטן, ההמתנה לפגישה הבאה. הוא ראה בעיני רוחו את שניהם כגוף אחד. יעלה – אישה חזקה, דעתנית, מודעת לכוחה; והוא, גבר שכל חייו ידע רק מצוקות וקשיים שהקשיחו אותו עד לדרגה מפחידה כמעט. תחושותיו לא נתנו לו מנוח. רק ברכה ידעה שאחיה המגודל הפך לצעיר מאוהב. בשלב מסוים היא אפילו חששה לבריאותו, בראותה את ייסוריו ואת עיניו הטרטוטות מחוסר שינה. הרצל מרציאנו לא ניסה להסתיר מאחותו מאומה.

יעלה ידעה, כמובן, מה הם עיסוקיו, אך זה לא הפריע לה כלל. הגבר עב המידות, הקשוח, הפראי, זה שבכה בילדותו בלילות כשנודע לו על מות אביו בבית הסוהר, הפך לחלק מחייה. יעלה התחברה אליו באורח טוטלי, אך מבלי לאבד מעצמיותה. בשלב מסוים חדלה לעבוד בשירות הציבורי כדי להינשא לבחיר לבה.

לאחר מכן, ביקשה לגדל את התאומות שנולדו להם ולעמוד לצדו של בעלה. היא למדה מהר מאוד כיצד הוא פועל ובאילו תחומים, וכיצד היא יכולה להשתלב במערך אדיר הזרועות שהוקם על ידו. היא גם למדה לאהוב את אחותו של בעלה. הייתה בה, בברכה, אותה איתנות שיעלה כה אהבה למצוא בנשים.

מרציאנו אהב לשמוע את יעלה מנתחת מצבים מורכבים ומוצאת פתרונות שהוא לא העלה בדעתו. לעתים ממש התפעל מן היכולת שלה לחזות מראש סיכונים אפשריים בכניסה לפרויקט כזה או אחר. יכולת זו מנעה יותר מפעם אחת הסתבכויות מיותרות ואפילו העצימה את הרווחים בפרויקטים אחרים.

אם היה יודע כיצד פעלה אשתו בעת מעצרו, הוא ודאי היה מרוצה, להוציא אולי, קטע

אחד, שאותו ממש לא אהב, כששמע עליו. אבל כשנודעו לו הפרטים המלאים באותו עניין מפיה של יעלה, נרגע לחלוטין.

יעלה ידעה כיצד להציג את הדברים באורח שלא יכאיב יותר מדי לבעלה. כך נהגה בעבר, כשמפקד מחנה המעצר שבו היא שהתה עם הוריה בערבות סיביר, התעלל בה מינית. לאביה לא סיפרה דבר. רק לאִמָּה. היא פשוט חששה שאביה יעשה דבר מה נמהר שיפגע בכל המשפחה.

100

יעלה פגשה בתנחום כשעה לאחר שנפרדה ממזל לוגסי. היא שמעה ממנו פרטים שהיו חסרים לעורכת הדין. הוא סיפר לה מה שקרה, לדעתו, והוסיף את השערותו כי טמנו לבעלה מלכודת. הוא לא ידע פרטים רבים מדי על מידת מעורבותו של הבוס במה שיוחס לו, אבל משהו בכל ההתרחשות נראה לו בלתי הגיוני.

הוא גם סיפר לאשתו של הבוס על האופן שבו חמק מן המעצר. יעלה לא חשדה בו אפילו לשנייה. מחשבותיה נדדו לכיוונים אחרים לגמרי. היא לא האמינה שדבר העסקה שעשה בעלה עם הצ'צ'נים, כביכול, הוסתר ממנה.

היא לא הייתה מניחה לו להתעסק עמם. לכן הדבר נראה לה תמוה. קשה היה לה לקבל את העובדה שבעלה יבצע עסקה מן הסוג הזה מבלי להביאה לידיעתה תחילה. היא לא הייתה צריכה לשמוע יותר ממה שתנחום סיפר לה כדי לראות מיד את התמונה כולה.

לא היה ליעלה כל ספק שמשהו בלתי הוגן אירע לבעלה.

היא לא האמינה שבעלה החליט להסתבך עם הצ'צ'נים שלא בידיעתה. זה היה מנוגד לחלוטין להתנהלותו מאז שהפכו לגוף אחד. גם לפני כן, מעיון בתיקו האישי שהיה בפניה בעת שבחנה אותו, לא מצאה שלבעלה לעתיד היה עניין כלשהו עם צ'צ'נים.

יעלה ראתה את התמונה במלואה כבר לאחר פגישתה עם מזל לוגסי. עורכת הדין הצעירה הקפידה למסור לה, מילה במילה, כל מה שבעלה סיפר לה. יעלה שמחה על כך שבעלה נתן אמון בעורכת הדין שנשלחה אליו באמצעות הסגוריה הציבורית, אם כי להרף עין קינאה בה על הזמן שבו שהתה במחיצתו ביחידות.

בין כך ובין כך, החליטה יעלה להניח את מסקנותיה בצד ולהפעיל את תוכנית החילוץ, שעליה ידעה גם ברכה. במרכזת של תוכנית זו עמדו דני ורותי; זאת בתקווה שאביה של רותי יהיה השופט שיתמנה לדון בעניינו של בעלה.

רותי התבקשה לעלות על המטוס בדרך לארצות הברית עם החבר המקועקע שלה. לא היה מקום להשתהות בעניין זה. את חניית הביניים אמורה הייתה לעשות באמסטרדם, כדי לפגוש שם מישהו שיסייע לה להחביא כמות נכבדה של מריחואנה בתחתית הכפולה של מזוודתה.

יעלה מעולם לא פגשה את דני. היא רק שמעה עליו ועל כישוריו. החלטתה שלא ליידע אותו בדבר נישואיה ושלא להיפגש עמו, נעשתה במכוון. מרציאנו ויעלה ידעו שכאשר דני יראה את יעלה, יבין מיד שמרציאנו הפך מסוכן הרבה יותר, גם עבורו וגם עבור אחרים. הוא היה נוכח בכך שלא מדובר באישה נשואה, שאיבדה את עצמיותה לטובת בעלה, אלא בשותפה מלאה כריזמטית, שפנימיותה התקשחה בערבות סיביר.

פגישה בין דני לבין יעלה הייתה מבהירה לו שהמדובר בבת זוג מן הסוג המשובח ביותר; מאותו זן שדני חלם עליו כל חייו. יעלה דמתה במידה רבה לרינה שמעון-ברק עם נחישות אין קץ לצד עוצמה מינית שאין לה גבולות.

יעלה ידעה כל מה שצריך לדעת על רותי. לכן, כבר כשהגתה את תוכנית החילוץ, למקרה שבעלה ייקלע למצוקה שתחייב נקיטת אמצעים לא קונבנציונליים, היא נפגשה עמה כדי לשלב אותה בתוכניתה, מבלי שרותי עצמה תהיה מודעת לכך. יעלה לא התקשתה בכך. היא עמדה ללא קושי על אופייה ההרפתקני ועל תאוותה לגמוע ממנעמי החיים.

יעלה הייתה זו ששלחה אליה את החבר המקועקע ובמקביל למדה על אודות אמה ועל התלות הבלתי רציונלית של השופט רבינוביץ' באשתו לשעבר.

עתה בקיצור נמרץ הסבירה יעלה לתנחום מה עליו לעשות וביקשה ממנו להמתין ל"אור ירוק" ממנה, לפני שהוא יוצר קשר עם דני. היא רצתה לרכז את כל הפרטים ולוודא שרותי כבר יצאה לדרכה לארצות הברית כשהסם מוטמן בגופה. היא גם רצתה להיות בטוחה בכך שלרותי אין תוכניות להאריך את שהותה באמסטרדם. לשם כך היא צירפה לנסיעה את "המקועקע" כבן לווייה.

- "אין לכם מה לחפש באמסטרדם, קבעה יעלה באוזני רותי ו"המקועקע" שלה.
 - "אבל זה יכול להיות נחמד." ניסתה רותי לשכנע את המנטורית שלה.

-“קודם ארצות הברית. בדרך חזרה תוכלו להישאר באמסטרדם. תקבלו שם כתובת של מי שישאיר אתכם 'רטובים' כל זמן שתהיו שם,“ סיכמה יעלה נחרצות.

היא לא המתינה לתשובה. סירוב, מבחינתה, לא בא בחשבון. יעלה מסרה להם כתובת מסוימת באמסטרדם, ובכך תמה השיחה. מטלות רבות עמדו בפניה, ולא היה לה זמן לשיחות שכנוע. זה מכבר היא התרגלה לכך שבארגון של בעלה אף אחד לא מתווכח איתה.

באותו שלב לא הייתה יעלה בטוחה שמשפטו של בעלה ייקבע דווקא בפני השופט רבינוביץ'. נקודה זו טרדה את מנוחתה, שכן כל תוכנית החילוץ הייתה בנויה על הנחה זו. היה סביר שכך יקרה, שכן השופט רבינוביץ' הוא השופט ששומע משפטים מן הסוג הזה בהיותו השופט הבכיר במחלקה הפלילית, אבל יעלה רצתה לדעת בוודאות שזה אכן כך.

היא גם רצתה לוודא שכל הסיפור על דירת המסתור, שאליה מגיעים גברים כדי להתערטל מכוחם למשך כמה שעות, עדיין חי ובוועט; כלומר, שדני ממשיך להגיע לשם. כל האחרים לא הדאיגו אותה בשלב זה. כשיהיה צורך “לטפל” במי מהם בעתיד, כך קיוותה, בעלה כבר יהיה מחוץ לכותלי בית המעצר וביחד הם כבר יעניקו להם “טיפול” ראוי.

בסיום השיחה מסרה יעלה לתנחום את תמונתו המביכה של דני העטוי קימונו בדירת המסתור. תנחום התבונן בה דקה ארוכה, וחיוך זדוני עלה על פניו. יעלה זירזה אותו.

-“דני מאוד יאהב את זה,“ גיחך תנחום.

-“אני בטוחה... לא רק הוא. יש עוד תמונות של אחרים, של יותר מפורסמים מדני.”

-“אני לא מאמין!”

-“תאמין, תנחום, תאמין,“ סיימה יעלה את החלק הזה בשיחה.

יעלה לא ידעה אם התוכנית השטנית, הנשכנית, שהגתה עם בעלה למקרה כזה בדיוק, תצלח, אבל היא החליטה לפעול בנחישות ובקור רוח. לא הייתה לה כל תוכנית

אלטרנטיבית למקרה שתיקו של בעלה לא יישמע בפני השופט ירוחם רבינוביץ', וזה היה הסיוט הגדול שלה.

היא הייתה מוכנה לעשות כל מה שצריך כדי לחלץ את בעלה מן המלכודת שאליה הופל, אולם היו מרכיבים בכל התרחיש שרקמה, שלא היו בשליטתה. אחד מהם היה, כמובן, כניסתה של היחידה הסמויה לתמונה, בעקבות הגילוי של אנשי המוסד המיוחד, מה ששינה לגמרי את מאזן הכוחות, מבלי שיעלה יכולה הייתה לדעת דבר על כך.

יואל בן-שטרית, מפקדה של היחידה הסמויה, זו שאנשיה "חטפו" את המזוודה מבעליה כדי להטמינה בחדרו של מרציאנו, ביצע כמה פעולות נוספות כדי לקדם את תוכניתו של המפכ"ל. המעקב אחר המפגש בין השופט ירוחם רבינוביץ' לבין עורך הדין דני בן-אור, אם זה יתרחש, אמור להיות שיאו של המבצע. אחריו, כל שנותר הוא לראות כיצד ינהג השופט רבינוביץ'.

כמה שעות לאחר מכן הוא הבין שטעה, ובענק, ושהטעויות שעשה עלולות לסתום את הגולל גם על חלומו האישי הגדול.

השניים, המפכ"ל ויואל בן-שטרית, ניסו להיות מתואמים, כמו בימים ההם, שבהם פעלו בשתי יחידות נפרדות מעבר לקווי האויב.

כך או אחרת, ומבלי לדעת על קיומם של שניים אלה, האפשרות ששופט אחר, ולא השופט רבינוביץ', יטפל בתיקו של בעלה, הטרידה את יעלה עד מאוד.

אם זה יקרה, אמרה לעצמה, כל מה שנעשה בשבועות האחרונים יֵרד לטמיון, ובעלה יצטרך להתמודד עם הפח שטמנו לו בדרכים אחרות, ואלה תהיינה, ללא ספק, הרבה יותר כואבות, והרבה פחות מבטיחות.

משהתברר סופית שהשופט רבינוביץ' הוא השופט שבפניו יובא בעלה, חשה יעלה הקלה עצומה. מזל לוגסי סייעה בעניין הזה. היא ניצלה את קשריה בסנגוריה הציבורית כדי לברר מי יהיה השופט במשפטו של הרצל מרציאנו.

שיחת הטלפון עם מזל לוגסי שחררה אנחת רווחה מפיה. יעלה ידעה, מניסיונה, כי בכל תוכנית קיימים מרכיבים שלא ניתן לחזותם מראש. הספקולציה הופכת במקרים כאלה לשם המשחק, אולם כשנודעה זהותו של השופט, חשה יעלה שתוכניתה מתחילה להסתדר כפי שחזתה. היא רק לא שיערה כי בשלב הזה מאומה כבר אינו מקרי.

יעלה לא חשדה שהיא עצמה נתונה תחת מעקב ולכן, לא נקטה באמצעי זהירות מיוחדים כשמיהרה להתקשר לתנחום.

-“תנחום, רוץ, זה בסדר!” הודיעה לשליחה הנאמן.
-“אני כבר מתקשר וקובע פגישה. אני לא אתן לו לשחק איתי,” ענה תנחום מבלי להזכיר את שמו של דני בן-אור.

“זה מתחיל,” אמר לעצמו תנחום. הוא שמח על ההזדמנות שניתנה לו לסייע באורח כה משמעותי לבוס שלו. הוא אהב את כל “המשפחה” וראה בהצטרפותה של יעלה רק את היתרונות שבכך. לא אחת, מצא עצמו שוקע בהיחבא בתוך עיניה הכחולות, נשאב לתוך האפלוליות המאיימת הניבטת מהן.

עיניה של ברכה היו שונות לחלוטין. הן היו מלטפות. חמימותן קסמה לו לאין שיעור.

תנחום ידע על הקשר האמיץ בין הבוס שלו לבין אשתו היפה. הוא גם ידע שכל מעשיה מגובים על ידי בעלה. הוא גם היה בטוח שברכה, אחותו הגדולה של הבוס, נמצאת בסוד הדברים. הוא היה מודע היטב לחלקה המשמעותי בחייו של אחיה. הוא לא ידע פרטים מדויקים, אבל הוא הבין שברכה ואחיה קשורים בכל נימי נפשם. מה שאירע לאביהם ולאחותם חיבר ביניהם לעולמי עד. רצח אחותם על ידי עבריינים הותיר את שניהם, לאחר מות אימם, בודדים בעולם הזה, עד להצטרפותה של יעלה שהפכה אותם לשלישייה.

תנחום היה כרוך אחר ברכה אף כי היה צעיר ממנה בכמה שנים, אבל הוא מעולם לא ניסה לעשות צעד כלשהו בכיוון זה. על גופה החסון העז לחלום רק בלילות. לעתים היה מתעורר לפנות בוקר רטוב כולו מתשוקה. ברכה דווקא הרגישה במבטים שתנחום היה מגניב לעברה מעת לעת והיא אהבה את זה.

היא לא דחתה על הסף את האפשרות שיום אחד יקרה משהו טוב בינה לבין תנחום. הצעיר השרירי, עב הידיים, שמכנסיו הצמודים הבליטו את גופו הבנוי לתפארת, המסור לאחיה בלב ונפש, לא נפסל על ידה כבן זוג פוטנציאלי למרות היותו צעיר ממנה.

מעמדה בארגון של אחיה גרם לכך שהתקשתה במציאת בן זוג ראוי.

יעלה, שעינה בכל, צפתה מן הצד במשיכה ההדדית, הסמויה לפי שעה, בין השניים והבטיחה לעצמה שיום אחד תטפל גם בעניין זה.

תנחום יצא לדרכו כשהוא חדור בתחושת שליחות שמעולם לא חש כמותה בעבר. הוא ידע עד כמה תלויה בו הצלחתו של המהלך לחילוצו של הבוס. בסתר לבו קיווה שברכה תדע על חלקו בכל מה שיתרחש בשעות הקרובות, מה שיכול להוביל, אולי, לפריצת דרך ביחסים ביניהם.

שיחת הטלפון הראשונה שנעשתה, לאחר ניתוק השיחה עם יעלה, הייתה לטלפון הנייד של דני. הייתה זו שעת בוקר מוקדמת. הוא יכול היה להתקשר הרבה קודם, אבל ידע שדני אינו עונה לשיחות במשך הלילה; שכל השיחות עוברות היישר ל"מענה קולי".

משהפציע הבוקר, תנחום אפילו לא המתין עד שדני יצא מביתו למשרדו או אל בית המשפט. הייתה בו חדות עשייה שניזונה גם מן הערגה לברכה.

היה חשוב לו עד אין קץ שהיא תדע כל מה שהוא עושה למען אחיה.

אם היה מודע לקשר שבין מרציאנו לבין יעלה, מן הסתם היה דני נוהג אחרת מכפי שנהג בכמה צמתים אשר אליהם נקלע במהלך הימים האחרונים. העובדה שלא ידע על נישואי השניים גרמה לו מאוחר יותר לתסכול שלא יתואר.

משום שלא פגש בה מעולם, לא ידע עד כמה הפכה יעלה לכוח דומיננטי בחייו של מרציאנו. רק לאחר שכמה מהמהלכים שנקט הגיעו לנקודת אל חזור, למד דני, שאם היה יודע על קיומה של יעלה, היה נזהר הרבה יותר. הוא לא היה נופל בפח שטמנה לו רותי; הוא גם לא היה נוהג בטיפשות ובזחיות יתר בעניין דירת המסתור. ייתכן שאף היה נוקט משנה זהירות בעניין הפנייה לשופט רבינוביץ'.

למגינת לבו, ראה דני את הדברים לאשורם מאוחר מדי, כשהאופציות לתיקון המעוות היו כבר חסומות בפניו.

תנחום מסר לו את אשר מסר ומכאן ואילך נותר דני מעורטל מכל שריוני המגן שנהג להעטות על עצמו.

שיקול דעתו נפגם. הוא דמה יותר ויותר ללקוחותיו המבולבלים, אותם שהגיעו לחדר האטום במשרדו.

משום מה, לא עלה בדעתו שכדאי לו להמתין קצת לפני שהוא נוקט צעד דרסטי. המתנה כזו, עד לאחר הישיבה הראשונה של בית המשפט בעניינו של מרציאנו בפני השופט רבינוביץ' (ישיבה שאמורה הייתה להתקיים למחרת בבוקר, כמה שעות בלבד לאחר הפנייה של תנחום), הייתה עשויה לחדד כמה מן הדילמות שניצבו בפניו.

אם המעצר היה מבויס, לדוגמה, מי שיזם אותו היה אולי נרתע ברגע האחרון מפני קיומו של משפט סרק. אפילו את האופציה הזאת דני לא הביא בחשבון.

החיפזון במקרים כאלה הוא מן השטן.

זו הייתה העצה שכל לקוח קיבל ממנו. לא מודים באשמה מוקדם מדי ולא נוקטים כל מהלך אחר אם אפשר לדחותו לעת אחרת. הזמן מרפא, לעתים, הרבה מכאובים. השיחה עם השופט רבינוביץ' המחישה את הדברים ביתר שאת.

יעלה, הנחושה, הקשוחה כצוק איתן בלב ים, בת להורים לא יהודים, שהגיעו ארצה רק בזכות סבה, אביו היהודי של אביה, לא היססה לרגע לפני שהניחה על שולחן הרולטה את האנשים שבגורלם התכוונה לשחק. מהוריה למדה לפעול ללא סנטימנטים. זה מה שהם למדו במולדתם, וזה מה שהם הנחילו לפתם.

אביה היה איש בעל דעות פוליטיות מגובשות. בהיותו מדען בכיר, הוא נבחר להיות חבר באקדמיה העליונה למדעים, שבה בחש הפוליטביורו. אמה של יעלה הייתה רופאה בכירה במערך הרפואי של הקרמלין.

בשלב מסוים, ללא כל התראה מוקדמת, התהפכה הקערה על פיה. לאחר משפט שנמשך כשעה, לכל היותר, הם נשלחו למחנה מעצר לעצורים פוליטיים בצפון סיביר, ושם גידלו את בתם במשך חמש שנים, בתנאים לא תנאים.

הסיוט היה נורא. מאנשים העומדים במרכז העשייה המדעית הם הפכו לאבק אדם. נטולי זכויות, נתונים לחסדיהם של שומרים רודפי בצע.

יעלה לא ידעה מה היה חטאם של הוריה, אבל היא למדה לשרוד בגיהינום שנכפה עליה. בגיל חמש-עשרה עלתה עם הוריה ארצה, לארץ היהודים, לאחר שכמה חודשים קודם לשחרור המשפחה ממחנה המעצר, נאנסה בברוטליות על ידי מפקד מחנה המעצר. רק אמה ידעה על כך, והשתיים בכו זו על כתפי זו במשך שעות.

לאחר מעשה הנבלה אולצה יעלה להגיע לחדרו של מפקד המחנה עוד כמה פעמים. גם על כך ידעה אמה, אבל לא היה בידה לעשות דבר. יעלה הבינה שרק כך תוכל כל המשפחה להשתחרר ללא פגע. היא חרקה שיניים ונתנה למפקד המחנה לעשות בה כחפצו.

את הלקח שלמדה בתקופה שבה התעלל בה מפקד מחנה המעצר, לעולם לא תשכח.

הוריה החליטו לנצל את זכות היציאה של יהודים והגישו בקשות מתאימות תוך הצגת יהדותו של סבה. עלייתם אושרה רק לאחר שאולצו להיפגש עם נציגי הק-ג-ב.

מהר מאוד לאחר העלייה ארצה, שינתה יעלה את שמה, ילנה, לשם ישראלי המזכיר במקצת את שמה הרוסי ובכך רצתה למחות באחת את העבר הנורא ולהתערות במהירות בחיים במדינה החדשה. השם שונה בתעודת הזהות, המבטא הלך והיטשטש, אך הזיכרון שנחרט בה, של מה שהיא עברה בחדרו של מפקד מחנה המעצר, לא נטש את יעלה. הוא היה צץ, מפעם לפעם, מזדחל ועולה מאפלת השכחה.

במרציאנו מצאה יעלה נפש תאומה. היא לא הסתכלה לאחור. חייה הקודמים היו כלא היו. לאחר שאביה נפטר, מוכה ודואב על שלא חזר לעסוק בעבודתו המדעית, נותרה רק אמה כדי להזכיר לה את עברה. אולם משזו לקתה בדמנציה, שוב לא נותר לה דבר שיחבר אותה לחייה הקודמים.

היא ידעה להתחבר לכל מה שעשה בעלה. בלילות הם שכבו מכורבלים זה בזרועותיו של זו, ידי הענקיות היו מקיפות את מותניה ורגליו השעירות היו משתרגות בתוך שוקי רגליה הלבנות.

לתאומות שנולדו להם בחרה יעלה שמות שהזכירו את מוצאה - נינה ומרינה. הרצל מרציאנו לא התנגד לכך. הייתה להן מטפלת צמודה, שתפקידה היה, בין השאר, לקום אליהן בלילות, מה שהשאיר את הלילה כולו לרשותו של הזוג המאוהב.

בבוקר הייתה יעלה קמה ערנית וחיונית, מוכנה לעוד יום של פעילות אינטנסיבית משל ישנה שנת ישרים כל הלילה. מרציאנו היה מתעורר רק לקראת הצהריים. אלה היו הימים היפים בחייו. יעלה נסכה בו חום ורוך שלא זכה בהם מעולם.

-“לאן את הולכת, תישארי איתי עוד קצת,” היה מפציר בה בשעה שחש את גופה החם של אשתו מתרחק מגופו.

-“צריך לסדר כמה דברים, ענתה לו בקול רך מהול בענייניות.

-“אבל עוד לא גמרנו פה.” נאנח מרציאנו.

-“תשאיר משהו ללילה הבא, אהוב שלי,“ סיכמה יעלה ונשקה על לחיו.

היא ידעה תמיד להשאיר אצלו טעם של עוד.

הייתה ליעלה תכונה מיוחדת במינה. היא לא אהבה להשאיר דברים תלויים באוויר. הפנייה לדני באמצעות תנחום, כדי שיפנה לשופט רבינוביץ', הייתה, לדידה, רק מהלך פתיחה. כמו דני, גם היא הבינה שיש סיכוי לא מבוטל שהשופט רבינוביץ' לא ייכנע לאיומים ויניח לרותי ליפול לידיהם של הסוכנים הפדראליים בארצות הברית. גם היא הבינה שאם השופט רבינוביץ' יפעל מבלי להתחשב באולטימטום שהניח דני בפניו, לא יהיה טעם בהסגרתה של רותי.

פעולות נקמה מן הסוג הזה לא היו מקובלות עליה. להשתמש ברותי כבמנוף לחץ – זה כן; להסגיר אותה אם אביה יסרב להיכנע – זה לא. ככל שהיא ראתה את פני הדברים, הרי מדובר היה בילדה טובה, שלא חטאה במאומה. היא עשתה את מה שביקשו ממנה והסכימה לנסוע לארצות הברית כשהיא נושאת סמים בגופה ובמזוודתה. איש לא יידע אותה על הסכנה הרבה הטמונה בנסיעה מן הסוג הזה או על כך שמישהו יבקש לעשות בנסיעה הזאת שימוש לרעה.

יעלה לא שכחה את אותו היום שבו התרפקה עליה רותי בבכי קורע לב. יעלה ידעה שחֶסְרָה לה עד מאוד דמותה של אמה לכל אורך שנות התבגרותה, והיא מצדה לא התכוונה "להעניש" אותה בגלל תמימותה או בגלל סרבנותו של אביה לסייע לה. רותי, לטעמה של יעלה, לא צריכה לסבול בגלל מעשים נפשעים של אלה שדחפו את בעלה לבור.

היחיד שיסבול, חוץ מבעלה אהוב נפשה, אם ניסיון הלחץ על השופט רבינוביץ' לא יצלח, כך הניחה יעלה, יהיה דני בן-אור. היא ראתה כי בן-אור נלחץ מן האיומים שהופנו כלפיו, עובדה שפגעה מאוד בהערכתה הרבה כלפיו, אשר נבנתה על יסוד הסיפורים הרבים ששמעה אודותיו. לכן, התכוונה לתת את הדעת במועד אחר.

מי שכך נכשל בפזיזות, ללא שיקול דעת ראוי, לא יוכל להיות סנגורו של בעלה בעתיד. יעלה לא אהבה גברים שמאבדים את העשתונות. היא הייתה מכבדת את דני הרבה יותר אם הוא היה דוחה את האיומים של תנחום ושולח אותו לכל הרוחות.

היא, במקומו, הייתה מגיעה מהר מאוד למסקנה שלא נשקפת לו כל סכנה של ממש, לא עקב תפיסתה של רותי על ידי סוכנים פדראליים בארצות הברית ולא בעקבות מה שקורה בדירת המסתור.

עם זאת, יעלה לא הייתה מודעת לפרט חשוב שהיה ידוע לדני: שגם המוסד המיוחד עוקב אחר הנעשה בדירת המסתור, ושאנשיו כבר העבירו מידע על המעקבים של מרציאנו למטה הארצי. כלומר, שדני איננו חושש מפני "הלשנה" של מרציאנו, אלא מפני מעורבותם של גורמים רבי עוצמה בהרבה משל בעלה. למעשה, הוא כבר חשד שמעצרו של מרציאנו נולד עקב החשש הכבד שהתעורר במטה הארצי, לאחר שגילו את פעילותו סביב דירת המסתור.

חלקים אלה בפאזל הכללי היו בוודאי משמעותיים ביותר לשם קבלת הכרעה, וייתכן שאילו הייתה יעלה מודעת להם, לא הייתה מזדרזת לחרוץ את דינו של דני. אם כי דווקא האפשרות שגם במטה הארצי כבר מודעים למה שמתרחש סביב דירת המסתור, היא זו שצריכה הייתה להעמיד את דני על המשמר ולגזור עליו מתינות יתר.

בחינה מדוקדקת של הדברים הייתה מבהירה לו שאין למעשה כל סיכוי שתוכניתו שלו, להשפיע על תוצאות משפטו של מרציאנו, תצלח.

מכל מקום, הפזיזות שבה נהג דני לא הרשימה במיוחד את יעלה, בלשון המעטה, והיא ראתה בה אות לחולשת דעת שמקומה לא יכירנה אצל אדם במעמדו. היא גם הבינה שדני לא נועץ באיש קודם שהחליט לפעול כפי שנדרש – וגם זה היה תמוה בעיניה.

דווקא יעלה, בלי שידעה מה שדני יודע, שיערה שהניסיון שלו לסחוט את השופט רבינוביץ' עלול שלא לעלות יפה. כך או אחרת, ניסיון הסחיטה יתגלה, ודני יצטרך לשלם את המחיר. במקרה כזה הפרסומים סביב דירת המסתור יהיו החלק הקל בכל

הפרשה עבורו. האספקטים הפוליטיים של מעשיו הם אלה שיביאו אותו, ככל הנראה, אל עברי פי פחת.

ההערכות הפסימיות של יעלה צפו ועלו אצלה אף שלא היה לה מושג על פעילותם של גורמי ביטחון רבי עוצמה מתוחכמים, העושים לילות כימים במערך האבטחה של המדינה. סביר להניח, שאם הייתה מכירה את החלקים החסרים בפאזל הכללי, הייתה נסוגה לחלוטין מן הרעיון לנסות ולהשפיע על השופט רבינוביץ' בדרך שבה ביקשה לעשות זאת.

אי ידיעתן של עובדות חיוניות ודאי גרע מאיתנותה של התוכנית שהגתה ועבדה עליה ימים רבים. למעשה, כישלון התוכנית במתווה שסרטטה יעלה היה צפוי מראש. יותר מדי גורמים רשמיים, שלא היו בשליטתה, לא היו מאפשרים לה להגיע לחוף מבטחים.

דני, שידע כי כל המתרחש סביב דירת המסתור החל ללא שום קשר למעקבים של מרציאנו, הרגיש כמו חיה נרדפת. הוא חש את הנשיפה בעורפו כמעט ללא הרף, וככל שניסה לרוץ מהר יותר, כך התקצר המרחק בינו לבין רודפיו.

יעלה שיחקה, למעשה, משחק שחמט שבו היו עיניה קשורות. לא היה ביכולתה לדעת שגם המפכ"ל, שניצב מן הצד השני של המתרס, מציב אנשים על לוח השחמט. בעלה היה אחד מהם. השופט רבינוביץ' היה אף הוא בין "הכלים" שהציב המפכ"ל.

מצבו של המפכ"ל, כשחקן מול לוח שחמט שעליו נמצאים עברייני צמרת, סגור ממולח ושופט מחוזי, היה טוב לאין ערוך מזה של יעלה. כל הכלים החזקים שלו נמצאו במצב של איום על "המלך" של יעלה.

יעלה, לעומת זאת, הייתה במצב של נחיתות אסטרטגית, על סף אובדן הכלי הכי חשוב לה על לוח השחמט.

אלי עזרא רב התושייה, שעבר מסלול חיים מרתק עד למינויו לתפקיד הנוכחי על ידי ראש הממשלה, התבונן בלוח הווירטואלי וחכך ידיו בהנאה, אם כי סופו של הלילה היה עוד רחוק, וגם ניצחונו עוד לא היה מובטח.

גם תוכניתו שלו עשויה הייתה להשתבש.

בשלב הזה של הערב, שבבוקרו יחל משפטו של בעלה, כשהיא מגששת באפלה, יעלה ביקשה למשוך בכל החוטים האפשריים, מתוך הנחה שחלקו של דני בתוכנית לא יעלה יפה מסיבה זו או אחרת. סיבות רבות עשויות להיות לכישלון אפשרי זה, וכל אחת מהן עלולה להשאיר את בעלה מאחורי סורג ובריח למשך זמן רב.

יעלה לא אהבה את עצם המחשבה, אבל ניסיון החיים לימד אותה לראות תמיד כמה צעדים קדימה ולהניח את ההנחות הגרועות ביותר. רק כך, למדה על בשרה, ניתן להגיע לתוצאות אופטימליות.

היא החלה לגלגל במוחה את כל האפשרויות האחרות שכבר חשבה עליהן לפני שתוכנית החילוץ שהגתה עם בעלה קרמה עור וגידים. לשם כך ביצעה כמה פעולות מקדימות עוד לפני אותו ערב. אחת מהן כללה מפגש חשאי עם אשתו לשעבר של השופט רבינוביץ'.

היא פגשה בה בדירה שהשופט ירוחם רבינוביץ' רכש עבורה. את הגבר שנמצא בדירה בעת שהגיעה אליה, שילחה זהבה לדרכו במהירות הבזק. הלה ניסה למחות, אולם מבט אחד בעיניה של יעלה הבהיר לו שלא כדאי לו להתנגד.

יעלה שהתה בדירה כשעתיים.

זהבה בן-שלום, גרושתו של השופט רבינוביץ', ישבה לידה על הספה והשתיים גלגלו ביניהן שיחת נפש גלוית לב. הן לא היו בנות אותו גיל, אבל היה להן הרבה מן המשותף. יעלה החזיקה בידה של זהבה והסבירה לה עד כמה תהיה אסירת תודה, אם זו תסייע בידה, כאשר יתעורר הצורך בכך, אם בכלל, לגרום לבעלה לשעבר לפעול כפי שתנחה אותה.

זהבה בן-שלום אהבה את מגע ידיה של יעלה. לראשונה בחייה חשה רצון לחבק אישה. עולמה האפל של אשתו לשעבר של השופט רבינוביץ' נגע בזה של יעלה.

זהבה לא חשבה ולו לרגע קט מה תהיינה השלכותיה של התוכנית שהיא נותנת לה יד, על בעלה לשעבר. באשר לבתה, רותי, הדבר כלל לא הטריד את מנוחתה. "יקרה לה מה שיקרה לה," אמרה זהבה בלבה. יעלה הילכה עליה קסמים.

היא רצתה בה, והיא רצתה שמה שיעלה מבקשת לעצמה יצליח. מגע ידיה של יעלה המשיך לצרוב במקומות שבהם הן נגעו בה.

יעלה עזבה את הדירה, כשעלטה גמורה עטפה אותה. היא הותירה על הספה אישה מבולבלת שמצאה את עצמה, באמצע החיים, משתוקקת לגופה של אישה אחרת.

זהבה בן-שלום, שכל חייה נסובו סביב גברים מסוקסים גדולי איברים, מצאה את עצמה תוהה לגבי זהותה המינית.

תוך יומיים, במהירות שיא במושגים של הפרקליטות, הוכן כתב האישום נגד הרצל מרציאנו.

המפכ"ל ביקש מפרקליט המדינה לעשות את מה שדרוש כדי שהדבר יקרה. לוח זמנים מוקפד היה חיוני להצלחת התוכנית של המפכ"ל. בקשה למעצר עד תום ההליכים המשפטיים הועברה לשופט התורן. החלטה בעניין זה טרם ניתנה, אבל מבלי להמתין להחלטה, אף זאת שלא כמקובל, עמד להיפתח המשפט. לכול היה ברור שהרשעתו של מרציאנו בהחזקת הכסף, שאמור היה על פי הנתען, לשמש כתשלום בעד עסקת סמים, עלולה לשים קץ לעלייתו המטאורית בעולם הפשע הבין לאומי ולגרום להסתבכות עם אנשים שלא עושים חשבון לאף אחד.

על פי בקשתו של המפכ"ל, קבע נשיא בית המשפט המחוזי בתל אביב את המשפט בפניו של השופט רבינוביץ'. המפכ"ל נסע לשם כך לתל אביב כדי להיפגש עם הנשיא אישית בהסכמת שר המשפטים. הוא מעולם לא נהג כך בעבר, אולם נסיבות העניין והחששות שהתבקשה מכל המהלך חייבו אותו לנהוג כפי שנהג.

אלי עזרא הגיע ללשכת הנשיא בלבוש אזרחי. איש מבאי בית המשפט לא זיהה אותו. הוא נכנס ללשכת הנשיא דרך הכניסה המיוחדת של השופטים.

לאחר שהעוזרים המשפטיים נתבקשו לעזוב את החדר, הסביר המפכ"ל לנשיא את החשד שנפל על השופט ירוחם רבינוביץ' ואת המהלך שתכליתו לנסות ולברר כיצד ינהג עבריו רב מעללים מסוגו של מרציאנו בנסיבות שנוצרו. הנשיא, שישב מאחורי שולחן ענק, כיאה למעמדו, לא אהב את מה ששמע מפי המפכ"ל. הוא ראה בעצם המעצר של מרציאנו פגיעה בשלטון החוק. הוא תיעב את העובדה שמערכת המשפט מגויסת באופן כה לא ראוי, באמצעות משפט סרק, על מנת לבחון אם השופט רבינוביץ' ייכנע ללחצים שיופעלו עליו בעקבות הסתבכותה של בתו.

רק שיחת טלפון של שר המשפטים שכנעה לבסוף את נשיא בית המשפט המחוזי בתל אביב לעשות, באי רצון בולט, את מה שביקש ממנו המפכ"ל. הוא לא שכח שבתום השנה מסתיימת הקדנציה שלו כנשיא ובמידה וזו לא תוארך, יהיה עליו לפרוש לגמלאות. רק בכוחו של שר המשפטים, בהיותו יושב ראש הוועדה למינוי שופטים, לפעול למען הארכת הקדנציה לפרק זמן נוסף. הנשיא רצה בכך מאוד ולכן היה ברור לו, שכדאי לו להיעתר להפצרותיו של שר המשפטים, וכי אין זה הזמן להילחם על עקרונות מופשטים כשנושא המשך הקדנציה שלו עומד על הפרק.

כמו בכל מקום אחר, גם בצמרת עולם המשפט גובר האינטרס האישי אצל כל אחד. קצת לחץ, אפילו בלתי מפורש, משתמע, עדין – והכול בא על מקומו בשלום.

מועד המשפט נקבע בתיאום עם לוח הטיסות של רותי, וכל זאת על מנת שהלחץ על השופט רבינוביץ' יהיה מוחשי ומידי.

לאחר צאת המפכ"ל מלשכתו, צלצל נשיא בית המשפט המחוזי לאשתו. הוא הרגיש רע כל כך עם מה שקרה זה עתה, עד שלא יכול היה להתאפק והחליט לפרוק את תסכולו בפני מי שמלווה אותו זה עשרות בשנים.

הנשיא ידע שאשתו תגבה את החלטתו, אבל עובדה זו לא ניחמה אותו. הוא מעל בשבועתו לכבד את חוקתה של מדינת ישראל והוא ידע שאין למעשים כאלה כפרה.

הצ'צ'נים המתגוררים במינכן, בסיוע חבריהם המתגוררים בישראל, עקבו בדריכות אחר מה שקורה בישראל.

כספם נגנב והם רצו לקבלו בחזרה. אבל הם רצו הרבה יותר מזה. הם היו נאמנים למי שנאמן להם ואכזריים ללא רחם כלפי מי שמנסה להונות אותם. מרציאנו לא היה שותפם, אולם לטענת המשטרה הוא גנב מהם את כספם, ולכך לא הייתה אצלם מחילה. בתל אביב כבר נמצאו כמה גופות ללא ראש של כאלה שניסו "לשחק" עם הצ'צ'נים.

ומרציאנו ממש לא התכוון "לשחק" איתם. הוא לא הכיר איש מהם. הם היו מחוץ למעגל ההיכרויות שלו. והוא בוודאי לא חבר אליהם בעסקת הסמים שיוחסה לו על ידי חוקרי בזל"ת.

כל הסיטואציה הוציאה אותו מדעתו. מבודד מן העולם בתאו, נזעם ומתוסכל, נזכר מרציאנו בעורכת הדין הצעירה שביקרה אותו. הוא התבונן שוב ושוב, בכרטיס הביקור שלה, כביכול יש בכוחו של זה להעיף אותו, כמו על מרבד קסמים, אל העולם שבחוץ.

הוא קיווה שמזל לוגסי תחזור אליו עוד באותו היום, או ביום המחרת, בשעות הבוקר המוקדמות, כדי לספר לו כיצד פועלת אשתו. הוא שמע מפי השוטרים שכתב האישום נגדו כבר הוכן על ידי הפרקליטות וביקש לדעת מי יהיה השופט שידון בעניינו. בזמנו הפנוי, ניסה לשחזר את קורותיו בימים האחרונים. הוא קיבל תא ללא שותפים. החוקרים לא העזו להכניס מדובב לתוך תאו.

הוא לא ידע דבר וחצי דבר על האופן שבו נגנב כספם של הצ'צ'נים. לא היה לו כל מושג כיצד הגיעה המזוודה המלאה בשטרות לחדרו במלון. הוא שכר את החדר זמן מה לפני כן, כפי שנהג לא פעם בעבר, כדי לקיים שם כמה פגישות מבלי שהמשטרה תצליח לצותת לשיחותיו.

מרציאנו לא חשד שמישהו ממקורביו בגד בו ולכן היה ברור לו שמי שהכניס אותו למלכודת הוא בעל יכולות תמרון עצומות. כל אפשרות אחרת כלל לא עלתה בדעתו. בין כה וכה, הוא חש חסר אונים. כל האנרגיות ניטלו ממנו באחת.

לו רק יכול היה לאחוז בידה הענוגה הבוטחת של יעלה. מחשבה זו העבירה רעד של כאב בגבו. לרגעים נתערפלה ראייתו, והוא ביקש מן השוטרים כוס מים. הללו גיחכו קצת אבל מילאו את מבוקשו. הוא ידע שעליו לעשות כל שלאל ידו כדי שלא לסיים את חייו כמו אביו.

לפי שעה, ובלי לראות את התמונה כולה, הוא רק יכול היה לשער השערות ותו לא. בבוא היום, הבטיח לעצמו, ישוחח על כך עם יעלה. היא בוודאי תדע לשים את האצבע במקום הנכון.

מישהו בחר, כך קבע, לטלטל אותו בתוך סחי משפטי, מטעמים שאינם ברורים לו. משום מה, לא העלה על דעתו שהתחקותו אחר הנעשה בדירת המסתור, כולל המעקב אחר הסנגור דני בן-אור, מתקשרים למעצרו. מכל מקום, מרציאנו ידע שאילו היה זהיר יותר וקצת פחות בטוח בעצמו, לא היה נופל למלכודת שאליה נפל.

כך או אחרת, הפתרון שעליו חשב מרציאנו התמקד בדני. הוא ויעלה דיברו על כך לא פעם. זאת הייתה תוכנית הגיבוי שהם בנו למקרה שמשהו בחייו של מרציאנו ישתבש באורח דרסטי; שמשהו גדול ומאיים יופיע בחייו כמו צונאמי העולה מן הים.

רק דני יוכל, אם בכלל, לחלצו מן התסבוכת. אין אחר שמסוגל לעשות זאת טוב ממנו.

דני מוכן ללכת, אם צריך, "עד הסוף". ובמקרה זה, כך הבין זאת מרציאנו, צריך יהיה ללכת עד הסוף, אם כי ליעלה היו ספקות באשר ליכולתו האמיתית של דני להשיג את התוצאות הרצויות. הלחץ המסיבי שיופעל עליו יעשה את שלו, אבל התוצאה הסופית אינה מובטחת כלל ועיקר.

היא לא פרשה את ספקותיה בפני בעלה, אלא רק ציינה לעצמה שעליה לחפש תוכנית גיבוי נוספת שתהיה יעילה אף יותר מן התוכנית המקורית.

יעלה, כאמור, אף לא הייתה בטוחה כלל שמשפטו של בעלה ייקבע בפני השופט רבינוביץ', אף כי קיוותה לכך בכל מאודה. רק לאחר שעניין זה הוברר סופית בעזרתה של מזל לוגסי, ביקשה מתנחום "לנחות" במשרדו של דני.

מזל לוגסי לא ידעה, כמובן, שהמפכ"ל ביקר בלשכתו של נשיא בית המשפט כדי לוודא שהמשבצת של השופט תתמלא כפי שהוא רצה, אבל היא ידעה פרטים אחרים, שהיו חיוניים לתוכניתה של יעלה.

אנחת הרווחה שנפלטה מפיה של יעלה הרעידה את כל גופה. היא הרגישה הקלה עצומה והודתה למזל לוגסי בחום רב על המאמץ שהשקיעה בעניין חשוב זה. לאחר מכן, התקשרה לעורך הדין שאמור לייצג את בעלה בישיבת ההקראה שעמדה להתקיים

בפני השופט רבינוביץ', כדי לסגור עמו פרטים אחרונים. נותרו לה רק שעות ספורות כדי להפעיל את כל המנופים שבתוכניתה.

אור הפציע בקצה המנהרה. יעלה לא התעכבה כדי לחשוב אם האור מקורו ברכבת שדוהרת ממול או שזה האור המבשר את היציאה מן המועקה שאחזה בה מרגע שנודע לה על מעצרו של בעלה.

על פי המתווה שנקבע מראש, נשכר עורך דין לא בולט במיוחד, מאותם שאינם "עושים גלים", כדי לטעון בפני השופט רבינוביץ' שיש למחוק את כתב האישום. יעלה ומרציאנו ביקשו שלא למשוך תשומת לב רבה מדי קודם לדין, על מנת שהפרקליטות לא תעמוד על המשמר לפני תחילת המשפט. עורך הדין נצטווה שלא לתת ראיונות לאמצעי התקשורת.

יעלה הכירה את תאוות הפרסום של עורכי הדין, ולא הייתה לה כל כוונה להתיר למאן דהו לחגוג על ראשו של בעלה. היא הייתה סבורה שעליהם להיות מינוריים. עורך הדין שנשכר כדי לייצג את מרציאנו צילם מבעוד מועד את חומר הראיות מתוך תיקה של הפרקליטות. לא היו שם פרטים יוצאי דופן, אבל גם לא היו שם פרטים שמן הדין שימצאו בו: בדיקות פורנזיות, למשל ועוד כיוצא באלה השלמות חקירה.

רק דבר אחד יעלה לא הביאה בחשבון: שהיא אינה לבדה על מגרש המשחקים.

יעלה הייתה בטוחה בדבר אחד: הצ'צ'נים לא יסלחו לבעלה אם הם יגיעו למסקנה שהוא עמד מאחורי הגנבה של כספם. הם אולי יבדקו גם את האפשרות שמישהו טמן לבעלה מלכודת, אבל לאחר מכן מאומה לא יעצור בעדם, אם הם לא יהיו משוכנעים שאין לו יד בגנבה של כספם.

במקרה כזה, העריכה, הם עלולים לנסות ולעשות לו את מה שכבר עשו בעבר למי שרימה אותם. עצם המחשבה על כך העבירה בה צמרמורת. היא הכירה מקרוב את אופיים של הצ'צ'נים. כמה מהם היו עצורים באותו מחנה מעצר שבו הייתה עצורה עם הוריה. הם לא סלחו למי שהיה נדמה להם שהוא משתף פעולה עם "הרשויות". שנאתם לרוסים הייתה טוטלית. הם לא שכחו כיצד נהג הצבא הרוסי בעת שפלש לארצם.

הם ראו חיילים רוסים אונסים את הנשים ורוצחים את הגברים. רבות מן הנשים נכנסו להיריון כתוצאה ממעשי האונס הללו; חלק מהן היו ממש צעירות. כמעט ילדות. לא מעט ראשי תינוקות נופצו על קירות הבתים. נהרות של דם זרמו בכל מקום שבו נמצאו החיילים הרוסים.

מפקד מחנה המעצר שבו שהתה עם הוריה פחד מהם. יעלה ידעה שאם תספר לאחד מהם על אודות ההתעללות שחוותה, חייו יהיו שווים כקליפת השום. היא לא עשתה זאת, משום שלא חשבה שמהלך כזה יועיל למשפחתה. היא גם לא רצתה להיות קשורה אליהם בכל דרך שהיא. היא לא אהבה את אופיים האכזרי וידעה כבר אז, למרות גילה הצעיר, שיש להיזהר מהם, שכן חיי אדם אינם נחשבים בעיניהם.

ולכן, חששה כל כך לחייו של בעלה.

העובדה שבעלה נתפס עם כספם תספיק להם, ככל הנראה, כדי לשלח בו את "המחסל"

הכי קרוב, אלא אם כן משהו יוצא דופן במיוחד ישכנע אותם שהפח שאליו נפל אבי בנותיה הוכן על ידי גורם שאין לו כל קשר אליו.

לאחר שהטילה על תנחום את מלאכת הפנייה אל דני, התפנתה יעלה לפעול בשני מישורים: ראשית, פנייה לצ'צ'נים. זו הייתה בראש סדר העדיפויות שלה. שנית, "טיפול" בשופט רבינוביץ'.

יעלה נתנה בתנחום אמון מלא. לא היה לה ספק שהוא יעשה את המוטל עליו בנחישות ובנאמנות, גם מפני שהעריץ את "הבוס" וגם בגלל כמיהתו לברכה. יחד עם זאת, היא התפנתה לקידומה של תוכנית הגיבוי שאותה רקחה בעת שהיו לה ספקות לגבי יכולתו של דני להשיג את המטרה שהוצבה בפניו.

לשם כך, מיהרה לדרכה מיד לאחר שתדרכה את תנחום. את שיחת הטלפון הראשונה עשתה לזהבה בן-שלום. את השיחה השנייה ביצעה כדי לקדם פגישה עם ראשי הקבוצה הצ'צ'נית.

יעלה ביקשה מאיש הקשר הצ'צ'ני שלה לארגן לה פגישה עמם לקראת שעות הבוקר. מגרושתו של השופט ירוחם רבינוביץ' ביקשה שתקבע עמו פגישה בדירתו לאחר חצות.

שתי השיחות עלו יפה. יעלה הייתה נחושה בדעתה שלא לחדול ממאמציה. ממילא לא חשבה לעלות על יצועה באותו הלילה, בעוד בעלה מתמודד עם הבלתי נודע.

תנחום היה דרוך לקראת המשימה שקיבל על עצמו. לא הייתה לו כל כוונה להיכשל בתפקידו. לאחר התדרוך שקיבל מיעלה, יצא לדרכו, לא לפני שקיבל את ההודעה המיוחלת על כך שהשופט במשפטו של מרציאנו הוא באמת זה שלו פִּיללו.

כל מה שנתבקש תנחום הוא להעביר מסר. לא להתווכח. לא לנהל משא ומתן. רק למסור את הדברים ולהבהיר את דרישתם של שולחיו.

וכך הציג תנחום את הדברים. הוא החזיק בכיסו את התמונה שקיבל מיעלה, שבה נראה דני העטוי בקימונו, והיא חיזקה את נחישותו. הוא חש את צריבתה של התמונה המפלילה בכיס מכנסיו.

לימים, סיפר על כך לברכה בלא-מעט הנאה. ברכה אהבה את הסיפור. היא גם אהבה את העובדה שהבחור שגוהר מעליה ממלא אותה עד תום.

עוד בטרם יצא תנחום לדרכו, נודע ליעלה על אודות אחותו התאומה של תנחום, שהייתה עצורה במשטרת רמת גן בגין ניסיון לדקור את בן זוגה, בשעה ששניהם היו בגילופין. למעשה, עד לאותו יום כלל לא ידעה שלתנחום יש אחות תאומה. היא תהתה אם בעלה ידע אודותיה.

כך או כך, יעלה לא קישרה באופן כלשהו בין מעצרו של בעלה לבין מעצרה של אחותו של תנחום. הבחור הצעיר, הנאמן ללא סייג לבעלה, היה בעיניה נקי מכל רבב. הוא סיפר לה בעצמו באותו יום על אחותו התאומה ועל מעצרה וביקש את רשותה ללכת למשטרת רמת גן, עוד לפני פגישתו עם דני, כדי לנסות ולברר כיצד אפשר לסייע לה.

יעלה לא התנגדה. לא הייתה לה כל סיבה להתנגד. היא אפילו הציעה לו להתקשר עם מזל לוגסי כדי שזו תצטרף אליו. תנחום דחה את ההצעה בנימוס. הוא לא רצה

שמישהו במשטרה יקשר בין אחותו לבין מרציאנו באמצעות עורכת דין משותפת. אחותו התאומה הייתה רחוקה מכל מעורבות באורח חייו.

הסבריו של תנחום נשמעו הגיוניים לאשת הבוס, והיא לא הוסיפה לשוחח בעניין זה. מחשבותיה כבר נדדו אל המשימה הבאה. היא קבעה להיפגש עם מי שעומד בראש הקבוצה הצ'צ'נית המקומית לפנות בוקר, כשלוש שעות לפני פתיחת משפטו של בעלה. היא קיוותה שתצליח להבהיר לו כי בעלה נפל, כנראה, קורבן למניפולציה של גורם כלשהו, מסיבה שהיא עדיין לא הצליחה לברר. היא ידעה שתהיה זו משימה לא פשוטה.

משיחתה עם מזל לוגסי הבינה יעלה שבעלה חושש מאוד מתקרית קשה עם הצ'צ'נים ומייחס חשיבות עצומה לפגישת הרגעה עם נציגי הקבוצה.

יעלה קיוותה שמישהו מהאנשים שיגיעו לפגישה מכיר את האסירים ששהו עמה במחנה המעצר. אם זה יקרה, תוכל להבהיר להם בקלות שהיא והוריה נמצאים למעשה באותו צד של המתרס; שהשנאה שהיא והוריה חשו כלפי הרוסים וכלפי כל מה שהם מייצגים לא הייתה פחותה מזו שלהם; שהטינה למוסדות השלטון באשר הם טבועה לא רק בהם, אלא גם בה ובעלה.

יעלה עמדה להתייצב מולם ללא מורא.

לאחר מכן, כשיישר הקרח, היא תוכל לגרום להם להאמין שלבעלה אין כל קשר לגנבה של המזוודה. זה, כשלעצמו, לא יחזיר להם את האבדה הגדולה, אבל בוודאי ימנע, בשלב הזה לפחות, פגיעה בבעלה. בשלב מאוחר יותר יהיה מקום לטפל בהחזרת המזוודה על תוכנה לבעליה או לפצות את הצ'צ'נים בדרך אחרת.

לאחר שעות של תהייה, לא יכול היה דני לגבש לעצמו עמדה נחרצת לגבי טיב המעצר של מרציאנו. הוא רצה להיות בטוח שהוא יודע כל מה שצריך לדעת לפני שהוא מתקשר אל השופט רבינוביץ'. המוזרות שבכל הפרשה הייתה גלויה לעין, ולכן הוא לא היה בטוח שיש בכלל טעם בפגישה.

אם הנסיבות הן כפי שחשב, אזי בכלל לא יתקיים משפט. כלומר, מי שיזם את כל המהלך ההזוי הזה יירתע ברגע האחרון. משפט מבויס באמצעות ראייה מפוברקת, זה הדבר האחרון שמישהו מצמרת המשפט ייתן לו יד.

אולם הייתה זו ספקולציה, ודני לא יכול היה לתלות את כל עתידו באפשרות שכזו.

תחילה הוא חשד בתנחום בגלל נסיבות המעצר, אבל בסופו של דבר החליט בינו לבינו שזה לא העניין שלו. אם מרציאנו ממשיך לתת בו אמון, למה לו לחקור במופלא ממנו?

ובכל זאת, העובדה שתנחום נעלם מן החדר דקות ספורות בלבד לפני שהשוטרים הגיעו אליו, לא הריחה טוב. דני הכיר מצבים כאלה, ולכן הוא התפלא על כך שתנחום ממשיך להיות חלק מן המעגל הפנימי.

על יעלה לא ידע דבר, ולכן חשב שזו הייתה תוכניתו של מרציאנו. אבל האמת, זאת שדני לא הכיר, כמובן, הייתה אחרת. מי שהעריך שתנחום אינו "המודיע" של המשטרה הייתה יעלה. היא זו שהחליטה שלתנחום אין כל אינטרס בהכשלתו של בעלה.

לאחר ששוחחה עם מזל לוגסי, היא הייתה משוכנעת לחלוטין כי מי שדחף את בעלה לעברי פי פחת לא יכול להיות מישהו מן המעגל הפנימי, אלא רק מי שמסוגל לרקוח קומבינה מרובת שלבים, כשלרשותו עומדים כלים רבי עוצמה.

מחשבה זו דווקא עודדה אותה. היא העדיפה מאבק מול "השלטונות" על פני התמודדות מול הבלתי נודע. עם אלה היא ידעה כיצד להתמודד; גם מפני שהם אף פעם לא הולכים עד הסוף.

דני לא ידע דברים לאשורם, כשהחליט לבסוף על המהלך הקריטי.

לראשונה בחייו, התקשה דני לקבוע עמדה לגבי טיבן של הראיות. בדרך כלל הנטייה הטבעית שלו הייתה להאמין ללקוח, גם אם הראיות שנאספו בתיק החקירה היו ראיות חותכות, לא נסיבתיות, אלא ישירות. אולם הפעם דבר מה טרד את מנוחתו.

הראיות נגד מרציאנו היו נסיבתיות בלבד. לא הייתה ראייה ישירה לכך שהוא ידע על קיומה של המזוודה בחדר או שבשלב כלשהו נגע בה. איש לא יכול היה להעיד על כך שראה את מרציאנו או מישהו ממלוויו נושא מזוודה בדרכו לחדר במלון.

לא זאת, אף זאת: המשטרה לא טרחה לחפש את טביעות אצבעותיו של מרציאנו על גבי המזוודה או על עטיפות הכסף, ולכן ניתן היה להניח, כך סבר דני, שהמשטרה ידעה כי טביעות אצבע שכאלה לא ימצאו שם. הוא הדין לגבי שרידי די-אן-איי, אולם הנחה זו יכולה להיות גם תוצאת רשלנותם של חוקרי המשטרה.

אם כך, ללא ממצאים פורנזיים פוזיטיביים או בכלל, לא הייתה בנמצא כל ראייה שאמורה לשכנע בית משפט שמרציאנו ידע על המזוודה או נגע בה בשלב כלשהו.

דני, רב ניסיון בניתוח מצבים שכאלה, ראה את הדברים נכוחה, תוך שהוא מתחבט ללא הרף בשאלה אם יהיה נכון מצדו להיפגש עם השופט רבינוביץ', בהנחה שזה יאותר להיפגש עמו, בנסיבות כאלה.

דני ראה כעת את התמונה כולה: בתו של השופט רבינוביץ' נשלחה אליו כדי ליצור קשר מסוים ביניהם. הבקשה שלה ששייג עבורה את הסם, גם היא לא הייתה תמימה כפי שחשב תחילה. כך, נסיעתה לארצות הברית עם הסמים שהוא סייע ברכישתם.

גם האינפורמציה שמרציאנו אסף אודותיו בדירת המסתור נראתה עכשיו כמו חלק מתוכנית רב שלבית. מהלכים מתוכננים אלה נועדו בעיקר למלכדו ולחייבו לפעול לפי המתווה שקבע מרציאנו באמצעות תנחום.

אבל דני לא היה משוכנע לחלוטין שזהו התרחיש היחיד האפשרי. ייתכן שמרציאנו הפעיל את הארטילריה הכבדה הזו, לאחר שנפל למלכודת שמישהו טמן לו, מבלי שהתכוון לכך מראש. ואי לכך, הרעיון ללחוץ עליו ועל השופט רבינוביץ' נולד כברירת מחדל בעקבות המעצר התמוה. ולראיה, רותי הרי נשלחה לארצות הברית רק לאחר מעצרו של מרציאנו.

לדני לא היה ספק בדבר אחד, מרציאנו אכן נקלע לתסבוכת לא פשוטה מבחינתו. הצ'צ'נים ירצו את כספם. הם אף ירצו להעניש את מי שניסה להונות אותם או לגנוב מהם את כספם. ואז, גם אם מרציאנו יצא לחופשי בסופו של המהלך המתבשל עתה, או בדרך משפטית קונבנציונלית, הכסף לא יוחזר לבעליו; לא במהירות שבה הם ירצו לקבל בחזרה את שלהם.

הפרקליטות, מן הסתם, תבקש לחלט את הסכום שנתפס, שהרי מדובר בכסף "ללא בעלים". מרציאנו, מנגד, לא יוכל לטעון שהכסף שלו, אז למי מחזירים את הכסף? לצ'צ'נים?

אבל זאת בעיה שמרציאנו יצטרך להתמודד עמה בבוא העת. כך קיווה, בדרכו לפגישה עם השופט ירוחם רבינוביץ'; פגישה שהדרך ממנה אל הגיהנום יכולה להיות קצרה מאוד.

מ בחינה משפטית, הדרך לביטול כתב האישום אמורה להיות פשוטה, כך טען דני בפני השופט רבינוביץ', כשנפגשו בכיכר. יש בידיו את כל הכלים להחליט על כך. ראשית, משום שעל המזוודה או על חבילות הכסף העטופות בנייר צלופן לא נמצאו טביעות אצבעותיו של מרציאנו או שרידי די-אן-איי שלו; גם לא על המנעול של המזוודה או על חלקים אחרים שלה.

בפרקליטות מודעים, ללא ספק, לטענות האלה, ולכן נציגיה ינסו, כנראה, להמעיט בחשיבותן בבית המשפט, אבל עמדה זו אינה צריכה להרתיע שופט הגון. נציגי הפרקליטות יבקשו "להאמין" לשוטרים, אלה שפערו את פיותיהם בתדהמה נוכח מה שהעלו בחכתם ואחר כך חככו את ידיהם בהנאה בלתי מוסתרת, מבלי לקיים את חובתם האלמנטרית. אולם, גם טיעון זה צריך להיות מושלך לסל האשפה. העובדה שהשוטרים נשלחו לחדר במלון על ידי "מודיע" אנונימי אין בה מאומה. דבר מכל הסיטואציה הזאת לא קושר את מרציאנו למזוודה.

בתחקיר פנימי שתקיים הפרקליטות לאחר סיום הפרשה, בהוראת היועץ המשפטי לממשלה, לא ניתן יהיה להסתיר את העובדה שהרשלנות רובצת לפתחה של הפרקליטות, באותה מידה שהיא רובצת לפתחה של המשטרה, ושאינן רשלנותם של הפרקליטים נופלת מזו של השוטרים בבזל"ת שנעזרו, אגב, ביועץ משפטי משלהם. גם הוא לא חשב שיש להורות לאנשי המחלקה לבצע את חובתם. איש מכל אלה לא מילא את חובתו כראוי. בפרקליטות היו צריכים לעמוד מיד על הכשלים שיש בתיק החקירה ולדרוש את השלמתה. זחירות הדעת שאחזה בכל מי שנגע בתיק הזה הייתה פשוט בלתי נסבלת. התחקיר הפנימי דיבר על בטלנות משפטית, כזו שצריכה להדאיג כל אזרח הגון.

גם הפזיזות בהגשת כתב האישום הבלתי מבוסס הדאיגה לא מעט אנשים בצמרת עולם המשפט. כשנודע על הפרשה על כל פרטיה, ביקשו רבים באקדמיה לעשות בדיק בית באשר לדרך שבה מפקח הציבור על הנעשה בפרוזדורי הפרקליטות. הטענה שכל כתב

אישום עובר את כור ההיתוך של בית המשפט היא טענה שבוודאי אינה יכולה להרגיע את כל מי ששלטון החוק יקר ללבו. אם זוכרים שמרבית השופטים מגיעים מאותה מערכת, אזי טיעון מן הסוג הזה ודאי שצריך להידחות על הסף.

הראיה לכך יכולה להילמד ממה שאירע בעת שהמשטרה ביקשה להאריך את מעצרו של מרציאנו. עוד בשלבים הראשונים של ההליך המשפטי נטענו טענות רבות בעניין אי הרגולריות בהליכי המעצר והחקירה, אולם מאומה לא עזר. נציגי הפרקליטות נעמדו על רגליהם האחוריות והשופטים, רובם ככולם יוצאי הפרקליטות, נותרו אדישים למדי לנוכח הטענות שהשמיעו נציגיו של מרציאנו.

- "זה לא הזמן", קבעו השופטים.

- "אבל..." ניסו הסנגורים לרטון.

- "עוד תגיע השעה לכך!" חרצו השופטים את דינם מבלי לתת את הדעת, כבר בשלב זה שבו נתבקשה שלילת חירותו של העציר שעמד בפניהם, שמשוהו מאוד לא רגיל נמצא ביסוד המעצר.

זה קרה גם בבית משפט השלום, בעת שמרציאנו הובא לשם לראשונה לדיון בהארכת מעצרו, וזה קרה גם בבית המשפט המחוזי, בעת שהוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים המשפטיים.

כל צופה מן הצד היה בוודאי מתחלחל לנוכח הרדידות שהתגלתה במהלך הדיונים הללו.

מרציאנו לא הוציא הגה במהלך הדיונים. הוא רק התחזק בדעתו שאין הוא רוצה להפקיר את גורלו בידי "המערכת" הזאת.

כשתגיע השעה, העריך דני, זה שוב לא יהיה פשוט. "הוא אולי השתמש בכפפות, יטענו, קרוב לוודאי, נציגים מטעם הפרקליטות, אבל "אולי" זה לא אמור להרשים שופט מנוסה, שלא גדל בערוגות הפרקליטות; שאוזנו כרויה לשמוע טענות של טעם הכרוכות בזכויות יסוד של נאשם.

כל זאת, בתנאי שהשופט הוא לא רק מנוסה, אלא גם כזה שלא מוכן לעבור לסדר היום על כשלים בוטים ובלתי הגונים של המשטרה ושל הפרקליטות.

גם בפרקליטות יהיו בוודאי מודעים היטב לכך ששופט הבקי בדיני ראיות ייטה לקבל טענת ההגנה המצביעה על כך שמישהו, אולי, טמן למרציאנו מלכודת. "זהו טיעון אפשרי בהחלט לאור נסיבות המעצר," ניסה דני להסביר לשופט ירוחם רבינוביץ'.

זאת, אף שידוע ששיעור ההרשעות הפנומנלי במדינת ישראל מעיד על כך שסיכויי של נאשם להצליח להוכיח את חפותו רחוקים מלהיות מרשימים. רבים טוענים שהסיבה לכך היא שכל שופט בר דעת יודע שאין טעם לריב עם הפרקליטות; שהיא חזקה יותר מכל סנגור המופיע בפניו. בכוחה לעכב, ואפילו למנוע, את קידומם של שופטים לערכאה גבוהה יותר. זה קרה בעבר, וזה קורה כל הזמן.

מרציאנו שבע המרורים ידע שגם טענה חזקה במיוחד, שיש בה כדי לבסס טענה של "הגנה מן הצדק", סיכוייה להתקבל – קלושים; שגם אם השוטרים פרצו לחדרו ללא צו חיפוש של שופט וגם אם לא הייתה להם עילה להיכנס לחדר ללא צו חיפוש, ראייה שנתפסה כך, יש לה כוח משל עצמה.

אמנם הדין הוא שראיה המושגת בנסיבות כאלה צריכה להיפסל עוד לפני שמתייחסים לכל שאר הטיעונים – כך כבר קבע בעבר בית המשפט העליון – אבל הסיכוי שראיה מן הסוג שבו מדובר בפרשה זו תיפסל בגלל הדרך שבה היא הושגה, אינו רב במיוחד.

כל בקי ומנוסה בתחום המשפט יודע שכמעט אין בנמצא שופט שיבטל כתב אישום בשלב הראשוני של המשפט, כשלפניו מונחת מזוודה מלאה במזומנים, ראייה משמעותית, ללא כל ספק, המעידה על מי שמחזיק בה שאין הוא שוה תמים.

דני טרח לשטוח את כל טיעוניו המשפטיים בפני השופט רבינוביץ', כדי להראות לו שהחלטתו לבטל את כתב האישום לא תהיה מנותקת מכל היגיון משפטי. אבל הוא לא האמין ביכולתו לשכנע אותו, שכן גם אם הלה יחשוש לגורל בתו וירצה לסייע לה בכל מאודו, הוא לא יוכל להצדיק בעיני המערכת מחיקה של כתב אישום בנסיבות כאלה.

גם הציבור הרחב הסובל כל העת מנחת זרועם של עבריינים מסוגים שונים, בין אם בגנים ציבוריים או בכבישים ובין אם בעת שנפרצת דירה או נגנב כלי רכב, עשוי בהחלט שלא לקבל "זיכוי" תמוה מן הסוג הזה.

פרשנים משפטיים, גם מי שידועים במאבקם למען זכויות היסוד של האזרח, כל אזרח, גם אם הוא מואשם בפשע חמור, ודאי לא יוכלו שלא לתמוה בפומבי על ההחלטה לבטל כתב אישום עוד לפני תחילתו של משפט, בנסיבות כאלה.

השמירה על זכויותיהם של נאשמים היא עניין חשוב בכל חברה דמוקרטית, וגם הצורך להגן עליהן, אין לזלזל בו, כך יטענו מלומדים משפטיים, כשעל פניהם נסוכה ארשת של חשיבות מתחסדת, אבל לא במחיר שילוחו לחופשי של עבריין מסוגו של מרציאנו; לא בשעה שהראיות נגדו הן כה נחרצות.

גם במקרים של ניהול רשלני של חקירה, יש לשקול את זכותו של הציבור שלא להיפגע בידי פורעי חוק.

כאשר מנסים למצוא את האיזון בין זכותו של הפרט להליך משפטי הוגן ולשמירה על עקרונות של צדק והגינות משפטית, לבין זכותה של החברה כולה להגן על עצמה מפני פושעים נתעבים, ברור שהפור ייפול, כמעט תמיד, לרעתו של הנאשם.

השופט ירוחם רבינוביץ' הכיר, כמובן, את הגישות הללו, מה שהקשה עוד יותר על דני לשכנע את בן שיחו לנהוג בניגוד לדעת קהל עוינת שתקום עליו.

כך קרה, למשל, כשחשוד ברצח מזעזע של אשת חברה ידועה, שאירע ברמת השרון, מסר דגימות די-אן-איי כדי להסיר מעליו כל חשד שהוא מעורב במעשה הנפשע. לאחר שהוסר החשד, הייתה המשטרה אמורה להשמיד את הדגימות, ואסור היה לה להעבירן למאגר הדגימות שבמטה הארצי.

לרוע מזלו של החשוד, הדגימות שלו הועברו בכל זאת למטה הארצי, בניגוד לדין ובניגוד למוסכם עם כל מי שמסרו דגימות בתיק הרצח, ושם הן הושוו לדגימות שבמאגר המשטרה - וזוהו כדגימות של חשוד בכמה מעשי אונס. בתי המשפט על

כל ערכאותיהם לא חשבו אז כי זכותו של חשוד שהמשטרה תנהג בו על פי המוסכם עמו, ועל פי הכללים הקבועים בדין, עולה על זכותו של הציבור שעברייני מסוגו, שפגע מינית בחמש צעירות, יישלח למאסר ממושך.

דגימות הדי-אן-איי אמנם נפסלו כראיה כשרה בבית המשפט, אולם השופטים מצאו ראיות אחרות, משכנעות פחות, על מנת להרשיע את האנס הסדרתי ושלחו אותו לעשרים וחמש שנות מאסר בפועל.

חקר האמת יצא, ללא ספק, נשכר, אבל סדק נוסף נפער בשיטה שנועדה להבטיח, בין השאר, שזכויות יסוד לא תירמסנה, מה שהוכיח שוב שמציאת נקודת האיזון אינה דבר פשוט כלל ועיקר.

דני ידע כל זאת, אבל הוא למד להתמודד עם הדברים. למעשה, כל אימת שדרישות שלו לפסילת ראיות שהושגו שלא כדין או לזיכוי מוקדם נדחו, הוא תמיד יכול היה לצאת מאולם המשפטים ולהביע באוזני העיתונאים תמיהה על "הגישה הלא מבינה" של השופט ועל חוסר רגישותה של הפרקליטות למה שאמור להיות חלק מן המבנה המשפטי בחברה חופשית.

"זכויות יסוד של היחיד חשובות לא פחות מהרשעתו בדין של מי שאשמתו ברורה, לכאורה, מן הראיות שנאספו," נהג דני לדקלם את האמירות הקבועות שלו. "אם קיימת אי רגולאריות בדרך שבה נאספו הראיות, צריך הדבר להוביל לזיכוי של נאשם. אין להתיר דרכים פסולות של השגת ראיות. הן חושפות כל אחד מאיתנו לפגיעה בזכויותיו החוקתיות," היה מצהיר, כשפניו מביעות סלידה מן ההחלטה של בית המשפט, הדוחה את התזה שלו.

"שיטת משפט המקדשת את חקר האמת על חשבון ערכים אחרים, חשובים לא פחות," כך הסביר דני לעיתונאים שדחפו מיקרופונים לתוך פיו, "עלולה לפגוע באנושיותה של החברה כולה." דברים אלה נאמרו תמיד בנימה של מי שרק השמירה על זכויותיו החוקתיות של מרשו חשובות לו, ולא, חלילה, השכר העתק שקיבל, שאותו עליו להצדיק בעיני שולחיו.

כאשר עמדה לצדו של דני עורכת הדין רינה שמעון-ברק, היא תמיד הנהנה בראשה לאות הסכמה. הם תמיד ראו בעין בעין את הצורך לעשות לנאשם ולעצמם קצת יחסי ציבור. עיתונאים שביקשו לשמוע את עמדתה, זכו גם בחיוכה המצודד. כפתורי חולצתה הלבנה היו פתוחים בדיוק במידה המאפשרת לכל דכפין, כאילו באקראי, להציץ בחריץ העמוק שבין שדיה הנדיבים.

לדברי הטעם שהשמיעה היה ביקוש קטן הרבה יותר. לרינה שמעון-ברק זה כלל לא הפריע.

סוגיית המודיע המשטרתי, "השטינקר" בלשון הרחוב, הייתה תמוהה למדי. מזל לוגסי שמה לבה לכך כבר בתחילת שיחתה עם מרציאנו ודאגה להעביר את המסר הנכון ליעלה. מרציאנו הסביר לה, כי אין כל אפשרות שמישהו הלשין עליו כי הוא מחזיק במזוודה המפלילה. הוא הגיע לחדר ללא המזוודה דקות ספורות בלבד לפני שהשוטרים פרצו אליו. החדר עצמו הוזמן שעה שעתיים קודם לכן. מספר החדר נמסר לו רק כשהגיע לדוכן הקבלה. לא היה ברשותו חדר קבוע, ולכן, איש לא יכול היה לדעת מראש איזה חדר יקבל בדלפק הקבלה ולהשאיר עבורו שם את המזוודה. רק מתכנן בעל יכולות בלתי מוגבלות יכול היה לביים את התרחיש הזה.

דני הבין מיד את הבעייתיות שב"מודיע" שהביא, כביכול, למעצרו של מרציאנו. הטענה המרכזית תהיה, קרוב לוודאי, ששונאים או יריבים המבקשים להשתלט על אותו נתח שוק שעליו שולט מרציאנו, עשויים לעמוד מאחורי מבצע זה. אולם בנסיבות העניין כל שופט יצטרך גם להתייחס לעובדה שה"מודיע" אינו בדיוק המודיע הקלאסי שאותו מוצאים במשפטים רגילים. יכולותיו הפנומנאליות יטילו בו חשד בלתי מבוטל.

בעולם התחתון, כמו גם בעולם הפוליטי או בחוגי המסחר הלגיטימיים והלגיטימיים למחצה, מתקיימים לא מעט מאזני אימה המותירים מרחב מחיה לכולם. לכן "מודיעים" כאלה ואחרים לא צצים יש מאין, אלא אם כן מישהו סרח באורח יוצא דופן.

החברים של מייק, אביה של תמר, הכירו זאת מקרוב. מלחמות לא מועילות לאיש, למעט המשטרה, זו שאוהבת, כידוע, לצפות מן הצד בחיסולים ממוקדים שעבריינים מבצעים זה בזה; אם כי, לפעמים "סגירת החשבונות" נעשית בעזרת "מודיע" מקרב המעגל הקרוב.

אין הודעה חביבה יותר על דובר המשטרה מן ההודעה ש"הרצח בוצע על רקע עברייני", וכי "הנרצח היה מוכר למשטרה". זה קורה כל הזמן. לאחר מכן מתנהלת חקירה למראית

עין, ולרוב התיק נותר על מדפי ארכיון המשטרה, כשהוא אינו מפוענח. מספר מקרי הרצח הבלתי מפוענחים מן הסוג הזה הנו רב ביותר.

את ההצלחות הגדולות שלה בתחום זה נוחלת המשטרה, בעיקר, כאשר הבעל בא בעצמו לתחנת המשטרה ומספר שרצח את אשתו.

דני נהג לקרוא את הידיעות שעניינן מעשי רצח על רקע פלילי בעניין רב. לא פעם מצא בהן שמות מוכרים, כאלה שייצג בעבר. היה אפילו מקרה אחד שבו לקוח שלו נרצח תוך כדי ניהול משפטו. קרוביו פנו לדני וביקשו ששייב להם את שכר הטרחה שקיבל, את חלקו לפחות, שהרי המשפט הופסק ממילא.

דני לא התווכח יותר מדי והחזיר לקרובים חלק מן הכספים שקיבל, תוך שהוא מטיח בהם את היותם כפויי טובה.

"למה לריב?" היה מקפיד להזהיר את עצמו, "אחד הלך, יבואו אחרים." בריאיון עיתונאי שנעשה עמו לאחר שהמשטרה הודתה בכך שאין לה כל כיוון חקירה (מה שהיה קורה בדרך כלל במקרים כאלה), אמר דני למראיין שלנרצח היה סיכוי טוב מאוד לצאת זכאי בדינו. זה לא היה קורה, כמובן, אבל מי יכול להוכיח זאת בשלב שבו התיק נסגר מפני שהנאשם שוב אינו בין החיים.

לקרוביו של הנרצח, שביקשו לדעת אם יש ממש במה שטען בריאיון עמו, הראה דני "ראיות" מתוך תיק החקירה. הוא רק לא סיפר להם שראיות אלה לא היו מתקבלות בבית המשפט עקב פגמים בדרך השגתן. לשאלה אם יש אפשרות להמשיך במשפט בלי הנאשם, דני השיב בשלילה; אם כן, היה מקרה נדיר אחד שבו נמשך ערעורו של מי שנרצח בשלב שבין הרשעתו ברצח לבין שמיעת ערעורו בבית המשפט העליון על הרשעתו.

השופט רבינוביץ' לא אהב את מה שהציע לו דני. זאת, לא רק מפני שלא אהב לשחרר עבריינים לחופשי (גם בעת שהיה בטוח שהראיות אינן מבססות כל עילה להרשעה), אלא משום שהמהלך שהוצע לו על ידי דני עלול לשים קץ לקריירה שלו ולהחזיר אותו לחייו המשמימים קודם מינויו למשרת שופט.

שר המשפטים, זה שדאג שהוועדה למינוי שופטים תבחר בו לתפקידו הנוכחי, כבר לא היה בין החיים, וזה הנוכחי היה עבורו בבחינת נעלם. הוא נפגש עמו באירועים רשמיים ותו לא. בעבר, כששר המשפטים הנוכחי שימש בתפקיד ראש לשכת עורכי הדין, עורך הדין ירוחם רבינוביץ' מעולם לא נתקל בו במפגשי החברים שהתקיימו מעת לעת. הוא פשוט לא היה מגיע אליהם.

כעת ברור היה לו שהתפוצצות הפרשה תגרור דרישה שלא יוכל לעמוד בה: התפטרות מרצון או כתב אישום פלילי. אם שר המשפטים הקודם, ידיד נפש אמיתי, לא היה מחזיר את נשמתו לבוראו בטרם עת, השופט רבינוביץ' לא היה חושש מכל סקנדל פומבי. הגב של שר המשפטים הקודם, שהיה קודם מינויו רם המעלה חתן פרס ישראל ומרצה מוערך מאוד בבית הספר למשפטים הנחשב ביותר במדינה, היה מספיק רחב כדי לשאת כל לחץ ציבורי.

לכן, אין הוא יכול אלא להשיב מלחמה שיערה, כדי למנוע את מה שהוא חושש מפניו יותר מכל: חזרה אל חייו הקודמים, הבלתי נסבלים, אלה שימנעו ממנו, כנראה, גם את שובה של גרושתו.

השופט רבינוביץ' לא הסגיר במילים את מחשבותיו. בתחילת השיחה עם דני בכיכר הפגין השופט שוויון נפש שנבע, אולי, מחוסר ההערכה שחש כלפי עורכי דין בכלל, לאו דווקא כלפי דני בן-אור, אך בהמשכה הבין שהדברים אינם פשוטים כפי שחשב תחילה:

שאם רותי תיתפס כשברשותה כמות כזו של סמים, חייה עלולים לקבל תפנית מאוד לא סימפטית בבית המשפט הפדראלי בארצות הברית, מה שבוודאי עלול לפגוע גם בו.

שופט מקומי באיזה מחוז נידח בושינגטון, מאלה שאוהבים להחמיר עם עברייני סמים כחלק מהשקפת עולם ניאו שמרנית, המהולה בהרבה צביעות והתחסדות, עלול שלא לראות בה סתם בת תפנוקים שנכשלה נקודתית, אלא בלדרית סדרתית של רשת עולמית להפצת סמים. העובדה שמילאה את חובתה האזרחית ושירתה בצה"ל יכולה לסייע רק אם מדינת ישראל תזכה לכיסוי אוהד בתקופת המשפט – ועל כך קשה לבנות. כמו כן, אין כל ביטחון בכך ששאר הטיעונים לטובתה יעשו את הרושם המספיק כדי לחלצה מן העונש החמור ביותר הצפוי, בדרך כלל, למי שנתפס כשהוא מבריה סמים לארצות הברית.

בד בבד, הבין השופט רבינוביץ', שהיה למוד ניסיון מפעיליותיו רבות השנים במסגרת המסדר החשאי, שגם אם לא ייעתר לאיומים של דני, לא יהיה האסון גדול כל כך.

הוא עצמו יצא גדול מכל הסיפור. לאחר שידווח על האיומים כלפיו למי שצריך, הרשויות המתאימות יטפלו, כך האמין, בחילוץ של בתו ללא פגע. אמנם שמו הטוב יכתם במידה מסוימת, אבל לא במידה שתצדיק את הדחתו מן התפקיד. עיתונאים רבים יעלו על נס את עמידתו האיתנה והנחרצת אל מול עבריינים חסרי לב. איש לא ידרוש את סילוקו מן התפקיד בגלל בתו הפתיה. הבעיה אמנם תטריד רבים מקרב הציבור, בגלל עצם האפשרות לאיים על שופט באמצעות בן משפחה שהסתבך עם החוק, אבל לא במידה העולה על ויכוח אקדמי.

השופט רבינוביץ' אף הניח כי קיימת אפשרות שמי שמאיים עליו לא ילך עם העניין הזה עד הסוף; כלומר, שלא יסגיר את בתו לידי השלטונות בארצות הברית, גם אם הוא לא ייעתר להפצרות או לאיומים המופנים אליו.

עם זאת, הוא החליט שלא להכריע לבדו בעניין הזה ולדווח לאשתו לשעבר על קורותיה המפוקפקים של בתם המשותפת. מצד אחד, אמנם היה לו חשק עז להיפרע ממנה, סוף-סוף, על כל מה שהיא עוללה לו, אבל מצד שני הוא לא רצה שפירעון החוב ייעשה על גבה של בתו. הוא קיווה שהפגישה עם אשתו לשעבר (שלמעשה כבר נקבעה לשעה

מאוחרת יותר ביוזמתה, בלי שהוא ידע את תכליתה), תוליד, אולי, גם כמה רגעי נחת בחיקה השעיר. רק המחשבה עליהם גרמה לו התרגשות רבה.

ההחלטה שגמלה בלבו של השופט, שלה הוא נתן ביטוי ללא אומר, בתנועות גוף שאי אפשר היה לטעות במשמעותן, לא הפיסה את דעתו של דני. הוא מיהר להיפרד ממנו, כשהוא מבין בסתר לכו שיש סיכוי טוב לכך שמי שצריך לדעת, כבר יודע על עצם קיום הפגישה.

לא הייתה לו כל סיבה לחשוב שפגישה מן הסוג הזה על מכלול נסיבותיה עשויה להתקיים מתחת לרדאר המשטרתית.

נחיתה של רותי בווינגטון, כדי למסור את מה שמוטמן בגופה ובמזוודתה לאיש הקשר שהמתין לה שם, צפויה הייתה להתרחש, פחות או יותר, במקביל למועד תחילת משפטו של מרציאנו. סמיכות הפרשיות הייתה ברורה לשופט רבינוביץ. המפכ"ל דאג לכך שזה מה שיקרה.

בבית מלון ווינגטוני מכובד, כך הסביר דני לבן שיחו, כבר נמצאים שליחיו של מרציאנו, כדי לצלם את האירוע ולתעדו.

חבר המושבעים, ולא סתם שופט זוטר, כך הוסיף דני, לא יתקשה להרשיע את רותי בעבירה שתחייב מאסר ממושך. דני ביקש להישמע ענייני, אולם נימת קולו הסגירה את האי-נוחות הרבה שחש. השליחות שנטל על עצמו, שלא מרצון, לא הייתה לרוחו. הוא ביקש לעזור למרציאנו, אבל בה בעת ביקש לחלץ גם את עצמו מהמלכודת הקטלנית שאליה נקלע.

דני אמר את הדברים בלחש, אבל נימת דבריו לא הותירה, כך קיווה, כל ספק בדבר רצינות כוונתם של שולחיו, אם כי היה ברור, גם לשופט רבינוביץ' וגם לדני, שאיש לא ירוויח דבר מהסגרתה של רותי, אם אביה לא ייעתר לדרישה האולטימטיבית שהופנתה אליו.

דני ידע שהשופט רבינוביץ' יודע זאת, וכי הוא שוקל שלא לעשות דבר, להמשיך במשפטו של מרציאנו כאילו הפגישה בינו לבין דני לא התקיימה כלל וכלל.

עצם המחשבה על כך גרמה לדני אי נחת רבה, כמו גם המחשבה על כך שהשופט רבינוביץ' יכול לעשות מעשה ולפנות לרשויות המתאימות. הוא במקומו ודאי היה נוהג כך; הוא, ללא ספק, היה מייעץ לכל לקוח שלו לנהוג כך. אין דרך טובה יותר עבור השופט רבינוביץ'.

דני ידע בוודאות שגם השופט מבין מה עליו לעשות כדי להיחלץ מטבעת החנק הסוגרת עליו. שלא באשמתו, הוא נקלע לסיטואציה בלתי אפשרית מבחינתו.

תרחישים שונים רצו במוחו של דני, וכל אחד מהם היה קודר מרעהו. ראשו הסתחרר עליו, והוא ביקש לסיים את הפגישה במהירות כדי לשתות מים קרים.

בדידותו העיקה עליו. הוא נותר לבדו במערכה על חייו. הוא לא ביקש עזרה מאיש, ולא ראה כיצד יכול משהו לחלצו מן התסבוכת שבישל לעצמו. כישלון הפגישה עם השופט רבינוביץ', כך העריך, כמו גם התערבותם של גורמים רשמיים בכל המהלך הנרקם עתה, עלול להשאירו במצב הכי גרוע שרק אפשר להעלות על הדעת, שכן הוא עצמו עלול להיות מואשם במעשה פלילי חמור ביותר.

איום על שופט או ניסיון לסחוט ממנו באיומים הבטחה להטיית משפט, מה כבר יכול להיות חמור מזה? אמצעי התקשורת ישחטו אותו, קבע דני לעצמו. רבים ירצו להיפרע ממנו. עמל של שנים ירד לטמיון.

בדיעבד, הסתבר שלא רק שליחיו של מרציאנו המתינו לבואה של רותי לבית המלון. סוכנים סמויים של הרשות הפדראלית למלחמה בסמים כבר היו גם הם. שם. חדר המלון רושת במצלמות. גם מי שאמור היה לקבל מידיה של רותי את הסמים, שאותם קיבלה באמסטרדם, כבר לא היה האיש שנועד לכך מלכתחילה. אדם זה נעצר עוד קודם לכן ולסוכנים האמריקנים לא היה כל קושי להשיג את שיתוף הפעולה שלו.

ברזומה שלו הייתה הרשעה קודמת בעבירה דומה של הברחת סמים לארצות הברית, ולכן היה ברור לו שהרשעה נוספת תשלח אותו למאסר עולם. זה החוק בארצות הברית. לפיכך הוא מיהר לחתום על הסכם לשיתוף פעולה, שבמסגרתו אמור היה להפיל לא מעט כרישי פשע, שהרשויות הפדראליות בארצות הברית ניסו לשים ידן עליהם מזה זמן רב; זאת, תמורת ויתור על הגשת כתב אישום נגדו.

רותי לא הייתה, כמובן, יעד מרכזי במהלכה של הרשות האמריקאית. הסוכנים ביקשו לעצור אותה כדי לחלץ מפיה פרטים על שולחיה. הם כבר ידעו פרטים אחדים על אודותיה ולכן הניחו שלא יהיה קושי רב בהשגת שיתוף הפעולה מצדה. ראש הרשות האמריקאית אפילו הספיק לעדכן בעניין הזה את מקבילו הישראלי, שממנו שמע שרותי רבינוביץ' היא בתו של שופט בכיר.

האמריקאים לא התפעלו יותר מדי מן הייחוס המשפחתי של הבלדרית הצפויה להגיע למלון. הם ידעו שעבריינים נוהגים לגייס מעת לעת ידוענים למשימות הברחה.

מהלכה של רותי תועדו, למעשה, החל מן השלב שבו הטמינה את הסמים במזוודה כפולת הקרקעית בהולנד. על הקוק הפרסי לא ידעו הרשויות הפדראליות באותו שלב. הטמנתו בגופה של רותי נעשתה עוד טרם צאתה מנמל התעופה בישראל.

לעומת זאת, הסוכנים הפדראלים ידעו מהו מקור הסמים, ובשירותו של מי רותי, כביכול,

עובדת. הם עמדו לנצל עד תום את העובדה שרותי היא בתו של שופט בית משפט מחוזי במדינת ישראל. עם זאת, הם ידעו שהיא נקלעה לכל הפרשה בגלל תמימותה.

הם לא ידעו, לעומת זאת, שמאן דהו בארצה רוצה לעשות בשליחותה שימוש מרושע. מידע מן הסוג הזה לא יכול היה להימסר, מן הסתם, לרשויות הפדראליות על ידי העוקבים בהולנד. המעקבים שלהם היו אחרי עבריינים שעבדו עם סוחר סמים קולומביאני. מרציאנו או יעלה לא יכלו לדעת שסוחר הסמים שאליו שלחו את רותי עם החבר המקועקע שלה נמצא תחת מעקב פדראלי. הם רצו לגרום לכך שרותי תהיה בדרכה לארצות הברית עם סמים שרכשה באמצעות דני בן-אור ועם סמים שקיבלה באמסטרדם.

רותי הייתה נתונה בסד של מעקבים. מכל עבר סגרו עליה: אנשיו של מרציאנו מצד אחד ואנשי היחידה המבצעית המיוחדת למלחמה בהברחת סמים לארצות הברית מארצות דרום אמריקה, מן הצד השני. לא היה כל סיכוי שלא תיעצר.

לימים ניסה השופט רבינוביץ' לברר עם רותי למה עשתה את מה שעשתה - לשווא. רותי לא הסגירה מאומה ממה שידעה או חשבה שהיא יודעת. למעשה, גם לעצמה לא ידעה להסביר מדוע שיתפה פעולה; מדוע נקשרה לחבר המקועקע שלה; מדוע נעתרה להפצרותיו לנהוג כפי שנהגה, או למה ביקשה יעלה, המנטורית הנערצת שלה, לעשות בה שימוש כדי ללחוץ על אביה.

-האם היה זה הרצון להתריס כנגד אורח החיים שסגר עלייך, להרגשתך, עד גיל שמונה-עשרה? ביקש השופט רבינוביץ' לדעת. "הרי ככלות הכול היית תלמידה מצטיינת בבית הספר התיכון," הוסיף.

-אני לא יודעת.

-אז למה, הרי התגייסת ושימשת פקידת ניהול, אז למה?"

את הדברים האלה רצו לדעת גם מי שביקשו לחלץ את רותי מן הפח שאליו נפלה. זה היה לאחר שהוחזרה ארצה בהתערבות גורמים בכירים ביותר במדינת ישראל. שיחות טלפון רבות התקיימו, לבקשת ראש הממשלה, בין ראש המוסד המיוחד לבין עמיתיו מן העבר השני של האוקיינוס.

ראש המוסד המיוחד הישראלי הזכיר להם כמה טובות שעשה למענם בעבר ורק אז הועלתה רותי למטוס כדי להחזירה למולדתה, על מנת לעמוד למשפט בפני בית משפט ישראלי.

נחיתתה בנמל התעופה נעשתה בחשאי. אף לא צלם אחד היה במקום.

שבועות רבים לאחר אותו לילה שבו נפגש עם דני בכיכר דיזנגוף, ישב השופט רבינוביץ' על ספסל עשוי עץ גס בחדר ביקורים מיוחד בבית המעצר.

הסוהרים הניחו לשופט לשבת עם בתו ככל שיחפוץ, ללא הגבלת זמן. הם הושיבו אותם בחדר שבו אין מחיצות בין האסיר לבין מבקרו. אחד הסוהרים הביא להם קפה בכוסות חד פעמיות.

השופט רבינוביץ' שלף חפיסת ביסקוויטים מתיקו. מפקד בית המעצר הורה לאנשיו לנהוג בשופט בכל הכבוד הראוי. את רותי שיכנו בתא מיוחד, הרחק משאר האסירות. היא הייתה נתונה תחת שמירה קפדנית. איש לא רצה שיאונה לה, חלילה, משהו רע. ההוראות הגיעו היישר מן הלשכה של השר לביטחון פנים. המזכיר הצבאי של ראש הממשלה דאג שהן תקוימנה.

המפכ"ל לא חיפש נקמות. הוא לא היה מרוצה מהתפתחות הפרשה ומהאופן שבו היא הסתיימה. הוא לא חזה לה סוף כה עגום. ירוחם רבינוביץ' ביקש שוב ושוב לברר עם בתו מה הביא אותה לעשות את מה שעשתה. תחינותיו נתקלו בקיר אטום. הוא עצמו יצא מהפרשה המביכה בעור שיניו, אבל כתם קטן ועקשני נותר בכל זאת על חולצתו הלבנה.

ירוחם רבינוביץ' לא התבקש לפרוש מתפקידו. הוא רק הועבר מן התפקיד היוקרתי של שופט בכיר העוסק במשפטים פליליים חשובים, היושב בראש הרכבים הדנים בפשעים חמורים, לתפקיד שולי במחלקה האזרחית של בית המשפט המחוזי בירושלים. הוא שכר דירה קטנה, בת חדר וחצי, בירושלים, שם לן ארבעה לילות בשבוע. בימי חמישי בצהריים היה ממחר לעלות על האוטובוס לתל אביב. שם, בדירתו עמוסת הספרים, הרחק מזרקורי התקשורת, הוא יבלה עד מועד פרישתו לגמלאות.

השופט רבינוביץ' לא מחה. הוא הבין את הסיטואציה שאליה נקלע והעדיף אותה על פני חזרה לחייו המשמימים כעורך דין.

איש בהנהלת בתי המשפט לא רצה ליטול את הסיכון שבהפקדת משפט פלילי בידי מי שבתו נמצאת בין כותלי בית הסוהר. וגם לאחר שחרורה, מי יערוב לכך שלא תיקלע שוב לפרשיית סמים או כל עברה אחרת?

- "סתם ככה," הטיחה רותי באביה, לאחר שובה ארצה ובעשרות הזדמנויות אחרות, כשניסה לחקור אותה למניעיה.

- "אבל למה? תראי לאן הבאת אותי."

- "לא יודעת. זה דני."

- "מה דני? איך הוא קשור לזה?"

- "מה זה חשוב? עכשיו זה כבר באמת לא חשוב."

- "אבל למה, מתוקה שלי, למה זה מגיע לי?"

- "קשה לי להסביר."

- "זאת לא תשובה. פגעת בי. פגעת בעצמך. וגם פגעת במדינת ישראל, שאת ודאי אוהבת לא פחות ממני."

שפוף גו, עזב השופט רבינוביץ' את חדר הביקורים המיוחד שבו נפגש עם בתו. על ראשו חבש כובע רחב שוליים בסגנון מזרח אירופי. אביו נהג לחבוש כובע דומה בעת שיטוטיו על חוף הים. ירוחם רבינוביץ' קיווה שהכובע יסתיר את זהותו.

גרושתו, אמה של רותי, לא ביקרה את בתה במקום מאסרה אפילו פעם אחת.

חרף תחושת הבחילה שתקפה אותו, המשיך דני עוד זמן מה במאמצי השכנוע שלו, אולם בשלב מסוים הבין ש"איבד" את השופט. רוחו של הלה נדדה כבר למקומות אחרים; למפגש עם אשתו לשעבר בהמשך הלילה, שיוליד, כך קיווה, שקיעה במקומות מסתור אפלוליים.

דני קצר הרוח תבע לדעת מה חושב השופט רבינוביץ'; כלום יש בדעתו לשתף פעולה - אם לאו. הוא ביקש להסתלק כבר מן המקום.

הכיכר המוגבהת התנשאה אל על כמו מפלצת קדמונית מעל צומת הרחובות. בימים שבהם עמדה שם הכיכר המקורית עם ברכת המים המוקפת דשא והמזרקה הפשוטה, המשדרת פשטות וצניעות הליכות, היא נחשבה לפנינה ארכיטקטונית. הבתים שנבנו סביבה נועדו להבליט את יופייה של הברכה. כעת, הייתה הכיכר מקום משכנם של חסרי בית לרוב. סוחרי סמים עשו שם עסקים, ספק בגלוי, ספק בגנבה.

הספסלים נתפסו על ידי מי שביקשו לפרוש לשנת הלילה שלהם. הללו עטפו את גופם בעיתונים ובסמרטוטים. השילוב ההזוי שבין דיירי הכיכר המפוקפקים לבין הפסל יורק האש ומתיז המים, המסתובב לצלילי מנגינה קקופונית משהו, הפך את ההתרחשות לאירוע סוריאליסטי מאין כמוהו.

לרגע הציץ ירוחם רבינוביץ' במחזה המתרחש סביבו. בזמנו, היה מגיע לכיכר, בגרסתה המקורית, הנפלאה, לטעמו, עם הוריו. כעת, היא הפכה למפלצת מכוערת, שדמתה בעיניו לפתע לזמרת קברטים שהייתה פעם יפהפייה מצודדת ועתה נותרה לזיכרון רק שמלתה המהווה והמחוררת מבדלי סיגריות שהשליכו עליה לקוחות כועסים. "מי שזים את הצבת הפסל המוזר הזה בכיכר ודאי לא חזה שישמש מקום מפגש להומלסים ולצרכני סמים," הרהר.

- "אז מה... כבוד השופט רבינוביץ', ביקש דני לדעת.
- "נראה", פלט השופט בעודו הוגה בכיכר ההזויה.
- "מה 'נראה', אני צריך לחזור עם תשובות."
- "נראה."
- "זאת לא תשובה", התריס דני בחוסר סבלנות גובר והולך.
- "נראה, זה כל מה שאני יכול לומר כעת."

בסופו של דבר התרצה, לכאורה, השופט רבינוביץ' וביקש לשקול את תשובתו במשך שעה אחת. הוא ביקש שדני יתקשר אליו בעוד שעה. דני סירב. הוא פחד ממלכודת, ולכן הוא אמר לשופט רבינוביץ' שאינו זקוק, למעשה, לתשובה.

המענה לדרישה צריך להינתן למחרת בבוקר באולם המשפטים, כשעורך דינו של מרציאנו יבקש למחוק על הסף את כתב האישום.

דני לא התקשר לאיש לאחר סיום הפגישה. הוא לא התכוון לשתף את תנחום או את שולחיו במה שהתרחש זה עתה. הוא ידע שהשופט רבינוביץ' יתקשה לקבל את המתווה המשפטי שהוצע לו.

מערכת המשפט אינה ערוכה לפי שעה לקבל טיעונים כאלה. מדינת ישראל, הנתונה במרכזו של סכסוך מורכב, נאלצת לאמץ, שלא לטובתה, נורמות משפטיות מיוחדות. מעצרים מנהליים, למשל, הם דרך פעולה שאינה מקובלת על מי שרואה בזכותו של היחיד להישמע בפומבי בבית משפט חלק מן ההליך הראוי בכל חברה חופשית. שופטים בערכאות השונות מאשרים ללא הרבה התלבטויות מעצרים מן הסוג הזה.

פגיעה בחפים מפשע מתרחשת, מן הסתם, במקומות רבים בעולם, אבל לא בשיעור המבהיל שבו מתרחש הדבר במדינת ישראל. באותם מקומות יש גם, ככל הידוע, מנגנונים מסודרים לבחינה חוזרת של הרשעות פליליות. מנגנונים כאלה אינם מצויים במערכת שבה מכהן השופט רבינוביץ'.

מכל מקום, דני לא אהב את סיום השיחה. הוא קיווה לסיום אחר. הוא הבין את הקושי שניצב בפני מי שייצג את מרציאנו למחרת בבוקר.

סנגורים לא ממהרים לבקש מחיקה של כתב האישום, אלא אם כן העובדות הן חד משמעיות. הסנגורים חוששים שאם טענתם לא תתקבל, כל קו ההגנה שלהם ייחשף בפני הפרקליטות או המשטרה, ואלה יוכלו לנסות ולתקן פגמים כאלה ואחרים במערך הראיות או לנקוט מהלכים אחרים שיוכלו לנטרל טענות של נאשם, לפיהן הוא לא זכה למשפט הוגן.

גם הליכי "השימוע" קודם להגשת כתב האישום סובלים מאותה דילמה. רק לעתים רחוקות מהלך כזה נושא תוצאות חיוביות עבור מי שטוען שאין מקום להגיש נגדו כתב אישום. בפרקליטות מכירים בחולשה היחסית של הסנגורים בשלב הזה, ולכן אנשיה שמחים להיפגש עם הסנגורים כדי לשמוע מפיהם טיעונים נגד הגשת כתב האישום. פגישות אלה משרתות, על פי רוב, רק את אנשי הפרקליטות.

ואילו השופטים, הם לא ממהרים למחוק כתבי אישום על יסוד טענות המתבססות על פגמים פרוצדורליים. זאת משום שהאינטרס הציבורי שבהעמדת עבריינים לדין גובר, בעיני רבים מהם, על האינטרס שבנקיטת צעדים מרחיקי לכת מן הסוג הזה.

מחיקת כתב אישום רק מפני שנפגעה זכות יסוד כלשהי של נאשם, שאין ספק בדבר אשמתו, לכאורה, לאור הראיות המונחות בפני בית המשפט, נראית לרוב השופטים, גם לאלה שלא באו מן הפרקליטות, כמו משהו שנוגד את טובת הציבור.

ההגנה על זכויות היסוד של היחיד צריכה לבוא שלא על ידי שליחתם לחופשי של עבריינים, כך טוענים מרבית השופטים. לעומתם, טוענים חסידי ההגנה על זכויות יסוד של היחיד, משפטנים בכירים בעולם האקדמיה, כותבי מאמרים מלומדים, כל מי שאינם צריכים להכריע בשאלות האמיתיות הניצבות בפני השופטים מדי בוקר, שאין דרך טובה יותר מכך כדי להגן על זכויותיו של הפרט בחברה חופשית. לטענתם, החברה צריכה להכיר בכך שיש לשלם מחיר חברתי מסוים בעד ההגנה על ערכים שלכל יחיד בה יש עניין בשמירה עליהם. איש מחסידי תורת הפסילה של ראיות שהושגו שלא כדין מעולם לא התבונן בפניה של קורבן אונס כדי לומר לה שמי שאנס אותה שוחרר לביתו מפני שהשוטר התרשל בתפקידו.

יש שופטים שנוהגים לדחות טענות המבוססות על פגמים באיסוף הראיות אפילו בלי

לבקש את תגובת הפרקליטות. תחושת התיעוב שהם רוחשים כלפי סנגורים שהעזו להעלות טענות כאלה ניכרת תמיד על פניהם, והם לא טורחים להסתיר אותה.

דני ידע זאת, כמוכן, וגם השופט רבינוביץ' ידע היטב מהו הַלֶּךְ הַרוּחַ בקרב חבריו לכס השיפוט בנוגע לטענות מן הסוג הזה.

השופט רבינוביץ' אף היה מודע לכך שהדרך הבטוחה ביותר עבור שופט להתבזות בעיני הקהילה המשפטית היא לבטל כתב אישום כנגד עבריין בגלל טעמים פרוצדורליים. דני, כמו רבים מחבריו למקצוע, טען לא פעם שזוהי גישה פסולה; שכשל פרוצדורלי הוא בהכרח גם כשל בשמירה על זכויות היסוד של היחיד; שסדרי הדין, כמו גם דיני הראיות, יוצרים מסגרת האמורה לשמור על זכויותיהם של כלל האזרחים.

לרוע המזל, רבים בקהילייה המשפטית סבורים כי כל תכליתם של טיעונים אלה היא להביך את המערכת המשפטית וליצור רושם שהסנגור מדבר בשם הציבור כולו, שעה שהוא טוען להגנה על ערכים אוניברסליים.

בה בעת דני ידע שמרציאנו לא יוכל להמתין חודשים ארוכים למשפט, מה גם שבמשפט המתנהל על פי כל הכללים, סיכויי לצאת זכאי בדין שווים סטטיסטית לסיכוייהם של תשעים ותשעה אחוז מן הנאשמים לצאת זכאים בדינם. מערכת המשפט במדינת ישראל פשוט סולדת, משום מה, מן המילה "זיכוי".

לא פעם טען דני בפורומים משפטיים שאליהם זומן כמומחה למשפט פלילי כי כאשר רוב השופטים מגיעים משורות המשטרה או מערוגות הפרקליטות, אין להתפלא על כך שהלקסיקון המשפטי במדינת ישראל הוא חד צדדי. השומעים מחבקים אותו תמיד באהבה. חלקם אפילו מבקש ממנו שיחתום להם למזכרת על כתבים שפרסם מעת לעת.

כך או אחרת, שיעור הרשעות, שמתקרב למאה אחוז, כך נטען על ידי אנשי אקדמיה, ולא דווקא על ידי סנגורים מתוסכלים, קיים רק במדינות טוטליטריות.

במקום שבו גדל דני ראו ברשויות הציבוריות, ובמערכת המשפט במיוחד, גורם בלעדי למצוקות שעמן צריך האזרח הקטן להתמודד מדי יום; במקום שבו צמח, תיבות הדואר

היו מלאות בהודעות על קנסות או בזימונים למשפטים. הטינה למערכת הממוסדת זרמה בעורקיו של דני בן-אור למן היום הראשון שבו עמד על דעתו.

בהיותו בן תשע עיקם בזעם את תיבת הדואר המשפחתית, לאחר שראה, בפעם המי יודע כמה, את אמו בוכייה ובידה הודעה נוספת מרשות הפיקוח העירונית. הזיכרון ההוא לא מש ממנו. עבור דני הייתה זו חוויה מכוננת, בעקבותיה לא ראה פגם מוסרי בסיוע לעבריינים להתחמק מעונש. וכשהתבקש לסייע בהלבנת הון, שמאחוריה מסתתרות העלמות מס ענקיות, עלתה בפניו אותה תמונה מאז, שבגללה לא נרתע מלסייע למי שהסתבך עם החוק. גם לא כאשר מנהלים בכירים או פוליטיקאים מושחתים ביקשו ממנו לסייע להם בהשתקת מתלוננות בהטרדה מינית נגדם. למשימות כאלה היה מתגייס בחשק רב.

הוא מעולם לא גילה סימפטיה למתלוננת. גם כאשר היה ברור לו שנפגעה באמת ובתמים מן הלקוח שלו, לבו היה גס במצוקותיה. בד בבד, הוא גם ידע שלא אחת התלוננות נולדות במוחותיהם המעוותים של עורכי דין רודפי בצע. הוא הכיר את טכניקת התלוננות הללו.

עם זאת, תמיד היה מוכן ליצור מנגנון של פיצוי כדי "להוריד את המתלוננת מהעץ." במקרים כאלה, כולם יצאו מרוצים, הן הלקוח והן המתלוננת. למעשה, לשניהם לא היה כל עניין בפרסום הפרשה. כסף רב החליף ידיים וגם דני לא נשאר מקופח.

הוא הכיר את מערכת המשפט על בוריה, ולכן כל פשרה הייתה עדיפה בעיניו על פני התכתשות באולמות בית המשפט. הוא ידע את חולשותיה של מערכת המשפט מחד גיסא ואת עוצמותיה מאידך גיסא. החולשות היו, לדעתו, רבות, והעוצמות – כמעט בלתי נתפסות. הוא ידע שאזרח שנלכד במלתעותיה של מערכת המשפט, אין לו סיכוי שלא לצאת חבול ופגוע לכל ימי חייו.

דני היה מודע היטב לסיכוי הקלוש של נאשם לצאת בראש מורם מבתי המשפט שבהם מכהנים לא מעט שופטים עלובי נפש, כמו השופט רבינוביץ', הרואים עצמם כשליחי ציבור שתפקידם להרבות בביעור הרע מן הרחובות ואינם נותנים את הדעת לתפקידיהם האחרים של מערכת המשפט.

השופט רבינוביץ' אומנם לא בא משורות הפרקליטות, אבל איכותו האינטלקטואלית הדלה, לדעתו של דני, דמתה במידה רבה לזו של רבים מחבריו לכס המשפט. דני הכיר את רובם. לעתים אף הייתה לו הזדמנות לשוחח עם כמה מהם בלשכותיהם או במהלך אירועים שונים. אצל רובם נסוגה היושרה האישית מפני הרצון להוכיח שאצלם "לא משחקים".

אם יש כתב אישום, היו השופטים טוענים בפניו בהזדמנויות שונות בארבע עיניים, אז יש ודאי דברים הראויים להישמע. ביסודו של כל כתב אישום ישנן ראיות שעליהן טרחו "אנשים טובים", כך טענו בפניו לא מעט שופטים.

שוטרים, לדעת אותם שופטים, לעולם אינם משקרים, ואנשי הפרקליטות הם משרתי ציבור נטו. אין אצלם משחקי אגו או רצון בלתי נלאה להתקדם על גבם של מורשעים. דני ידע שזה ממש לא כך. הוא הכיר לא מעט פרקליטים שהפעילו תרגילים מלוכלכים, בדיוק כמו הסנגורים שהופיעו מולם. זה קרה גם לו – והוא מעולם לא התרעם על כך. גם צריכים "להתפרנס", הוא טען בשיחות סלון (שלא לציטוט, כמובן).

האינטרס שלהם לחזור למשרדיהם עם ניצחון ולהציגו בפני הממונים עליהם הוא לא פחות חזק מזה של הסנגורים. לשם כך, לא אחת הם מוכנים לעשות דברים שאינם ראויים למי שעובד במערכת הממוסדת. לימים, רבים מן הפרקליטים הללו מגיעים לכס המשפט כשהם גוררים עמם את מנהגייהם המכוערים מן הימים שבהם נאבקו עד חורמה על כל הרשעה.

עתה, הם יכולים לשלוט בכל מהלכי המשפט; לנזוף בסנגורים שהתעמרו בהם בזמנו; לקבוע שהשוטר המעיד בפניהם נאמן עליהם אף כי ידוע שהנו שקרן עז מצח. הם יכולים לקבוע שאין להם ספק בדבר אשמתו של הנאשם העומד בפניהם לדין ומייחל לכל פיסה של הגינות משפטית. אלו הם רגעי השיא בקריירה שלהם.

גם מרציאנו וגם יעלה הכירו את הנתונים הסטטיסטיים. גם הם ידעו מה הם הסיכויים המשפטיים להצלחתו של מהלך משפטי רגיל מול השופט רבינוביץ' או כל שופט אחר, ולכן בחרו לשנות את כללי המשחק לטובתם.

מערכת אכיפת החוק פערה את פיה מתוך כוונה לבולעם, והם ביקשו להשליך אל תוך הפה הפעור לפיד בוער. כמו בסרטים המצוירים, הם רצו שהמפלצת תעלה באש. גם הם, כמו דני, לא נטו חיבה לרשויות החוק.

אף כי עבדה בעבר בשירות המבחן למבוגרים, לא יכלה יעלה להשתחרר מעברה ברוסיה. רשויות המשפט שם גזלו את ילדותה. תומתה אבדה לה בחדרו של מפקד מחנה המעצר. גם השנים הרבות שחלפו מאז לא הצליחו למחוק את מה שנחרת בה באותן שנים.

הלימודים בבית הספר לעבודה סוציאלית עם השחרור מן השירות הסדיר בצה"ל והעבודה בשירות המבחן למבוגרים לאחר סיום הלימודים שימשו עבורה מעין אתנחתה קלה. לאחר שהתחברה למרציאנו בכל נימי נפשה, חזרה שוב להיות מה שהייתה בצעירותה בגולג הסיבירי: נוקמת ונוטרת, חסרת רחמים, לא מתפשרת.

מרציאנו תיעב אף הוא את כל מה שרשויות החוק, על זרועותיהן השונות, ייצגו בעיניו. הוא לא שכח ולו לרגע מה הן עוללו לאביו. הוא הכיר על בוריים את מאבקיו של אביו להוכחות חפותו. הוא נצר בלבו את האכזבות החוזרות ונשנות, בכל פעם שאמו הודיעה לו שעוד בקשה של אביו למשפט חוזר נדחתה.

לאחר שבגר, שנים לאחר שאביו נפטר בכלא, ביקש מעורכי הדין שייצגו את אביו לעיין בתיקו. הוא לא אהב את מה שמצא בהם. הבקשות של סנגוריו למשפט חוזר שכנעו אותו בחפותו של אביו, כמו גם כמה בקשות בכתב ידו של אביו. מרציאנו ביקש לשמור את המסמכים בביתו למזכרת. מומחה מיוחד אגדם עבורו בתיק קרטון כדי לשמרם.

הבקשות שנכתבו בכתב ידו של אביו נעטפו בנייר מיוחד, כמו במוזיאונים ובארכיונים, כדי לשמור עליהן שלא ייזקו במהלך השנים.

מפעם לפעם היה הרצל מרציאנו מתבונן בהן בחרדת קודש. הוא התייחס אליהן כמו לסידור תפילה. בערב יום הכיפורים היה נוטלן עמו לבית הכנסת לתפילת "כל נדרי". למחרת היום נהג להאזין בחרדת קודש לתפילת ה"קדיש" שהשמיע שליח הציבור, כשדמעות זולגות מעיניו. המתפללים בבית הכנסת היו צופים בגבר גדל המידות ועב הזרועות בהבנה. היו מביניהם מי שהכירו אותו מתוך הכתבות בעיתונים. מרציאנו נענה לכל פנייה של הגבאי ותרם ביד נדיבה כדי לממן מתן בסתר לנזקקים. הוא ידע את טעמה של מצוקה.

לא היה שונא גדול ממנו למערכות השלטון על כל גרורותיהן. כמו דני בן-אור, גם הוא למד שהן לא נועדו לשרת אנשים שאינם חלק מן "המעגל". הוא לא סלח מעולם לכל מי שהיה אחראי לכך שאביו מת בכלאו. לא למשטרה, לא לפרקליטות, וודאי שלא למערכת המשפט. הוא ראה בכל אלה את אויביו.

הצ'צ'נים, כמו דני, אף הם ידעו שהסיכוי של מרציאנו להיחלץ מן המשפט ללא פגע הוא אפסי והם לא התכוונו להמתין לקבלת כספם הגנוב. ההחלטה שגמלה בלבם הייתה אפוא לחכות לפגישה עם אשתו של מרציאנו ואז להחליט על דרך פעולה.

בעולם שאותו הכירו אסור להשאיר עניין כזה תלוי באוויר. כל סימן של חולשה מזמין עוד פגיעות. לכן, אין לסלוח לפוגע, וגם למהירות התגובה יש "ערך מחנך". הגונב צריך לבוא על עונשו. לא באמצעות מערכת המשפט, אלא בידיהם שלהם. כך הם נהגו בכל מקום שאליו הגיעו. מחיקת כתב האישום נגד מרציאנו תוכל, אולי, להרגיעם למשך פרק זמן מסוים אבל לא מעבר לכך.

אם אמנם יימחק כתב האישום נגד מרציאנו וכספם יוחזר אליהם, אז יהיה מקום, כך הם האמינו, לנסות ולהגיע להסכמה על אודות הבורר שיהיה מקובל עליהם. מרציאנו יצטרך, כמובן, להגיע ל"בוררות" ולהסביר שם איך נתפס בחדר עם המזוודה שבה נמצא כספם. אם לא ייקבע בורר, או אם לא תתקיים בוררות אשר תשביע את רצונם, הכדור יתגלגל בחזרה למגרשו של מרציאנו.

המפגש עם יעלה, אשתו של מרציאנו, אשר נקבע לאותו הלילה, אמור היה להבהיר להם כמה דברים. מי שזימן אותה לפגישה לא הכיר אותה אישית, אבל הוא העריך את אומץ לבה. לא כל אחת הייתה מעזה להיכנס לגוב האריות הצ'צ'ני ללא הבטחה מראש שתצא משם בשלום. איש הקשר לא ידע לספר פרטים על יעלה לקראת הפגישה. כל שנקבע הוא היכן היא תתקיים ומי יהיו המשתתפים.

יעלה התבקשה להגיע ללא ליווי. לא הייתה לה כל בעיה עם דרישה זו. ממילא לא תכננה להגיע עם ליווי. היא הסכימה לבוא למגרש שלהם ולא דרשה מראש הבטחה כלשהי. נחישותה הייתה ללא חת. כשבעלה נתון במצבו העגום, לא היה דבר שיכול להרתיעה. יעלה הכירה את אופיים של הצ'צ'נים. היא ידעה שהם יאיזנו לה ויבקשו לבחון כל הבעה

בפניה. לא היה לה ספק כי לאחר שיפגשו אותה וישמעו מפיה פרטים על עברה, הכול יבוא על מקומו בשלום. הם לא יוותרו על כספם, אבל יהיו מוכנים להמתין.

יעלה לא שכחה שהפגישה עם הצ'צ'נים אמורה להתקיים לאחר פגישה מסוג אחר לגמרי, אשר תתקיים בדירתו של השופט רבינוביץ'.

דני והשופט רבינוביץ' נפרדו לאחר שדני ניסה, שוב ושוב, לשכנע את בן שיחו כי הדרך שאותה הוא מציע הנה הגיונית וכי לא תעורר ביקורת ציבורית. זאת, עקב הנסיבות יוצאות הדופן.

כל אחד, גם גדולי החסידים של הרשעה בכל מחיר, יראה שמחדלי המשטרה והפרקליטות בפרשה זו הם באמת קפקאיים ומעוררי פלצות. "השטינקר" האנונימי ודאי לא יעורר אהדה בקרב כל מי שיבדוק את הפרשה לעומקה. רבים יבינו שמדובר במעצר שהסירחון העולה ממנו הוא בלתי נסבל.

השניים לא לחצו ידיים לפני שנפרדו.

השופט רבינוביץ' המשיך לטייל עם כלבו וכעבור דקות אחדות נכנס למזנון סמוך והתקשר משם למפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה במחוז תל אביב.

מפקדה של יחידה זו היה מוזמן מעת לעת לשיבות סגל הפיקוד הבכיר של המשטרה. כך היה עד לעת האחרונה, בשעה שגורמים שונים במטה הארצי החלו להבחין בסימנים המעידים על כך שישנן הדלפות מיחידה זו.

היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה הוקמה בעקבות מסקנות ועדת מומחים, שעמדה על חוסר התיאום המודיעיני בין היחידות השונות במשטרה. חוסר תיאום זה הביא לחשיפה של מקורות מודיעיניים ולרציחתו של סוכן סמוי בידי עבריינים.

תחילה, תחת פיקודו של מפקדה הקודם, הקצין המעוטר ביותר במשטרה, פעלה היחידה ללא דופי, לשמחתם של מקימיה. אולם תחת פיקודו של מפקדה הנוכחי צצו חריקות משונות, שהעמידו כמה וכמה גורמים על המשמר. בשלב מסוים, התבקש גם השב"כ להיכנס לעובי הקורה. לא הייתה ברירה אחרת. המפכ"ל יידע את ראש הממשלה.

היו חריקות והיו הדלפות וכמה תיקי חקירה חשובים נגנזו לאחר עבודת שטח של חודשים רבים. הסיבה לכך הייתה, שלקצינים בכירים במטה הארצי הסתבר שמושאי החקירות ידעו עליהן מבעוד מועד ונקטו פעולות מנע שונות. במקרים מסוימים, נאלצה הפרקליטות לבקש את ביטול כתב האישום עקב כשלים באופן איסוף הראיות. סימנים שונים העידו על כך שמישהו בתוך היחידה פועל לשיבוש החקירות.

כשנתיים קודם לכן, פנה השופט רבינוביץ' למפקדה הקודם של היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה. באותם ימים נדמה היה לו שעורך דין מסוים מנסה לאיים עליו. על פי תלונתו של השופט רבינוביץ', אותו עורך דין הפיץ שמועה על כך שהשופט רבינוביץ' ביצע, כביכול, שנים קודם לכן, בהיותו עורך דין, עברה על חוקי התכנון והבנייה.

הייתה זו הרחבה של חלון הפונה אל הים בדירה, אבל אותו עורך דין ביקש, על פי הנטען בתלונתו של השופט רבינוביץ', לנצל את העניין לטובתו. הוא העביר מסרים בעניין זה למזכירתו של השופט.

קצין הביטחון של הנהלת בתי המשפט הוא שמסר לשופט את מספר הטלפון של מפקד היחידה. המפקד הקודם של היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה לא התרשם כל כך ממה שסיפר לו השופט רבינוביץ'. הוא שלח חוקר, כדי שזה יגבה עדות מעורך הדין המאיים, כביכול, ומיהר לסגור את תיק החקירה. התרשמותו הייתה שהשופט רבינוביץ' רואה צל הרים כהרים.

אבל הפעם הדברים היו שונים. המפקד הנוכחי של היחידה, שאותו חיפש השופט רבינוביץ', לא נמצא במשרדו. הוא השאיר הודעה במשיבון של המכשיר הנייד של איש המשטרה, בצירוף מספר הטלפון שלו. במשרדי היחידה לא ידעו היכן נמצא המפקד. כל שיכול היה הקצין התורן לעשות הוא למסור את מספר הטלפון הנייד שלו. כבר באותו שלב, חש השופט רבינוביץ' אי נוחות מסוימת. הוא לא הבין כיצד מפקדה של יחידה כה חשובה אינו נושא עליו את המכשיר הנייד שלו.

השופט רבינוביץ' העריך שקווי הטלפון שלו מצותתים. הוא לא ידע אם ניתן צו להאזנת סתר, אבל הוא ידע שאין לכך כל חשיבות בשלב הזה של הפרשה. הציתות נועד רק כדי להתחקות אחר מהלכיו.

לאחר מכן, התיישב השופט רבינוביץ' בסמוך לאחד משולחנות העץ שבמזנון והזמין לעצמו כוס תה. כלבו רבץ לרגליו ושתה להנאתו מצלוחית המים שהונחה לפניו. רק אחד מן היושבים במקום זיהה אותו וניגש לברכו. השופט רבינוביץ' פטר אותו במנוד ראש בלי להושיט לו את ידו.

הוא העריך שתוך זמן קצר יתקשרו אליו בחזרה. בשעה מאוחרת יותר הוא עמד להיפגש עם גרושתו. מפגש זה תואם באמצעות טלפון שאת מספרו לא זיהו ביחידה הסמויה. היה זה מסוג הטלפונים שנרכשים ונזרקים לאחר זמן מה.

הוא לא ידע דבר על מעורבותה של יעלה, אשתו של מרציאנו, בפרשה, ולא על כך שהיא עומדת להגיע לדירתו בהמשך הלילה. זהבה בן-שלום לא מסרה לו דבר על אודות אישה נוספת שתיקח חלק בפגישה שלהם. הוא גם לא ידע שבעת פגישתו עם דני עקבו אחריהם שלושה זוגות עיניים. זוג אחד היה שייך לחוקר הפרטי שעבד בשירותו של דני.

מיד לאחר סיום הפגישה, עמד אותו חוקר פרטי להיפגש עם שולחו בחניון תת קרקעי, הנמצא בסמוך לכיכר. שם, הרחק מעיניהם הבולשות של העוקבים האחרים, ביקש דני להתבונן בצילומי הסטילס שהלה צילם במהלך המפגש. בניגוד לנוהגו במשך שנים, הסתפק דני בכך שהתבונן בתמונות. הוא לא ביקש לקבל אותן לרשותו.

למעשה, הוא השאיר בידיו של החוקר הפרטי ראיות מפלילות נגדו. חוסר זהירות זה העיד על מצב נפשי רעוע ביותר. הוא אף השאיר בידי החוקר הפרטי את הקלטת שתיעדה את השיחה. דני ביקש ממנו למסור אותה, לאחר קבלת אור ירוק ממנו, למתמללת המקצועית שעבדה עמו במשך שנים רבות. הוא סמך עליה במאת האחוזים. היא הייתה דיסקרטית מאוד, ומעולם לא דלף ממנה מידע כלשהו לגורמים זרים. דני קיבל את עבודות התמלול שהזמין ממנה תמיד בזמן. מעולם לא נמצא בהן דופי. לשווא ניסו גורמים במשטרה או בפרקליטות למצוא פגם כלשהו בעבודתה, ובתי המשפט קיבלו אותם ללא כל הסתייגות.

במשטרה הכירו כמובן את שמה של המתמללת, אלמנת צה"ל, אישה כבת חמישים. בעלה נהרג בהיתקלות בגבול לבנון בעת שירות מילואים והותיר אותה עם שני ילדים

קטנים. שנים רבות היא התמודדה עם מצוקות כלכליות ועם בדידות מייסרת. רק משבגרו ילדיה, מצאה לעצמה בן זוג. היא הופיעה, לא פעם, בבית המשפט כדי להעיד מטעמו של דני על הדיוק שבתמלול שלה ועל האופן שבו ערכה אותו.

במשטרה הכירו גם את החוקר הפרטי. הוא לא זכה בהערכה רבה. בזמנו סולק מהמשטרה בעקבות חקירה של מח"ש, המחלקה לחקירות שוטרים, הפועלת במסגרת משרד המשפטים. החקירה נפתחה לאחר שחשודה שחקר התלוננה שהוא ניסה לסחוט ממנה "מציצה" תמורת שחרורה בערבות. החוקר הפרטי הכחיש את שנטען נגדו. לטענתו, היה מדובר בנקמה על דבקותו בחקירה ועל מעצר חברה של המתלוננת. במחלקה לחקירות שוטרים הציעו לו לפרוש או לעמוד לדין משמעתי. החוקר הפרטי בחר לפרוש ולקבל את מלא הזכויות המגיעות לשוטר לאחר עשר שנות שירות.

ביחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה ידעו, כמובן, שדני מעסיק את החוקר הפרטי ולכן היו צריכים לפנות אליו עוד באותו הלילה כדי לברר עמו אם עקב אחר המפגש. בפועל, הדברים לא נעשו. החוקר הפרטי לא נתבקש למסור עדות; איש אף לא ניסה לברר עמו אם נשאר אצלו חומר מצולם או מוקלט מאותה פגישה.

במטה הארצי כעסו מאוד. המפכ"ל ביקש להדיח לאלתר את מפקד היחידה שהיה "שבוי", לדעתו, בידי גורמים עבריינים. למעשה, במטה ארצי חשדו עוד קודם לכן במפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה, ולכן הוא נוטרל מכל אינפורמציה רלוונטית. זאת הייתה גם הסיבה לכך שיחידה זו לא טיפלה במעקבים אחר התנהלותם של כל המעורבים בניסיון הסחיטה מן השופט רבינוביץ' כמו גם משאר המטלות שהוטלו על היחידה הסמויה תחת פיקודו של יואל בן-שטרית.

בימים שלאחר סיום הפרשה, בניתוח שנעשה לאחר מעשה, הבינו במטה הארצי, למגינת לבם של כל הנוגעים בדבר, כי העובדה שלא היו בידיהם תמלילי השיחה בין דני לבין השופט רבינוביץ' הייתה בעוכריהם. עובדה זו אילצה את המפכ"ל לסיים את תרגיל העוקץ שהגה לא בדרך שבה הוא רצה, אם כי בתמלילים עצמם, ככל שניתן היה לשער, לא הייתה הסכמה מפורשת של השופט רבינוביץ' לעשות את מה שהתבקש. הם כללו, בעיקר, את הפצרותיו של דני.

כך או אחרת, המפכ"ל התקשה להתמודד עם המחדל הזה (כמו גם עם מחדלים אחרים), בעת שמסר את עדותו בפני הוועדה המיוחדת שבראשה עמד הנשיא לשעבר של בית המשפט העליון. ההסבר היחיד שיכול היה לתת היה קשור בקריסתו של מפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה. אבל לא היה די בהסבר זה.

ההתרשלות הייתה גם של היחידה הסמויה. אנשיה לא השכילו לתעד כראוי את המפגש בכיכר דיזנגוף ואת הדברים שנאמרו במהלכו. יואל בן-שטרית היה צריך להסביר את החלק הזה בפרשה, כמו גם את העובדה שאנשיו לא החזיקו בידם תמונה של יעלה או של זהבה בן-שלום, מה שאפשר לשתיים לחמוק לדירתו של השופט רבינוביץ' באישון ליל, בלי שהעוקבים יבחינו בהן. גם יציאתן ממנה לא תועדה.

שני זוגות העיניים הנוספים שעקבו אחר המפגש הלא שגרתי שבין עורך הדין הידוע לבין השופט, היו שייכות לבני זוג שהתגפפו במרץ רב, לא הרחק מהמקום שבו ניהלו דני והשופט רבינוביץ' את הדו שיח ביניהם.

השניים, שוטרים ביחידה הסמויה, הוצבו שם לאחר שבמשרדי היחידה הסמויה (שפעלה כיחידה אוטונומית מיוחדת במטה הארצי של המשטרה ודיווחה ישירות למפכ"ל ובאמצעותו - לראש הממשלה), יירטו זמן מה קודם לכן את השיחה שלה, למעשה, ציפה המפכ"ל.

תחילה לא ידע המפכ"ל כיצד תיעשה הפנייה לשופט רבינוביץ', אבל הוא ידע שפנייה כזאת תיעשה מיד לאחר שייודע מיהו השופט העומד לדון בענייניו של מרציאנו למחרת בבוקר.

המפכ"ל חכך ידיו בהנאה. "הנה זה קורה," הוא דיווח למפקד היחידה הסמויה. יואל בן-שטרית זיהה בקולו של חברו את הצליל שזכר מן התקופה שבה הם עמדו לצאת למבצעים מעבר לגבול. גם אז הייתה בנימת קולו של המפכ"ל לעתיד מעין התרגשות הקודמת לעשייה מאתגרת.

הדוברים בשיחה המיורטת היו עורך דין ושופט ובמהלכה נקבעה פגישה בין השניים. השוטר שהאזין לשיחה נדרך מיד. הוא הקשיב לה עד תומה ומיד פנה לממונים עליו. שני הדוברים נשמעו מתוחים עד מאוד. נימת דיבורו של אחד הדוברים נשמעה אפילו מאיימת מעט. התרשמותו מן השיחה הייתה שמקבל השיחה יודע במה מדובר. המפכ"ל העריך שהשופט רבינוביץ' יודע רק על נסיעתה של בתו לחו"ל. יואל בן-שטרית והמפכ"ל החליטו לקיים מעקב אחר הדוברים.

לאחר מעצרו של מרציאנו, זה היה המהלך שלו הם ציפו. המזוודה המלאה במזומנים של הצ'צ'נים הייתה בבחינת זרוז נפלא.

יואל בן-שטרית הכיר את קולו של דני. הוא האזין לשיחה שוב ושוב כדי להיות בטוח שאינו טועה.

המפכ"ל לא אמר מאומה לחברו. הוא ידע על המצוקה הרבה שבה הוא נתון.

אלי עזרא ויואל בן-שטרית שוחחו ביניהם כמה פעמים ביום. חדות העשייה פיעמה בהם ממש כבימים שבהם שירתו בצבא. הטלפון החסוי של המפכ"ל היה מצוי בחיוג המקוצר בטלפון הנייד של יואל בן-שטרית. המפכ"ל, שנשלף מיחידת עילית מיוחדת בצה"ל אל תפקידו זה על ידי ראש הממשלה, הבין את כובד המשימה שהוטלה עליו. אלי עזרא ידע עד כמה חשוב הקדקוד בכל יחידה לוחמת.

לאחר שנועץ בראש אמ"ן, בגורמים במוסד המיוחד וביושב ראש המטה לביטחון לאומי, היה הרמטכ"ל מסכם עם שר הביטחון את פרטיה של כל משימה ומשימה שהוטלה על יחידתו של אלי עזרא. בגלל אופיין המדיני של המשימות, היה זה ראש הממשלה שמאשר בסופו של דבר את היציאה לדרך, לאחר שבחן כל פרט ופרט בתוכנית, תוך התייחסות למידת הסיכון הכרוכה בביצוע המשימה.

הוא חשש הן מפני תפיסתם של המבצעים והן מפני כישלון המשימה שהוטלה עליהם, דבר שיכול היה ליצור סיבוך דיפלומטי לא פשוט.

לעתים רחוקות מאוד, היו הדים של משימה כזו מתפרסמים ברבים. עיתונים זרים היו מדווחים על התרחשות כלשהי, אבל טביעות האצבע של המבצעים מעולם לא נחשפו. בגלל אופי ההתרחשות, היה נופל החשד על גורמים ישראליים; מה שאף פעם לא זכה לאישור רשמי.

תחילה, הקימה הקצונה הבכירה במשטרה קול זעקה בגין מינויו של אלי עזרא. ראשית, משום שהמפכ"ל המיועד לא צמח מתוך המערכת המשטרית, אבל לא רק משום כך. הקצינים הבכירים חששו כי חוסר הניסיון של המפכ"ל המיועד יהיה בעוכריה של המשטרה ויפגע בפעילות השוטפת של המערכת.

ראש הממשלה טרח ובא לישיבה סגורה של סגל הפיקוד הבכיר במשטרה כדי להסביר את מניעיו. לדבריו ייעד את המפכ"ל לפעולות מבצעיות מיוחדות, דומות לאלה שביצע בעת שירותו הצבאי – ולא לתפקידה השוטפים של המערכת.

ראש הממשלה הבטיח כי את הפעילות המשטרתית השוטפת ינהל סגנו של המפכ"ל, איש משטרה ותיק ומנוסה בחקירות מורכבות. ראש הממשלה אף סיפר לקצינים הבכירים על הקמתה של היחידה הסמויה, תוך שהוא מבקש מהם לשמור את דבר הקמתה בסודיות גמורה. מאומה לא דלף מן הישיבה הזאת.

יואל בן-שטרית הוצג על ידי המפכ"ל. הוא סיפר להם על כישוריו. לא כל הקצינים היו בטוחים שזהו רעיון טוב. העובדה שיחידה כזאת תפעל ללא שקיפות ציבורית ראויה הזכירה לכמה מהם משטרים לא דמוקרטיים.

בישיבה זאת לא נרשם פרוטוקול. בחדר הישיבות נכחו רק הקצינים הבכירים. עוזרים ומזכירות לא הורשו להיכנס אליו. הישיבה התקיימה באחד הבניינים של המוסד המיוחד הנמצא סמוך לתל אביב. איש לא רצה להסתכן בקיום הפגישה בבניין המטה הארצי בירושלים.

גם במערכת הפוליטית היו לא מעט רינונים. שם חשדו בראש הממשלה שהוא מבקש לקדם מינוי פוליטי או לשלוט בחקירות רגישות. אבל רק מי שהכיר את אלי עזרא, המפכ"ל המיועד, ידע שאין רחוק ממנו מכל קומבינה פוליטית. הן הרמטכ"ל והן שר הביטחון נחלצו ללא היסוס לטובת המינוי.

אלי עזרא ראה בתפקיד שהוטל עליו משימה לאומית שאין חשובה ממנה. בפגישתו עם ראש הממשלה, שהכירו אישית מלילות ארוכים של ישיבה על פרטי המבצעים השונים, הוא נענה, לאחר היסוס מה, לאתגר שהוצב בפניו.

המפכ"ל ביקש להאזין לשיחת הטלפון המוקלטת בין דני לבין השופט רבינוביץ' כדי להתרשם באופן בלתי אמצעי מנימת קולם של הדוברים. מיד לאחר מכן הורה ליואל בן-שטרית לנקוט בכל האמצעים המתחייבים לאורה של השיחה הזאת.

ידיעות מודיעיניות שונות הוצלבו וטובי המוחות ביחידה הסמויה התיישבו לנתח את הנתונים. יואל בן-שטרית, שהאזין לשיחה בין השופט לבין חברו כמה וכמה פעמים, לא הצליח להגדיר לעצמו את תחושותיו. לא הייתה זו שמחה לאיד. המפכ"ל הורה, כמובן, לעקוב אחר המפגש עצמו ולהקליט כל מה שנאמר בו. הוא רצה לדעת מה אומר הסגור, וכיצד מגיב השופט. בנוסף, דרש להמשיך במעקב אחר השניים, גם לאחר שיסתיים המפגש בכיכר.

לרוע המזל, בגלל רעשים סביבתיים, ההקלטה לא נשמעה באיכות ראויה. למעשה, בקושי אפשר היה לדלות מילים קונקרטיות מן השיחה. לכן היה כה חשוב לשים יד על ההקלטות שבוצעו מטעמו של דני על ידי החוקר הפרטי.

אבל בכך לא תמו התקלות בפעילותה של היחידה הסמויה. המעקב אחר דני לא בוצע. רק על משרדו הוצב מעקב, מה שאפשר לגלות את דבר ביקורו של תנחום שם. איש לא ידע להסביר את המחדל הזה. למעשה, מישהו ביחידה הסמויה חשב שדי במעקב אחר דני עד לשלב הפגישה עם השופט רבינוביץ'.

לימים, התבקש המפכ"ל להסביר גם מחדל זה. הוא התקשה גם בכך. ראשית, משום שמי שכשל בעניין זה היה יואל בן-שטרית; שנית, מפני שתוצאותיה של רשלנות זו הולידו בפועל את הקמתה של הוועדה המיוחדת בראשות הנשיא בדימוס של בית המשפט העליון. שר המשפטים רתח מזעם. דווקא מן היחידה הסמויה ציפה ליותר מקצועיות.

שתי דמויות מרכזיות בכל הפרשה פעלו, למעשה, מתחת לרדאר של היחידה הסמויה. מעקב ראוי אחריהן יכול היה להניב תוצאה אחרת לגמרי ל"תרגיל העוקץ" של המפכ"ל.

לאחר שהאזין לשיחת הטלפון בין השופט לבין הסנגור, ראה המפכ"ל כיצד חששותיו הגרועים ביותר קורמים עור וגידים. הוא הכיר, כמובן, את שני הנוגעים בדבר, אם כי לא באופן אישי. לגבי השופט, לא הייתה לו כל עמדה, אבל את דני הוא תיעב במידה רבה. שמו עלה יותר מפעם אחת בישיבות סגל הפיקוד הבכיר במשטרה והדעה הכללית שם הייתה שיום אחד הוא ייכשל, ללא ספק, בחציה של קווים אדומים. שיטות העבודה שלו והיותו חסר עכבות מוסריות היו לצנינים בעיני רבים באותו הפורום.

במטה הארצי ידעו לכבד את מי שעושה לשם איזון הכוחות בין האזרח לבין מערכת אכיפת החוק, אולם לא אהבו שם את הטינה שדני בן-אור הפגין כלפי כל מה שנדף ממנו ריח של ממלכתיות.

הפרופיל האישי שלו היה ידוע ובכל זאת לא יכלו הקצינים במטה הארצי להבין את האיבה העזה שלו כלפי מה שהם מייצגים. במטה הארצי גם ידעו על הקשר המשפחתי שלו עם מי שמקורב ביותר לראש הממשלה, ולכן הייתה הפליאה רבה עוד הרבה יותר.

אלי עזרא יידע את ראש הממשלה בדבר מעורבות חתנו של חברו הקרוב בפרשה. ראש הממשלה, שכבר ידע על כך מפי מזכירו הצבאי, מעולם לא פגש את דני בן-אור, אם כי נתקל בשמו כמה פעמים בדו"חות מודיעיניים שהועברו למחשבו האישי. הוא אף זכר ששלח, בזמנו, ברכה מוקלטת לחתונתו, אך לא היה בטוח אם באותה ברכה הוזכר גם שמו או רק שמה של תמר.

ראש הממשלה לא הגיב לדיווח של המפכ"ל. הוא כבר הבין לאן מובילה הסתבכות בן משפחתו של מייק שוורץ. צר היה לו על כך. הוא הצר מראש על העובדה שגורמים אחדים ינסו, מן הסתם, לשרבב את שמו שלו לכל הפרשה. עם זאת, ראש הממשלה ידע שאין כעת כל דרך למנוע את הבלתי נמנע.

המפכ"ל כבר ידע כי בתו של השופט גויסה כבלדרית להעברת סמים מאמסטרדם לארצות הברית. את האינפורמציה מסר אדם שהיה מסובך בעצמו ברכישת חלק מהסמים שנמצאו בדרכם לשם. הוא מסר את מה שידע כחלק מהצעה להסדר טיעון; כל מה שביקש הוא הקלה בעונשו. בפרקליטות לא הבטיחו לו דבר.

הפרטים המלאים טרם נודעו, אולם שמו של מרציאנו כבר עלה בהקשר לנסיעה הזאת. שמו של דני לא נקשר, לפי שעה, לחלק זה של הפרשה.

איש לא הכריח את רותי רבינוביץ' לקחת חלק במעשה, אבל זו הייתה עובדה. הצעירה הגמלונית, גדולת האיברים, הייתה בדרכה לארצות הברית עם חברה המקועקע וכך הפכה באחת למכבש לחץ רב עוצמה במיוחד על אביה. אי אפשר היה לשער כיצד ינהג כשיפנו אליו באותה פנייה גורלית, אבל היה ברור עתה כיצד מרציאנו מבקש לחלץ את עצמו מן המצוקה שאליה הוכנס בעל כורחו.

המפכ"ל לא היסס לרגע שעה שהורה על האצת המבצע שרקם. הניסיון האפשרי להדיח שופט הצדיק בעיניו כל מה שנעשה עד לאותו שלב. כל הספקות הכרוכים בשאלת מוסריותם של המהלכים עד כה, נדחו הצידה.

לאחר ביצוע מעצרו של מרציאנו, כמתוכנן, ידע המפכ"ל כמעט בוודאות, ששיחה מעין זו שהתקיימה בין דני לבין השופט רבינוביץ', אכן תתרחש בשלב מסוים, לאחר שלכל המעורבים יהיה ברור מי הוא השופט שידון בפרשה. הנסיעה החפוזה של רותי לארצות הברית לימדה אותו שצדק בהערכותיו.

מעורבותה בהברחת הסמים הבהירה למפכ"ל את גודל המצוקה שאליה ייקלע השופט רבינוביץ' לאחר שיספרו לו על כך. עד לשיחה בין דני בן-אור לבין השופט הוא לא ידע מי יפנה אליו, ולכן ביקש מיואל בן-שטרית להיות ער לאפשרות הזאת. הביקור של תנחום

במשרדו של סנגורו של מרציאנו הבהיר לו שמן הפינה הזאת תיעשה הפנייה הגורלית.

אמצעי האזנות סתר חוברו לחלק מקווי הטלפון של השופט רבינוביץ'. שופט תורן בבית משפט מחוזי בירושלים נתן את אישורו לכך.

מפאת השעה המאוחרת הגיעו אנשי היחידה הסמויה לביתו של השופט התורן, המתגורר ברובע היהודי של העיר העתיקה. הבקשה להתיר האזנת סתר לשופט נותרה חסויה בכספת של המזכיר הראשי של בית המשפט המחוזי בירושלים. השופט שאליו פנו אנשי היחידה הסמויה ביקש לדעת פרטים רבים ככל האפשר, מטעמי סקרנות אישית גרידא, אבל אנשי היחידה הסמויה סירבו לנדב פרטים רבים מדי. השופט אף ביקש שיפרטו באוזניו בעניין דירת המסתור, אבל מגישי הבקשה להתיר האזנת סתר סירבו שוב בנימוס.

מאוכזב קמעה, חזר השופט למיטתו לאחר שהשוטרים עזבו את ביתו. לאשתו הישנה לצדו לא סיפר דבר ממה ששמע. הוא רק העיר אותה כדי לטרוף אותה בתשוקה שמעולם לא הכירה אצלו עד אז.

לימים פגש אותו שופט בשופט ירוחם רבינוביץ', שהועבר למחלקה האזרחית בבית המשפט המחוזי בירושלים לאחר סיום הפרשה, אבל הוא לא סיפר לו דבר ממה שהתרחש בדירתו באותו הלילה. הוא רק הציץ בו מעת לעת, וניסה לברר לעצמו כיצד קרה שהשופט הסולידי הזה נקלע לפרשיה כה מסעירה.

המפכ"ל נתן את ההוראה להאזין בסתר לשופט רבינוביץ'. בהוראת שר המשפטים, דאג לקבל היתר של שופט מחוזי במחוז אחר. שר המשפטים ביקש להבטיח שלא תהיה חדירת יתר לפרטיותו של השופט רבינוביץ'. איש לא ידע, עדיין, אם יהיה צורך בבוא היום להשתמש בפירוטתיה של האזנת הסתר לשיחות של השופט או של אחרים. כל מי שהיה בסוד הפרשה המתגלגלת המתין בחרדה רבה. איש לא רצה באמת שחששותיו של המפכ"ל יתממשו. ראש הממשלה היה מעוניין בכך עוד פחות מכולם.

איתנותה של מערכת המשפט הייתה מונחת על כפות המאזניים. שופט שנכשל, כמוהו כקובייה בלב מגדל של קוביות; טול אחת מהן, וכל המבנה יקרוס. כדי להיות בטוח

שגם בקרב אנשיו של מרציאנו יודעים על מינויו של השופט רבינוביץ', הועברה ידיעה על כך לסנגוריה הציבורית. כשהתקשרה לשם מזל לוגסי, היה מי שהעביר לה את האינפורמציה הזו.

המפכ"ל עדכן את יואל בן-שטרית. שניהם ידעו מה משמעות ההתעניינות של מזל לוגסי בשמו של השופט הצפוי לדון בעניינו של מרציאנו.

החל מנקודה זו, התייחסו ביחידה הסמויה אל השופט רבינוביץ' כאל מי שבתו נחטפה על ידי מי שמבקש לנהל משא ומתן על שחרורה ללא פגע, וכדרכם של חוטפים – אין שחרור ללא תמורה. באותו שלב כבר היה ידוע מה ידרשו "החוטפים".

יואל בן-שטרית היה דרוך. לא כולם ביחידה הסמויה הכירו את התמונה המלאה, אם כי לכולם היה ברור שדבר מה בסדר גודל לא רגיל מתרחש אל מול עיניהם.

כמו יואל בן-שטרית, גם המפכ"ל תמה בינו לבינו כיצד אנשים כה זהירים נופלים בפח. הוא ידע, כמובן, על אודות הביקור של תנחום במשרדו של דני. הוא לא ידע מה נאמר בשיחה הזאת, אבל הוא יכול היה להעריך שדני נלחץ באופן שלא השאיר לו הרבה ברירות.

המפכ"ל לא ידע אילו מנופי לחץ הפעיל שליחו של מרציאנו, ולכן לא הבין מה גרם לסנגור הידוע, שחותנו הוא ידיד קרוב ביותר של ראש הממשלה, לנקוט בצעד כה בלתי שגרתי. הוא ידע על ביקוריו של דני בדירת המסתור, אולם להערכתו, לא היה די בכך כדי לגרום לו לפעול כפי שפעל.

אלי עזרא לא ידע באותה עת דבר על הסמים שרותי נשאה בגופה, סמים שנרכשו בסיועו של דני. על מעורבותה של יעלה לא ידע המפכ"ל עד לסיום הפרשה; לא על ביקורה בדירת השופט ולא על מפגשה עם נציגי הקבוצה הצ'צ'נית. מפני שלא הייתה בידי שוטרי תמונה של יעלה, הוא לא יכול היה לדעת על פגישותיה עם רותי או על המפגש עם תנחום עובר לפגישה שלו עם דני.

המפכ"ל התפלא גם על התנהגותו של השופט, שהרי עצם קיום הפגישה הטיל בו דופי

בל יימחה. הוא חש מידה מסוימת של סימפטיה כלפיו, אבל לא במידה שתצדיק את עצם קיומה של הפגישה.

דעתו הייתה נחרצת הרבה יותר ביחס לדני בן-אור. הוא ראה בחציית קווים כה בוטה מצד הסנגור מעשה שלא ייסלח. גם מי שנתון בסד לוחץ, כואב ככל שיהיה, כך חשב, אינו רשאי לנהוג כפי שנהג עורך דינו של מרציאנו.

אלי עזרא שפעל, בין השאר, בתיאום עם פרקליט המדינה ועם שר המשפטים, ידע שראש הממשלה מבקש לעקוב באופן אישי אחר המתרחש ולהתעדכן בזמן אמת. הקשר העקיף בין פרשת השופט רבינוביץ' לבין דירת המסתור הגביר את הצורך שחש להיות מעודכן בפרשה בזמן אמת באמצעות מזכירו הצבאי.

ניסיונו המבצעי העשיר אמר לו שיש בפרשה זו יותר ממה שנחשף עד כה.

הוא העלה את חשדותיו בעניין זה בפני המפכ"ל, וזה מצדו עדכן את יואל בן-שטרית. השניים הסכימו כי רב הנסתר על הגלוי, וכי ייתכן שהם עומדים בפני קרחון ענק, שרק קצהו התגלה עד כה.

קיומה של דירת המסתור וכל מה שמתרחש סביבה הצדיקו בעיניהם פעולות מן הסוג שביצעו יחדיו בעת שירותם הצבאי. ראש הממשלה הסכים עמם לחלוטין. הוא לא חשב שהעובדה שדני בן-אור מעורב בפרשה מצדיקה ניסיון מצדו למנוע את השלמתה, תהיינה התוצאות אשר תהיינה.

יואל בן-שטרית, יליד מרוקו, עלה ארצה בגיל תשע ללא הוריו. הוא נשלח לקיבוץ, שם הוא גדל עד גיל שמונה-עשרה. את שירותו הצבאי עמד לסיים בדרגת סגן-אלוף, ואז הגיעה ההצעה להתגייס למשטרה. לא היה לו כל עניין בכניסה לשוק הפרטי. השירות הציבורי בער בעצמותיו. את לימודיו באוניברסיטת תל אביב סיים בהצטיינות במהלך שירותו הצבאי.

לימודי יהדות והיסטוריה של העם היהודי קסמו לו מאוד. הוא לא התעניין בחוגים אשר בהם מלמדים מקצועות או תחומי עניין "מעשיים". הוא ביקש להתחקות אחר שורשיו היהודיים. כשהוריו עלו ארצה, כבר שירת בצבא קבע והיה בידו לסייע להם בכל המובנים. בעיקר כלכלית, אבל גם מעבר לכך. התערותם במדינת ישראל, שאליה היגרו בגיל מבוגר יחסית, הייתה חשובה לו מאוד.

יואל בן-שטרית אף סייע לשני אחיו הצעירים ממנו ולאחותו, שהגיעו עם הוריו, להתקבל לבתי ספר מעולים. כמה מחבריו הקרובים לימדו שם לאחר שסיימו את שירותם הצבאי ולפעמים גם במקביל לו. הם ראו בכך מעין שירות לאומי שאין חשוב ממנו.

גם יואל בן-שטרית עצמו נהג להרצות בפני תלמידים פעם בחודש לפחות. הוא נסע לכל פינה בארץ על חשבוננו, כדי להרביץ בתלמידים ערכים של מצוינות ושל אהבת הארץ.

הוא התמנה לתפקיד מפקד היחידה הסמויה במקביל למינויו של אלי עזרא לתפקיד המפק"ל. הוא ידע על דרישתו האולטימטיבית של חברו, קודם להסכמתו לקבל עליו את המינוי, ואף ידע על אודות ההתנגדות לכל המהלך במטה הארצי. הוא הגיע לשיבת הסגל הבכיר ביחד עם אלי עזרא ועם ראש הממשלה.

בתדרוך שקיבל מחברו ערב כניסתו לתפקיד, הוזכרו כמה וכמה שמות שהיו מוכרים לקוראי העיתונים. חלקם הוזכר בטורי הרכילות, וחלקם – בעמודי הכלכלה.

על הקשר ההדוק בין לווייתני הפשע לבין עולם העסקים דובר רבות במפגשים הסגורים שערכה המשטרה לבעלי תפקידים מיוחדים. אלי עזרא השתתף בכל אחד מהם. כולם שם ידעו שיש רק דרך אחת לביעור השחיתות; במהלכה של דרך זו יצטרכו העוסקים במלאכה לדרוך על לא מעט יבלות ואף להיקלע למסעות לחצים. חלק מן החשודים ניסו להפעיל כל קשר אפשרי במוקדי השלטון, ואולי אף ירצו להיבחר בעצמם לבית הנבחרים כדי לברוח מחקירות פליליות מביכות.

המפכ"ל הכיר מקרה אחד, לפחות, של חשוד בכוח, שחמק מחקירה לאחר שנבחר לכנסת. המפכ"ל ניסה למנוע את שילובו של החשוד ברשימה של אחת המפלגות ואף עשה לשם כך מעשה שלא היה אהוב עליו: הוא הדליף את שמו לשני עיתונאים בכירים. אבל אלה בחרו שלא לפרסם את הדברים. גם למו"לים של עיתונים יש, כידוע, אינטרסים אישיים. המפכ"ל היה מאוכזב ממה שקרה, אולם הוא ידע שלא לעולם חוסן.

"חבר הכנסת הטרי לא יצליח להימנע מגלישה חזרה אל תוך הסחי של עולם העבריינים לאורך זמן," אמר בשיחה סגורה עם כמה מבכירי הקצינים במטה הארצי. וזה אכן מה שקרה לבסוף, אם כי לא בדרך שאותה צפה המפכ"ל.

בפעם הראשונה קרא ראש הממשלה על אודות הפרשה המתפתחת בדף הדואר האלקטרוני היומי שקיבל מהמפכ"ל. רק לעתים רחוקות השיב בשאלה משלו. בדרך כלל מתווקים הדיווחים הללו כך שאיש לא יוכל לקרוא בהם. הם מגיעים ישירות למחשב שעל שולחנו של ראש הממשלה. למחשב זה יש צופן פתיחה שאיש מלבדו אינו מכיר, למעט מזכירו הצבאי.

מפני שלמחשבו האישי של ראש הממשלה מגיעים דיווחים רבים בנושאים שונים ומגורמים שונים, הצופן מוחלף אחת לשלושה חודשים. יחידה מיוחדת במשרד הביטחון ממונה על חיבור הצופן. אף אחד ביחידה זו לא מכיר את הצופן במלואו. כל אחד מן העובדים עליו יודע רק חלק אחד מתוכו. לא אחת ניסו גורמים בחו"ל לפצח את הצופן, ללא הצלחה. הצופן החדש מועבר על פתק למזכיר הצבאי.

מרציאנו תפס מקום של כבוד ברשימת היעדים המודיעיניים עוד טרם התבררה מעורבותו במעקבים אחר המתרחש בדירת המסתור. ביחידה הסמויה ידעו על ניסיונותיו להיכנס לעסקים לגיטימיים, כאלה שבהם מעורב, בין השאר, מיכאל שוורץ; הקרבה שלו למוקדי השלטון המרכזיים היוותה אבן שואבת ללא מעט גורמים שרצו בקרבה זו.

בעולם הפשע מחפשים כל העת דרכים להתחבר להון הגדול. תחילה סוללים נתיבים למערכות השלטון המוניציפלי. היתרי בנייה חריגים מפתים תמיד את מי שמחפשים דרך להרוויח בגדול. רק קשר בלתי אמצעי עם ראש הרשות המקומית יכול לסייע לשינויים בהיקפם של היתרי הבנייה, מה שמגדיל בהרבה את אחוזי הבנייה המאושרים על השטחים שבידי בעלי הקשרים הנכונים.

תמיכה כספית מסיבית בתקופת הבחירות מסייעת לפתוח דלתות. רק מעטים מבין המתמודדים לתפקיד ראש רשות מקומית, גדולה כקטנה, עומדים בפיתוי. אחר כך מגישים "התורמים" את החשבונות לפירעון.

בשלב מתקדם יותר מחפשים "התורמים" דרכים לנבכי השלטון המרכזי. כרטיס כניסה קבוע לבניין הכנסת מהווה מעין סמל סטטוס שמרבים לנופף בו.

לאחר הערכת מצב יסודית, הוחלט במטה הארצי להשקיע במרציאנו מאמץ מיוחד, אף כי מעקבים סביב השעון עולים כסף רב וגורמים לכך שחקירות אחרות נפגעות עקב מחסור בכוח אדם.

המידע שהגיע ליחידה הסמויה היה מטריד ביותר. נוכח הרקע העברייני העשיר שלו, לא היה למעריכים כל ספק שמתפתחת לנגד עיניהם סכנה של ממש לשלטון החוק במדינת ישראל. "מאגר השמות" שהצטבר אצל מרציאנו, בצירוף העובדה שהוא מעורב

בסכסוכים עסקיים שונים כ"בורר", הדאיג מאוד את כל מי שידע על כך. המעריכים ידעו, כמובן, על אודות אביו שמת בין כותלי בית הסוהר. הם גם ידעו כיצד הדבר השפיע על בנו. לכן ביקשו להאזין לשיחות שהתקיימו בדירת הגג שלו.

בדירה זו התגורר מרציאנו עד שהכיר את יעלה ועבר להתגורר עמה במושב הסמוך לירושלים. הדירה הייתה ממוקמת בבניין מפואר, שבו התגוררו כמה וכמה מן האישים הבולטים במשק הישראלי. הרצל מרציאנו, יליד בת ים, ביקש את קרבתם.

על פי רשות מיוחדת שנתן נשיא בית המשפט המחוזי בתל אביב, הותקנה האזנת קבע על קווי הטלפון של הדירה. הוראות החוק חייבו את חידוש הרשות להאזנת סתר בכל פרק זמן קצוב – והנשיא דאג לכך.

כך למדו ביחידה הסמויה על מנהגו של מרציאנו לשכור חדרים בבתי מלון מעת לעת לכמה שעות בכל פעם. שם ביקש לקיים פגישות סודיות, בתקווה שאזננם הכרויה של השוטרים העוקבים אחריו ללא הרף, לא תוכל לשמוע את תוכן השיחות שיתקיימו במפגשים הללו.

מרציאנו למד על המעקבים אחריו לגמרי במקרה. זה קרה באחת הפעמים שבהן ישב עם יעלה במסעדה קטנה ברחוב אבן גבירול בתל אביב. יעלה הבחינה בשני גברים שישבו בפינה אחרת של המסעדה. משהו באופן הישיבה שלהם משך את תשומת לבו. הם מיעטו לשוחח ביניהם, מבטיהם לא הצטלבו, שלא כמו מבטיהם של אנשים המגלים עניין זה בזה. הם נראו מתעניינים יותר בתקרה או בקירות המסעדה מאשר איש ברעהו. מרציאנו, שאחז בידה של יעלה, מיהר להסכים עמה.

הם קראו למלצר וביקשו לבטל את ההזמנה של המנה העיקרית. לאחר מכן, פרשו מן השולחן והלכו לעבר מכונית המרצדס שהמתינה להם מחוץ למסעדה. בזווית העין עוד הספיקו לראות את שני הגברים אשר מיהרו לצאת החוצה בעקבותיהם.

הרצל מרציאנו החל לחשוב על דרכים עוקפות מעקבים.

ביחידה הסמויה ידעו מבעוד מועד, בעזרת מנהל המשמרת, את מספר החדר שאליה אמור מרציאנו להגיע. אנשיה הניחו שם את המזוודה המלאה במזומנים, שאותה חטפו קודם לכן מידי המובילים שלה.

מנהל המשמרת במלון היסס רגע לפני שאפשר לאנשי היחידה להיכנס לחדר ולהניח שם את המזוודה. הוא הבין את משמעות המהלך. אנשי היחידה הסמויה אף וידאו עמו שמרציאנו יקבל בדיוק את החדר הזה. מנהל המשמרת, טיפוס חמקמק, אולץ לשתף עמם פעולה. אנשי היחידה הסמויה אף הזהירו אותו מפני העברת המידע שזה עתה נודע לו לגורמים אחרים. מי שפנה אליו אף טרח להזכיר לו שיש לו "תיק פתוח" במפלג המוסר של משטרת מחוז תל אביב. ביחידה הסמויה ידעו על קשריו האפלים.

לאחר מכן נעשתה שיחת הטלפון לבזל"ת, המחלקה לתפקידים מיוחדים, בשמו של "מודיע". יואל בן-שטרית יידע את המפכ"ל, ולאחר מכן אנשיו יצאו מהתמונה. מכאן ואילך, אמורה הייתה בזל"ת לפעול מבלי לדעת שכל מה שקרה הוא פרי תכנונו של המפכ"ל.

אלי עזרא, שקיבל ידיעה על "המודיע" ממפקד המחלקה לתפקידים מיוחדים, ביקש שהפריצה לחדר תהיה "נקייה"; שלא תפתח במקום אלימות מכל סוג שהוא ושהמעצר ייעשה מבלי שאיש מאורחי המלון ירגיש שמהו חריג מתבצע לנגד עיניו.

רק מנהל המשמרת במלון ידע מה עומד לקרות, שכן נתבקש באופן אישי על ידי יואל בן-שטרית להרחיק את כל עובדי המלון מן הקומה שבה נמצא החדר המדובר.

לאחר המעצר ירדו השוטרים של בזל"ת, כולם בלבוש אזרחי, עם מרציאנו במדרגות החירום. אחד מהם נשא את המזוודה, שהייתה קשורה באזיקון מיוחד לידו. איש מן האורחים במלון או מעובדיו לא חש במתרחש.

מנהל המשמרת הוזהר במפורש שלא לפצות פה. ראש החוליה החזיק בזרועו בחוזקה עד שהדם כמעט אזל ממנה. הוא הבין את המסר. ניסיונו רב השנים לימד אותו מתי עליו לשים מחסום לפיו – ולהביט הצדה.

מי שהיה צריך לדעת, ידע שהוא נוהג לדווח לגורם כלשהו בעולם הפשע על תנועות חשודות במלוננו, אבל באותו יום הוא אפילו לא העלה בדעתו לצלצל למי שהיה מצלצל אליו בדרך כלל, כדי לדווח על מה שזה עתה התרחש לנגד עיניו.

מנהל המשמרת מילא פיו מים. הוא ראה את מרציאנו, שאותו הכיר מפעמים קודמות. הוא ראה את מי שעצרו אותו והבין שהפעם כדאי לו מאוד שלא להסתבך.

בעתיד, אם ישאלו אותו מדוע לא התקשר כדי לדווח על מה שקרה, יוכל לטעון שלא ראה דבר. לא יאמינו לו, כמובן, אבל באותו שלב זה כבר לא יהיה חשוב למי שידרוש ממנו הסברים. יחד עם זאת, יהיה ודאי גם מי שיחשוב שאין לעבור על התנהגותו של מנהל המשמרת בשתיקה. במקרה כזה, הוא עלול לקבל "זימון" לשיחת בירור.

ייתכן ש"הבורר" יפטור אותו באזהרה בלבד, אך הסיכוי לכך קלוש. סביר יותר להניח, שייקנס בסכום לא מבוטל, שאפשר כי יומר בפיוצי מסוג אחר. הוא יידרש, למשל, לספק נערות ליווי לאירועים מיוחדים ללא תשלום, שכן גם בעולמם של טייקוני הפשע מתקיימים כינוסים מיוחדים שמסתיימים, לעתים, בעליצות רבה.

מנהל המשמרת ישמח, מן הסתם, אם זה יהיה כל "עונשו". לא תהיה לו כל בעיה לארגן כמה מן המפרות שלו לאירועים שונים. הנשים הללו תמיד חייבות למנהל המשמרת טובה או שתיים. הן ודאי תשמחנה למלא את רצונו. הרי הוא זה האחראי לכך שהאורחים החשובים המגיעים למלוננו, כדי להשתתף בכינוסים בין לאומיים או כדי לחמוק מעינייה החטטניות של בת זוגם הקבועה, יקבלו פינוק ללילה לפי טעמם.

מנהל המשמרת שמח תמיד לספק להם את השירות הזה. במאגר שלו ישנן נשים מכל המינים ומכל הסוגים. האורח צריך רק לבקש. בסופו של דבר כולם יוצאים נשכרים; גם מנהל המשמרת, שמקבל, נוסף על הטיפ השמן מן האורח המרוצה, חיבוק אוהב,

מפנק ורטוב, מזו שזה עתה סיימה "משמרת לילה" בחדר במלון, כשבכיסה מספר לא
מבוטל של שטרות ירקרקים.

מנהל המשמרת אוהב מאוד את החלק הזה בעבודתו.

מ בצע מעצרו של מרציאנו תוכנן בקפידה רבה. היחידה הסמויה בפיקודו של יואל בן-שטרית עשתה מלאכה נקייה. אחריה נכנסו לתמונה אנשי בזל"ת. הם היו צריכים לבנות את תיק החקירה ולהעבירו לפרקליטות; הם עצרו את מרציאנו ללא קושי ו"מצאו" את המזוודה המלאה במזומנים. מכאן ואילך, היה עליהם לנהוג כמו כל יחידה חוקרת ולעשות את מה שמתחייב מתפקידם.

הרצל מרציאנו זחוח הדעת נפל למלכודת כמו עבריין מתחיל. היה עליו להבין שמי שעוקב אחריו מבחין במאמציו להתחבא מן העוקבים באמצעות מפגשים בבתי מלון; היה עליו להסיק כי מי שעומד על דפוס פעולה כזה, אינו יכול שלא לראות את האפשרויות הגלומות בו. הכנת מלכודת לעבריין בסדר גודל זה הופכת לעניין כמעט מתבקש.

לאחר שיעלה הפנתה את תשומת לבו למעקבים אחריו, ביקש מרציאנו לנסות ולחמוק מפניהם. לשם כך החל לשכור חדרים בבתי מלון. נוהג זה למד מכמה אנשי עסקים, שלפגישות עמם זומן תמיד לחדרים השכורים לפי שעות. אנשי העסקים הללו עשו זאת מסיבות אחרות. הם לא רצו שהפגישה עם עבריין צמרת כמוהו תתרחש במקום גלוי: לא במשרדם וגם לא בבית קפה שכונתי.

מרציאנו ביקש לנהוג כמותם. הוא הבין שכל מי שהוא נפגש עמו בכל מקום גלוי לעין, נרשם בכרסטת מיוחדת ושמו מועבר לסריקה מפורטת. מרציאנו קיווה שבבית מלון יזכה ביותר פרטיות. זה, כמובן, לא קרה.

יעלה הזהירה אותו מפני האפשרות שעוקבים אחריו גם בבתי המלון וכי קיימת אפשרות שמישהו, שידע מראש על בואו לבית מלון מסוים, יטמון לו מלכודת. מרציאנו, משום מה, לא נשמע בעניין זה לאשתו. ביטחון היתר היה לו לרועץ. הוא פשוט אהב יותר מדי את הפגישות הללו עם מי שרצו בקרבתו. הוא זכר כל העת מאין הגיע, ומי הם המשחרים כעת לפתחו.

ביחידה הסמויה זיהו, כמובן, את הבאים לפגישות עם מרציאנו. בין הנרשמים בכרטסת שלה היו, בין היתר, חבר כנסת אחד, תעשיינים בולטים המשווקים את תוצרתם לשווקים באפריקה, אישה נשואה שכב בטורי הרכילות ובתו של שופט. רותי לא הגיעה לחדר במלון. הקשר שלה עם מרציאנו התקיים בדרך אחרת.

מרציאנו לא ניהל רשימה כמו ביחידה הסמויה. הוא זכר את כל השמות בעל פה, ולבו עלץ. לא היה מאושר ממנו. אשתו הייתה מאושרת הרבה פחות.

האישה הנשואה הגיעה למרציאנו כדי שסייע לה להילחם בבעלה האלים, איש ציבור ידוע, שהיה מפליא בה את מכותיו בכל לילה. הוא לא היה מסוגל לקיים יחסי מין בדרך קונבנציונלית, ולאשתו פשוט נמאס. היא החליטה להיעזר במרציאנו, מתוך תקווה שבעלה יירתע מפני העבריין הידוע.

מרציאנו שמח על "הענף" החדש שנפתח בפניו. יישוב מחלוקות משפחתיות יכול להניב הרבה מאוד כסף, כאשר הבעל הוא עתיר נכסים. במקרים אלה, האישה הנאמנה, לדבריה כמובן, שמה עין על מחצית מן הרכוש – והמרוויחים הגדולים הם תמיד עורכי הדין.

ככלל, לא היה בתופעה זו, שבה אנשים מן היישוב פונים לעזרתו של איש מסוגו של מרציאנו, כל חדש. לא מעט אנשי עסקים, אותם שמאסו במערכת המשפט, על כל מגרעותיה, פנו לבוררותם של אנשי זרוע.

ביחידה הסמויה הכירו את התופעה, ולכן התחקו שם אחר האנשים שבאו להיפגש עם מרציאנו. על פי הוראת המפכ"ל, זומנו חלקם אחר כך לשיחות הבהרה והזהרה מפני ההשלכות שיכולות להיות לשימוש באמצעים לא קונבנציונליים. אחדים חדלו מן הדרך הזו, אבל לאחרים לא הייתה כל ברירה אחרת. הם כבר הסתבכו עד מעל לראש בחובות לגורמים שאינם אוהבים להמתין יתר על המידה להחזרת כספים שהם הלוו בריבית העולה עשרת מונים על זו הנהוגה בבנקים.

עבריינים מסוגו של מרציאנו ידעו כיצד לנצל מצוקות אישיות מן הסוג הזה. הם גם ידעו על רתיעתם של רבים מן המערכת המשפטית ומן החשיפה הכרוכה בפנייה אליה. אתרי החדשות תמיד שמחים לדווח על אנשים ידועים שנתבעים או שתובעים אחרים. זה תמיד מעיד על תחילתה של קריסה מסוימת.

על פי רישומי היחידה הסמויה, מרציאנו לא נפגש עם רותי. מה שידעו ב"סמויה" הוא שתנחום נפגש עמה פעמיים. יעלה, לעומת זאת, נפגשה עם רותי פעמים רבות, אולם ביחידה הסמויה ידעו רק על פעם אחת. פגישה זו עם יעלה נרשמה, אולם בעת שהתרחשה היא לא הדליקה, משום מה, נורה אדומה ביחידה הסמויה. על הקשר בין רותי לבין דני לא ידעו שם כלל. יעלה דאגה לכך.

באותו שלב טרם נודע פרט מחשיד כלשהו על יעלה ביחידה הסמויה. הם ידעו כי בעבר שימשה כקצינת מבחן בשירות המבחן למבוגרים. איש לא טרח לנסות ולברר מה לקצינת מבחן לשעבר ולבתו של שופט. היה זה עוד אחד מן הכשלים שנבדקו כשנחקרו כל המחדלים שליוו את הפרשה.

גם על נישואיו של מרציאנו ליעלה לא ידעו ביחידה הסמויה, אף כי היה זה מסוג הדברים ששומה היה עליהם לדעת. נישואים אלה לא היו אמורים לחמוק מעיניהם של מי שעקבו אחר הרצל מרציאנו. על המעבר למושב הם דווקא דיווחו לגורמי המודיעין, אבל איש לא טרח להסיק מן העובדה הזאת את מה שהתבקש ממנה.

ייתכן, כך נקבע בוועדה המיוחדת (שבראשה עמד נשיאו לשעבר של בית המשפט העליון), שאם ביחידה הסמויה היו יודעים על אודות הנישואים האלה, מקצת מן התקלות שהתרחשו במהלך "התרגיל שיזם המפכ"ל" (כך כינו זאת בוועדה), לא היו מתרחשות.

בעניין זה, מסתבר, כשלו ביחידה הסמויה בדיוק כפי שכשל דני. פרט כה חשוב בביוגרפיה של מרציאנו היה צריך לבלוט באותיות קידוש לבנה בכל דף מידע שעסק ביעד מספר אחת של המשטרה.

כישלון אנשיו של יואל בן-שטרית, שלא גילו את הקשר בין הסנגור המתקשר מאוד, זה שייצג בעבר בהצלחה רבה את מרציאנו, לבין בתו של השופט המחוזי הבכיר, היה

ודאי צורב במיוחד. מידע על הקשר הזה שבין דני לבין רותי יכול היה לתרום להבהרת התמונה כולה. הוא היה, ללא ספק, מעורר מנגנוני אזהרה.

יואל בן-שטרית, שהכיר את דני טוב מכולם, ודאי היה תמה על פשר הקשר הזה.

ב“סמויה” הכירו את תנחום, ולכן היה ברור להם שפגישותיו עם רותי נעשות בתיאום עם מרציאנו. תחילה לא עובד מידע זה לכדי נתון קונקרטי, אולם משהוברר שרותי, בתו הסוררת של השופט ירוחם רבינוביץ’, צורכת סמים שמספק לה החבר המקועקע שלה, וכי היא מקבלת גברים בדירתה, הוחלט ביחידה הסמויה לבקש מן המפכ“ל לקיים מעקב צמוד גם אחרי אביה.

ביחידה שעליה פיקד יואל בן-שטרית לא אהבו את הקשר בין יד ימינו של העבריין העומד בראש ארגון פשע שזרועותיו פרושות לכל עבר, לבין בתו של שופט שבפניו מובאים לדין עבריינים מבכירי עולם הפשע. לא צריך היה הרבה דמיון כדי להבין שאין שום דבר תמים בקשר הזה.

גם המפכ“ל לא אהב את מה ששמע בעקבות מעקב זה. האינפורמציה שהגיעה לאוזניו הדאיגה אותו מאוד. מרציאנו פרש את זרועות התמנון שלו לכל עבר. אנשי ציבור ייחלו לעזרתו הלא קונבנציונלית, ועתה הוא אף מצא נתיב ללב לבה של מערכת המשפט. מידע זה והידיעה על המעקבים שהוא מקיים סביב דירת המסתור היו מסוג הצירופים המעוררים חלחלה בלב כל מי שאחראי על ביטחון הציבור.

באותו שלב, המפכ“ל לא ידע מה מתכנן מרציאנו. מעצרו אמור היה לגרום לו טלטלה, שתחייב אותו להתגייס למעשים נחרצים ומכוערים במיוחד.

ביחידה הסמויה נרשמו הדברים בתשומת לב מרובה. שר המשפטים החדש הוכנס בסוד התרחיש הנרקם והולך. המפכ“ל עדכן את ראש הממשלה. לא ניתן היה לנהוג אחרת, שכן כבר בשלב הזה היה ברור שמה שמתבשל לנגד עיניו של המפכ“ל בפרשה המתגלגלת הזו עומד לגלוש מן הסיר המבעבע.

אלי עזרא נהג בעניין זה ממש כמו שהרמטכ“ל היה נוהג נוכח התרחשות ביטחונית

יוצאת דופן שעומדת להתרחש מעבר לגבול. הוא החליף דברים עם יואל בן-שטרית, כפי שנהג בעבר, בעת שירותם הצבאי, כדי לשמוע את דעתו של האיש אשר למד להעריך במיוחד.

יואל בן-שטרית סיפר לו על היכרותו עם דני בן-אור, והשניים החליטו שהוא ייפגש עם אשתו. בעניין זה, נהגו השניים כמו שנהגו ב"מוסד"; שם, שלחו את חברו מילדות של דני בן-אור, אילן הרשקו, כדי שיברר דברים לעומקם.

יואל בן-שטרית העריך שאין שום דבר תמים בפגישות החשאיות של מרציאנו במלון. הוא סיפר למפכ"ל, שאחד מן המבקרים בדירת המסתור נפגש עם מרציאנו במלון.

חבר הכנסת שנפגש עם מרציאנו ודאי לא עושה כן מטעמים כשרים. ביחידה הסמויה לא ידעו באותו שלב מה בדיוק הייתה סיבת הפגישה, אבל שיערו שחבר הכנסת בא על מנת לבקש עזרה מטייקון הפשע. הם ידעו שפגישות מן הסוג הזה, תכליתן אחת: לגייס את הארכי פושע למטרה לא כשרה.

המפכ"ל ידע במי מדובר, וגם מסיבה זו מצא לנכון לדבר עם ראש הממשלה. באותו שלב לא נקשר, עדיין, קשר ישיר בין הפרשייה האחרת, זו שזכתה למעקב צמוד של אנשי המוסד המיוחד בעקבות המתרחש בדירת המסתור, לבין פגיעותו של השופט רבינוביץ', אבל בלשכת ראש הממשלה הייתה דריכות.

ראש הממשלה כבר ידע על אודות סגן השר המשמש במשרדו, והוא ממש לא אהב את מה ששמע בעניין זה. גם סגן שר וגם חבר כנסת, זה כבר היה קשה לעיכול. התרחשות מן הסוג הזה יהיה קשה להסתיר מן הציבור כמו גם את מעורבות חתנו של חברו הקרוב.

לא רק גורלו של מבצע צבאי מתוכנן הועמד בסכנה בגלל כשל מודיעיני, אלא גם איתנותה של הקואליציה הועמדה בספק, שלא לדבר על כעסם של האמריקאים, שכל הפרשה הביכה אותם.

בהתייעצות עם מזכירו הצבאי של ראש הממשלה ועם מי שעומד בראש המטה לביטחון

לאומי, הוחלט להדיר את סגן השר מיישיבות ברמה המיניסטרילית. הלה פשוט לא הוזמן יותר לישיבות של שרי הממשלה בפורומים השונים.

היה זה המעט שראש הממשלה יכול היה לעשות באותו שלב, בלי לעורר תשומת לב תקשורתית. סגן השר מכה בתחילה, אבל מהר מאוד הבין שמוטב לו לנצור את לשונו. הוא אפילו לא חשב על פנייה לתקשורת.

לימים הוברר שחבר הכנסת שבו היה מדובר הגיע למרציאנו כדי שהלה ישחרר אותו מאחת הנשים שהגיעה לדירת המסתור. האישה דרשה מחבר הכנסת דמי שתיקה. מרציאנו לא הספיק לפעול בעניין זה בטרם נעצר – ולכן נאלץ חבר הכנסת האומלל לשלם לאישה זו סכומי כסף לא מבוטלים.

ככל שהוברר אחר כך ביחידה הסמויה, חבר הכנסת הזה לא היה היחיד שנאלץ להגן על שמו הטוב תמורת תשלומים לא קטנים. גם סגן השר נאלץ לפתוח את ארנקו כדי להשתיק את מי שניסתה לסחוט אותו, אם כי בעניינו היו הדברים מסובכים הרבה יותר. הוא נחשד כמי שעשה הרבה יותר מסתם לשלם, כדי להשתיק את הסחטנית.

ראש הממשלה לא אהב את כל מה ששמע בעניין זה. לאחר סיום הפרשה הוא הפעיל את השפעתו אצל ראשי המפלגות השונות כדי לגרום לכל המעורבים בה להתפטר מן הכנסת. לשם כך נפגש בביתו עם כל אחד מראשי המפלגות בנפרד. השיחות התקיימו בארבע עיניים. הוא סיפר להם באורח דיסקרטי כל מה שידע ולשם כך אף הפגיש אותם עם המפכ"ל ועם ראש היחידה הסמויה. השניים לא לבשו מדים בעת שצעדו ברחוב השקט לעבר ביתו של ראש הממשלה. קצין ביטחון ליווה אותם כדי שלא יצטרכו להזדהות בכניסה למעון השמור.

התמונות שראו ראשי המפלגות הספיקו להם כדי לדרוש מן המעורבים בפרשה לפרוש בשקט לביתם ולהצהיר שהם החליטו להקדיש את זמנם "לטובת המשפחה".

שני חברי הכנסת וסגן השר פרשו ללא אומר מן החיים הציבוריים. הם לא נזקקו לעידוד רב מדי כדי לבצע את הנדרש מהם. שלא במפתיע, הם ויתרו על ההצעה לצפות בתמונות שבהן הם נראו במצבים מביכים ביותר. הם רק ביקשו לוודא שהתמונות ייגרסו במגרות של "המוסד".

חיי המשפחה של שניים מן הנפרדים מכהונתם בכנסת שרדו, מכיוון שלרעיותיהם לא היה מושג על איזה רקע נגרמה הפרישה החפוזה. חבר כנסת נוסף, זה שפנה למרציאנו עקב "דרישותיה" של אחת הנשים שהגיעו לדירת המסתור, נאלץ להיפרד גם מאשתו. הוא אנוס היה לספר לה את קורותיו המפוקפקים, כדי שזו תסכים לחתום על שחרור כספים בבנק על מנת לשלם את דמי השתיקה. היא שיתפה פעולה כדי להימנע מפרסום שעלול להזיק גם לה בעתיד.

נשים הן, לרוב, רציונליות הרבה יותר מגברים. עוד לפני שהן מסיימות פרק אחד בחייהן, הן כבר חושבות על הפרק הבא.

עוד בתחילת הפרשה הבחין יואל בן-שטרית כי שם אחד חוזר על עצמו בשתי הפרשיות הזוכות לתשומת הלב הצמודה של יחידתו. דני, חברו עוד מימי הלימודים באוניברסיטה, מככב גם פה וגם שם. יואל בן-שטרית לא אהב את מה שגילה. המכנה המשותף הזה העיק עליו.

לאחר שסיפר למפכ"ל על היכרותו עם דני ועם אשתו, הוא הציע לנתק את עצמו מן החקירה. המפכ"ל דחה את ההצעה על הסף. האמון שלו ביואל בן-שטרית היה מוחלט. לא היה לו ספק שחברו ימלא את תפקידו ללא דופי.

עם זאת, ראה המפכ"ל לנכון לדווח לראש הממשלה על השיחה הזאת. ראש הממשלה גיבה את המפכ"ל לחלוטין. לא היה לו שום ספק ביכולתו של יואל בן-שטרית למלא את תפקידו באורח מקצועי, חרף ההיכרות שלו עם דני בן-אור.

- "אתה רוצה שאני אכתוב לך פתק בעניין הזה?" שאל ראש הממשלה בנימה מבודחת.
 - "מה פתאום?"
 - "אולי, למקרה שתהיה ועדת חקירה. אתה יודע..."

יואל בן-שטרית לא סיפר למפקדו על כמיהתו רבת השנים לתמר, אשתו של דני, ועל השאיפה הכמוסה שלו בעניין זה.

כ שמשפטו של הרצל מרציאנו נקבע בפני השופט ירוחם רבינוביץ', אביה של רותי, הבין יואל בן-שטרית שהפור נפל.

הוא ידע על הביקור של המפכ"ל בלשכת נשיא בית המשפט המחוזי בתל אביב ולכן הסיק שתוכניתו מגיעה לשלב ההכרעה. לאחר מעצרו של מרציאנו, זה היה המהלך האמור לגרום לכל הנוגעים בדבר לפעול. דני בן-אור יצטרך להכריע בקרוב מאוד.

ביקורו של תנחום במשרדו של דני, שהיה תחת מעקב מאז נודעה מידת מעורבותו בדירת המסתור (שאחריה עקב גם מרציאנו), העיד על כך שהלה החליט לפעול. כיווני הפעולה שלו לא היו ברורים למפכ"ל, אבל הוא לא פקפק בכך שהשופט רבינוביץ' יעמוד במרכזם.

הרכבת המהירה כבר יצאה מן התחנה. כל מי שהיה בסוד תוכנית הפעולה של המפכ"ל קיבל את האינפורמציה העדכנית ביותר. המפכ"ל לא יידע את השר לביטחון פנים על מעורבותו של ראש הממשלה. הוא גם לא סיפר לו על מה שמתבשל באותן שעות ממש. מהלך כזה, שיער אלי עזרא, למוד ניסיון מר מן העבר בטיפול בנושא דומה, עלול לחשוף יותר מדי מקורות מודיעיניים ולסכן את חייהם של מי שפועלים בסתר תוך סיכון חיים. גם שיטות פעולה של היחידה הסמויה עלולות להיחשף. לשכותיהם של שרים הן תמיד מקור לא אכזב להדלפות לעיתונאים – ולכן הוא ביקש למדר אפילו את השר הממונה עליו. יואל בן-שטרית חזה את שעלול לקרות בהמשכו של אותו לילה.

מרציאנו לא ישקיע משאבים רבים כל כך לריק. גיוסה של רותי נועד ודאי ליום סגריר, ומעצרו של מרציאנו, בנסיבות שבהן התרחש, עשוי לגרום למי שנמצא במרכזן ללכת עד הקצה, גם אם תהום פעורה לרגליו.

ליואל בן-שטרית לא היה כל ספק שמרציאנו יילחם בכל הכוח כנגד האפשרות שיישלה

למאסר בגין מעשה שהוא אינו אחראי לו. הסירחון כבר עלה באפו של ראש היחידה הסמויה. הוא ידע על ביקורו של תנחום במשרדו של חברו. הוא אף ידע על הקשרים בין רותי לבין מרציאנו. עם זאת, לא היה לו כל מושג שלדני יש קשר כלשהו עם רותי.

אילו היה יודע גם על הסמים שרותי רכשה בעזרתו של דני, העושים את דרכם לארצות הברית בתוך גופה, ייתכן שהיה מבין טוב יותר לאיזו סיטואציה בלתי אפשרית נדחף חברו. בכל מקרה, הוא סבר כי חברו לא היה צריך להיגרר לפגישה האסורה עם שופט.

כשתנחום הגיע למשרדו של דני, העוקבים של היחידה הסמויה צילמו אותו, אבל הם לא יכלו לדעת מה נאמר בפגישה עצמה. חדרו של דני היה בנוי כך שאי אפשר היה להאזין לשיחות שהתקיימו בתוכו מבחוץ. אף לא ניתן היה להקליט בתוך החדר דבר מן הנאמר בו. בקירות נבנו מתקני מיסוך שכמותם נמצאו רק ביחידות סודיות בצבא. ניתן היה רק להאזין לשיחות שיצאו מן החדר בטלפון הקווי.

אחד מיוצאי היחידות הללו בנה את מתקני המיסוך בחדרו של דני תמורת הייצוג של אחותו בהליכי גירושים מכוערים. בעלה, עבריין קטן, נזקק לניעור מסוים לפני שהסכים לעזוב את דירת בני הזוג. דני טיפל בזה.

העוקבים מטעם "הסמויה" לא היו מודעים לפגישה בין יעלה לבין תנחום שקדמה לביקורו של תנחום במשרדו של דני. היחידה הסמויה גם לא יכולה הייתה לדעת על תוכנית הגיבוי שהגתה יעלה ללא ידיעת בעלה. יעלה לא הייתה נתונה במעקב – וכך גם דני. התצפית לעבר משרדו של דני לא כללה, משום מה, המשך מעקב גם אחריו, מה שעורר זעם רב בקרב מי שבדק את הפרשה לאחר סיומה.

היחיד שהיה תחת מעקב אישי צמוד באותו שלב היה השופט רבינוביץ', ולכן נצפתה הפגישה בינו לבין הסנגור. למעקב אחר השופט רבינוביץ' הייתה תכלית כפולה: לדעת עם מי הוא נפגש, וגם להגן עליו, במידת הצורך, מפני התנכלות אלימה. בנסיבות האלה צריך היה להביא בחשבון כל התרחשות אפשרית.

יעלה ובעלה דיברו רק על השלב שבו יצטרכו, אולי, להפעיל את דני, בנסיבות שאפילו לא יכלו לשערן מראש. תוכנית הגיבוי נהגתה על ידי יעלה כשהבינה שדני עלול להיכשל במשימתו וכי השופט רבינוביץ' לא ייכנע לכל לחץ הכרוך באיום ההסגרה של בתו לידי השלטונות בארצות הברית. זה היה השלב שבו יעלה חשבה על מנוף לחץ נוסף, יעיל הרבה יותר, שיופעל על השופט רבינוביץ'. לשם כך נפגשה עם זהבה בן-שלום.

בשעה מאוחרת באותו לילה, היא עמדה "להתיישב", תרתי משמע, על כבוד השופט, במלוא העוצמה, תוך ניצול כל מה שחנן אותה הטבע בשפע רב. ביחד עם זהבה בן-שלום, היא עמדה לנצל עד תום את חולשותיו של השופט רבינוביץ'.

היא, שנאנסה בעת שהותה במחנה המעצר ברוסיה, בלי לפצות פה או להתלונן, דבר לא יכול היה להרתיע אותה. היא נאלצה לשוב פעם אחר פעם לחדרו של מפקד המחנה, טיפוס גדל ממדים, מחוספס, שידיו המיובלות לשו כל פינה בגופה. האיש הרע הזה נהג בה באורח השפל ביותר שרק אפשר להעלות על הדעת. את תומתה הוא גזל ללא כל נקיפות מצפון; הוריה שימשו כבני ערובה בידיו. בה בעת הייתה בו, במפקד מחנה המעצר, חולשה לסוג מסוים של סדיזם נשי, ויעלה ידעה לנצל את חולשתו היטב. ככל שהיה פוגע בה יותר, כך הייתה משיבה לו במשחקים משלה. על אף גילה הצעיר, הייתה בה עוצמה רבה. את מה שלמדה באותם חודשים נצרה לעת מצוא. הלקחים נלמדו והופנמו.

ובלילה הזה, הלילה הגורלי בחייו של בעלה, היא עמדה לחזור ולהשתמש בגופה כפי שעשתה בימים הארוכים ההם בגולג' הרוסי. אז ביקשה לסייע להוריה, ועתה – לבעלה.

דני בן-אור ויואל בן-שטרית נפגשו באוניברסיטה. שניהם היו חברים במועצה הארצית של הסתדרות הסטודנטים בישראל. דני, יליד דרום תל אביב, ויואל בן-שטרית, יליד מרוקו, היו שני הלא אשכנזים היחידים בפורום הזה. יואל בן-שטרית היה המבוגר מבין שניהם. הוא כבר שירת בצבא הקבע, בדרגת סרן ודני אך זה השתחרר משירות סדיר ביחידה עורפית לא חשובה.

הוריו של דני היו גאים בשירותו הצבאי. הוא היה כמעט היחיד בשכונה שהצבא רצה בשירותיו הטובים. מעת לעת היה מסתובב ברחובות השכונה כשהוא לבוש מדים. חבריו סנטו בו, אך הוא התעלם מהם. הוא הרגיש עצמו כמעין גיבור מקומי. פעם אחת אפילו ניגש, כשהוא לבוש מדים, לאחד מפקחי העירייה שבאו להטריד את אמו ודרש ממנו להסתלק מן המקום.

הוריו של דני היו בני הדור שידע להעריך את עצמאותו המתחדשת של העם היהודי. הם ידעו מה קרה ליהודים באירופה. מפני שלא היה להם לאן לברוח, הם הפכו לטרף קל לחיה הנאצית. הם אהבו את המדינה, אף כי זו לא פינקה אותם כמו את אביה של תמר וחבריו. עם זאת, הם לא פיתחו כלפי מוסדותיה את רגש הטינה שפיתח דני.

יואל בן-שטרית היה עד לפגישה הראשונה בין דני לבין תמר. גם הוא הוקסם אז מהצעירה האדמונית שהצטרפה לשולחנם במנזה, אבל לא יכול היה להתחרות בחלקת לשונו ובמראהו המצודד של חברו. הוא נכנע בפני מי שלשונו הייתה מורגלת בדברי נועם עם בנות המין האחר.

לאחר שתמר קשרה את גורלה בגורלו של דני, נמנע יואל בן-שטרית מכל צעד של חיזור כלפיה, אם כי הוא חש שדבר מה ניצת בלבו בכל פעם שהיא נמצאת בקרבתו. בשלב מסוים חש שגם לתמר יש פינה חמה בלבה עבורו. תמר אהבה את היושר הפנימי שלו ואת רצונו לתרום לחברה. היה בו, ביואל בן-שטרית, מה שלא היה, לדעתה, בדני.

שעה שדני היה מוכן ומזומן לצאת לדרך לאחר סיום הלימודים כדי לשרוט ולבעוט ולהחזיר לעצמו את כל מה שנגזל ממשפחתו, רצה יואל בן-שטרית בדיוק את ההפך. הוא ביקש לתרום לחברה שקלטה אותו ואת משפחתו באהבה רבה.

תמר ידעה זאת בסתר לבה, אך באותה עת הייתה אהבתה נתונה לדני. היא לא הייתה בטוחה שאינה טועה בבחירתה, אבל זה מה שקרה. בשלב מאוחר יותר בחייה, לאחר לידת שתי הבנות, הבינה כי הרגש שחוותה אז כלפי דני לא היה אהבה, אלא תשוקה. אך כשהבינה זאת, זה כבר היה מאוחר מדי. לא הייתה לה דרך לסגת.

גם אביה לא היה מאושר מבחירתה. הוא לא לחץ ולא אמר דברים מפורשים, אף כי ידע פרטים רבים על דני ועל המוצאות אותו, עד שפגש את בתו. הוא אף היה מודע היטב לכעסו ולטינתו כלפי הממסד, שהוא היה חלק אינטגרלי ממנו במשך הרבה מאוד שנים. תרצה, אמה של תמר, הייתה הרבה יותר סובלנית כלפי בחירתה של בתה.

לימים, כשהנחשול האדיר פרץ החוצה, היו הדמעות שזלגו מעיניה של תרצה דמעות של זעם. היא חשדה בבעלה, בלי לדעת פרטים רבים מדי, והיא לא התכוונה בשום פנים ואופן לעבור על כך בשתיקה. היא לא ידעה מה הייתה מידת מעורבותו בכל הפרשה, אבל היא הייתה משוכנעת שהוא יכול היה לעצור את התפתחותה. תמר חשה כמוה; היא כעסה מאוד – ולא רק על אביה.

ראש הממשלה, חברו הקרוב של מייק שוורץ, שידע את כל הפרטים מכלי ראשון, התקשר אליו וביקש ממנו לסור ללשכתו. אביה של תמר נרעש עד דמעות לאחר ששמע את הפרטים המלאים מפי ראש הממשלה. הוא הבין מיד שראש הממשלה עלול להיפגע אף הוא, כשכל הפרטים יתפרסמו בכותרות הראשיות.

לראשונה בחייו, עמד מייק בפני מכשול שאותו לא ידע כיצד יצליח. ראש הממשלה חיבק אותו וכך הם עמדו שעה ארוכה. איש מהם לא אמר מילה נוספת. לאחר שנים רבות שבהן נצרבה הידידות ביניהם, לא היה בכך צורך.

מחוץ ללשכה המתינו שני שרים עם עוזריהם לפגישה עם ראש הממשלה. אף אחד לא העז להעיר את תשומת לבו של ראש הממשלה לכך שממתנים לו.

המזכיר הצבאי של ראש הממשלה ידע על הפגישה, אולם הוא לא טרח לעדכן איש בדבר קיומה. הוא אפילו לא העלה בדעתו שראש הממשלה מנסה, בדרך כלשהי, לטרפד את מהלכיו של המפכ"ל. הוא הבין ללבו של ראש הממשלה. עולמו של ידידו הקרוב ביותר עומד לקרוס עליו.

מייק חזר למשרדו בתל אביב והתקשר משם לשניים מחבריו.

ה שלושה, דני, תמר ויואל, הרבו לבלות ביחד בתקופת הלימודים וגם אחריה, כשאל השלישייה הצטרפה גאולה, אשתו לעתיד של בן-שטרית.

גאולה נולדה ברחובות. היא הכירה את יואל בן-שטרית באחד הקורסים שבהם הרצה. היא שירתה בבסיס של המשטרה הצבאית, והוא הגיע לשם באחד הערבים על מנת לדבר על תפקידה של המשטרה בחברה דמוקרטית.

אף שהייתה יחידה קרבית לכל דבר, טיפלה יחידתו של בן-שטרית גם בסוחרי סמים בקרב חיילים.

יואל בן-שטרית ראה חשיבות עצומה בתפקידו זה, שכן ידע כי יש חיילים המוכרים את נשקם האישי, גם לגורמי טרור, תמורת סמים. הוא כעס מאוד על התופעה וגינה אותה בכל הזדמנות. הוא לא יכול היה להבין זאת. כשהניח ידו על אחד מאותם שמכרו את כלי נשקם לעבריינים או לחברים בארגוני טרור, הוא פשוט יצא מדעתו.

לא אחת אפילו איבד את עשתונותיו והפליא בהם את מכותיו. הוא ראה בכך מעין "מקדמה" על חשבון העונש שהם יקבלו בבית הדין הצבאי. בחלוף זעמו, היה רוגז על עצמו על שנהג כפי שנהג.

הוא סיפר לאלי עזרא על אחת מן ההתפרצויות שלו. ידידו האזין לו בקשב רב. הוא לא אהב את מה ששמע. אלי עזרא דגל באיפוק במצבים כאלה. עם זאת, הוא ידע שהבחירה ביואל בן-שטרית לתפקיד מפקד היחידה הסמויה היא הבחירה הנכונה.

המסירות הטוטלית שלו לתפקיד שאותו נטל על עצמו דמתה במידה רבה למסירות שהוא עצמו חש. שניהם באו מאותו רקע צבאי ושניהם ראו בעבודתם במשטרה שליחות,

שאותה יש למלא ללא כל התלבטות או התחבטות, בלי לעשות הנחות למי שמחבל באיתנותה מבית של המדינה שכה אהבו.

בה בעת ידע המפכ"ל שכישלוננו של חברו יקרין גם עליו. הצלחה, לעומת זאת, תיזקף בראש ובראשונה לזכותו. את יואל בן-שטרית איש לא הכיר, למעט ראש הממשלה וסגל הפיקוד הבכיר במשטרה.

אך לא זה היה שיקולו בעת שבחר ביואל בן-שטרית. הוא הכיר את יכולותיו. הוא גם ידע שהיושרה שלו היא מעבר לכל ספק; שאין אצלו "אחד בפה ואחד בלב".

שיקולי הצלחה או כישלון נמצאים תמיד בבסיס מינויים או קידומם של מפקדים לתפקידי פיקוד בכיר, אבל במקרה זה, אלי עזרא לא היסס טרם פנייתו לראש הממשלה בבקשה להקים את היחידה הסמויה ולהעמיד בראשה את יואל בן-שטרית, כתנאי להסכמתו לקבל עליו את תפקיד המפכ"ל.

ראש הממשלה הסכים לכך ללא כל היסוס.

במשך השנים התפתחה מעין תחרות סמויה בין דני לבין יואל בן-שטרית.

שניהם היו תחרותיים מאוד, אם כי במובנים שונים. יואל בן-שטרית בחר במסלול השירות הציבורי, תחילה בצבא ואחר כך במשטרה, שעה שדני פנה לכיוון שהתאים לאופיו המתריס, הסוער והלא מתפשר. שיחות רבות התקיימו ביניהם בנושאים אלה.

יואל בן-שטרית ניסה, לא פעם, למתן את כעסו של דני. תמר כמעט שלא התערבה בשיחות האלה, אם כי לא אחת, נטיית לבה הייתה לטובת העמדה שהציג יואל בן-שטרית. ייתכן כי הייתה סבורה כך מפני שגדלה במקום שונה מזה שבו גדל דני, אבל היא ידעה שגם ליואל בן-שטרית היו לא מעט סיבות לכעוס על החברה הממוסדת במדינה שאליה הגיע בצעירותו.

חיי בקיבוץ כ"ילד חוץ" לא היו קלים. לכל הילדים היו הורים בקיבוץ או בקיבוצים סמוכים. הוא, לעומת זאת, היה צריך לחפש בכל חג מקום להתארח בו. לא אחת, הרגיש שחבריו ללימודים מתבוננים בו בהתנשאות. הם היו ילידי הארץ. הוריהם כבשו אותה כדי לממש בה את הרעיון הציוני.

על נישואיהם של דני ותמר נודע ליואל בן-שטרית כשלמד בפו"ם, בית ספר לפיקוד ומטה, שבו למדו קצינים בכירים במשטרה ובצבא. אף כי הוזמן לאירוע, הוא לא הגיע לטקס החתונה שנערך במושב ברוב עם והדר, בנוכחות רבים משועי הארץ. הוא תירץ זאת בכך שבדיוק באותו יום התקיים בפו"ם תרגיל רב שלבי, שאסור היה לו להחמיצו.

תמר שוורץ ידעה בדיוק מדוע יואל לא הגיע לחתונתה. דני, לעומת זאת, כלל לא שם לב להיעדרו של חברו. הוא היה עסוק יותר מדי בניסיונותיו להתחבר לצלמי הרכילות כדי שיצלמוהו ליד האנשים החשובים. במיוחד היה חשוב לו להצטלם עם שר המשפטים. הוא נעמד לידו, חיך מאוזן לאוזן, כמי שמכירו מזה שנים רבות ולחץ את ידו בחום

רב. כשהופיעה תמונה זו באחד ממדורי הרכילות, לא היה מאושר מדני בן-אור. לא מעט שופטים ראו את התמונה.

יואל בן-שטרית ראה את התמונה באחד מעיתוני סוף השבוע.

דני לא היה מודע לקשר העדין שנרקם ללא אומר בין חברו הטוב לבין אשתו. הוא כבר היה בדרך המהירה להצלחה בתחום שבו בחר. החיים האירו לו פנים, והוא לא התכוון להניח לדבר לעמוד בדרכו. גם לא לשיחות שניהל לעתים עם חברו, שניסה להאט קצת את המרוץ המטורף של חברו.

-“חבל שאתה לא מקשיב,“ התריס יואל בן-שטרית באוזני חברו.

-“באמת?”

-“תאמין לי. אני יודע על מה אני מדבר. תחשוב קצת על תמר ועל הילדות.”

-“אל תדאג. אני בשליטה,“ נהג דני להשיב לחברו.

הוא לא ידע על מה הוא מדבר אבל הוא לא התכוון להאט, אפילו במקצת, את המרוץ לצמרת, כדי להאזין לעצות של חברו.

יואל בן-שטרית נשא לאישה את גאולה, אולם אהבתו הסודית לתמר לא פחתה עם השנים. שני הזוגות בילו מדי פעם ביחד. תמר הייתה תמיד היוזמת של הטיולים המשותפים בשבילי הארץ. דני נהג לרטון על בזבוז הזמן. הוא היה נשרך מאחור, כשתמר ויואל בן-שטרית צועדים בראש. שני הזוגות נהגו לבקר זה בביתו של זה בשנים הראשונות שלאחר נישואיהם, בעיקר לפני שנולדו הילדים.

ליואל בן-שטרית ולגאולה נולדו שני בנים, והם עברו להתגורר במושב ליד חדרה. תמר העריכה את המעבר של ידידיה למושב. היא העדיפה מגורים במקום כזה על פני מגורים בבית דירות בעיר. ללא היסוס הייתה ממירה את הדירה המפוארת, כפולת המפלס שבה התגוררה בבית במושב.

המעבר של משפחת בן-שטרית למושב פגע בתדירות הביקורים ההדדיים בין שתי המשפחות, לשמחתה של גאולה. היא חשה בקשר הסמוי הקיים בין בעלה לבין תמר

ולא אהבה את מה שראתה במבטים החטופים שהחליפו השניים, או את העובדה שמדי פעם בפעם התרחשו ביניהם מגעים אקראיים, כביכול.

גאולה ידעה שבעלה נישא לה שלא מתוך אהבה גמורה. תחילה לא ייחסה חשיבות רבה לעובדה זו אולם משהבינה את הסיבה לכך, כעסה. כמי שנולדה בשכונה שבה כולם הכירו את כולם, היא ראתה בקשר הנישואים דבר קדוש. הוריה היו נשואים יותר מחמישים שנה.

בין כה וכה, בשנים האחרונות לא נפגשו שני הזוגות כלל. דני פנה לדרכו ויואל בן-שטרית פנה לדרכו שלו. דרכיהם היו שונות לחלוטין. אולם בסתר לבו ידע יואל בן-שטרית שביום מן הימים משהו ישתנה.

לא שרצה בכך, אולם הוא הבין אינטואיטיבית שדני מתקרב יותר מדי לקווים שאסור לחצותם. בתוקף התפקיד שמילא ביחידה הסמויה, עיין בדו"חות המודיעיניים מן השנים האחרונות. הוא אף קרא דו"חות מודיעיניים עדכניים, מן השבועות האחרונים. שמו של דני עלה בהם יותר מפעם אחת. יואל בן-שטרית לא אהב את מה שקרא שם. לבו נחמץ בקרבו כל אימת שהעלה בראשו תרחישים אפשריים שעלולים להשאיר את תמר במצב עגום במיוחד. הוא ידע שהיא תמיד יכולה לסמוך על אביה, אבל הסתבכותו האפשרית של דני יכולה, להערכתו, להתפתח למצב שבו אפילו אביה לא יוכל או לא ירצה להושיעה. הוא זכר כל העת שאם יאונה רע לאבי המשפחה, תהיינה תמר והבנות הראשונות לסבול.

יואל בן-שטרית לא יכול היה לעשות דבר בעניין זה; ליידע, להזהיר או אפילו לרמוז לדני. רמז כזה יכול היה, ללא ספק, לגרום לנזקים עצומים, בלתי הפיכים, ליחידה הסמויה שבראשה עמד ולתוכניתו של המפכ"ל. בזה ודאי שלא רצה. הוא הכיר בחשיבות המהלך המשולב שבו נקט אלי עזרא, והוא לא רצה לבגוד באמונו. אלי עזרא היה יקר ללבו. הוא רצה בהצלחתו בכל מאודו.

הדילמה של יואל בן-שטרית הייתה לא פשוטה. הוא חש שלא בנוח עם אי המוסריות שבמעצרו של הרצל מרציאנו. הוא ידע שהעברייין אשר עמד בראש ארגון פשע אדיר

נדחף לבצע מהלכים, שאלמלא מעצרו לא היה נוקט בהם. מעצרו של מרציאנו אף הביא לכך שבתו של שופט פותתה לבצע עברה חמורה ביותר כדי שאפשר יהיה להשתמש במהלכה כמנוף לאיום על אביה.

למעשה, גם השופט רבינוביץ' וגם דני לא היו מגיעים למצב שאליו הם הגיעו בסופו של דבר, אם מרציאנו לא היה נעצר בפקודת המפכ"ל.

לא מעט לילות בלי שינה עברו על יואל בן-שטרית. הפעם, בניגוד לעבר, הוא לא היה בטוח שאלי עזרא עשה את הדבר הנכון. גאולה חשה במצוקה הרבה שבה היה נתון בעלה, אם כי לא ידעה מהי הסיבה לכך. יואל בן-שטרית זכר כל העת שדני נשוי למי שהוא מעולם לא חדל לאהוב. אף כי גם הוא וגם תמר הקימו משפחה וחיו כל אחד בחיק משפחתו שלו, הוא לא איבד תקווה.

קריסתו של דני עשויה לפרוץ צוהר לחידוש יחסיו עם תמר, אלא שיואל בן-שטרית לא רצה לחזור לחייה של אהבת חייו בדרך זו. הוא אף לא היה בטוח שתמר תרצה בכך.

הוא נותר בודד במערכה האישית. הוא לא העז לשתף איש בהתחבטויותיו.

כִּישׂוֹאֵל בֶּן-שְׁטָרִית קִיבֵּל יוֹם אֶחָד הוֹדְעָה מִמְזִכִּירָתוֹ, שֶׁאֶחָת וּשְׁמָה תָמַר מִבְקֶשֶׁת שִׁיתְקַשֵּׁר עִמָּה, לָבוּ בִישׂוּר לֹו רַעוּת. הוּא עִבֵּר בְּמַהִירוֹת עַל הַדו"חֹת הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁהוֹנְחוּ עַל שׁוֹלְחָנוֹ, אֲבָל לֹא מִצָּא שֵׁם דָּבָר חָדָשׁ הַקְּשׁוּר בְּדַנִּי. הוּא שָׁב וְקָרָא אֶת מַה שֶׁהִיָּה כְּתוּב עֲלָיו בְּהַקְּשֵׁר לְדִירַת הַמַּסְתוֹר וְהַפְּרָטִים שֶׁהוֹפִיעַ בְּדו"ח עוֹרְרוּ בּוֹ תִיעוּב. יוֹאֵל בֶּן-שְׁטָרִית יָדַע שֶׁשִּׂיאָה שֶׁל הַפְּרָשָׁה הוֹלֵךְ וְקָרֵב וּלְכֵן מִיָּהָר לְדוּוּחַ לְמַפְכ"ל עַל פְּנֵי־הַתָּמָר וְעַל כֵּךְ שֶׁהוּא עוֹמֵד לְהִיפְגֵשׁ עִמָּה.

הַמַּפְכ"ל יָדַע, מִפִּיּוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ, עַל מַעֲרַכַת הַיַּחְסִים שֶׁבִּינוּ לְבֵין דָּנִי וְאֶשְׁתּוֹ. כֹּכֵל שֶׁהֵבִין, הֵייתָה זֶז מַעֲרַכַת יַחְסִים שֶׁנּוֹלְדָה שְׁנַיִם רַבּוֹת קוֹדֵם לְכֵן.

אֵלֵי עִזְרָא כִּבֵּר דַּחָה בְּעִבְרַת הַצַּעָה שֶׁל יוֹאֵל בֶּן-שְׁטָרִית לְצַאֲת מִן הַטִּיפּוֹל בְּפְרָשָׁה. הוּא לֹא רָאָה כֹּל סִיבָה לְכֵךְ שֶׁחֲבֵרוֹ בִּלְבָב וּבִנְפֶשׁ לֹא יִמְשִׁיךְ בְּתַפְקִידוֹ כֹּכֵל הַנּוֹגַע לְמַעוֹרְבוֹתוֹ שֶׁל דָּנִי בְּפְרָשִׁיּוֹת הַמְּטוּפְלוֹת עַל יַדֵּי הַיַּחִידָה הַסְּמוּיָה.

יוֹאֵל בֶּן-שְׁטָרִית הַחֲזִיר טִלְפוֹן לְתָמַר בְּאִמְצַעוֹת מְזִכִּירָתוֹ, כְּדִי לְשַׁמּוֹר עַל הַפּוֹרְמָלִיּוֹת הַמְּתַבַּקֶּשֶׁת וְכְדִי שֶׁשִּׂיחָה זֹאת תִּהְיֶה מְתוּעֵדֶת. תָּמַר בִּיקְשָׁה לְהִיפְגֵשׁ עִמּוֹ עוֹד בְּאוֹתוֹ יוֹם. יוֹאֵל בֶּן-שְׁטָרִית הַסְּכִים מִיָּד, וְהֵם קָבְעוּ לְהִיפְגֵשׁ בְּקַפְטָרִיָּה שֶׁל אוֹנִיבֶרְסִיטַת תֵּל אֲבִיב. זֶה הִיָּה הַמְּקוֹם הַטְּבַעִי בְּיוֹתֵר לְהִיפְגֵשׁ בּוֹ. הֵם כִּבֵּר נִפְגְּשׁוּ בּוֹ פְּעַמִּיִם בְּשַׁבְּעוֹת הָאֲחֵרוֹנִים.

מְקוֹם זֶה, מְטַבַּע הַדְּבָרִים, מוֹשֵׁךְ הַכִּי פַחוֹת תְּשׁוּמַת לֵב. יוֹאֵל בֶּן-שְׁטָרִית, לְבוֹשׁ בְּבִגְדִים אֲזָרְחִיִים, כִּבֵּר הַמְּתִין לִיד הַשׁוֹלְחָן שֶׁבְּסִמּוּךְ לוֹ נִהְגוּ לְהִיפְגֵשׁ שְׁנַיִם רַבּוֹת קוֹדֵם לְכֵן, בְּעַת לִימוּדֵיהֶם. בְּשַׁעָה שֶׁתָּמַר נִכְנְסָה פְּנִימָה, לָבוּ הַחֲסִיר פְּעִימָה, אֲבָל כִּלְפֵי חוּץ הוּא נִשְׂאָר אֲטוּם מִבַּע לְחִלוּטִין. שְׁנַיִם שֶׁל עֲבוּדָה מִן הַסּוּג שְׁבָה עֶסְקָה, הֵן בְּצַבָּא וְהֵן בְּמִשְׁטָרָה, לִימְדוּ אוֹתוֹ לְהִשְׂאָר בְּפָנִים חֲתוּמוֹת גַּם כֹּאשֶׁר הוּא שׁוֹמַע אֶת הַמְּזַעֵזַע שֶׁבְּסִיפּוֹרִים.

בְּלֵי הַרְבֵּה גִינוּנִים טַקְסִיִים סִיפְרָה לוֹ תָּמַר אֶת שִׁדְעָה זֶה מְכַבֵּר. הִיא סִיפְרָה לוֹ שְׁדַנִּי חֲזוֹר

הביתה לפני כמה לילות, כשהוא סחוט ומבולבל. היא הטיחה בפניו כי היא יודעת מה הן הסיבות שבגללן הוא נעדר מהבית במשך לילות שלמים. לדבריה, היא למדה על "דירת המסתור" מתוך פתק שנפל מכיס חולצתו כמה ימים קודם לכן. בפתק הופיעו שמות של שתי נשים ומספרי הטלפון שלהן. היא צלצלה לאחד המספרים והאישה שענתה לה חשבה שאף היא אחת מהנשים המגיעות ל"דירה". היא צחקקה בעליצות והוסיפה שבאותו ערב אמור להגיע עורך דין מאוד ידוע. תמר מיהרה להניח את השפופרת במקומה ורצה לשירותים כדי להקיא.

תמר בכתה כשסיפרה ליואל בן-שטרית מה שנודע לה על אודות בעלה, תוך שהיא משתפת אותו בחששה שהמסגרת המשפחתית תתפרק ברעש תקשורתי גדול.

יואל בן-שטרית לא יכול היה ללמוד על מערכת היחסים הרעועה בין תמר לבין דני מן הדו"חות שהונחו על שולחנו, אבל הוא יכול היה לנחש זאת. באותו שלב כל שידע הוא שדני נוהג להגיע בקביעות לדירת המסתור, שאותה שכר עם שני חברי כנסת ועם סגן שר אחד.

כל הארבעה שכרו את הדירה כדי לקיים בה מפגשי מין לא קונבנציונליים. הם הזמינו אליה נשים שהתמחו ביחסי מין שיש בהם אלמנטים ביזאריים. בשלב מסוים החלו להגיע לדירה גברים נוספים. היו אלה, בעיקר, חבריהם של השוכרים המקוריים.

מאוחר יותר, כך סיפרה תמר ליואל בן-שטרית, ששתק כל העת, נודעו לה פרטים נוספים מטרידים הרבה יותר, כשאחת מן הנשים שנהגו להגיע לדירה כדי "לטפל" שם בגברים שהגיעו למפגשים הללו, צלצלה לביתה בטעות.

תמר לא העמידה אותה על טעותה והשיחה התגלגלה, כשאותה אישה סבורה כל העת שתמר היא אחת מן הנשים המוזמנות אל דירת המסתור.

תמר ביקשה לדלות מן האישה המסתורית כמה שיותר פרטים, תוך שהיא מציגה את עצמה כמי שעושה לגברים בדירה דברים שעליהם קראה בעבר בכתבת תחקיר באינטרנט. המטלפנת המסתורית ביקשה להודיע שבאותו ערב לא תוכל להגיע ושאלה את תמר אם תוכל להחליף אותה. תמר "הסכימה", תוך שהיא שואלת מה עליה ללבוש באותו ערב, ואילו אביזרים עליה להביא.

האישה צחקקה בטלפון.

- "יש שם אחד, עורך דין, תביאי בשבילו שוט."

- "למה?"

- "הוא אוהב את זה. הוא מספר שבבית הוא לא מקבל את מה שהוא אוהב."

- "ומה הוא אוהב?"

- "את תראי... הוא ילבש את הקימונו שלו... פשוט לא תאמיני מה החולי נפש האלה רוצים... ולחשוב שאלה מנהלים לנו את המדינה. פשוט תגיעי, ואל תתרחצי לפני כן."

בשלב הזה של השיחה, שבו הדמעות זלגו מעיניה של תמר, יואל בן-שטרית לא ידע כיצד לנהוג. קשיחותו הבסיסית שירתה אותו תמיד בדרך הטובה ביותר. היא לא לימדה אותו כיצד עליו לנהוג באשה שכה אהב, נוכח מצוקתה.

דני לא ידע שתמר גילתה את סודו. הוא נהג שלא לחזור לביתו בערב, לאחר שעות העבודה, לפחות פעם בשבוע ולפעמים אף יותר. חבריו לשעשועי המין הביזאריים נהגו כמוהו, אם כי להם היה קל יותר "להיעלם" מן הבית.

חברי הכנסת יכולים תמיד לתרץ את היעדרם בכל מיני תירוצים הקשורים בעבודתם. גם לכל שאר המבקרים בדירת המסתור, בין אם אלה אישי ציבור ובין אם אנשי עסקים כאלה ואחרים, יש תמיד "הסברים" ראויים.

בעודו מתבונן בתמר הבוכייה, ידע יואל בן-שטרית שהוא חייב לגלות לה כמה מן הדברים שלמד בימים האחרונים. הוא המתין כמה דקות עד שנרגעה ואז ביקש ממנה להמתין כמה רגעים עד שיחזור מן השירותים.

בשיחת טלפון חפוזה סיפר למפכ"ל את מה ששמע מתמר. המפכ"ל החזיר לו טלפון לאחר כמה דקות והתיר לו לספר לה מקצת מן הדברים שידע, בלי לפגוע בתכלית "המבצע", כדי שתמר לא תלך עם מה שהיא כבר יודעת ותטיח את הדברים בפניו של דני או בפני מישהו אחר מבני משפחתה.

עם שובו לשולחן החזיק יואל בן-שטרית בידיה של תמר וסיפר לה את הסיפור המלא, ככל שמותר היה לו לספר, על דירת המסתור. המעורבות של דני, לדבריו, התגלתה

בגלל מעקבים שנעשו אחרי אחרים, לא אחריו, על ידי "המוסד", על רקע ביטחוני. החשש של המוסד המיוחד היה שאחד מן הפוקדים את דירת המסתור גרם לזליגה של מידע חסוי ביותר. היה גם יסוד להאמין, שבגלל זהות המעורבים בביקורים בדירת המסתור, מישהו עלול לנסות ולסחוט את המשתתפים באותם "אירועים" פרוורטיים או ליצור מערכת של זליגות ביטחוניות.

כך או אחרת, מה שעלה מן המעקבים שקיים המוסד המיוחד, הוא שדני נקלע למערבולת לא לו, שבה היה מעורב גם העבריין הידוע אשר נמנה עם לקוחותיו. תמר ידעה במי מדובר. היא שמעה את שמו כמה וכמה פעמים בשיחות הטלפון שהגיעו לדני.

יואל בן-שטרית לא פירט הרבה מעבר לכך. הוא רק סיפר לתמר על כך שעל פי הידוע לאנשיו, מגיעים לדירת המסתור כמה אישים ידועים מאוד. עוד סיפר לתמר, על קצה המזל, על אודות הסטיות המיניות המלוות בסאדו-מזוכיזם ובפולחנים שהובאו מן המזרח הרחוק, שאותם אישים כרוכים אחריהם.

תמר הביטה בבן שיחה בעיניים נדהמות וכמעט שלא האמינה למשמע אוזניה. היא אמנם ידעה פרטים מסוימים על מה שקורה עם דני, מפי אותה אישה שהתקשרה בטעות לביתה, אבל רק עתה התבררה לה התמונה במלוא כיעורה.

יואל בן-שטרית ידע, כמובן, הרבה יותר פרטים. לא את כולם התכוון לספר לתמר בשלב הזה. הוא ביקש לחסוך ממנה את עוגמת הנפש שליוותה אותו בימים האחרונים. גם על הסיפור עם השופט רבינוביץ' דילג יואל בן-שטרית. הוא לא קיבל מן המפכ"ל רשות לספר על כך.

לימים, התברר לתמר שגם אחד מחבריו של אביה הגיע לאותה דירת מסתור. היא הכירה היטב גם את אשתו ואת שתי בנותיו.

תמר ויואל בן-שטרית ישבו בקפטריה במשך שעה ארוכה כשהם אוחזים ידיים ומנסים לאחות פרידה שנמשכה יותר מדי שנים. שניהם היו בסוף שנות השלושים לחיהם, אם כי יואל בן-שטרית היה קצת יותר מבוגר מתמר, והעתיד נראה לשניהם שונה בתכלית מן העבר.

תמר הרגישה שמי שיושב מולה ואוחז בידיה הוא האיש שעמו תרצה לבלות את שארית ימיה. החום שקרן ממנו המיס כל פינה בלבה. ידיו היציבות, החזקות, החזיקו בידיה ושידרו יושרה ואמינות.

תמר ידעה שהסקס עמו יהיה שונה מכל מה שהכירה עד כה.

כשהתבררה ליואל בן-שטרית מידת מעורבותו של דני במעשה הסחיטה מהשופט רבינוביץ', הוא הבין שגורל בעלה של תמר כבר נחרץ. מעצרו של מרציאנו (אף שנפלו בו פגמים מוסריים) הצית את הבערה ולאחר ביקורו של תנחום במשרדו של דני, היה ברור שעוד באותו לילה, ערב תחילת משפטו של העבריין שנעקץ על ידי המפכ"ל, תתחיל המפולת שאת סופה לא ניתן לחזות מראש.

מכאן ואילך ילך המצב ויידרדר לעבר סוף כמעט ידוע מראש. הוא יכול היה רק לנחש איזה מכבש לחצים הופעל על דני. דני בן-אור לא היה כליל השלמות, אבל סחיטה משופט - לזה הוא לא היה מגיע, העריך יואל בן-שטרית, אלמלא נסיבות חריגות ביותר שאליהן נקלע, אשר גרמו לו מצוקה נפשית שכמותה לא חווה מעולם.

הוא פנה שוב למפכ"ל וביקש ממנו להשתחרר מהמשך הפיקוד על היחידה הסמויה עד לסיום הפרשה. המפכ"ל שב וסירב לבקשת חברו.

בעת שפנה למפכ"ל, לא ידע יואל בן-שטרית את מה שנודע למפכ"ל מתוך ידיעה מודיעינית שקיבל בשעה האחרונה, על אודות ההיכרות של דני עם בתו של השופט רבינוביץ'. אותה ידיעה הכילה פרטים על כך שדני סייע ברכישת הקוק הפרסי, אותו סם שרותי נשאה בתוך גופה בדרכה לארצות הברית.

עד לאותו שלב, ידעו במטה הארצי רק על הקשר שיצר מרציאנו עם רותי רבינוביץ'. על הקשר עם דני לא יכולים היו לדעת ביחידה הסמויה או בכל גורם משטרתי אחר. הם אף פעם לא נפגשו במקום פומבי.

המפכ"ל יידע את יואל בן-שטרית בעניין זה. לדעתו, היה זה גורם נוסף, מכריע, אולי, שהביא את דני לעשות את מה שעשה.

יואל בן-שטרית זכר את פניה של תמר. הוא ידע מה מצפה לה. עתה, כבר היה ברור לו שדני לא יעצור, וכי הסתבכותו היא כמעט בלתי נמנעת. המפגש שהם קיימו בקפטריה היה עבורו מפגש מכונן והוא חש שגם תמר מרגישה כמוהו. שניהם הגיעו לצומת דרכים אשר ממנו מובילה עבורם רק דרך אחת: שבירת המסגרות והליכה לקראת עתיד משותף. עצם המחשבה על כך הסעירה אותו כל כך, עד שלרגעים איבד את היכולת להתרכז ולהתמקד במשימה העומדת בפניו.

לימים ייסר את עצמו בגלל המחשבות על מחדליו. על אחד מהם, על שלא דאג לקיים מעקב מתמשך אחר דני לאחר סיום פגישתו עם השופט רבינוביץ', הצטער במיוחד.

מפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה מיהר להתקשר למספר הטלפון שהשופט רבינוביץ' השאיר במענה הקולי של הטלפון הנייד שלו. במילים ספורות הסביר השופט לקצין המשטרה את המצב המביך שאליו נקלע וביקש ממנו להגיע לביתו בעוד כרבע שעה, לאחר שישוב מטיול הערב עם כלבו, על מנת לטכס עצה בארבע עיניים.

איש המשטרה דיווח מיד על השיחה ליואל בן-שטרית. מפקד היחידה הסמויה לא עדכן אותו בכל אשר ידע. הוא רק הציע לו להיפגש עם השופט רבינוביץ' כדי לשמוע ממנו פרטים נוספים.

יואל בן-שטרית לא סיפר לבן שיחו שגם פגישה זו תהיה מתועדת. הוא אף לא סיפר לו על מעורבותו של המפכ"ל ועל תרגיל העוקץ שנמצא בעיצומו.

למפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה, גבר כבן חמישים, היו מספיק צרות משל עצמו. בתו לקתה בשיתוק חלקי כתוצאה מהזנחה של רופאים בעת ניתוח שעברה לקיצור קיבה. שני ילדיה עברו להתגורר בביתו. אשתו סבלה מדיכאונות ואושפזה מעת לעת במחלקה הפסיכיאטרית בבית חולים. בנו נשלח למעון לנערים בעייתיים לאחר שניסה לדקור חבר לכיתה. את הצרות הללו ניסה להשכיח על ידי שתייה מופרזת והימורים.

משחקי הקובייה והרולטה היו חביבים עליו במיוחד. הוא היה מגיע לכל מיני מאורות אפלות שנוהלו על ידי עבריינים כדי לשתות שם ולהמר. לפעמים היו בעלי המקום שולחים אותו, כשהוא שתוי כדבעי, לאחד החדרים בקומה העליונה, כדי שאחת "הבנות" תפנק אותו. איש המשטרה הבכיר, המשמש כמפקד יחידה חשובה מאין כמוה במערך הלוחמה בפשיעה חמורה, מעולם לא שילם עבור הפינוקים הללו. גם לא בעד אסימוני המשחק שבעלי המקום נהגו להניח בידו.

לאחרונה בגד בו מזלו יותר מתמיד והוא צבר הפסדים גדולים, אולם איש מבעלי המאורות האפלות, לשם היה מגיע כמעט מדי ערב, לא דחק בו להחזיר את חובו. לחלק מהם היה עניין מובהק במחיקת חובותיו.

בעלי החוב ראו בכך מעין השקעה לטווח ארוך. למפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה היו סמכויות רבות למדי, אם כי במשטרה למדו זה מכבר שצריך להקים יחידות גיבוי יעילות יותר, דוגמת זו של יואל בן-שטרית.

מפקד היחידה המרכזית ללחימה בפשיעה חמורה סירב בתוקף להשתמש במכשיר קשר נייד, על מנת שיוכל להיעלם לפרקי זמן ממושכים ממשרדו. עם זאת, לא יכול היה להתעלם הפעם מפנייתו הנואשת של השופט רבינוביץ'. הוא ענה לשיחה זו, אף על פי שהיו לו תוכניות אחרות לאותו לילה; מה גם, שחשש כי הלה עשוי להתקשר לגורמים נוספים. מה שגירה במיוחד את בן שיחו של השופט רבינוביץ' היה השם מרציאנו.

בין השניים היו קשרים מסוימים, לא כאלה שאדם הגון היה מברך עליהם. לכן ביקש מפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה לדעת יותר פרטים על הפרשה. הוא היה סקרן לדעת במה הסתבך מרציאנו הפעם. על מעצרו הנוכחי לא ידע או לא זכר שמישהו דיווח לו על כך. בפעמים קודמות, מרציאנו היה נוהג להתקשר אליו בעצמו.

הפעם זה לא קרה. מרציאנו הרגיש שהקצין הבכיר הפך לברווז צולע, שמועד סילוקו מן המשטרה קרוב מתמיד. הוא אף לא האמין שמי שקיבל ממנו טובות הנאה לא מעטות בעבר יוכל להועיל לו בעניין הצ'צ'נים. זה היה גדול עליו בימים אלה. בעבר – אולי כן; אבל לא בימים שבהם הוא טובע בים של קשיים משפחתיים וכלכליים.

בשעה שנקבעה, הגיע מפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה לביתו של השופט רבינוביץ', כשהוא נוהג ברכב משטרתי הנושא לוחיות זיהוי אזרחיות. הוא החנה את רכבו במקום האסור לחניה. גם את הכניסה הזו לביתו של השופט רבינוביץ' צילמו, בעיניהם ובמכשיריהם, אותם "בני זוג" שפעלו בשירותו של בן-שטרית.

החוקר הפרטי ששכר דני כדי לתעד את מפגשו עם השופט רבינוביץ' היה גם הוא

במקום. הוא פעל בעניין זה על דעת עצמו. דני לא הזמין אצלו שירות המשך, משום שלא ידע על קיומה של הפגישה.

יואל בן-שטרית קיבל דיווח מלא מאנשיו. החוקר הפרטי, לעומת זאת, לא הצליח לאתר את דני. הטלפון הנייד שלו העביר כל שיחה למענה הקולי. הוא השאיר הודעה מתאימה המתארת את התפנית בהתפתחות סיפור המפגש שלו עם השופט רבינוביץ', מתוך תקווה שדני יאזין לה. לדעת החוקר הפרטי, הפגישה של השופט רבינוביץ' עם קצין המשטרה העידה על כך שדני עלול להסתבך בגדול.

לחוקר הפרטי היה ברור שהשופט רבינוביץ' כבר מחפש לעצמו דרך מילוט. הוא הכיר את הקצין הבכיר שנכנס לביתו של השופט ולכן רצה שדני ידע על כך. בלשונו הבוטה ניסה החוקר הפרטי להבהיר לסגור שהעסיקו את התמונה העגומה שהצטיירה אל מול עיניו. היא הצביעה על כך שדני עלול להישאר לבדו בערבות השלג כשהוא קופא למוות.

בבוקר המחרת, משדני לא הגיב להודעה שהוא השאיר לו במענה הקולי במהלך הלילה, החליט החוקר הפרטי, בהחלטה אינטואיטיבית, להשמיד את כל הראיות שצבר עד לאותו שלב. לא היה לו כל רצון להיגרר לתוך המערבולת הצפויה אם מעסיקו יצטרך לתת הסברים.

מפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה שמע את דבריו של השופט רבינוביץ' בעניין רב ביותר. השניים נותרו עומדים בסלון הדירה. השופט לא טרח להזמין את הקצין הבכיר לשבת. איש המשטרה לא נעלב מן היחס הצונן שהפגין כלפיו השופט רבינוביץ'. הוא לא היה רגיש לגינוני נימוס. העייפות ניכרה בכל תנועותיו. מבטו הכבוי הסגיר את העובדה שהוא סובל מחוסר שינה כרוני. השופט רבינוביץ' הרגיש בכך.

בד בבד, רשם לעצמו הקצין הבכיר, שכבר סומן במטה הארצי כמי שצריך למהר ולשחררו מן השירות, לברר מדוע מרציאנו לא התקשר אליו מיד עם מעצרו. אבל לעצם העניין, לא היה לו מה להציע לשופט. למעשה, לא היה דבר שהוא יכול היה לעשות בשלב הזה של התפתחות הפרשה. כמו כן, לא היה לו עניין רב מדי להתערב בשעה זו של הלילה בהתגלגלותו של אירוע שנראה לו מורכב מדי.

קצין המשטרה לא שכח שבמקום אחר ממתינה לו מישהי עם יכולות פיזיות מרשימות, אשר בחיקה הוא עומד לבלות את השעות הקרובות.

הוא לא שאל לגילה, אף כי חשד שטרם מלאו לה שש-עשרה. הוא אף לא שילם עבור השעות שבהן שהה במחיצתה. והיא לא תבעה ממנו דבר. היא ידעה בדיוק מי הוא, וכל רצונה היה להשביע את רצונו של שולחה. לשם כך מילאה את כל רצונותיו של "הלקוח", גם הביזאריים ביותר. היא הייתה צעירה בימים, אבל ניסיונה העשיר, שנצבר במהלך כשלוש שנות עיסוק אינטנסיבי ב"מקצוע" (בידיעתם של הוריה, שהתחלקו עמה ברווחים מעיסוקה), לימד אותה כל מה שהייתה צריכה לדעת כדי שקצין המשטרה יצא לדרכו מרוצה לחלוטין.

בכל מקרה, בן שיחו של השופט רבינוביץ' הבין שגם מעצרו של דני, באשמת ניסיון לשבש את המשפט הצפוי למחרת בבוקר, לא יכול יהיה להושיע את השופט. הלה ביקש למעשה את הבלתי אפשרי. בתו הייתה בדרכה לניו יורק, אז איך אפשר לעזור

לה, שאל את עצמו הקצין הבכיר (שבימי זוהרו צבר לזכותו הצלחות מבצעיות רבות), כשהוא מנסה להיפרד מהשופט במהירות האפשרית.

הדירה הדחוסה בספרים העיקה עליו. ריח של עובש עלה באפו. גם דמותו של השופט קטן הקומה, אשר התלונן בפניו על מה שקרה לו על לא עוול בכפו, קצת דחתה אותו.

משום מה, היה נדמה לו שהשופט לא מספר לו את כל מה שהוא יודע. בשלב מסוים של השיחה מפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה הבין שהפרשה אינה פשוטה כלל ועיקר; כלומר, שיש מישהו שמנווט אותה מלמעלה.

בין כך ובין כך, הוא רצה להיפטר מהשופט רבינוביץ' במהירות האפשרית ולהסתלק מן הדירה המעופשת, שנראה כי מזה זמן רב לא טרחו לנקותה.

הקצין הבכיר החל לצעוד לעבר דלת הכניסה. עיסוקים דחופים הרבה יותר המתונו לו אי שם. רק המחשבה עליהם גרמה לו לרעד באזור החלציים. הכדור להגברת החשק המיני שנטל כמה דקות קודם לכן כבר החל להשפיע עליו.

-“מה אני יכול לעשות?” התריס הקצין הבכיר, “לעצור את המטוס?”

-“לא. לעצור את חבר מרעיו של מרציאנו.”

-“ואיך זה יעזור לבת שלך?”

-“זה לא יאפשר להם להזיק לבת שלי,” ענה השופט בקול תחינה.

-“מה בעצם ביקש ממך העורך דין?” ביקש קצין המשטרה הבכיר לחדד את הדברים בקול לאה.

-“שאני אמחק את כתב האישום נגד מרציאנו.”

-“אז מה הבעיה? תעשה את מה שביקשו ממך, ובתך תחזור הביתה בשלום,” ניסה בן-שיחו של השופט רבינוביץ' להתחכם.

-“אתה צוחק.”

השופט רבינוביץ' הבין לפתע שהוא מדבר עם מי שאין לו כל עניין לעזור לו. אבל הוא שמח על עצם קיום המפגש עם קצין המשטרה. מבחינתו, פגישה זו השיגה את מטרתה. הוא לא ציפה שהקצין הבכיר, האיש המגושם הזה, המדיף ריחות לא נעימים של שחיתות אישית, יוכל לעזור לבתו.

איש המשטרה ביקש אמנם, עם צאתו, לרצות את השופט רבינוביץ', אבל דבריו לא נשמעו אמינים. הוא הבטיח לברר מה ביכולתו לעשות בנסיבות העניין, אולם למעשה לא התכוון לעשות דבר, מלבד לדווח ליואל בן-שטרית ובכך לסיים את חלקו בנושא. יואל בן-שטרית רשם את הדברים שסיפר השופט רבינוביץ' על השיחה עם דני והעבירם למפכ"ל. איש לא התכוון לבקש ממפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה להיות מעורב בהמשך הטיפול בפרשה.

הקצין הבכיר מיהר לרכבו. לא היה אכפת לו שהשופט רבינוביץ' ימחק את כתב האישום נגד מרציאנו. הוא כבר ידע לתרגם את המהלך המשפטי הזה לטובתו בכך שיגרום, כך קיווה, למחיקת חלק מחובותיו.

מרציאנו היה בין אלה שהחזיקו בשטרי חוב שלו.

השופט רבינוביץ' ידע שהקצין הבכיר אינו עומד לנקוף אצבע לטובתו. בעבר, בעת שנוהלו אצלו כמה משפטים נגד עברייני צמרת שהיו קשורים ליחידה שעליה היה מופקד, שם לבו לכך שנעשו טעויות מכוונות בדרך שבה נאספו הראיות, עובדה שאילצה אותו להקל עם הנאשמים. לא לזכות, אלא רק להקל בעונש.

השופט רבינוביץ' נפרד מאיש המשטרה בלב כבד. "משהו לא טוב קורה בעיר הזאת, למלל לעצמו. "בתי מובילה סמים לארצות הברית; מרציאנו, המנוול הזה, מחזיק אותי בביצים; מפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה, האיש שצריך לעמוד בראש הלוחמים בעבריינים מסוגו של מרציאנו, מגלה רפיסות המדיפה ריח של שחיתות ודני, עורך הדין החלקלק, מעז לפנות אליי בדרישה שאין חצופה ממנה."

לאחר שתוכן השיחה בין הקצין הבכיר לבין השופט רבינוביץ' הועבר למפכ"ל, הוחלט שלא לעשות דבר לפי שעה.

למעשה, לא היה באמת מה לעשות. כל שנותר לעשות הוא להמתין לשעות הבוקר ולראות כיצד ינהג השופט ירוחם רבינוביץ'.

מרציאנו כבר יזם פנייה אל השופט רבינוביץ' באמצעות עורך דינו. השופט, מצדו,

הסכים להיפגש עם סנגורו של הנאשם שבעניינו הוא עמד לדון למחרת בבוקר. אומנם הוא דיווח על הפגישה למי שדיווח, אולם עדיין לא ניתן לדעת כיצד ינהג בפועל עם פתיחת המשפט, לאחר שיתבקש למחוק את כתב האישום נגד מי שמטעמו פנו אליו, מטעמים שבהחלט ראויים להישמע.

שניים, למעשה, כבר נלכדו ברשת: העבריין הנודע וסנגורו. רשתות נוספות הושלכו. עתה צריך להמתין ולראות מי עוד יסתבך בהן. שר המשפטים עודכן בהתפתחות האחרונה.

כולם רצו לדעת כיצד ינהג השופט רבינוביץ'. ראש הממשלה נותר בלשכתו באותו לילה. מזכירו הצבאי התנמנם על הספה שמול השולחן המרכזי בלשכה.

יואל בן-שטרית והמפכ"ל לא היו מודעים לכך שדקות מעטות לאחר שהקצין הבכיר פרש לעיסוקיו, הגיעה יעלה לדירתו של השופט רבינוביץ' בלוויית אשתו לשעבר.

הדירה של השופט רבינוביץ' הייתה תחת מעקב, אבל העוקבים, אנשי היחידה הסמויה, אלה שגם הקליטו את המפגש שנעשה בדירה קודם לכן, לא הכירו את יעלה ואת זהבה בן-שלום. תמונותיהן לא היו בידי העוקבים. הם ראו שתי נשים שלובות זרוע נכנסות לבניין, אבל לא הייתה כל אינדיקציה לכך שפניהן מועדות לדירתו של השופט רבינוביץ'. בדירה עצמה לא נדלקו אורות. לא בחלק הפונה לרחוב.

גם השיחה בין השופט רבינוביץ' לבין אשתו לשעבר לא נקלטה על ידי המאזינים בסתר לשיחותיו. זאת מכיוון שהוא לא התקשר אל גרושתו מאחד הטלפונים שהיו תחת האזנה. הוא ידע דבר או שניים על חשאוות.

חברותו ארוכת השנים במסדר החשאי לימדה אותו שזהירות יתר מעולם לא הזיקה לאיש. לכן, הוא פשוט טרח לעשות את השיחה מהטלפון הציבורי בחנות המכולת הנמצאת סמוך לדירתו.

לימים, הסיבות לכך שביחידה הסמויה לא הכירו את שתי הנשים שהגיעו לדירתו של השופט רבינוביץ' נבדקו אף הן בוועדה המיוחדת, שבראשה עמד הנשיא לשעבר של בית המשפט העליון.

משום מה, איש לא חשב שלאשתו לשעבר של השופט רבינוביץ' יש קשר לכל הפרשה, או שהיא תהיה מעורבת בניסיון להטות את לבו של בעלה לשעבר לטובת ההחלטה שיתבקש לקבל למחרת בבוקר.

השופט רבינוביץ' פתח לשתי הנשים את הדלת ומיהר להכניסן פנימה. האור בסלון הדירה לא הודלק.

כל השלושה פנו לחדר השינה. מנורת לילה זעירה דלקה בו. מי שצפה בדירה מן הרחוב לא יכול היה להבחין באור כלשהו.

ירוחם רבינוביץ' עוד לא ידע כיצד יסתיים המפגש המשולש הזה, אבל משהו בעיניה של יעלה אמר לו שהוא הולך להרגיש כמו שלא הרגיש מעודו. וכשזה קרה באמת, הוא שכח לגמרי שמי שגוהרת מעליו היא אשתו של זה שאמור לעמוד לדין בפניו תוך כמה שעות.

באותה שעה ממש נצפו דני בן-אור וסגן השר יצחק אלבוכר על ידי אנשי המוסד המיוחד, שעליהם הוטלה המשימה לעקוב אחר סגן השר, כשהם משוחחים באחד מבתי הקפה שברחוב יהודה המכבי. בתוך מכונית שֶׁרד שחנתה מול בית הקפה, בחניה המיועדת לנכים, המתינו הנהג ושומר הראש של סגן השר.

דני כבר שמע את ההודעה שהשאיר לו החוקר הפרטי, לפיה השופט רבינוביץ' נפגש עם מפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה. פגישה זו לא הדאיגה אותו במיוחד. הוא ידע מה שידעו לא מעט בעולם התחתון: שהקצין הזה מסובך עד מעל לראשו ולכן לא יעשה דבר; ושאם כבר יפעל, ינסה לגזור קופון לעצמו. עצם הידיעה על ההסתבכות של מרציאנו ועל הניסיון להטות משפט, שווה לא מעט בעולם הפשע.

אולם דני היה מוטרד ממשוהו אחר. עצם קיומה של הפגישה עם הקצין הבכיר העיד על כך שהשופט רבינוביץ' מחפש דרך לחלץ את עצמו מן הצורך להיכנע ללחצים שהופעלו עליו. דני הבין שהשופט מבקש לעצמו בראש ובראשונה מעין כיפת ביטחון.

הפנייה למפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה אמורה הייתה לשדר אותות מצוקה. להבנתו של דני, השופט רבינוביץ' ביקש לומר בכך לאחראים על מערכת המשפט שהאחריות על המשך התפתחות הפרשה כבר אינה מוטלת עליו.

קודם לכן שמע דני בתא הקולי של הטלפון הנייד הודעה מיואל בן-שטרית. הוא לא חזר אליו, אך ניחש מה היה בפיו של חברו. הוא אף הניח, כי לאחר פנייתו של השופט לקצין הבכיר, גורמים נוספים כבר יודעים על עצם קיום הפגישה.

דני ויצחק אלבוכר שוחחו על אודות אירועי הלילה הקודם. דני מיעט להשתתף בשיחה וסגן השר ביקש לדעת מה מטריד אותו. דני הגיע לבית הקפה כשעה לאחר סיום הפגישה עם השופט רבינוביץ', וראשו לא היה נתון למה שרצה בן שיחו לספר לו.

דני לא היה בדירת המסתור בלילה הקודם. למעשה, הוא לא ביקר בה מאז פגישתו עם אילן הרשקו. הוא איבד את החשק להגיע למקום שעליו מתצפת "המוסד".

בבית הקפה הזה נהגו דני וסגן השר להיפגש. ידידיהם ידעו על מקום המפגש הזה. דני וסגן השר ציפו להצטרפותו של חבר כנסת נוסף לשולחנם. הוא הבטיח לצאת לדרך מיד לכשתסתיים עוד הצבעת אי אמון בכנסת. יו"ר הקואליציה פטר את יצחק אלבוכר מהשתתפות בהצבעת אי האמון. הוא קיבל את דברתו לכך שזאת הפעם האחרונה שהוא מתחמק מהצבעות כאלה.

אם חבר הכנסת (שרכש את עיקר פרסומו בנאומיו הבוטים נגד ראש הממשלה), יקיים את הבטחתו, צפוי דני לשמוע עוד כמה וכמה דיווחים על מה שמתקיים בדירת המסתור בימים שהוא אינו מגיע לשם.

דני לא סיפר לסגן השר את מה ששמע מפי חברו העובד במוסד המיוחד. הוא לא יכול היה להסביר לעצמו למה נהג כך. ייתכן שחשב כי כך תוסט האש ממנו אל עבר מי שבאמת נכשלו בפרשה הנחקרת על ידי המוסד המיוחד. אולם גם הידיעה שמי שיושב ממולו עומד, אולי, ליפול בפח שמכינים לו במוסד המיוחד, לא הרגיעה את דני. הוא הרבה להסתכל לצדדים מתוך תחושה עמומה שמישהו צופה בהם.

סגן השר חש בכך, אולם עוד בטרם הספיק להעיר לו בעניין זה, צלצל הטלפון הנייד שלו. הוא פתח את פומית הדיבור והאזין לדובר מן הצד השני. פניו לא הביעו הפתעה. עוזרו הפרלמנטרי מסר לו כי מקור כלשהו ביחידה הסמויה הדליף לו ששם יודעים על הפעילות הלא קונבנציונלית שלו ושל חבריו בדירת המסתור. העוזר הפרלמנטרי ידע לציין שמות. אותו מקור אף הודיע לעוזרו של סגן השר, שלפני זמן קצר נעשה ניסיון חמור ביותר לסחוט שופט. ניסיון זה, סיפר המקור, קשור בדרך כלשהי לדירת המסתור. המקור לא ידע יותר פרטים.

יצחק אלבוכר לא נראה נרעש או נסער ממה שסיפר לו עוזרו הפרלמנטרי. הוא מסר לדני את תוכן השיחה. דני נדהם. עולמו חשך עליו. הוא ידע שחברו הטוב עומד בראש היחידה הסמויה שממנה יצאה ההדלפה.

עיניו של דני הצטעפו בדוק של חרדה. עולמו חשך עליו. אין עוד דבר שיוכל למנוע את חיסולו. דני מיהר להיפרד מסגן השר. יצחק אלבוכר התבונן בדני בשוויון נפש. מצוקתו לא נגעה ללבו.

מכיוון שנהנה מחסינות פרלמנטרית, לא ניתן לעצור אותו בגין עברה שבוצעה, אולי, בדירת המסתור, אז למה לו לדאוג? מחול השדים הצפוי לא יסחף אותו תהומה, בזה היה בטוח. רק בשלב מאוחר הרבה יותר של הלילה התברר לסגן השר שהזחיות שהפגין לנוכח מצוקתו הגלויה של דני בן-אור הייתה חסרת בסיס; הוא נוכח לדעת כי האש שתפרוץ תלחך גם את שולי גלימתו הפרלמנטרית.

שיחת טלפון מלשכת ראש הממשלה הבהירה לו שיש לו סיבה טובה מאוד שלא להיות שווה נפש. ראש הממשלה ביקש להיפגש עמו למחרת בבוקר בלשכתו. לא היה לו כל מושג מה רוצה ממנו ראש הממשלה. ודאי שלא העלה על דעתו שגם ראש הממשלה מצוי בסוד הדברים. הוא אף לא שיער שהמוסד המיוחד חושד בו.

דני עזב את המקום. העוקבים מטעם "המוסד" נשארו במקומם. תכלית שהייתם שם הייתה לעקוב אחר סגן השר שנשאר לשבת בבית הקפה. הוא המתין לחבר הכנסת שהיה בדרכו מירושלים.

ליחידה הסמויה לא דווח שדני בן-אור עזב את בית הקפה. העוקבים מטעם "המוסד" לא חשבו שיש בכך צורך.

במשך שעות נשאר דני במכוניתו ושוטט ברחובות העיר ללא כל מטרה. הוא הבין שחברו משמש מעין זרוע ארוכה של המפכ"ל, המנתב את כל המהלך. לפיכך אין עוד בכוחו להשתיק את הפרשה או לסייע לו בדרך כלשהי. אחרים שולטים בה.

ההדלפה לעוזרו הפרלמנטרי של סגן השר ודאי לא הייתה מקרית. מישהו ביקש לראות כיצד הוא יפעל אם הוא אכן קשור בהדלפות הביטחוניות. אלה היו שיטות מקובלות בשירותי הביון. זו הייתה ההערכה של דני בשלב הראשון. מאוחר יותר, לאחר שעיבד בראשו את מה שסיפר לו חברו, סגן השר יצחק אלבוכר, הבין שגם הוא עצמו היה מטרה להדלפה.

באותו שלב של הלילה, דני כבר לא דאג לגורלו של מרציאנו. גם גורלה של רותי כבר לא עניין אותו. היא כבר תדע כיצד לצאת מן הבור העמוק שאליו, כנראה, תיפול.

עתה הוא נאבק על חייו.

עד לשיחת הטלפון שקיבל סגן השר מעוזרו הפרלמנטרי, לא העלה דני על דעתו שביחידה שחברו מפקד עליה מכירים כבר את התמונה במלואה. מתוך ההדלפה לעוזר הפרלמנטרי ניתן היה ללמוד שיש בידי גורמים במשטרה פרטים מלאים על כל הפרשה. שם כבר יודעים הן על מסעה של רותי לארצות הברית, כשבגופה סמים שנרכשו, בחלקם, באמצעותו והן על מה שביקש מהשופט רבינוביץ' בשליחותו של מרציאנו. עתה, הבין דני שמעצרו של מרציאנו היה, כנראה, חלק מתוכנית על גדולה הרבה יותר וכי הוא עומד במרכזה.

לא ניתן היה לדעת מהתנהגותו של סגן השר יצחק אלבוכר אם גם שמו של דני הוזכר בדבריו של עוזרו הפרלמנטרי. יצחק אלבוכר לא אמר לדני דבר בעניין זה. אולם, היה ברור שאין שום מקריות בהדלפה. מי שהדליף את הידיעה ידע, קרוב לוודאי, שסגן

השר יושב עם דני בבית קפה בצפון תל אביב. אותו "מדליף" אף דיבר על ניסיון לסחוט שופט. אי אפשר היה לטעות במשמעות הדברים. הם כוונו לאוזניו של דני.

דני בן-אור הכיר את ההרגשה הזאת. המחנק בגרונו הלך והעמיק. הוא צפה בתופעות מן הסוג הזה אצל כאלה שטבעת החנק לחצה את גרונם כל אימת שמִסָּר מאיים נוסף הגיע לאוזנם.

יואל בן-שטרית החליט לעצור את דני. הוא הורה לאנשיו לאתרו.

לאחר שעות של התחבטויות הבין דני שאין כל מוצא של כבוד מן הסבך שאליו נקלע. פרשה בסדר גודל כזה על כל היבטיה לא יכולה להסתיים בלא כלום.

השופט רבינוביץ' לא יעבור לסדר היום על הניסיון להטות משפט. זה כבר היה ברור מתוך הפנייה שלו למפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה.

דני המשיך לנסוע לעבר הטיילת החדשה שנבנתה מצפון לתחנת רידינג. המקום היה שומם כמעט לחלוטין. פה ושם נראו זוגות יושבים על ספסל וצופים לעבר הים. לא נראו רצים לאורכה של הטיילת.

בכיסו היה מונח האקדח, שאותו הוציא מן הכספת שבמשרדו כמה שעות קודם לכן. הוא שקל כמה דרכי פעולה.

מרחוק, צפו בו שתי דמויות. אחת מהן הייתה מצוידת במשקפת לילה.

באותה עת התקיימה פגישה, לא יוצאת דופן במיוחד באחת הווילות באפקה. המשתתפים, כולם דמויות ידועות מחיי הפשע של תל אביב, הגיעו לשם כדי לבחון מקרוב את השתלשלות הפרשה. חלק מן היושבים באותו פורום היו צ'צ'נים. הם רצו ללמוד על הפרשה מכלי ראשון. יעלה זומנה למקום כדי לספר את הידוע לה. כולם ידעו על מעמדה בארגון של מרציאנו.

שניים מן הצ'צ'נים שנכחו בפגישה הכירו אותה מסיפורים ששמעו על אודותיה. הוריו של אחד מהם היו עצורים באותו מחנה מעצר שבו הייתה יעלה עצורה יחד עם הוריה. הם שמעו על אודותיה נסים ונפלאות.

לא הייתה ליעלה כל בעיה להתחבר לצ'צ'נים. הם העריכו אותה מאוד. שמה היה לאגדה בפני כל יושבי המחנה. אחד מהם סיפר לחבריו, לאחר שזיהה אותה, על תלאותיה וייסוריה תחת ידי האכזריות של מפקד מחנה המעצר. הסיפור הזה נודע ברבים רק לאחר שיעלה והוריה יצאו לחופשי. מפקד המחנה לא שרד יותר מחודשיים.

יעלה נכנסה לחדר צדדי עם הצ'צ'נים. כל השאר נותרו לשבת בסלון. הם המתינו להכרעתם של בעלי המזוודה. לרובם לא היה אכפת שהצ'צ'נים יעשו עבורם את העבודה ויסלקו את מרציאנו מן הדרך.

יעלה תיארה בפני הצ'צ'נים את כל מה שידעה על מעצרו של בעלה. הם האמינו לה. הם ידעו שהיא לא תשקר להם. הם רק ביקשו לדעת איך יקבלו בחזרה את מה שנגנב מהם. יעלה ביקשה מהם להמתין לבוקר.

היא לא סיפרה להם מה נעשה בעניין השופט רבינוביץ'. היא רק ביקשה מהם לסמוך עליה בעניין זה. לא היה טעם לפרט מעבר לכך.

הצ'צ'נים הבינו שגם זיכוי של מרציאנו לא יחזיר להם את כספם, אבל לכך התכוונו להתייחס בשלב מאוחר יותר. לפי שעה הם השתכנעו שמרציאנו הופל בפח על ידי "השלטונות". מושג זה היה שגור בפיהם עוד מתקופת חייהם תחת השלטון הסובייטי.

לאחר שהצ'צ'נים עזבו את המקום, ביקשה יעלה מכל שאר הנוכחים במקום שלא לעשות דבר. היא רצתה שהם ימתינו בסבלנות להתפתחויות שתתרחשנה, להערכתה, בשעות הקרובות.

בה בעת כבר החליטה, שגם אם הניסיון לגרום לשופט רבינוביץ' לעשות את מה שנדרש ממנו ייכשל, אין טעם להפיל את רותי ברשתם של האמריקאים. בתו היחידה של השופט רבינוביץ' לא עשתה לבעלה כל רע. התמסרותה הטוטלית לדרישותיה של יעלה לא הצדיקה כל פגיעה בה. היא נפלה קורבן לתמימותה ולחוסר ניסיונה.

גם את דני בן-אור, הניחה, מבלי לקבוע מסמרות בעניין זה עד לצאת בעלה ממעצרו, צריך להמשיך ו"להחזיק בביצים". בעתיד, מן הסתם, אפשר יהיה להשתמש בחששו מפני חשיפת נטיותיו המיניות כקלף מיקוח.

יעלה לא שיתפה את היושבים בסלון הווילה במחשבותיה טרם פרידתה מהם. היא ידעה בדיוק מה הם היו רוצים שיקרה.

"אתם באמת חושבים שאתן לבעלי לשבת בבית סוהר כמה שנים כדי שאתם תמשיכו לחגוג?" אמרה בכעס.

"ומה אם השופט רבינוביץ' לא יעשה את מה שאתם רוצים שיעשה?" הטיחו בה הנוכחים במקום.

"כולכם נבלות," אמרה יעלה במבטא רוסי כבד במתכוון.

"באמת?"

"מרציאנו יצא בקרוב, אולי כבר הבוקר, בעוד כמה שעות, והוא יזיין לכולכם את הצורה. תסמכו עליי."

דממה מוחלטת השתררה בחדר.

לאחר שיחתה עם הצ'צ'נים, הרגישה יעלה הרבה יותר בטוחה בעצמה. היא נותרה לעמוד מול חברות הגברים, רובם ככולם טייקוני פשע שהיו ידועים באכזריותם. הם היו שרועים על הספות ועל הכורסאות בחדר הענק. אחדים עישנו סיגרים.

הנוכחים, גם הקשוחים מביניהם, התרשמו מן הדרך שבה נהגה בחברות הצ'צ'נים. הכבוד שהללו רחשו לה הרשים אותם מאוד. הם ידעו שקשה מאוד לשכנעם שלא לעשות דבר. לאחר שכספם נגנב.

יעלה לא הוסיפה דבר. היא לא סיפרה לנוכחים שחזרה זה עתה מדירתו של השופט רבינוביץ', ושהיא וגרושתו של השופט רבינוביץ' "עשו עליו סיבוב" שכמוהו לא חווה מעולם.

ירוחם רבינוביץ' פשוט לא האמין שזה קורה לו. יעלה בצד אחד ואשתו לשעבר בצד השני גרמו לו לצרוח בהנאה. השתיים לא הרפו ממנו במשך שעה ארוכה.

"אסור להפסיק עכשיו," לחשה יעלה באוזנו של השופט, ששכב תשוש בין רגליה של זהבה בן-שלום.

"אבל..."

"בלי אבל... אני אראה לך דברים שלא תשכח עד סוף ימיך. רק מפקד הגולג ראה את מה שאני הולכת להראות לך עכשיו."

"מה...?"

"רק תבטיח דבר אחד, לי ולאשתך-גרושתך, שרוצה לחזור הביתה כבר מחר."

"הכול... הכול... רק אל תפסיקי את מה שאת עושה עכשיו."

לאחר שהשופט רבינוביץ' הבטיח מה שהבטיח לשתי הנשים, הוא זכה למנה נוספת של חסד.

כמה שעות לאחר מכן, אמור היה להיפתח משפטו של מרציאנו. ירוחם רבינוביץ' כבר לא ישן באותו לילה. הוא נשאר ער עד שקרני השמש הראשונות בצבצו מבעד לחלון חדר השינה שלו. כדרכו מדי בוקר, צעד ברגל לעבר בניין בית המשפט. אנשי היחידה הסמויה הלכו בעקבותיו.

השופט רבינוביץ' הבחין בהם.

בשעה חמש לפנות בוקר נתגלתה גופתו של דני בן-אור.

אקדחו היה מונח במושב לידו. גופתו נשלחה אל המכון לרפואה משפטית לשם קביעת נסיבות המוות. יואל בן-שטרית התקשר לתמר וביקש להיפגש עמה בדירתה. תמר, במלוא תפארתה, פגשה בו בפתח הדירה, כשלגופה חלוק לילה קצרצר. היא עמדה מולו יחפה, כשהיא כבר מנחשת את מה שהוא עומד להגיד לה. יואל בן-שטרית סיפר לה בקצרה את מאורעות אותו הלילה. תמר לא בכתה. היא החליטה להעיר את הבנות ולספר להן שאביהן נספה בתאונה טרגית.

יואל בן-שטרית הבטיח לתמר כי ידאג לכך שבאמצעי התקשורת השונים לא יתפרסמו פרטים על אודות נסיבות המוות. הם נפרדו בלחיצת יד. תמר הייתה מסויגת.

היא מיהרה להתקשר לאביה, שהגיע לדירתה במהירות שיא בלוויית אמה. זמן מה לאחר מכן הוא נסע לבדו ללשכת ראש הממשלה. תמר נסעה לבית הוריו של דני.

היא הייתה מבולבלת לגמרי ולא הבינה מדוע נהג אביה בבעלה, אבי בנותיה, כפי שנהג. משהו בקרבה נשבר. בה בעת היא לא הצליחה להבין מדוע גם אמה נהגה כפי שנהגה ונמנעה מלספר לה את מה שידעה מפי אביה. בשלב מאוחר יותר, למדה על כישלוננו של יואל בן-שטרית להביא לסיום אחר של הפרשה.

תרצה נשארה בדירה עם נכדותיה. היא כעסה מאוד על בעלה. היא הרגישה איום ונורא. בגידתה בבתה הכאיבה לה הכי הרבה. היא עוד לא ידעה כיצד תנהג כשבעלה יחזור מירושלים. היא מאסה בחיי השקר שנכפו עליה.

משפטו של הרצל מרציאנו אמור היה להתקיים באולם המרכזי בבית המשפט המחוזי בתל אביב. קהל רב מילא את שורות המושבים שנועדו לציבור הרחב. הסקרנים הקבועים כבר תפסו את מקומם. עיתונאים וצלמים רבים המתינו ליד הכניסה לאולם המשפטים. מצלמות הטלוויזיה היו מכוונות לעבר הפתח הצר, שממנו אמור היה להגיח מרציאנו עם מלוויו מיחידת נחשון של שירות בתי הסוהר.

כמה דקות לפני השעה שמונה וחצי הגיע מפקד היחידה הסמויה ללשכתו של השופט רבינוביץ'. הוא נכנס אליה עם הפרקליט שאמור היה להופיע במשפט מטעם פרקליטות המדינה. יואל בן-שטרית סיפר להם שגופתו של דני בן-אור נמצאה בתוך מכוניתו – ולא פירט מעבר לכך.

השופט רבינוביץ' לא הגיב. פניו נשאר חתומות.

לאחר מכן, הודיע הפרקליט, איש צעיר שמעולם לא הופיע במשפטים מן הסוג הזה, שהוחלט, על דעת פרקליט המדינה, בגיבוי של היועץ המשפטי לממשלה, לבטל את כתב האישום נגד הרצל מרציאנו. הוא לא מסר את הסיבות לכך. כפי הנראה, לא ידע מה מסתתר מאחורי החלטה זו. כמו חבריו בפרקליטות אשר הכינו את כתב האישום, לא היה לו מושג בנוגע למתרחש, מעבר למה שפורט בכתב האישום.

ככל הנראה, הוא גם לא היה מוכן להשיב לטענה שיש מקום למחוק את כתב האישום כבר בשלב הזה, אם טענה כזו הייתה עולה עקב כשלים חקירתיים או דיוניים. למזלו, כתב האישום בוטל מסיבות אחרות, שהוא לא ידע עליהן דבר.

לא היה טעם להיכנס לפרטים במעמד זה. יואל בן-שטרית ידע, כמובן, את הסיבות לביטולו של כתב האישום. המפכ"ל, בהתייעצות עם שר המשפטים, החליט שנוכח

ההתפתחות האחרונה בפרשה, אין עוד טעם להמשיך בניסיון להתחקות אחר המעורבים האחרים בה.

השופט ירוחם רבינוביץ' הניד בראשו ללא אומר. הוא ביקש לשאול מה עלה בגורלה של בתו, אך לא העז. יואל בן-שטרית הבין ללבו ופתח בשיחה בעניין זה לאחר שהפרקליט הצעיר עזב את הלשכה.

לדעתו, אמר, רותי תיעצר על ידי המשטרה המקומית בארצות הברית, ולאחר מכן העניין יטופל על ידי ראש המוסד המיוחד, שבידו לבצע מהלכים בלתי שגרתיים, הרחק מעינו של הציבור.

רותי תוחזר ארצה כדי לעמוד למשפט. לכשתחזור, הבטיח יואל בן-שטרית, הוא עצמו יטפל בעניינה. השופט רבינוביץ' הודה לו.

את מה שחשב באותן דקות, שמר לעצמו. מתוך השיחה עם יואל בן-שטרית הבין שהיחידה הסמויה לא הצליחה לתעד את שאירע בדירתו בלילה הקודם, וזאת הייתה נחמה גדולה עבורו.

איש במערכת אכיפת החוק, כולל יואל בן-שטרית, לא ידע, למעשה, כיצד היה השופט ירוחם רבינוביץ' נוהג ברגע האמת, אם הייתה מונחת בפניו הבקשה למחיקת כתב האישום נגד מרציאנו מטעם סנגורו.

לא הייתה כל ראייה לכך שהסכים להיעתר להפצרותו של דני בן-אור. הפנייה שלו למפקד היחידה המרכזית ללוחמה בפשיעה חמורה ניקתה אותו גם מעצם קיום הפגישה.

בעתיד, לכשיישאל בוועדה המיוחדת על הסכמתו להיפגש עם סנגורו של נאשם העומד לפניו לדין, יוכל להסביר ללא קושי את הרציונל שבקיום פגישה זו. בנסיבות שהיה נתון בהן בגלל מעשיה של בתו, כך יטען, לא הייתה לו כל ברירה אחרת. הוא רצה לברר מה מתכוונים לעשות מי שגרמו לבתו לנסוע לארצות הברית עם סמים באמתחתה. לשאלה של יושב ראש הוועדה כיצד היה נוהג בבוקר המשפט, בעת שהיה נדרש למחוק את כתב האישום נגד מרציאנו, לא הייתה לו תשובה.

הנשיא בדימוס של בית המשפט העליון, שישב בראש הוועדה המיוחדת, לא אהב את התשובות הללו.

הוא מצא פגם בשיקול דעתו של השופט רבינוביץ'. לטעמו, היה עליו לפנות לרשויות המתאימות לפני קיומה של הפגישה – ולא אחריה. בסופו של דבר לא נדרש השופט רבינוביץ' לפרוש מתפקידו, אם כי לשר המשפטים היה ברור שמי שבתו יושבת בבית סוהר בגין הברחת סמים, יתקשה בעתיד למלא את תפקידו כהלכה.

המפכ"ל היה מרוצה ולא מרוצה גם יחד. הסיום הטרגי של הפרשה פגע מאוד במעמדו.

יואל בן-שטרית הבין אותו. הוא לא אהב את דרך התנהלותו בפרשה, אבל הוא יכול היה להבין כיצד נולדה התוכנית שאותה הגה. בה בעת הוא התקשה לחיות עם סופה הלא-צפוי של הפרשה. היא הייתה נגועה, מראשיתה, באי מוסריות.

הוא כבר הבין שרבים מחלומותיו נגדעו באותו לילה.

זמן מה לאחר שיואל בן-שטרית יצא מלשכת השופט רבינוביץ', בלי שאיש הבחין בו, נכנסה לאולם המשפטים אשתו של מרציאנו. הצלמים עטו עליה. הם לא ידעו מי היא, אבל חוש עיתונאי פנימי מגנט אותם אל האישה המדהימה שצעדה בגו זקוף אל תוך האולם. עיניה הכחולות סרקו את הנוכחים באולם המשפטים. היא הכירה רק אחד מהם. היא פגשה בו כמה שעות קודם לכן והבינה שנשלח מטעם החבורה הצ'צ'נית כדי לעקוב אחר התפתחות הדברים.

מקריצת עינה של יעלה הבין מרציאנו, שכבר ישב על ספסל הנאשמים, שהיא שולטת במצב. הוא לא ייגע את מוחו בניסיון להבין כיצד הושג שיתוף הפעולה עם מי שאמור לחרוץ את גורלו. הוא עוד לא שמע על הדרמה שהתרחשה זה עתה בלשכת השופט רבינוביץ'.

יעלה כבר הספיקה לקרוא באתרי האינטרנט על מציאת גופתו של עורך דין ידוע. השם לא פורסם. גם סיבת המוות לא פורסמה.

בסתר לבו ידע מרציאנו שאשתו, המטריפה את עיני כל רואיה, לא תדַחַה על הסף כל אמצעי שיידרש כדי להועיל לו, לבעלה. אבל בהישמע קולו של הכרוז, שקרא לכל הנוכחים לקום על רגליהם עם כניסתו של השופט רבינוביץ' לאולם המשפטים, זנח מרציאנו את המחשבה הטורדנית הזאת. בעתיד, יחזור ויהרהר בינו לבין עצמו גם בעניין זה.

השופט רבינוביץ' התיישב על כיסאו, ומיד לאחר מכן הודיע לנוכחים כי על פי בקשת נציג הפרקליטות: כתב האישום נגד הרצל מרציאנו מבוטל.

-הנאשם חופשי ללכת לביתו," הכריז השופט רבינוביץ' בקול עגמומי.

